

Giải thưởng Lớn VĂN HỌC TRINH THẨM - HÌNH SỰ PHÁP 1997

Brigitte **Aubert**

THẦN CHẾT TRONG RỪNG

La Mort des Bois

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Thần Chết Trong Rừng

Brigitte Aubert

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Phần Kết](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

[\[15\]](#)

[\[16\]](#)

[\[17\]](#)

[\[18\]](#)

[\[19\]](#)

[\[20\]](#)

[\[21\]](#)

[\[22\]](#)

[\[23\]](#)

[\[24\]](#)

Lời mở đầu

Bị liệt tứ chi, bị mù và câm sau một vụ khủng bố, Elise phải sống cuội đời còn lại trên chiếc xe đẩy. Nhưng cô không mất hẳn mọi giao tiếp với thế giới bên ngoài, vì thành giác của cô vẫn còn hoạt động tốt.

Một lần, trong khi Elise chờ bà ngũ mẫu của mình đi chợ, một cô bé 7 tuổi tên là Virginie đến làm quen và kể với cô về những vụ giết người xảy ra trong vùng mà nó đã chứng kiến hay được nghe kể lại. Nạn nhân những vụ án mạng ấy đều là trẻ em, trong đó có anh trai cô bé. Cũng theo lời Virginie, thủ phạm không ai khác hơn là “Thần chết trong rừng”...

Phải lột được mặt nạ của hung thủ trước khi hắn tiếp tục gây án, đó chính là công việc quan trọng và cực kỳ nguy hiểm mà Elise phải gấp rút tìm cách giải quyết, nếu không thì chính cô sẽ phải mất mạng dưới bàn tay tên sát nhân. Nhưng “Thần chết trong rừng” cũng hiểu ra rằng Elise đang nắm được nhiều thông tin có thể giúp lần ra manh mối vụ án...

Chương 1

Trời đang mưa. Một cơn mưa to nặng hạt như đập thành thạch vào cửa kính. Tôi nghe thấy rõ những cơn gió mạnh rung lắc cửa sổ và cửa ra vào. Cô Yvette đang bận làm việc. Cô đóng các cánh cửa sổ lại và cài chốt. Một lát nữa thôi, cô sẽ mang bữa tối đến cho tôi. Tôi sẽ không đụng vào món nào cả, vì tôi không đói. Rồi cô sẽ nài nỉ tôi, và cô sẽ nổi cáu. Cô sẽ nói với tôi: “Nào, Elise, đừng có ngu ngốc thế, cần phải ăn để còn lấy lại sức chứ”. Thật vớ vẩn. Chút sức lực duy nhất mà tôi có được lúc này là những thứ đang duy trì bộ xương này của tôi. Phần sức lực còn lại không đủ giúp tôi di chuyển cái ghế mà tôi đang ngồi một mình. Tôi là cái mà người ta gọi là người liệt tứ chi. Không những tôi bị mất hết tay chân mà tôi còn bị nhiều bất hạnh khác nữa, đó là mất hình ảnh và mất âm thanh. Tất cả hoạt động của chúng hiện tại đều bị treo. Tôi vừa câm, vừa mù, lại còn bất động nữa. Tóm lại, tôi là một thứ thực vật sống. cô Yvette đang đến, tôi nghe thấy tiếng bước chân nhanh nhẹn của cô:

-Đến giờ ăn tối rồi!

Thường thì bữa tối của tôi là một chút nước luộc rau và chất đạm mà cô Yvette đút vào miệng tôi bằng một chiếc thìa nhỏ. Nó quá nóng và tôi đang cố gắng để không phải ăn nó. Tôi hình dung là cô Yvette sẽ rất bực mình.

Tôi còn nhớ rõ khuôn mặt tròn màu sữa kem với những lọn tóc màu sáng bao quanh của cô. Cô Yvette là một bà góa khoảng 60 tuổi nhưng vẫn còn khỏe mạnh. Cô làm việc cho gia đình của tôi đã ba mươi năm nay rồi. Cô có nhiều kỷ niệm với mẹ tôi hơn là với tôi. Lúc mẹ tôi “về trời” thì tôi mới được năm tuổi. Đến khi bố tôi mất cách đây bảy năm thì tôi về sống tại đây và cô Yvette tiếp tục trông nom nhà cửa cho tôi. Bây giờ cô là vú em của tôi. Nhân viên y tá đã hướng dẫn cho cô Yvette cách chăm sóc tôi. Cô Yvette khốn khổ phải tắm rửa, lau chùi cho tôi, và cho tôi ăn. Không biết bao lần cô đã cầu mong để tôi chết đi cho rồi? Và cả chính tôi nữa, biết bao lần tôi cầu mong mình được chết thật sự?

Không biết trời đã tối hay chưa. Đang là cuối tháng Năm. Tôi không nhớ vào mùa này trời tối vào bảy giờ hay tám giờ nữa. Tôi không thể hỏi cô Yvette điều đó. Tôi chẳng thể hỏi ai bất kỳ điều gì cả. Các chức năng chính của tôi đều không dùng được nữa.

Khi tôi đang nghỉ tại Ái Nhĩ Lan vào mùa hè năm ngoái thì chuyện đó xảy ra. Cùng với Benoît. Ngày 13 tháng Mười năm 1994. Tôi còn nhớ rất rõ quần áo anh mặc ngày hôm đó: quần âu màu xanh nước biển, áo pull hợp với quần và giày tennis màu xanh. Còn tôi mặc quần jean, áo cổ tròn màu trắng, đi giày basket màu trắng sạch sẽ. Còn giờ đây tôi luôn đi đôi dép bệt và hầu như lúc nào cũng mặc chiếc áo ngủ. Bây giờ đến lượt bạn phải cho tôi biết màu cái áo ngủ mà tôi đang mặc...

Tôi đã cùng Benoît đi du lịch đến tận miền bắc Ái Nhĩ Lan, đến tận la Chaussée des Géants. Sáng hôm đó, tại Belfast, chúng tôi đang đi đến ngân hàng để đổi tiền từ séc du lịch. Tôi không nhớ cái túi tôi mang hôm đó nữa. Hình như nó bằng da màu xanh hay có lẽ là một chiếc ba lô kẻ sọc sặc sỡ gì đó. Chính những chi tiết kiểu này đang làm tôi phát điên lên. Tất cả những thứ mà tôi đã từng nhìn thấy mà không thể nhớ lại được! Giờ đây tôi cần có được những hình ảnh biết bao!

Chúng tôi đã đến ngân hàng và tôi đẩy cánh cửa kính. Và đúng lúc đó thì mọi chuyện xảy ra. Một vụ nổ. Một chiếc ô tô bị cái bom cách chúng tôi mười mét. Tài xế chết ngay lập tức cùng với bốn người qua đường. Cả Benoît nữa. Đầu tiên, tôi nghe thấy tiếng nổ, sau đó là một đám cháy khủng khiếp bùng lên, cùng lúc đó tôi có cảm giác như bị ném vào một lò lửa lớn, Benoît nắm lấy tay tôi, xô tôi xuống đất. Chúng tôi quay cuồng trong một cơn lốc xoáy toàn kim loại và kính vỡ. Tôi chỉ kịp nhìn thấy chiếc ô tô đang bốc cháy, chỉ nghe thấy tiếng kêu thét, nhưng tôi chẳng hiểu gì cả. Không, tôi thật sự không hiểu những gì đang xảy ra với mình, với Elise Andrioli này. Mọi người kêu la hoảng sợ. Tôi còn nhìn thấy một miếng thủy tinh găm vào cổ Benoît, và máu – chẳng biết lúc đó tôi có biết đó là máu không – đang phun ra xối xả. Tôi cũng kêu thét lên. Có cái gì đó đập vào đầu tôi. Tôi nhắm mắt lại. Giờ thì tôi không bao giờ mở mắt

ra được nữa.

Tôi bị hôn mê trong gần hai tháng. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang ở Pháp, ở Paris. Phải một lúc lâu sau tôi mới nhận thức được là tình trạng của mình không phải là tạm thời. Rằng tôi không thể mở mắt ra được hay ngồi dậy được nữa. Rằng tôi không thể nói chuyện với y tá hay bác sĩ. Tôi chỉ biết được sự nghiêm trọng của tình trạng của tôi khi nghe được họ nói chuyện với nhau. Tôi không muốn tin điều đó. Ấy thế mà...

Các bác sĩ đã cho tôi hàng tá các cuộc kiểm tra, xét nghiệm trước khi kết luận rằng toàn bộ sức khỏe cơ thể tôi bị suy giảm nghiêm trọng cho dù phần tủy sống có vẻ như không bị tổn thương. Nào là vỏ não chính..., trung tâm điều tiết của tiểu não..., có thể bị căng trương lực... Tóm lại là hỏng. Về phần mắt, cũng có chung kết luận: thần kinh thị giác còn nguyên nhưng chắc là phải có cái gì đó trong não bị ảnh hưởng và các bác sĩ không chắc là tôi có thể nhìn lại được nữa hay không. Họ cũng không chắc là tôi có thể nghe hoặc hiểu được những gì họ nói chuyện với một người lẫn căn vậy. Tất cả mọi người đều nói như họ, trừ cô Yvette vẫn cứ khẳng định tin rằng tôi hoàn toàn nhận thức được và rằng một ngày kia tôi sẽ đứng bật khỏi ghế như là Lazare[1] hồi sinh vậy.

Vậy đấy. Tôi đã ba mươi sáu tuổi. Tôi đã từng chơi trượt tuyết, đánh tennis, đi bộ, bơi lội. Tôi đã từng yêu ánh nắng mặt trời, những cuộc dạo chơi, những chuyến đi du lịch, những cuốn tiểu thuyết tình yêu. Ôi tình yêu... Còn giờ đây, tôi đang bị chôn chặt trong chính cơ thể mình và hàng ngày tôi đều cầu mong được chết thật sự.

Khi tôi nghe thấy cô Yvette làm việc cạnh tôi, tôi luôn nhớ đến một bộ phim mà tôi đã xem trên tivi. Phim nói về một người đáng thương như tôi, nhưng tay chân còn bị cắt cụt nữa. Chuyện về một cái thân người, bị mù và câm, luôn cố gắng liên hệ với cô y tá để thuyết phục cô giết mình đi. Benoît và tôi đã suýt khóc. Lúc đó chúng tôi đang hạnh phúc và khỏe mạnh, ngồi thoải mái trên tràng kỷ uống rượu vang và sẵn sàng khóc cho nỗi khổ của người khác.

Cô Yvette đang trách móc tôi. Còn tôi thì đang cố nuốt thức ăn. Thật là khó khăn. Ngày nào cũng thế, tôi luôn tự hỏi tại sao một số cơ bắp nãy của tôi lại hoạt động được, còn những cơ khác lại không. Tại sao tim tôi vẫn tiếp tục bơm máu và các dây thần kinh của tôi vẫn có thể lập luận lô gíc? Tại sao da của tôi vẫn cảm nhận được sự đụng chạm và tôi vẫn có khả năng rung mình? Ngày nào cũng vậy, từ khi tôi có thể nhận thức được trở lại, tôi luôn hướng theo một mục đích duy nhất: đó là cử động. Phải cử động được, cử động, cử động. Cách đây hai tháng, tôi đã có thể nhắm mắt và từ một tháng gần đây, tôi có thể cử động được ngón trỏ bàn tay trái. Tôi cũng có thể cử động được đầu, nhưng đó chỉ là những động tác nhất thời mà tôi không thể kiểm soát được. Raybaud, bác sĩ của tôi nói rằng đó là một tiến bộ lớn. Rồi ông ta lại đi chơi lướt thuyền buồm. Raybaud không thuộc kiểu người mà người ta gọi là người đa cảm. Ông ta luôn nghĩ rằng chỗ của tôi hiện giờ phải là ở trong một viện nghiên cứu đặc biệt. Một trại tế bần được khử trùng, một vườn rau điện tử cho những cây rau có tính người.

Bữa tối ăn xong. Cô Yvette đang dọn dẹp. Cô bật tivi rồi đi rửa bát. Bản tin tối. “Một chiếc cần câu đã đâm vào một tòa nhà ở Bourge-en-Bresse”. Có tiếng còi báo động, tiếng kêu la và những lời bình luận. Giọng nói của phát thanh viên bị kích động cao độ. Còn một tin khác nữa: một sai lầm của cảnh sát: “Một thanh niên người Beur bị tấn công nhằm do bị nghi ăn trộm xe hơi... Bộ trưởng Bộ Nội vụ...”. Tại sao chúng tôi lại có mặt ở cái ngân hàng đó vào ngày hôm đó chứ? Phải chăng đó là định mệnh? “Tại Yvelines, cảnh sát vẫn đang tiếp tục tìm kiếm cậu bé Michaël Massenet...” Vậy nếu đó là số mệnh của tôi thì tôi phải làm gì để chấp nhận được số phận đó? Phàn nàn thì có ích gì? “Một vùng xoáy ở Acoires...”. Mục quảng cáo với âm thanh như sấm rền. Tôi nghe thấy những giọng nói đầy hứng khởi ca ngợi tính năng ưu việt của những tấm đệm, xà phòng, xe hơi, giấy vệ sinh, pin, nước hoa, pho mát... Tất cả những thứ đó đối với tôi dường như thật xa vời. Cô Yvette chuyển sang kênh khác một cuộc hội thảo về ma túy và tình trạng tội phạm trong trường học. Tôi lắng nghe một cách chăm chú.

Buổi thảo luận kết thúc. Không ai đồng ý nhưng tất cả mọi người đều chúc tụng nhau. Cô Yvette thở dài, đẩy xe đưa tôi về phòng. Cô bế tôi lên giường. Ngày mai, nhân viên mát xa sẽ tới. Cô ta sẽ kéo giãn những bắp cơ bất động của tôi, sẽ xoa dầu lên chúng và nắn bóp chúng rồi hỏi tôi có cảm thấy gì không. Còn tôi thì sẽ không thể nào trả lời được.

-Chúc ngủ ngon. – cô Yvette nói với tôi.

Ngủ ngon hay không thì đối với tôi luôn luôn chỉ là ban đêm.

Sáng nay, cô Yvette đưa tôi đi siêu thị như mọi thứ bảy kể từ khi thời tiết trở nên dịu hơn. Cô đi bộ ra siêu thị vì nó không xa chỗ chúng tôi. Cô Yvette tuyệt vời cứ khăng khăng đối xử với tôi như với một sinh vật biết suy nghĩ. Tôi vẫn còn may mắn là có thể ngồi được. Ít ra là tôi còn có thể có niềm vui sướng được cảm nhận ánh nắng tràn lên mặt, được nghe tiếng chim hót, tiếng còi xe, tiếng trẻ con kêu khóc, tiếng ống pô xe máy, được cảm nhận thấy mùi của cỏ cây, hình dung ra cả thế giới sôi động và màu sắc xung quanh tôi. Cô Yvette đeo cho tôi một cặp kính đen. Cô bảo đeo kính như thế để ánh nắng không làm hỏng mắt tôi. Còn tôi thì lại nghĩ rằng cô cho tôi đeo kính để tôi không làm bọn trẻ hoảng sợ vì cái nhìn bất động của tôi.

Làm hỏng mắt tôi...

Để làm gì chứ?

Đôi khi tôi đùa rằng điều mà tôi thiếu nhất lúc này là không thể nhìn mình trong gương. Thật phù phiếm, chắc chắn thế, nhưng liệu tôi vẫn còn xinh đẹp nữa hay không? Liệu đầu óc tôi có gọn gàng không? Tôi tin vào tài năng của cô Yvette.

Cô Yvette để tôi ngồi gần một cái cây. Cô cho tôi biết như vậy. Chỗ này thật yên tĩnh, không xa người bảo vệ siêu thị, cô để phòng trường hợp những bọn người xấu bắt tôi đi. “Một cô gái bại liệt xinh đẹp bị bắt cóc bởi một nhóm tội phạm vị thành niên”, tôi tưởng tượng ra một cái tit như vậy. Cô Yvette đã vào trong siêu thị mua hàng, còn tôi thì ngồi chờ. Tôi nghe mọi người nói chuyện về thời tiết, về tình hình bầu cử, nạn thất nghiệp, vân vân. Trước khi trở thành một cây rau, tôi đã từng điều hành một rạp chiếu phim nhỏ, rạp Trianon ở cửa ngõ thành phố, à không xin lỗi, ở Khu đô thị mới. Bà phòng chiếu đã được cải tạo mới. Cái rạp là của thừa kế của bố tôi. Tôi đã phát triển một lĩnh vực nghệ thuật và thử nghiệm, điều đó cho phép tôi được mời đến không biết bao nhiêu festival và thường xuyên đến Paris. Điện ảnh, sân khấu... giờ đã chấm hết.

Không, tôi không được phép lại bắt đầu động lòng thương hại chính bản thân mình.

Có một thứ gì đó vừa rơi vào tay tôi. Cái gì đó ẩm ướt. Tôi nghe thấy tiếng chim bồ câu gù gù phía trên đầu. Chính là phân chim bồ câu. Cái cảm giác dính phân chim ở tay làm tôi kinh tởm. Tôi không thể chịu đựng nổi cái cảm giác cơ thể không thể cử động được, tôi không thể chịu đựng nổi sự bất động này nữa...

-Tại sao cô không chùi tay đi?

Có ai đó đang nói với tôi. Một đứa bé. Một giọng nói nhỏ và rụt rè. Tôi không trả lời gì cả, tất nhiên rồi.

-Cô à, có một con chim bồ câu ị bậy lên cô đấy.

Đứa bé hẳn là phải tự hỏi vì sao tôi không trả lời gì cả. Nó tiến lại gần tôi, tôi nghe thấy hơi thở của nó rất gần mình.

-Cô bị ốm à?

Thật sáng suốt, bé con ạ! Tôi cố gắng thu hết sức mình và cử động ngón trỏ.

-Cô không nói được à?

Không, tôi không thể. Tôi lại giơ ngón trỏ lên. Tôi thậm chí còn không biết là đứa bé có để ý đến ngón trỏ của tôi không nữa.

-Cháu tên là Virginie.

Hóa ra là một cô bé. Rõ ràng thính giác của tôi vẫn hoạt động. Con bé đặt bàn tay lên tay tôi, tôi cảm nhận được bàn tay đó, một bàn tay nhỏ mát dịu. Con bé định làm gì? À, ra là nó lau tay cho tôi, tôi có cảm giác như được chùi tay bằng khăn hay giấy ăn vậy.

-Cháu lau tay cho cô đấy. Cô sống ở đây à?

Tôi giơ ngón trỏ lên.

-Khi cô giơ ngón trở lên nghĩa là cô đồng ý à?

Tôi giơ ngón trở.

-Cháu cũng thế, cháu cũng sống ở đây. Cháu đang đi chợ với bố cháu. Bố cháu không muốn cháu nói chuyện với người lạ, nhưng với cô thì không, vì cô bị liệt. Cô bị tai nạn à?

Tôi giơ ngón trở lên. Đó là cuộc nói chuyện đầu tiên của tôi kể từ nhiều tháng nay. Tôi tự hỏi cô bé mấy tuổi rồi.

-Bố cháu làm việc trong một ngân hàng. Mẹ cháu là nhân viên thư viện. Còn cháu đang đi học ở Charmilles. Cháu bảy tuổi. Cô có muốn cháu kể cho cô nghe một câu chuyện không?

Tôi giơ ngón trở lên và ngẫm nghĩ. Bảy tuổi. Tất cả tương lai đang ở phía trước con bé. Tôi đã từng bảy tuổi và tự hứa với mình sẽ làm được nhiều chuyện...

-Ngày xưa ngày xưa có một cậu bé tên là Victor, con trai của người bán thuốc lá. Cậu bé rất độc ác. Một ngày kia, người ta thấy cậu bé bị chết trong một khu rừng mà người ta đã cấm mọi người đi vào.

Con bé đang kể chuyện gì vậy?

-Cảnh sát đến nhưng họ chẳng tìm thấy gì cả. Sau Victor, Thần rừng đã bắt Charles-Eric, con trai của bà Bưu điện. Người ta tìm thấy cậu bé trong bụi rậm dọc đường tàu, người cũng dính đầy máu. Cảnh sát đã đến nhưng họ vẫn chẳng tìm thấy gì. Sau đó là Renaud. Và từ hôm qua, Thần rừng đã bắt đi Michaël, ở dọc bờ sông.

Con bé này bị điên thật rồi. Sao nó lại có thể sáng tác ra một câu chuyện như vậy chứ! Cô bé tì vào cánh tay tôi và thầm thì:

-Nhưng cháu biết ai là người đã giết chúng nó.

Sao cơ? Con bé này ở đâu ra? Bố con bé đâu rồi?

-Vì cháu đã nhìn thấy kẻ giết người. Cô vẫn còn nghe cháu đấy chứ?

Tôi giơ ngón trở. Nếu đó là sự thật? Không, thật kỳ quặc. Đây hẳn là một con bé xem tivi quá nhiều.

-Và từ đó đến nay, lúc nào cháu cũng thấy sợ. Thế là ở trường cháu học kém đi và mọi người cứ tưởng đó là do Renaud đã bị chết. Renaud là anh trai cháu, cô hiểu chứ?

Tôi giơ ngón trở. Cô bé này có một trí tưởng tượng thật bệnh hoạn.

-Cháu nhìn thấy hung thủ khi án mạng xảy đến với Renaud. Trong một căn lều nhỏ cuối vườn. Cô biết không, đó là những căn lều bằng vải có cửa sổ vải màu phía trên dành cho bọn trẻ con, lúc đó Renaud đang ở trong đó và...

-Virginie! (giọng một người đàn ông, trầm và ấm). Bố tìm con đã mười lăm phút rồi đấy. Bố đã bảo con phải đứng gần sạp báo cơ mà. Con bé không làm phiền cô chứ, thưa cô? Ồ, xin lỗi cô! Mọi người đều xin lỗi tôi khi họ nhận ra tình trạng của tôi.

-Tạm biệt cô đi con, Virginie!

-Tạm biệt cô. Thứ bảy nào bố con cháu cũng đến đây đi chợ.

-Nào Virginie, thôi đủ rồi! Xin lỗi cô!

Một giọng nói còn trẻ, hơi lạnh lạnh. Tôi hình dung ra một người đàn ông cao to với tóc ngắn, quần jean và áo polo hiệu Lacoste.

-Có chuyện gì à?

Tiếng của cô Yvette.

-Ồ không, không. Chỉ là Virginie đến nói chuyện với cô đây. Tôi hy vọng là nó không làm phiền cô ấy.

Trong tất cả những thứ làm phiền tôi thì đây chính là thứ phiền tôi nhất. Tiếng thầm thì của cô Yvette. Tôi hình dung ra câu chuyện mà cô có thể kể cho anh ta nghe. "Nào là một tai nạn kinh khủng, vân vân, rồi tàn tật, mù lòa, còn bị cầm nữa, vân vân, nào là kinh khủng, nào là còn

quá trẻ, chồng chưa cưới đã chết, đáng thương, không còn hy vọng gì, bác sĩ cũng phải bi quan, một cuộc đời thật bất công...”

Virginie thì thào vào tai tôi:

-Nếu cô còn đến đây vào thứ bảy, cháu sẽ kể phần tiếp theo cho cô.

-Nào chúng ta đi thôi! Tạm biệt bà và cô đi con!

Tôi hình dung ra bố con bé đang kéo tay con bé lôi đi.

Cô Yvette đặt những chiếc túi nylon đựng đầy những vật nhọn lên đùi tôi rồi đẩy xe đưa tôi đi. Trên đường đi, cô nói chuyện với tôi như cô vẫn thường làm vậy mỗi khi cô cho tôi đi dạo. Cô đã có thói quen nói chuyện một mình rồi. Cô nói với ông Raybaud rằng theo ý cô thì tôi hiểu những điều cô nói với tôi. Thì đúng là như vậy. Còn ông Raybaud thì khuyên cô không nên quá ảo tưởng, và sau đó lại đi lướt thuyền buồm.

Trường hợp của tôi không làm ông ta bận tâm lắm. Bệnh quá nặng. Người duy nhất biểu lộ sự hy vọng là bác sĩ tâm lý học thần kinh của bệnh viện, giáo sư Combré. Ông là chuyên gia về phẫu thuật não. Ông sẽ khám lại cho tôi trong ba tháng nữa. Đôi khi tôi hy vọng là ông sẽ quyết định phẫu thuật một lần cuối cho tôi. Nhưng làm thế nào để có thể thuyết phục được ông ấy chứ? Cô Yvette vẫn nói một mình không ngừng.

-Tôi nghĩ rằng họ lại tăng giá của cá bơn lên rồi. Nếu mọi người mà con muốn ăn cá tươi thì chắc tất cả phải là triệu phú mất. Tôi biết là cô không quan tâm, nhưng cũng chẳng sao.

Tôi không hiểu sao cô Yvette gọi tôi là cô như thế. Cô luôn gọi bố mẹ tôi là “ông bà”, còn tôi thì là cô Elise. Nghe hơi kiểu cách một chút. Giờ thì cô đang nói về Virginie:

-Thật đúng là một con bé xinh xắn. Bố nó cũng vậy. Đúng là một anh chàng dễ mến. Những người như thế nhìn cái là biết ngay. Con bé ăn mặc ngay ngắn gọn gàng, sạch sẽ lịch sự. Còn bố nó trông rất thanh lịch, áo polo xanh nhạt, quần jean sạch sẽ, trông rất sành điệu. Cô thấy không? Đáng tiếc là cô chẳng thấy gì. Tôi biết là cô chẳng thấy thích thú gì, nhưng dù sao thì nó vẫn như thế. Ở một mình như vậy... à, có thể nói là bạn bè cô đã bỏ rơi cô. Đấy, cô đã nói với cô rồi đấy, thời nay người ta chỉ yêu quý cô khi cô còn có ích cho họ mà thôi.

Bạn bè của tôi... Tôi chưa bao giờ có nhiều bạn thân cả. Số bạn của tôi có thể đếm bằng đầu ngón tay mà thôi. Các bạn tôi đều không có ở đây: Frank và Julia thì sống ở Paris, Cyrill thì vừa bị chuyển công tác đến gần Grenoble, Isabelle và Luc thì sống ở Nice, gần nhà chú tôi. Từ khi yêu Benoît, hầu như tôi không còn gặp lại bọn họ nữa. Những người bạn của tôi mà phần lớn thời gian chúng tôi đi chơi cùng nhau thì đang ở Paris. Thời gian đầu bạn bè tôi còn gọi điện, nhưng từ khi Benoît chết, còn tôi trở thành tàn phế thì những cú điện thoại cứ xa dần. Tôi hiểu lắm chứ, bạn bè tôi cảm thấy phiền và họ muốn quên tôi đi.

-Có phải tôi đang nói đến Ajax Vitres không nhỉ? – đột nhiên cô Yvette tự hỏi.

Cô đang tính toán lại buổi đi chợ của mình. Tôi không nghe cô nữa. Tôi đang nghĩ đến câu chuyện mà con bé Virginie đã kể cho tôi nghe. Cứ nghĩ đến câu chuyện đó là tôi lại nhớ rất rõ về cậu bé Victor, con trai ông chủ buôn thuốc lá. Tất cả mọi người đều bàn tán về vụ án đó. Thằng bé bị bóp cổ gần một con kênh. Vụ đó xảy ra cách đây ít ra cũng được năm năm rồi. Còn vụ kia, vụ thằng bé có cái tên ghép, tôi nhớ rất rõ là tôi đã nói chuyện với Benoît về nó. Tôi nhớ là trường hợp này cũng bị bóp cổ. Cảnh sát đã nghi ngờ ông chú nhưng không có kết quả. Nhưng những câu chuyện kiểu này xảy ra quá thường xuyên đến nỗi rõ lên một thời gian người ta bàn tán về nó, rồi thời gian trôi đi và người ta cũng quên luôn. Thế còn cậu bé Michaël? Như thế thì chắc là một trường hợp mới xảy ra? Chẳng phải tôi đã nghe nhắc đến cái tên này tối qua ở bản tin trên tivi hay sao? Tôi cần phải nghe bản tin trên tivi tối nay mới được. Với điều kiện là cô Yvette để tôi lại trong phòng khách. Thỉnh thoảng, cô ấy cứ đưa tôi về phòng rồi để tôi lại đó như là để một đồng hồ báo thức cần giặt cho đến tận bữa tối. Tôi coi như mình đang nghỉ ngơi vậy. Tôi còn đòi hỏi gì nữa. Cô bật radio hoặc bật nhạc cho tôi nghe. Cô cầm cui lục lọi trong đồng đĩa CD của tôi, vứt bỏ những đĩa nhạc mà theo cô là không hợp và nhồi nhét vào đầu tôi nhạc cổ điển hoặc nhạc valse chơi bằng kèn bẽ. Tôi đã phải nghe đến hai trăm lần bản Riquita, bông hoa đẹp đảo Java và tôi thường mơ được bóp cổ Riquita và đun sôi

nó lên.

Cô Yvette đã sắp xếp lại những thứ mua ở siêu thị. Cô để tôi ngồi trên ghế salon dưới ánh nắng. Trời bắt đầu nóng dần, cô Yvette mở toang cửa sổ. Tôi cảm thấy gió lướt trên trán mình và mùi hoa ở ngoài trời bay vào trong phòng. Tôi không thể phân biệt được mùi hương của chúng, nhưng tôi cảm nhận được, tôi hít thở hương mùa xuân qua mùi của các loài hoa, tôi đang ngẫu nhiên cảm nhận ánh mặt trời.

Chuông cửa reo. Cô nhân viên mát xa tới. Lại một màn tra tấn nữa.

Vận may mỉm cười với tôi. Khi đang xoa bóp những bắp cơ căng cứng của tôi thì Catherine, cô nhân viên mát xa bỗng kêu lên với cô Yvette đang ở trong bếp:

-Bà nghe thấy không? Người ta đã tìm thấy thằng bé bị bóp cổ.

-Gì cơ? – cô Yvette vừa khóa vòi nước vừa trả lời.

-Thằng cu Michaël Massenet, ở La Verrière. Mẹ nó đã đến nhà tôi vì bị đau cổ. Bà ta bị một cú đập ở gáy năm ngoái. Họ vừa tìm thấy nó ở trong rừng. Bị bóp cổ.

Giọng của cô Yvette càng gần hơn. Tôi hình dung ra cô đang lau tay vào tạp dề bằng vải cotton ainhoa. Cô nói giọng đầy phẫn nộ:

-Thời buổi gì vậy! Nó bao nhiêu tuổi rồi?

-Nó mới tám tuổi. Một thằng bé xinh đẹp tóc xoăn. Tôi vừa mới nghe vụ đó ở bản tin lúc ba giờ. Xác của nó được một ông đánh cá tìm thấy gần bờ sông. Ông này đang quay trở lại xe của mình vào giữa trưa thì phát hiện ra nó. Nó bị chết ít ra cách đây hai mươi bốn giờ rồi. Bà có tưởng tượng được cú sốc mà nó phải chịu đựng không? Tôi mà có con nhỏ thì không bao giờ tôi để chúng ra đường vào lúc này đâu. Bà có để ý thấy đây là vụ thứ tư trong vòng năm năm không?

-Vụ thứ tư rồi cơ à?

-Đúng thế đấy! Hồi đầu cảnh sát không tìm hiểu căn kẽ, nhưng mà bây giờ thì...

-Họ đã có manh mối hay dấu vết gì đó chưa? – cô Yvette cắt ngang. Cô rất thích đọc truyện trinh thám.

Cô Catherine cao to hẳn là đang bĩu môi:

-Bà nghĩ thế à? Họ vẫn đang chặt vật lắm, như cô ấy đây này. – Cô ta nói thêm và véo vào bắp chân tôi.

Cô Yvette hẳn là phải có thái độ chê bai vì cô Catherine vội nói lại ngay:

-Dù sao đi chăng nữa thì cô ấy cũng rất tiến bộ đây này. Thật tuyệt vời.

Cô Yvette không để cho Catherine nghỉ tay:

-Nhưng mà này, có phải Michaël Massenet là thằng cu chơi đàn piano ở trung tâm văn hóa không?

-Đúng là nó. Rất lễ độ, chừng ấy tuổi mà sớm có tài năng đấy.

Hai người đàn bà tiếp tục tán một lúc nữa về cậu bé đó và tôi không bỏ sót một chi tiết nào. Michaël Massenet, tám tuổi, học sinh lớp Ba ở trường Charmilles, một ngôi trường mới ở Khu đô thị mới. Bố cậu bé là giáo viên trường đào tạo lái xe, còn mẹ là thư ký. Một học sinh ngoan, gia đình hòa thuận êm ấm. “Đây đúng là một tội ác tàn bạo” – cô Yvette kết luận.

Giờ thì tôi đang nằm trên giường. Cô Yvette đã tắt tivi. Có lẽ đã mười một giờ. Cô sẽ đến giường tôi lúc ba giờ để xem tôi có cần gì không, xem tôi có bị khát, muốn đi vệ sinh hay có bị nóng không.

Cô Yvette thật như một vị thánh. Thánh Yvette. Tôi hy vọng người bảo trợ của tôi trả lương xứng đáng cho cô. Chú tôi chính là người bảo trợ của tôi. Chú tên là Fernand, em trai của người cha quá cố của tôi. Chú tôi điều hành một công ty xây dựng ở gần Nice, và là một người trung thực.

Nhưng đó không phải là câu chuyện tối nay. Chủ đề ngày hôm nay, chính là những vụ giết

người. Chúng tôi đã nghe bản tin lúc hai mươi giờ. Thật may mắn là khi có một chuyện gì đó làm cô Yvette quan tâm là y như rằng cô để tôi ngồi gần cô để cô có thể bình luận với ai đó. Đương nhiên là người ta lại nói về cậu bé Massenet. Cậu bé bị bóp cổ. Người ta cũng liên hệ án mạng này với những vụ án trước đây xảy ra trong vòng năm mươi không muốn: Victor Legendre, bị bóp cổ tại Valençay năm 1991; Charles-Eric Galliano, bị bóp cổ gần Noisy năm 1992; Renaud Fansten bị bóp cổ trong khu vườn của cha mẹ mình tại Saint-Quentin năm 1993. Không một vụ nào được làm sáng tỏ. Thêm vào đó, như phát thanh viên đã nói, có nhiều đội điều tra làm việc với từng vụ: cảnh sát tham gia hai vụ đầu tiên trong khi đội điều tra hình sự lại điều tra vụ thứ ba. Tóm lại, vụ án Michaël Massenet lại cũng chỉ có những cuộc tìm kiếm mà thôi. Cô Yvette không ngừng thốt ra những lời than vãn và thóa mạ cảnh sát và những kẻ bị ám ảnh tình dục, rằng phải phẫu thuật cắt bỏ thủy vò não của bọn chúng.

Có tiếng chim cú kêu ở đằng xa. Tôi muốn nằm nghiêng người vì tôi chán phải nằm ngửa mãi rồi. Cứ một đêm nằm ngửa lại một đêm nằm nghiêng. Lần nào cũng thế, cô Yvette kê cho tôi những chiếc gối giữa đầu gối và bàn chân theo lời khuyên của ông Raybaud để tránh tì vào những huyết gây ra những mảng hoại tử. Thật là chán khi đêm nào cũng phải nằm như thế này. Stop, không than thân trách phận nữa. Dù sao thì con bé Virginie cũng nói thật. Có nhiều đứa bé đã bị ám sát, trong đó có anh trai của nó. Thật kinh khủng. Tôi hiểu vì sao con bé muốn nói đến chuyện đó. Tôi thấy rõ giọng nói đứt quãng đầy lo âu của con bé khi kể về những vụ án mạng. Hẳn là nó phải lo lắng lắm... Tôi rất muốn gặp lại con bé, à không, ý tôi muốn nói là tôi muốn lại được nghe nó nói chuyện. Charmilles? Chẳng phải đấy là tên ngôi trường mà con bé kể với tôi là nó đang học, một ngôi trường to bằng kính với những cái cây trong một ngày nào đó sẽ mọc lên hay sao?

Tôi đang thiu thiu ngủ bỗng giật mình tỉnh dậy. Làm sao mà con bé lại biết Michaël Massenet? Con bé đã nói rất rõ ràng với tôi: “Và từ hôm qua thì đến lượt Michaël, bạn ấy ở gần con sống”. Ấy thế mà cô Catherine đã nói rõ là xác cậu bé chỉ được ra vào trưa ngày hôm nay. Vậy thì làm sao mà con bé Virginie có thể biết được chuyện đó vào lúc 10 giờ sáng chứ?

Vì con bé đã nhìn thấy nó. Con bé đã trông thấy cái xác.

Hoặc là nó đã trông thấy án mạng.

Chính vì vậy mà con bé biết rõ mọi chuyện. Có thể là con bé đang đi dạo chơi ở gần đó và đã nhìn thấy tất cả. Con bé đã không nói dối khi nói rằng nó biết kẻ giết người. Nhưng cũng phải nói rằng tôi không biết con bé là ai cả. Virginie. Tôi lục lọi trong trí nhớ. Tôi đã nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ, ở rạp chiếu phim hàng ngày. Cái tên Virginie duy nhất mà tôi còn nhớ là con bé Virginie to lớn khoảng 10 tuổi rất hay ăn kẹo. Còn Virginie này mới chỉ 7 tuổi, do đó không thể là Virginie kia được. Thêm nữa, Virginie kia có cái giọng nghe chói tai, trong khi Virginie này lại có giọng nói dịu dàng, bình tĩnh. Và lạnh.

Nếu con bé này đã nhìn thấy kẻ giết người thì cần phải làm một điều gì đó. Nhưng việc gì chứ? Tôi thì không thể báo cho cảnh sát biết được. Thậm chí nếu có một phép màu nào đó mà tôi có thể đến chỗ cảnh sát thì tôi sẽ nói gì với họ đây? Chẳng nhẽ tôi sẽ bảo họ phải đi tìm một con bé bảy tuổi tên là Virginie mà ngay cả tôi cũng không biết nó sống ở đây hay ở một trong những “khu chung cư nào đó” quanh khu rừng?

Tôi chỉ làm được mỗi một việc, đó là chờ đến thứ bảy.

Chương 2

Trời đã sáng từ lâu. Tôi ngủ dậy rất sớm. Tôi biết vậy vì tôi phải chờ mãi mới thấy cô Yvette đến phòng tôi, dựng tôi dậy, mang cái xô đến, rửa mặt và mặc quần áo cho tôi. Tôi rất vui vì đã có thể kiểm soát được ít nhiều việc đi vệ sinh của mình. Điều đó làm tôi an tâm. Nó cho tôi chút hy vọng một ngày nào đó tôi có thể có được một chút tự chủ. Tôi rất hài lòng vì đã có thể cử động ngón tay, lúc lắc đầu và mỉm cười. Chẳng cần phải quan hệ tình dục. Chẳng cần phải nói được. Nhưng phải nhìn được. Phải nhìn lại được. Phải giao tiếp được với người khác. Tại sao không ai tặng tôi một chiếc máy tính điều khiển bằng âm thanh nhỉ? Có phải vì tôi không giàu có và cũng không nổi tiếng chẳng? Cần phải nhìn vào thực tế chứ!

Giường của tôi được trang bị một thiết bị đặc biệt cho phép cô Yvette có thể trượt tôi vào xe đẩy. Tôi đã ngồi yên trong xe. Khi chúng tôi ra ngoài, cô Yvette mặc quần áo cho tôi. Đúng là một công việc khó nhọc. Tôi được mặc một chiếc áo T-shirt lúc nào cũng bó chặt lấy lưng, một chiếc váy ngắn bị phủ kín bởi một chiếc chăn choàng của người Êcốt. Cô còn đeo cho tôi cặp kính, quấn chiếc khăn quàng quanh cổ và bảo tôi rằng gió ngoài trời hơi lạnh. Còn tôi thì đang muốn chảy ra vì nóng đây này. Chúng tôi lên đường. May là nhà chúng tôi có cùng độ cao với một khu vườn nhỏ. Chính nhờ nó mà tôi không phải ở trong một trung tâm chăm sóc đặc biệt. Chính là nhờ nó và tiền mà chú tôi thu được trong việc bán rạp chiếu phim. Tôi còn nhớ lần chú đến thăm tôi vào cuối tháng Giêng. Chú đặt tay lên vai tôi và nói giọng trịnh trọng trong hàng giờ liền:

“Nghe này cháu gái, chú đã suy nghĩ kỹ rồi. Cháu cần tiền, cần người chăm sóc cho cháu. Chú đã quyết định bán rạp chiếu phim. Chú tin rằng Louis sẽ đồng ý (Louis là người cha quá cố của tôi, người thành lập doanh nghiệp chiếu bóng này). Chú biết rằng cháu rất yêu nó, nhưng rạp chiếu phim thì có thể mua lại được, còn đôi chân của cháu thì không. Thế nên cần phải dồn hết sức lực để chữa khỏi bệnh cho cháu. Mà chuyện đó thì tốn kém lắm. Chú muốn cháu được điều trị một cách tốt nhất, tất cả những gì có thể tốt nhất cho cháu. Một chiếc xe đẩy tốt nhất. Cháu hiểu chứ? Vì vậy chú đã bán rạp chiếu phim. Bán cho ông Jean Bosquet”.

Tôi tức điên lên. Bosquet à? Bán rạp chiếu phim cho tên vô lại chạy chiếc xe Jaguar và làm giàu bằng những bộ phim con heo trong những năm 70. Lão ta có những phòng chiếu phim xấu nhất và cũ nhất. Lão sẽ làm gì với rạp Trianon của tôi?

Chiếc xe đẩy lăn lóc xóc trên vỉa hè và làm cho tôi nhớ đến những chuyện này. Cô Yvette thì luôn mồm bình phẩm những thứ mà cô nhìn thấy: nào là chiếc áo mưa mới của bà giáo Berger, người không nên mặc quần áo dài vì quần áo dài làm cho bà trông giống một cái thùng tô nô (thùng đựng rượu) hơn; nào là kiểu tóc xưa đến thảm hại của con bé Sonia đáng thương cứ nghĩ rằng cái chúng chỉ học nghề làm móng tay móng chân của nó có thể làm cho nó trở thành một ngôi sao màn bạc vậy, vân vân...

Có tiếng ai đó nói làm tôi chú ý.

-Ồ! Bà Massenet đáng thương, mẹ của cậu bé đáng thương Michaël kia. Các bà chắc còn nhớ Michaël chứ, cái cậu bé mà người ta đã tìm thấy trong rừng thứ bảy tuần trước, cậu bé tóc vàng và xoắn thành lọn ấy, lúc nào cũng rất lễ phép... Trông bà ấy buồn lắm! Mắt thâm quầng. Vậy mà vẫn đi chợ được đấy. Bà ấy thật là có nghị lực. Tôi đến phải đi chợ khác thôi. Thôi chào các bà nhé, ông bảo vệ cũng không xa đây, tôi phải nhờ ông ta trông hộ một chút vậy. Chút xíu nữa gặp lại nhé.

Tôi nghe tiếng bà ta vừa lẩm bẩm vừa bỏ đi xa, lục tìm ví tiền để thanh toán xe hàng của mình.

Tôi như đang ẩn mình mai phục vậy. Cứ mỗi khi có bước chân lại gần là tôi lại cảm thấy những bắp thịt ở cổ mình rung lên. Có phải con bé ấy đến?

Và, thật bất ngờ, con bé kia rồi.

-Chào cô. Cô khỏe không?

Tôi giờ ngón trở lên.

-Cô có muốn cháu kể cho cô nghe phần tiếp theo không?

Tôi giờ ngón trở lên hai lần.

-Cảnh sát ấy, họ đã tìm thấy Michaël. Ở trong rừng. Cậu ấy đã chết thật rồi. Cháu biết là cảnh sát đang tìm kẻ sát nhân, nhưng cháu không thể nói với họ là cháu biết kẻ giết người đang ở đâu, vì họ sẽ hỏi cháu vì sao cháu biết, cô có hiểu cháu không?

Làm sao mà tôi hiểu cơ chứ!

-Cháu biết vì cháu đã đi câu cá với cậu ta. Nhưng không phải câu cá thật. Chúng cháu buộc một sợi dây vào một cái gậy và giả vờ câu cá. Mẹ cậu ấy không muốn cậu ấy chơi ở gần con kênh nhưng chúng cháu đã nói dối là chúng cháu sẽ đi chơi bằng xe đạp. Sau đó thì cháu chán ngấy việc câu cá vì cậu ấy nói là cậu ấy sẽ câu hết cá, còn cháu thì chẳng được con nào. Cháu nói với cậu ấy là cháu sẽ về nhà. Cháu đã bỏ về, nhưng cháu lại nhìn thấy một cây nấm rất đẹp. Khi cháu ngẩng đầu lên, cháu thấy cậu ấy đã gặp người kia.

Tôi muốn lay cánh tay con bé. Quái quỷ, gặp ai chứ?

-Lúc đó cháu biết rằng cậu ta sẽ chết, cũng giống như những đứa khác, vì lúc nào cũng thế. Cháu muốn bỏ chạy, nhưng cháu đã trốn sau một cái cây. Cháu muốn biết rõ chuyện đó.

Giọng nói yếu ớt của con bé ngân lên, rồi sau đó nó tiếp tục với vẻ sợ hãi:

-Michaël, cậu ấy đã chào Thần rừng và sau đó, cháu thấy mặt cậu ta thay đổi. Cậu ấy lùi lại một bước, rồi lùi bước nữa, sau đó thì cậu ta ngã. Cậu ấy rất to con, cô thấy đấy, cậu ấy cố ngồi lên nhưng quá muộn rồi. Bàn tay của Thần rừng nắm lấy cổ cậu ấy, nó lắc lắc cậu ấy. Cậu ấy trở nên đỏ lựng, rồi tím tái, rồi lưỡi cậu ấy thè ra khỏi miệng. Cậu ấy lại ngã xuống đất, hai mắt mở to. Cháu không dám nhúc nhích, người cháu nóng bừng lên, cô thấy đấy, cháu đổ mồ hôi nhưng cháu biết là không được động đây. Rồi cánh tay ấy buông cậu ta ra...

-Con vẫn ở đây à, hả cô bé nhiều chuyện? Con không thể để cô đây yên tĩnh được à?

Bố cô bé hẳn phải ở rất gần tôi. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa, thơm mát mùi hạt tiêu. Tôi không cảm thấy có ánh mặt trời nữa, hẳn là anh ta đang đứng trước mặt tôi, giọng anh ta nghe rất gần, rất dịu dàng bỗng trở nên nghiêm khắc.

-Không phải là tôi không muốn con bé nói chuyện với cô đâu, chỉ vì là tôi không biết là nó có làm cho cô cảm thấy bị phiền không. Chào cô. Con bé đã trốn tôi để đến đây...

-Không sao. Cô Elise luôn yêu quý trẻ con – tiếng cô Yvette – Tôi không nghĩ là cô ấy đã thay đổi. Cô ấy luôn rất vui khi bọn trẻ con đến xem phim hoạt hình. Ông biết rạp chiếu phim Le Trianon không?

-Vâng tôi biết. Trước đây chúng tôi sống ở Saint-Quentin, chúng tôi vừa chuyển đến sống ở Boissy, khu Merisiers.

Saint-Quentin! Cậu bé Ranaud mà người ta nhắc đến ở bản tin đã bị giết ở Saint-Quentin!

-Ô, chúng tôi sống ngay cạnh đó! Vậy chúng ta là hàng xóm rồi! Thật trùng hợp quá! Cô Elise đây là chủ rạp Trianon.

Sao mà cô Yvette lại muốn kể lể chuyện đời tôi như vậy chứ? Giờ thì anh ta sẽ nghĩ tôi là một cô gái già luôn nhồi nhét cho bọn trẻ con những cây kem que rồi vỗ vỗ vào đầu chúng.

Những chiếc túi của cô Yvette nằm trên đùi tôi. Chiếc xe đẩy lăn bánh. Cô Yvette vẫn đang nói chuyện với bố của Virginie. Thật hay quá!

-Con bé con nhà anh trông đáng yêu quá!

-Ai cũng bảo trông nó như thiên thần, nhưng nó nghịch như quỷ sứ ấy! Phải không Virginie?

-Anh có mấy đứa?

-Tôi... à, tôi còn một cháu trai nữa. Ồ, đây rồi, xe của tôi đây rồi. Xin chào bà với cô. Tôi xin lỗi, tôi cũng muốn chở bà và cô về cùng, nhưng... vì cái xe đẩy...

-Anh tử tế quá. Dù sao thì đi bộ một chút cũng tốt lắm.. – cô Yvette trả lời đầy tế nhị.

-Tạm biệt cô Elise. Hẹn gặp lại cô thứ bảy! – giọng nói trong mát của Virginie. – Tạm biệt bà.

-Tạm biệt Virginie. Bà tin rằng cô Elise sẽ rất vui nếu cháu đến chào cô ấy..., nếu như anh không cảm thấy phiền.

-Ồ không hề thưa bà. Nào nhanh lên Virginie, mẹ con đang đợi chúng ta đấy. Tạm biệt bà.

Có tiếng đóng cửa xe.

Cô Yvette tiếp tục đẩy xe.

-Tôi không hiểu anh ta muốn nói điều gì về con trai của mình. Thật lạ lùng! Có vẻ như anh ta không muốn nói đến nó. Chắc chắn có chuyện buồn gì đó trong gia đình này. Dù sao thì con bé này rất mến cô. Thật là vui khi thấy bọn trẻ con có tấm lòng như vậy. Tôi nhớ...

Cô Yvette đang mải mê trong một chủ đề rộng lớn về bọn trẻ con dối trá và xấu tính mà cô đã từng gặp. Tôi không nghe rõ cô nói nữa. Tôi đang suy nghĩ. Virginie đã nói là anh trai con bé đã bị chết. Thái độ của ông bố cho thấy điều đó là đúng. Đó là một điểm có lợi cho con bé. Chỉ còn biết thêm liệu anh con bé có phải tên là Renaud hay không. Nhưng nếu Virginie đã tận mắt chứng kiến vụ sát hại Michaël thì con bé đang gặp nguy hiểm. Tên giết người chắc chắn sẽ quyết định xử con bé. Trừ khi hẳn không biết là con bé đã trông thấy hẳn. Nhưng làm sao mà biết được chứ? Tôi không thể chịu đựng nổi sự bất lực này nữa. Tôi thấy ngột thở. Tôi có cảm giác bị giam cầm trong một chiếc áo trói cho người điên và đang van xin ông bác sĩ cũng bị điên giải thoát cho tôi. Nhưng không ai giải thoát cho tôi cả. Tôi muốn hét lên thật to lên. Nhắc cánh tay lên. Đơn giản nhắc được cánh tay đang ghét này lên.

-Ô kìa! Cô đang ra mồ hôi kìa! Đợi đã, tôi sẽ tháo khăn quàng ra!

Đúng rồi, tháo khăn ra, buộc nút lại và treo tôi lên cành cây đi, chí ít cũng để cho tôi chết đứng đi! Tôi chán lắm rồi. Đừng để cho tôi suy nghĩ về những câu chuyện này nữa. Phải bám lấy thực tại! Con bé Virginie là có thật. Nó đang gặp nhiều vấn đề, những vấn đề rất nghiêm trọng. Tôi cần phải biết bố con bé là ai, phải biết tên anh ta. Tôi cần phải làm một cái gì đó. Nhưng trước tiên tôi cần phải cử động được đã!

Ngày nào cô Catherine cũng đến để chăm sóc tôi. Đó là một cô gái cao lớn tóc vàng. Người cô dong dong, dáng thể thao, buộc tóc đuôi ngựa và hay mặc quần bằng sợi tổng hợp. Cô thường xuyên tập môn aerobic. Trước khi bị tai nạn, thỉnh thoảng tôi có nhìn thấy cô đi xem chiếu bóng cùng bạn trai. Cô chỉ chơi với những anh chàng cao to để tóc ngắn, cô đi mà cứ như bám chặt lấy mấy anh chàng đó. Tôi không để ý lắm đến cô ta vì có bao giờ tôi nghĩ đến lúc phải cần cô ta chăm sóc tôi đâu. Với lại tôi thấy cô ta không dễ thương lắm. Tôi thấy thật khó khăn khi phải chấp nhận rằng tôi bị bó buộc chân tay và sự phục hồi chức năng của tôi phụ thuộc vào cái bà cô khờ khạo ngớ ngẩn to cao này với những quan điểm còn quyết đoán hơn cả một cái đèn đỏ giao thông và dường như lúc nào cũng như là đã học thuộc lòng bản tin thời sự mới phát trên tivi vậy.

Nhưng trong trường hợp này thì cô Catherine có ích cho tôi. Rất có ích. Cô ta không thể nào im miệng trong vòng năm phút được. Những câu chuyện dài vô tận đó bao quanh tôi, làm tôi bị phụ thuộc hoàn toàn vào chúng. Thật là tốt quá! Trong tình trạng hiện giờ của tôi thì tôi phải cảm ơn Chúa đã sinh ra những “bà tám” như vậy. Trái với những gì người ta có thể tin, tôi không hề có ý muốn thoát khỏi sự im lặng đáng quý này để suy nghĩ về sự tồn tại tương đối của vũ trụ. Tôi muốn sống. Vì tôi còn sống.

Cô Catherine đúng là nguồn thông tin vô tận. Cô cùng với cô Yvette đúng là những “đặc phái viên vùng ngoại ô”. Thông qua mấy bà cô này, tôi có thể biết được con bé Virginie là ai.

-Bà có nghe tin gì không? – cô Catherine hỏi trong khi đang kéo căng tay tôi.

-Không. Có tin gì thế? Lúc đó chúng tôi đang ăn trưa trong vườn, trời quá đẹp.

-Cho cô ấy ăn thật không dễ! – cô Yvette dăm chiêu, thì thầm trong khi đang bóp cơ ba đầu của tôi.

Thế đấy, cô nàng ạ, thế mà người ta vẫn phải nuôi sống con người liệt giường liệt chiếu này

đấy. Xin lỗi là điều đó lại chạm đến phần sâu xa nhạy cảm nhất của cô.

Cô Catherine lại tiếp tục:

-Người ta lại nói về thằng bé Michaël. Vẫn những chi tiết cũ của tuần trước, nào là trong rừng, rồi thì người cậu cá đã tìm thấy xác thằng bé, vân vân, bởi vì bây giờ họ chắc chắn hung thủ là một kẻ bị ám ảnh. Có lẽ hẳn đã giết bốn đứa rồi cũng nên! Bốn đứa trẻ khoảng tám tuổi bị giết! Trong vòng bán kính năm mươi cây số. Trời đất, cứ nghĩ đến bọn trẻ đi chơi một mình trong rừng mà xem!

-Thế họ không phát hiện ra điều gì à? Dấu chân, vết bánh xe hay mảnh vải gì đó? – cô Yvette tỏ ra lo lắng, có vẻ như đã sẵn sàng tiến hành cuộc điều tra lắm rồi.

-Không, chẳng thấy gì cả. Tất cả bọn trẻ đáng thương ấy đều bị bóp cổ.

-Thế có bị cưỡng bức không?

-Không, chỉ bị bóp cổ thôi.

-Thật kỳ lạ! – cô Yvette vừa làm việc vừa lẩm bẩm. (Chắc là cô ấy phải làm tung bụi mù lên ấy). – Nhìn chung thì bọn giết trẻ con thường có một động cơ tình dục nào đó.

-Thế à? Không thấy họ nói đến. Điều tồi tệ là tôi biết mẹ bọn trẻ, ít nhất là mẹ của ba đứa. Một bà là nhân viên bưu điện khu La Verrière. Bà thứ hai là nhân viên thu ngân ở Leclerc. Còn bà thứ ba là bà Massenet, bệnh nhân chỗ tôi, tôi đã nói với bà rồi đấy.

-Thế còn những người khác?

-Những người khác thì tôi không biết. Trên tivi, họ nói rằng ông bố làm ở ngân hàng. Họ không muốn bị quay phim.

Là họ, chắc chắn là họ. Nếu chỉ mình cô Catherine có thể biết họ... nhưng sẽ thay đổi được gì cơ chứ? Cô ta sẽ chẳng bao giờ biết được tôi không phải là một cọng rau. Chính vì thế mà cô ta phải để mắt đến tôi. Tôi tưởng tượng thế này: tôi sẽ thử phát cho cô ta một tín hiệu khá phức tạp...

Ông bác sĩ Raybaud đã đến. Lại những cuộc kiểm tra khác nhau nhưng lần này lâu hơn mọi khi. Cũng bình thường thôi. Trời đang mưa và hôm nay ông ta sẽ không thể có những chuyến đi dạo bên hồ. Ông ta sờ nắn khắp người tôi, còn tôi thì cố nắm lấy cơ hội để giơ ngón trỏ lên nhiều lần không ngừng. Ông ta đã gọi cô Yvette đến và hỏi xem tôi có thường xuyên làm như thế không. Cô Yvette trả lời rằng cô chẳng biết gì cả. Ông Raybaud yêu cầu cô Yvette thường xuyên chú ý đến việc đó. Tôi nheo nheo mắt và cố gắng quay đầu, nhưng chẳng có kết quả gì cả. Ông ta cho rằng tôi bị một cơn chấn động và cố gắng giữ chặt tôi vào xe đẩy cho đến khi tình trạng của tôi khá hơn. Rồi ông ta kết luận: có vẻ như tôi đã phục hồi một số dây chằng vận động. Ông ta sẽ báo với giáo sư Combré. Ông ta còn nói thêm: “Nhưng đừng quá hy vọng. Đó có thể chỉ là những phản ứng mang tính phản xạ, những cơn co giật cơ học mà người ta gọi là ‘sự co ứng’ mà thôi”.

Suốt tám tháng trời, cơ thể tôi sống trong một đường hầm không có ánh sáng. Nếu đó chỉ là những phản ứng... Không, không được để mất hy vọng.

-Cô Elise! Hú hu! Tôi đây!

Yên tâm đi cô Yvette, tôi không bỏ cuộc đâu. Tôi luôn luôn ngồi trên xe đẩy như một gói quà đang đợi được mở đây này.

-Cô sẽ không đoán được là tôi đã gặp ai đâu. Ngay trước cửa bưu điện. Virginie và bố mẹ con bé. Thật đáng tiếc là cô không còn cái rạp chiếu bóng nữa, nếu không thì ta có thể mời họ vài buổi phim. Tuần này họ chiếu phim Thông điệp của rừng già.

Tim tôi đập thình thịch như có cả một đàn voi đang diễu hành trong lồng ngực.

-Tôi đã chỉ cho họ nhà của chúng ta, vì họ sống gần đây mà... Mẹ con bé tên là Hélène. Một phụ nữ rất xinh đẹp, mảnh mai, tóc nâu và có cặp mắt to màu xanh, da trắng muốt. Còn ông bố tên là Paul. Paul và Hélène Fansten.

Đúng là họ rồi! Virginie đã nói đúng: anh trai con bé đã bị sát hại.

-Ông bố trông rất lịch sự, đẹp trai như là Paul Newman ấy, cởi mở - cô Yvette nói tiếp - Rất đàn ông, trông rất giống... à... trông như...

Cô muốn nói là trông rất giống Benoît chứ gì? Cháu biết rõ mà. Có thể như vậy được không? Chỉ có một Benoît mà thôi. Vả lại, trông anh giống Robert Redford cơ...

-Chúng tôi đã nói chuyện với nhau một lát, rồi tôi mời họ đến nhà mình chơi. Dù sao thì họ cũng là hàng xóm láng giềng. Cô biết sao không? Họ đã nhận lời đến nhà mình. Thứ tư này họ sẽ đến cùng con bé con.

Hắn là cô Yvette đã kể lể về số phận của tôi để gọi lòng thương của họ và đã mời được họ đến nhà chơi.

-Tôi đã đoán đúng chuyện về con trai của họ mà!

Cô Yvette hạ thấp giọng như thể là chúng tôi đang ở trong nhà thờ vậy:

-Thằng bé bị chết cách đây hai năm rồi. Đó là một trong số những đứa trẻ bất hạnh bị bóp cổ, cô có thấy không? Mẹ của Virginie nói cô ấy không muốn nhắc lại chuyện cũ, thế là tôi cũng không nói đến nữa, cô biết tôi đấy... Mất một đứa con thật là khó khăn, nhưng biết là nó bị sát hại thì thật là...

Đương nhiên đó không phải là chuyện mà ai cũng muốn nhắc đến rồi. Renaud Fansten. Năm 93, tôi đi du lịch rất nhiều. Tôi tham gia rất nhiều festival điện ảnh, tôi không nhớ rõ lắm vì sao nhưng đó là thời kỳ mà tình cảm giữa tôi và Benoît không nhiều trực tiếp, có lẽ vì thế mà tôi không để ý đến vụ giết người đó. Hélène và Paul Fansten. Paul. Một cái tên thật phù hợp với giọng nói của anh ta. Một người đàn ông tự tin. Mất anh ta màu sáng hay sẫm? Tóc anh ta màu nâu phải không? Tôi hình dung tóc anh ta có màu nâu. Còn Virginie có tóc vàng, dài như tóc búp bê. Phải chăng anh chàng Paul đẹp trai và con gái anh ta sẽ đến thăm chúng tôi? Tôi không chắc lắm.

Tôi bồn chồn đợi đến thứ tư. Tôi có cảm giác như thời gian ngừng trôi vậy. Tôi cảm thấy lo lắng, nó làm tôi nhớ lại buổi hẹn hò đầu tiên với Benoît.

Và rồi chúng tôi đang ở đây. Tôi có cảm giác như ngồi trên một cục pin điện vậy. Thật kỳ quặc.

Cô Yvette tắt bật từ sáng đến giờ. Tôi biết rõ cô lắm. Chắc chắn cô đã chuẩn bị một bữa hoành tráng như ở điện Buckingham ấy. Cô Yvette tắm rửa cho tôi, mặc quần áo và chải tóc cho tôi (khiếp) cứ như thể người ta đang chải chuốt cho một cô nữ sinh trung học sắp được trao bằng tốt nghiệp vậy. Tôi không sạch sẽ, gợn gàng trong một chiếc mùa hè bằng vải cotton (đó không phải là một trong những chiếc váy của cô Yvette) và được đặt ngồi trong salon gần cửa sổ đang mở. Tôi tự hỏi kiểu tóc của mình trong như thế nào. Tôi không chắc là tóc tôi vẫn còn màu nâu, người tôi vẫn nhỏ và mảnh, nhưng tôi chắc hai má tôi đã hõm sâu, làm cho mũi dài thêm ra, và chắc chắn là da tôi trắng bệch như viên aspirin vậy. Thế còn cái sợi lông ngu ngốc mọc ở dưới cằm của tôi? "hoàn toàn không nhìn thấy đâu" - Ben đã nói thế. Anh cứ nói thế thôi, chứ bây giờ thì có lẽ nó đã dài tới đầu gối rồi. Một bộ xương trong bộ váy bằng vải visy với một sợi lông dài khủng khiếp ở dưới cằm, chắc là chúng không thất vọng được sánh đôi với nhau.

Có tiếng chó sủa ở đâu đó. Thật vớ vẩn, lúc nào cũng phải có một con chó đang ghét sủa ở đâu đó. Có tiếng chuông gọi cửa.

Cô Yvette lao vội ra. Tôi nuốt nước miếng. Tôi muốn được soi gương để trông bộ dạng của mình thế nào. Có những bước chân nhanh, và những bước chân chậm hơn. Ai đó chạy về phía tôi và một giọng nói nhỏ và trong trẻo:

-Chào cô Elise!

Tôi giơ ngón trỏ lên. Virginie đặt bàn tay mình lên tay tôi. Tay con bé thật ấm áp. Có ai đó vừa bước vào phòng.

-Xin chào bà!

Giọng nói đó trầm. Là anh ta, Paul.

-Chào bà!

Giọng nói này nhẹ nhàng và tự tin. Hẳn đó là Hélène.

-Xin mời anh chị ngồi – tiếng cô Yvette bên cái bàn lặn kêu cọt kẹt.

Có tiếng va chạm trên tràng kỷ bằng da. Có lẽ họ đang ngồi xuống. Tôi hình dung họ đang kín đáo quan sát căn phòng. Những chiếc ghế bằng da, tủ chè bằng gỗ cây anh đào, tủ buffet với dàn hifi, tủ kê tivi, chiếc bàn thấp bằng gỗ, giá sách, cái bàn hình trụ nơi tôi từng sắp xếp giấy tờ của mình trên đó... Tôi nghe thấy tiếng những bước chân nhỏ nhắn của Virginie đang dạo một vòng trong căn phòng.

-Virginie, con không được động vào thứ gì đâu nhé!

-Không đâu mẹ, con chỉ nhìn thôi. Ở đây có cả một bộ sưu tập của Bécassine.

Tôi giữ những cuốn truyện đó của bố tôi. Tôi hy vọng một ngày nào đó sẽ đọc chúng cho con của tôi với Benoît. Nhưng chúng tôi đã không có thời gian để làm việc đó.

-Cháu có thể đọc một quyển được không ạ?

-Tất nhiên rồi, cháu gái của bà. Này cầm lấy và ngồi xuống đây nào!

Cô Yvette để Virginie ngồi trong ghế salon to ở gần tôi.

-Nhà rộng quá nhỉ! – Hélène cất tiếng.

-Ồ vâng, đúng thế. Nào lại đây, tôi dẫn anh chị đi thăm nhà.

Họ vừa rời căn phòng vừa nói chuyện phiếm. Ngay lập tức, Virginie tụt ngay xuống ghế và đến gần bên tôi. Cô bé thì thầm vào tai tôi:

-Ở lớp, cô giáo ấy, cô hay mắng cháu vì cháu không thuộc bài. Nhưng cháu không học được vì cháu sợ lắm. Cháu biết là thật ngu ngốc, vì chỉ có bốn con trai bị giết thôi, nhưng cháu vẫn sợ lắm. Biết làm sao được nếu như Thần rừng đối ý thì sao? Cô đã xem phim Ý nghĩa cuộc sống chưa? Bố cháu đã thuê phim đó về nhà xem. Vào một lúc nào đó, Thần Chết đã đến gõ cửa nhà những người đã ăn món patê bị tẩm độc để báo với họ rằng họ sẽ chết.

Con bé đang nói đến bộ phim của Monty Python. Cháu nói như là cô chưa xem nó ấy! Đó là một trong những bộ phim mà chúng tôi thích nhất. Tôi đã cho chiếu phim này ít nhất cũng phải mười lần rồi. Virginie nghiêng người vào gần tôi hơn, hơi thở nhẹ ấm áp:

-Cháu sợ Thần Chết lắm. Mặt ông ấy trông gớm ghiếc đáng sợ lắm. Cháu chỉ muốn đến sống ở Disneyland, trong lâu đài của Công chúa ngủ trong rừng thôi.

Ngay cả khi tôi biết phải nói với Virginie thế nào thì tôi cũng không thể. Cô Yvette và bố mẹ con bé đang quay trở lại, tôi nghe thấy tiếng bước chân của họ vang lên trên lớp ván sàn có phủ một lớp chất dẻo trong suốt. Họ đang nói chuyện về thời tiết, về nhà cửa, về giá cả đất đỏ. Chẳng có gì thú vị cả. Virginie không nói gì nữa. Tôi biết rằng con bé đang đọc truyện tranh Bécassine vì tôi nghe thấy tiếng mở trang đều đặn. Nghe thấy con bé ngồi yên đọc truyện trong khi nó vừa kể cho tôi những câu chuyện đáng sợ và người lớn đang nói chuyện làm cho tôi có một cảm giác kỳ lạ không thực. Đúng vậy, tôi khó có thể chấp nhận những chuyện Virginie kể cho tôi nghe là sự thật. Bỗng nhiên tiếng nói ấm áp của Paul làm tôi giật mình:

-Tôi không làm phiền cô chứ?

Anh đang hỏi tôi phải không?

-Ồ không đâu. Tôi chắc chắn là cô ấy rất vui. – cô Yvette đang trả lời thay tôi. – Cô Elise đây lúc nào cũng thích có nhiều người xung quanh mình.

Paul thở dài như có một điều gì đó chột làm anh buồn lòng. Tôi có phải là một con người lãng mạn không? Anh ta có nghĩ đến tôi lúc anh ta đang nằm trên giường khi tối đến, mặt trăng đang phủ bầu trời bằng sắc trắng của mình? Dù sao đi chăng nữa, tôi gần như chắc chắn là đang nghĩ về anh ta, về hình ảnh anh ta mà tôi tưởng tượng ra: một người đàn ông dong dỏng cao, tóc nâu cắt ngắn, dáng mảnh, cánh tay dài, khuôn mặt kiên định với đôi mắt sáng... Có lẽ đó là vì giọng nói của anh ta đã an ủi tôi, làm tôi có lòng tin. Tôi cảm thấy quá cô đơn. Hélène,

vợ anh cũng có vẻ rất dễ mến. Đây chắc chắn là những người mà tôi sẽ rất vui được gặp mặt, đó là trước đây thôi...

Hélène, Paul và cô Yvette đang sôi nổi nói về chính sách của hội đồng nhân dân mới bầu.

Virginie đứng dậy đặt cuốn truyện lên giá sách. Lúc này con bé rất gần tôi. Tôi cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ cơ thể nhỏ bé của con bé như là một bồn tắm đầy bọt. Con bé thì thầm vào tai tôi:

-Cháu tin là Thần rừng không thích công việc của mình đâu. Nhưng ông ta buộc phải làm thế. Cô thấy đấy. Việc nó phải thế, bộp một phát, ông ta cần giết một đứa trẻ con. Có một ông cảnh sát, một ông thanh tra nào đó đã hỏi cháu nhiều lần. Cháu thấy ông ấy có cái đầu như một anh hề ấy nên cháu gọi ông ta là Bonzo. Ông ta có một bộ râu rậm màu vàng và cái đầu bù xù tóc như rơm ấy. Ông ấy muốn cháu nói cho ông ấy những điều cháu biết nhưng cháu không thể. Cháu chẳng thể nói gì cả, không thể nói cho ai biết cả, trừ cô, vì cô không giống họ.

Đúng là tôi bị cảm như một nắm mồi vậy. Và cảnh sát đã đến hỏi Virginie, và có lẽ là cảnh sát đã hỏi tất cả bọn trẻ có thể đã trông thấy điều gì đó.

-Renaud không biết gì về Thần rừng cả, anh ấy không đề phòng và thế là Thần rừng đã tóm được anh ấy. Cháu đã bảo anh ấy không được chơi trong lều vì cháu thấy Thần rừng đã quay trở lại và cười với anh ấy. Nhưng anh ấy không nghe lời cháu. Cô vẫn còn nghe cháu nói đấy chứ?

Tôi giờ ngón trở lên. Tôi cảm thấy hơi bàng hoàng.

-Virginie, con đang làm gì vậy? – Tiếng của Hélène có vẻ hơi lo lắng.

-Con đang nói chuyện với cô Elise thôi.

Có tiếng ho húng hắng...

-Cháu có muốn một ít nước chè không? Hay một cốc sôcôla hả cháu yêu? – cô Yvette hỏi.

-Không ạ, cháu cảm ơn bà.

-Virginie, con lại đây một chút nào!

Đó là tiếng của Paul.

Có tiếng thở dài hơi bực mình của Virginie.

-Chúng ta chẳng bao giờ được yên tĩnh cả!

Tôi hơi mỉm cười. Ít ra thì tôi cũng có cảm giác là mình đang mỉm cười. Tôi không biết tôi cười như vậy thì mặt tôi trông như thế nào, không biết nó diễn đạt thái độ gì nữa.

-Cô không được khỏe hả cô Elise? – cô Yvette tỏ ra lo lắng.

Hóa ra là nụ cười của tôi không giống người đang cười.

-Sắp đến lúc chúng tôi phải đi rồi. Chúng tôi được mời đến nhà mấy người bạn ăn tối – Hélène nói. – Chuẩn bị đi đi con, Virginie!

-Anh chị phải lại chơi nhà chúng tôi đấy nhé! Anh chị thấy đấy... - (cô Yvette hạ thấp giọng). – Tôi có cảm giác là cô ấy khá hơn nhiều từ khi cô ấy biết anh chị và cháu Virginie. Cô ấy chỉ có một mình... Chúng tôi rất vui mừng đón anh chị lại chơi.

-Ồ, chúng tôi sẽ cố gắng. Chống tôi..., anh ấy... nhiều việc lắm, đúng không Paul? Dù sao thì cũng xin cảm ơn bà. Thật thú vị. Con chào bà đi Virginie!

-Tạm biệt bà.

Cô bé chạy lại bên tôi. Tôi nuốt nước bọt.

-Tạm biệt cô Elise. Cháu rất thích nhà của cô. Cháu thấy cô rất dễ mến.

Cô bé hôn vào má tôi:

-Cô có thấy cháu đáng yêu không?

Tôi giờ ngón trở lên.

Có tiếng thì thầm cùng với bước chân nặng nhọc của cô Yvette.

-Cô Elise?

Tôi cử động ngón trỏ.

Cô Yvette nghiêng người về phía tôi, nói to và rành mạch với tôi:

-Cô có nghe thấy tôi nói không? Nếu cô nghe thấy tôi thì cô giơ ngón trỏ hai lần lên nhé.

Tôi giơ ngón trỏ lên hai lần.

-Lạy Chúa tôi, đúng rồi. Cô ấy nghe thấy chúng ta nói chuyện. Ông bác sĩ đã nghi ngờ đúng. Tôi biết rõ là cô ấy hiểu biết mọi chuyện mà.

-Thật là kỳ diệu! – Hélène thì thào.

Tôi như muốn bật dậy khỏi ghế để cùng vui với mọi người.

-Có chuyện gì vậy? – Virginie hỏi.

-Cô Elise nghe được. Cô ấy nghe được chúng ta nói chuyện, cô ấy hiểu chúng ta!

-Ồ, nếu không thế thì bà muốn cháu nói chuyện với cô ấy như thế nào cơ?

-Nghe này bà Yvette, chúng ta cần phải biết... ý tôi muốn nói là chúng tôi rất vui mừng cho cả hai người...

Vẫn là Hélène nói. Có vẻ như Paul hơi nhút nhát.

Có tiếng nói chuyện ồn ào ngoài tiền sảnh, rồi có tiếng đóng cửa. Cô Yvette đã nói chuyện điện thoại rồi. Cô gác máy, giọng đầy hoan hỉ:

-Ông bác sĩ sẽ tới đây tối nay.

Tôi sẽ rất vui được làm hỏng buổi tối hôm nay của ông ấy.

Ông Raybaud đến và nhanh chóng làm cô Yvette cụt hứng. Theo ông ta thì việc tôi có vẻ như nghe thấy và hiểu được không có nghĩa là:

1) tôi đã hoàn toàn tỉnh táo về mặt tinh thần như trước khi bị tai nạn;

2) tôi đã phục hồi được chức năng vận động.

Có lẽ người ta đã thấy có những người sống ba mươi năm mà chỉ có thể vận động được một ngón chân hay một vành tai. Ông Raybaud này luôn nói lời khích lệ. Tóm lại, khi đề cập đến các dây thần kinh của tôi, ông khuyên phải làm một cuộc xét nghiệm mới.

Và alê hấp! Tạm biệt, đã hẹn ăn tối với bạn bè rồi, không thể đến muộn! Cái ông này, vù một phát như một ngọn gió ấy! Tôi hình dung ông ta như một vận động viên thể hình người đẩy lông lá trong bộ quần áo kín với chiếc ống nghe đeo chéo qua vai.

Cô Yvette rót một phần từ chai rượu sâm banh, cho tôi nếm một chút và vừa uống chỗ còn lại, cô vừa gọi điện cho chú tôi đang sống ở miền Nam.

Tôi trải qua một đêm trần trọc. Cuối cùng thì... tôi đã có cách để nói chuyện với người khác. Tôi không thể nghĩ đến chuyện nào khác ngoài những gì Virginie đã kể cho tôi nghe. Tôi cũng nghĩ đến Paul và Hélène nữa. Chắc là họ cảm thấy tôi góm ghiếc lắm. Tôi không hiểu tại sao Virginie không tố cáo tên hung thủ bởi tôi tin con bé không nói dối. Con bé biết hung thủ là ai, nhưng lại đang bảo vệ hắn. Thật không thể tin nổi!

Chương 3

Cuộc đời tôi đã thay đổi. Tôi không thể nói đó là một phép màu, nhưng dù sao đi chăng nữa thì điều đó cũng thật khó tin. Đầu tiên, giáo sư Combré đã cho tôi nghe rằng chứng liệt của tôi có thể là do bị sốc hơn là do tổn thương trung khu thần kinh vận động, vì các dây thần kinh của tủy sống không bị đứt. Không muốn làm cho tôi hy vọng hão huyền, ông Combré cho rằng tôi có nhiều cơ may sẽ phục hồi được một phần khả năng vận động. Ông cũng tăng cường việc phục hồi chức năng vận động cho tôi. Đôi khi tôi có cảm giác như mình rung rung như một chiếc máy bay sắp cất cánh vậy.

Sau đó là việc Hélène cùng với Virginie nhiều lần đến nhà tôi chơi. Tôi có cảm giác cô ấy rất cô đơn. Cô ấy luôn phàn nàn về việc Paul làm việc quá bận bịu. Paul giữ vị trí khá quan trọng trong ngân hàng và giờ giấc làm việc thì không thể nào mà biết được. Hélène thấy chán nản. Cô ngồi gần tôi và nói chuyện với tôi bằng giọng nói dịu dàng của mình. Cô nói với tôi về thời tiết, hoa quả, trời đất, gió thổi mây trôi... Tôi có cảm giác như mình đã tìm thấy một người bạn gái. Còn Virginie thì lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau cô Yvette trong nhà bếp. Có vẻ như con bé cố tránh gặp mặt tôi. Nó không nói chuyện gì với tôi nữa. Tôi đoán là giữa chúng tôi có một sự ghen tuông thú vị.

Tôi không biết phải làm thế nào để cho Hélène biết là Virginie có thể đang gặp nguy hiểm. Có vẻ như là câu chuyện của con bé về những án mạng đó đang ở rất xa dưới ánh mặt trời đẹp đẽ trong vẻ dịu dàng của buổi chiều này. Cũng có thể là Virginie chỉ là một con bé hay tưởng tượng mà thôi.

Dù sao đi chăng nữa thì khi Hélène ở đây, dường như thời gian trôi nhanh hơn. Hôm nay tôi đang ngồi một mình. Tôi hình dung mình đang tắm nắng ở bể bơi. Nhưng tôi khó tập trung được vì hôm qua tại Paris xảy ra một vụ mưu sát. Tôi muốn cô Yvette tắt tiếng tivi đi, vì tôi nghe thấy tiếng những nhân chứng hoảng sợ, tiếng còi xe cứu thương. Tôi nghĩ đến tôi. Đến nỗi kinh hoàng của mình. Tôi nghĩ đến Benoît, đến cuộc đời của anh đột nhiên chấm dứt. Những thông tin kiểu này luôn làm cho tôi nhớ đến quá khứ trong khi tôi đang cố gắng bằng mọi giá thoát ra khỏi tình trạng tồi tệ đó. Tôi bắt đầu hiểu vì sao nhiều người không muốn nghe những tin xấu.

Có tiếng chuông cửa.

Thật ngạc nhiên! Đó chính là viên thanh tra mà Virginie đã nói với tôi. Cô Yvette mời ông ta vào nhà. Tôi không biết ông ta đang làm gì với tôi không nghe thấy gì cả. Có thể ông ta đang nhìn tôi.

-Cô có phải là cô Andrioli? Tôi là thanh tra Yssart, thuộc đội hình sự.

À ra vậy. Hóa ra chú hề Bonzo tên là Yssart. Giọng ông ta lạnh lùng pha chút kiêu cách. Không thể nhận ra được là giọng nào.

-Cô ấy không thể trả lời ông được. Tôi đã nói với ông rồi. – cô Yvette nói với thanh tra Yssart.

Viên thanh tra tiếp tục nói, không để ý đến việc bị cô Yvette cắt ngang:

-Tôi không biết là cô bị ốm và tôi mong cô tha lỗi cho sự viếng thăm của tôi.

Rõ ràng là với một người có bộ mặt như hề thì ông ta thường biểu đạt thái độ khá tốt.

Cô Yvette, chắc là đang dậm chân bên cạnh viên thanh tra, không thể nhìn được lời:

-Ngài thanh tra đây đến vì có việc liên quan đến cậu bé Michaël Massenet. Tôi đã nói với ông ấy là chúng ta không biết gì cả.

Tôi nghe tiếng viên thanh tra nói nhỏ:

-Thưa bà, xin bà cứ tin rằng nếu cô Andrioli nghe được thì tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ nhận ra tiếng của tôi cũng như đã nhận ra tiếng của bà. Nếu bà không thấy phiền, tôi muốn ở lại nói

chuyện riêng với cô ấy một chút.

-Tùy ông thôi. – cô Yvette vừa trả lời vừa khép cửa ra vào.

Có tiếng ho húng hắng. Có lẽ đây là cơ hội duy nhất để tôi có thể giúp Virginie thoát khỏi nguy hiểm.

-Như cô biết đấy, hiện chúng tôi đang điều tra vụ thằng bé Michaël Massenet bị giết cũng như nhiều vụ án mạng khác đã xảy ra trước đây. Cho đến nay hung thủ chưa bị phát hiện. Cô có cách gì để nói chuyện được không?

À, một thanh tra được việc đây. Tôi giơ ngón trỏ lên.

-Tốt. Tôi sẽ đưa ra những cái tên. Nếu cô biết ai đó thì hãy giơ ngón tay lên nhé.

Viên thanh tra đọc ra những cái tên của các cậu bé. Khi ông ta nhắc tới Renaud Fansten, tôi liền giơ ngón trỏ lên.

-Cô biết cậu bé Fansten?

Lần này tôi không giơ ngón trỏ lên. Viên thanh tra lại húng hắng ho.

-Rõ rồi. Chỉ là một vấn đề nhỏ trong giao tiếp thôi. Cô muốn nói rằng cô đã nghe nói đến cậu bé?

Tôi giơ ngón trỏ lên.

-Qua tivi?

Tôi không nhúc nhích gì cả.

-Qua một trong số người thân của cậu ta?

Tôi giơ một ngón tay lên.

-Có phải là mẹ cậu bé không?

Tôi không giơ ngón tay lên.

-Thế thì bố cậu bé?

Cũng lại là không. Có vẻ hơi chán rồi.

-Qua con bé Virginie?

Tôi giơ một ngón tay lên.

-Cô biết con bé Virginie Fansten?

Chúng ta đã gặp được nhau rồi đấy. Đúng là đạo đức giả! Anh biết thừa là tôi biết con bé và anh quan tâm đến nó còn nhiều hơn tôi ấy chứ. Thôi thế cũng còn là may!

-Thôi được rồi cô Andrioli, tôi sẽ không vòng vo làm cô mất thời gian nữa. Tôi đi thẳng vào vấn đề: con bé có vẻ muốn cho cô biết điều gì đó về vụ án này không?

Tôi định giơ ngón trỏ lên thì bỗng có một ý nghĩ giữ tôi lại. Tôi có quyền phản bội bí mật của Virginie không? Nhưng nếu cuộc sống của cô bé bị gặp nguy hiểm? Cuối cùng tôi giơ ngón trỏ lên.

-Con bé có nói cho cô biết là nó biết hung thủ không?

Tôi giơ ngón trỏ.

-Con bé có nói tên hung thủ không?

Không có ngón trỏ giơ lên.

-Con bé có biểu hiện nào đó mất thăng bằng về mặt tinh thần không?

Đột nhiên tôi sững sờ nhận ra những điều viên thanh tra muốn tìm hiểu. Ông ta nghĩ rằng Virginie bị điên. Tôi không giơ ngón trỏ lên.

-Cô hãy hiểu tôi. Virginie là một cô bé đáng yêu nhưng đã phải chịu chấn thương về tinh thần khi biết anh trai cùng cha khác mẹ của mình bị sát hại.

Anh em cùng cha khác mẹ? Tôi không biết điều này.

-Khi Hélène Siccardi kết hôn với Paul Fansten đã chết năm 1986 vì bị ung thư. Bà Fansten mới luôn quan tâm chăm sóc Renaud cũng như là chăm sóc Virginie vậy. Nhưng con bé kín tiếng một cách không bình thường. Con bé kín miệng như một con hến và tôi không thể làm nó mở miệng lấy một lời. Chình vì vậy mà tôi xin phép đến gặp cô ngày hôm nay. Tôi nghĩ rằng nếu con bé này có một bí mật gì đó muốn thổ lộ thì rất có thể nó sẽ đến nói với cô. Có phải nó đã cho cô biết những điều liên quan đến nhân dạng hung thủ?

Tôi không giơ ngón trỏ lên.

-Con bé có nói là đã nhìn thấy một hay nhiều vụ giết người không?

Giả dụ họ cho rằng cô bé bị điên? Liệu họ sẽ lôi con bé ra khỏi bố mẹ nó không? Hay họ sẽ cho con bé vào Trung tâm nuôi dưỡng và bảo trợ xã hội? Nếu vì tôi mà cô bé bị đưa vào trung tâm giáo dục nào đó? Rõ rồi, tôi không biết phải làm sao nữa. Tôi không giơ ngón trỏ lên.

-Xin cô hãy nghĩ kỹ đi. Chắc chắn cô là người duy nhất có khả năng giúp Virginie và giúp đỡ chúng tôi.

Đấy, tốt hơn rồi đấy. Nếu họ tin tôi thì họ đã chẳng phải nói như vậy. Tôi không động đậy gì cả.

-Tốt. Cảm ơn cô vì sự hợp tác. Nếu cô cho phép, tôi xin chào tạm biệt cô. Tôi sẽ đến hỏi cô bé Virginie. Hẹn gặp lại cô. Chúc cô mau chóng bình phục.

Cửa ra vào đóng lại. Thật vớ vẩn! Tôi có bị cảm cúm đâu mà mau chóng bình phục! Có mà ông mau chóng bình phục ấy! Đáng lẽ tôi phải khao báo nhiều hơn ư? Tại sao tôi lại im lặng? Tôi thật ngốc nghếch. Nhưng giờ thì quá muộn rồi.

Thời tiết thật ngọt ngào. Đúng là tháng Bảy có khác. Tôi đang ngồi dựa vào cái gối bằng silicon dưới bóng râm của một góc cây hình vòm. Cô Yvette buộc tóc đuôi ngựa cho tôi. Tôi rất ghét kiểu tóc đó, nhưng cô Yvette cứ làm mà không hỏi ý kiến tôi gì cả. Tôi có cảm giác mình gầy đi một cách khủng khiếp. Với cái đuôi tóc bị kéo ra đằng sau, khuôn mặt tái mét cùng với những nếp nhăn mệt mỏi, trông tôi chắc phải giống ma cà rồng hơn là một cô người mẫu.

Thế nhưng điều đó có vẻ như không làm Paul bận tâm lắm. Anh ta vẫn đến thăm tôi ba bốn lần gì đó, mang cho tôi hoa quả, bánh gatô do Hélène làm, gửi Virginie cho cô Yvette dẫn đi xem phim. Hôm qua anh còn đặt tay lên vai tôi và thì thầm: "Tôi biết điều tôi sắp nói có vẻ hơi tàn nhẫn nhưng đôi khi tôi muốn có được sự cô đơn của cô. Nhiều khi tôi muốn thoát khỏi cái thế giới này". Tuyệt vời, quá tuyệt vời, nào chúng ta cùng đổi chỗ cho nhau nào! Thế nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Tôi thì vẫn bị cột chặt vào chiếc ghế này trong khi anh ta thì vẫn đứng đó, và ra đi sau khi bóp vai tôi thật chặt.

Tôi lại nghĩ về điều đó khi đang ngồi toát mồ hôi dưới gốc cây hình vòm này. Cô Yvette đang bận chuẩn bị món súp hoa quả đỏ. Chúng tôi được mời đến một bữa tiệc thịt nướng và cô Yvette không muốn đến tay không.

Vậy đấy, đời là vậy: tôi không còn bị nằm ngoài xã hội nữa. Paul và Hélène đã giới thiệu tôi với bạn bè của họ, với những cặp đôi "cùng khu, cùng bể bơi và cùng chơi tennis". Tất cả mọi người đều chấp nhận tôi. Tôi là "Người mang phước lành" mới ở Khu đô thị mới Boissy-les-Colombes. Tôi không hiểu vì sao tất cả mọi người đều rất tốt với tôi. Có thể họ cảm thấy thoải mái và có vẻ nhân từ khi chịu đựng sự có mặt của tôi trong đám bọn họ? Chắc tôi không quá góm ghềnh sợ với nhiều người ở đó. Tôi không nhỏ dãi, không uốn éo vặn vẹo trên ghế, mắt tôi không đảo đi đảo lại. Tôi giống như một dạng Công chúa ngủ trong rừng đang thiu thiu trên chiếc gai của mình thì đúng hơn. Xét cho cùng thì... đó là những gì tôi có thể kể. Ở đâu cũng thế, ai cũng lôi cuốn tôi, và ai cũng hỏi chuyện tôi. Vẫn những câu nói ấy, vẫn những thái độ diễn tả sự ái ngại thầm kín ấy. Tôi đã nhận biết được giọng nói của họ, nhận dạng được họ và bắt đầu vẽ ra những bức "chân dung" của mọi người.

Trong số những người thân quen hơn với gia đình Fansten có Claude và Jean-Mi Mondini. Anh chồng là kỹ sư và cô vợ làm việc trong một tổ chức cứu tế của nhà thờ. Qua giọng nói của cô, tôi hình dung ra một phụ nữ trẻ hồn nhiên, năng động, không được thoải mái lắm khi ở

chỗ đông người. Jean-Mi có giọng nói nhiệt tình của kiểu người muốn có vẻ đơn giản và đáng mến. Anh ta có giọng nói rất hay và là người hát trong dàn hợp xướng. Họ có ba con, hai trai một gái đều được giáo dục tốt. Còn Betty và Manu Quinson thì lại thuộc kiểu người “sành điệu”: họ biết tất cả các nhóm nhạc rock, luôn sử dụng từ ngữ theo một khi nói chuyện, tuần nào cũng đi tắm thalaso, trượt tuyết và ăn chay. Manu là nhân viên kinh doanh của hãng hàng không Pháp Air France, còn Betty thì làm chủ một tiệm buôn đồ cũ sang trọng gần Versailles. Hình như Manu là một người to cao, rậm râu; còn Betty thì có khuôn mặt nhỏ như mèo, tóc lộn xoăn bù xù và hay mặc váy lung thụng. Đặc biệt, trong số bạn bè của nhà Fansten còn có Stéphane và Sophie Migoin. Hai người này chơi rất thân với nhà Fansten, Stéphane là chủ một hãng thầu xây dựng, còn Sophie thì nội trợ ở nhà. Theo Hélène cho hay, căn hộ của họ là một trong những khu biệt thự sang trọng nhất của khu phố. Giọng nói của Stéphane trầm trầm làm tôi chú ý, còn những tràng cười phả lên của anh ta thì làm tôi giật cả mình. Anh ta luôn dốc ngược tất cả: từ chai rượu vang, ly rượu đến bát đĩa. Anh ta là một người to béo, thô thiển trong hành động, là kiểu người mà mọi người thường nói: “Này Steph, anh đang dẫm lên chân tôi đấy!” hay “Steph, anh có muốn chơi trò đặc công với bọn nhóc ở chỗ khác hơn là dưới gầm bàn không?”. Sophie thì kín đáo hơn. Cô có giọng nói kiểu cách và tôi cho rằng cô có dáng vẻ hay làm điệu ồng eo, mặc những bộ quần áo mô phỏng kiểu Chanel, khuôn mặt có góc cạnh và trang điểm một cách hoàn hảo. Cho dù tôi không thể nói chuyện cùng mọi người được nhưng tôi không cảm thấy chán. Tôi thích thú vẽ nên những gương mặt bằng cách đưa vào giọng nói của mọi người. Lần lượt từng buổi tối, tôi thay đổi mắt, mũi, kiểu đầu tóc cho họ, cứ như thể là tôi đang vẽ những chân dung rô bô vậy.

Virginie đi nghỉ hè từ hai tuần rồi. Hôm nay con bé phải trở về nhà. Hélène kể cho tôi rằng thanh tra Yssart đã đến nhà cô ấy để hỏi Virginie nhưng lúc đó thì con bé đang trên đường đi Auvergne. Ông thanh tra bảo ông ta sẽ quay lại gặp con bé. Hãy cứ cho là điều đó không đến nỗi quá quan trọng như vậy đi. Tôi thì không biết nghĩ thế nào nữa. Tất cả những án mạng kia có vẻ như rất xa với đối với tôi. Tất cả mọi người chỉ nghĩ đến những trò vui chơi giải trí trong mùa hè mà chẳng để ý đến những chuyện đã xảy ra.

Tôi cũng vậy, tôi nghĩ là mình đang vui chơi. Sau những tháng ngày bị quan, cuối cùng thì tôi đang có cảm giác như được sống lại vậy. Tôi được nghe thấy tiếng mọi người nói cười và tôi thấy dường như chính tôi cũng đang nói cười vậy. Tất cả mọi người đều rất tốt với “cô búp bê câm” Andrioli. Hélène nói với tôi rằng Sophie Migoin rất ghen tỵ với tôi từ lúc Steph chồng cô nói tôi là “cô gái xinh đẹp nhất của cả cái thị trấn dỏ hơi này”. Đương nhiên là lúc đó anh ta đang say, nhưng dù sao thì nó cũng làm cho mọi người cười.

“Rồi cô sẽ thấy! Khi cô khỏi bệnh, cô sẽ thấy bất hạnh lắm!” – có lần Hélène thì thào vào tai tôi như vậy.

Khỏi bệnh! Khỏi bệnh! Tôi đâu có bị bệnh, mà là tôi “bị hỏng”, “không dùng được nữa”. Trong tất cả những gì gọi là cải thiện, bình phục, tôi chỉ thấy có mỗi một thứ. Ngón trở. Hết giờ ngón trở rồi lại giờ ngón trở. Một tương lại dùng ngón trở rất xa làm tôi chán ngấy lên được. Thôi không có ý nghĩ tiêu cực nữa, hãy tập trung vào buổi tối sắp tới đi!

Mồ hôi chảy ròng ròng hai bên thái dương của tôi. Cô Yvette đang ở trong bếp nên tôi không thể lau mồ hôi được. Thật khó chịu. Giá mà cô ấy có thể ra giúp tôi một chút.

A, tiếng bước chân! Cuối cùng thì cũng có người đến! Tôi bắt đầu thấy ghẹt thở rồi.

Nhưng mà cô ấy đang làm gì đấy? Có vẻ như cô ấy đi rất chậm.

Có tiếng chuông điện thoại nghe chói tai.

-A lô? Vâng, khoảng bảy giờ, vâng...

Cô Yvette vừa mới trả lời điện thoại... Nếu cô Yvette vừa trả lời điện thoại thì ai vừa đi lại trong hành lang?

Hélène? Hay là Paul? Hay ai đó muốn gây bất ngờ cho tôi?

Có ai đó cù vào cổ tôi bằng một chiếc là cây.

Tôi rất sợ kiểu đùa này. Tôi cảm nhận được sức nóng của cơ thể ngay sát tôi. Một mùi mồ

hồi mà tôi không quen biết. Cô Yvette vẫn đang nói chuyện điện thoại. Tôi thấy cực kỳ khó chịu. Tôi rất ghét những trò đùa nhả, nhất là khi tôi đang ở trong hoàn cảnh như vậy. Nó không làm cho tôi cười mà lại còn làm tôi bức mình hơn.

Có cái gì đó chạm vào tay tôi. Cái gì đó mềm và nhọn, như là một cái que... hay là một cái kim?

Trò đùa vớ vẩn này là gì vậy?

Cái vật nhọn đó vẽ cái gì đó vào cánh tay tôi. Đúng, nó đang vẽ những chữ cái. Chữ S. Đó là một chữ S. Ngừng một lát, rồi tôi thấy có một chữ cái khác. Chữ A. Tôi chắc chắn đó là một chữ A. Bây giờ chữ I... S.A.I... Có phải chữ Salade không? Một chữ O... S.A.L.O... Cái trò đùa này là gì vậy? Cô Yvette! Yvette! Tôi nghe thấy có tiếng thở, thở thành tiếng như tiếng gió huýt. Tôi ghét trò đùa này quá. Đây rồi, bây giờ đến chữ P, rồi chữ E. Nào, cứ tiếp tục đi, đang vui mà!

Ái, vật nhọn đó đâm vào tôi! Kẽ khốn kiếp đó đâm tôi! Tôi cảm nhận được cái kim đó chọc sâu vào thịt tôi đến 1 cm. Tôi thấy sợ. Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Tôi sợ. Liệu nó có tiếp tục đâm vào người tôi? Không, nó đang rê rê cái kim trên cánh tay tôi, trên má tôi... không, không. A a a...

Nó đâm vào vai tôi, tôi thấy đau, tôi không muốn thế. Dừng lại ngay, đồ chết tiệt! Nếu tao biết mày là ai, tao sẽ...

Nó xoa ngực tôi bằng cây kim của nó. Ôi, lay Chúa, không! Làm ơn đi, không! Nó dừng lại một chút, nhẹ nhàng. Tôi muốn kêu to lên. Nó đưa cây kim xuống dưới váy của tôi. Một kẻ bệnh hoạn. Tôi đang là nạn nhân của một kẻ bệnh hoạn.

Nó đã ấn cây kim vào đùi tôi, tôi bị đau, ôi, tôi đang đau! Nó đang dần dần đưa cây kim xuống dưới bụng tôi. Không, làm ơn đi, đừng làm thế, đừng...

-Chúng ta phải đi thôi. Họ đang đợi chúng ta khoảng bảy giờ!

Yvette, cô Yvette! Nhanh lên!

Không còn mùi mồ hôi nữa, không còn hơi nóng nữa, những bước chân nhẹ êm bỏ đi xa. Cô Yvette lại gần tôi miệng còn hát khê "Madrid, Madrid!". Tôi khóc thầm; khóc thốn thức vì tức giận và khiếp sợ. Cô Yvette lại gần tôi:

-Lay Chúa! Trông cô đỏ mồ hôi này! Còn đỏ cả người nữa chứ!

Cô lấy khăn mùi xoa lau mặt cho tôi. Tôi không biết trên khăn có dính nước mắt nữa hay không.

-Hôm nay trời nóng quá! Ôi trời! Cô bị muỗi đốt đây này!

Cô đẩy xe đưa tôi về nhà. Tim tôi vẫn đập loạn xạ. Tôi cảm thấy sức nóng giả tạo của những vết châm. Nhưng không phải là sức nóng làm tôi sợ, mà là cảm giác bị bỏ mặc cho một kẻ không quen biết, trong một sự phụ thuộc hoàn toàn, không khả năng chống cự.

Tôi không thể tin được là lại có kẻ độc ác muốn trêu chọc một người tàn tật như tôi.

Cô Yvette vừa thay váy cho tôi vừa cầu nhàu. Cô ấy cũng rất nóng. Cô dùng một chiếc gang tay vệ sinh ẩm lau người cho tôi, thoa nước rửa những "vết muỗi đốt", thay quần áo cho tôi và thế là chúng tôi đã sẵn sàng.

Tôi cảm thấy rất lo sợ. Tôi có cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng. Có thật là đã có ai đó, rất gần tôi, đã viết chữ "salope" [2] lên người tôi và cố tình làm tôi sợ?

Cô Yvette đẩy tôi ra ngoài và đóng cửa lại. Chúng tôi lên đường.

-Ổn cả chứ?

Không có ngón trỏ nào giơ lên.

-Ồ, tôi cũng thế, tôi nóng quá. Ở kia sẽ tốt hơn thôi.

Không phải là do trời nóng. Phải làm thế nào để nói cho cô Yvette biết được nhỉ? Làm sao để cô ấy nghe thấy tôi?

Mọi người dần dần đến bữa tiệc ngày một đông. Mặt trời đã lặn và thời tiết trở nên mát mẻ hơn. Hélène nói với tôi là họ đã kê hai cái bàn lớn trong vườn làm bàn bày tiệc buffet, còn Paul thì phụ trách món thịt nướng.

Tôi nghe thấy nhiều tiếng cười, tiếng cốc chén chạm nhau, tiếng dao cạo trên mặt đĩa. Hélène xếp tôi ngồi ở một góc để tôi có chút tự do. Buổi tiệc chắc phải có khoảng 20 khách mời và có vẻ như tất cả mọi người đều vui vẻ. Bằng một cái giọng nghe rất chói tai, Betty kể lại chuyến đi chơi vừa rồi của cô với Manu bằng thuyền buồm hai vỏ với sức gió cấp 8. Claude Mondini thì nói về những thành công của những khóa học mới về giáo lý Cơ đốc. Phải công nhận là tôi rất vui vì được tham dự bữa tiệc đó! Tôi cảm thấy mình rất hào hứng và tôi không ngừng tự hỏi ai trong đám người cổ mặt kia lại có thể thấy vui thích với trò đàm một người tàn tật bằng một cây kim. Bọn trẻ con thì la hét và chạy lung tung khắp nơi. Đột nhiên tôi nhớ ra là Virginie phải có mặt ở đây.

Còn lâu tôi mới thấy yên tâm. Ý nghĩ đó làm tôi hoảng sợ. Virginie, điều đó có nghĩa là tôi đang quay trở lại những câu hỏi không có câu trả lời. Và trong buổi tối ngày hôm nay, tôi thật sự không muốn những chuyện như vậy.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ nhưng lạnh lẽo của con bé:

-Chào cô Elise. Cô khỏe chứ?

Tôi giơ ngón trỏ lên, nhưng đó là một lời nói dối. Tôi không thấy khỏe.

-Cháu đã được cưới ngựa ở trại hè! Thật tuyệt vời! Cháu muốn ở đó suốt cả mùa hè cơ nhưng người ta không muốn. Ở đó tốt hơn. Tất cả đều yên tĩnh.

Có tiếng của Paul:

-Virginie! Món sườn rán của con sẽ bị nguội mất!

-Con tới ngay đây!

Con bé nghiêng người về phía tôi và nói thầm vào tai tôi: “Cô cẩn thận nhé!” trước khi biến mất.

Tôi đang ở một mình. Tôi không thấy đói. Tôi lấy làm hối hận vì đã biết Virginie.

Có bàn tay đặt lên cánh tay tôi. Trong thâm tâm, tôi giật mình, cảm thấy như mình phải nhảy vọt lên đến 10 mét.

-Mọi việc đều ổn chứ cô Elise?

Paul đang nói.

Tôi không giơ ngón trỏ lên. Nếu có ai đó còn hỏi tôi có khỏe không, chắc tôi phát nôn mất.

-Có nhiều người quá phải không?

Tôi không giơ ngón trỏ lên. Vẫn còn tốt hơn là chơi trò trốn tìm ấy. Nó có thể kéo dài hàng giờ liền ấy.

-Cô đang lo sợ à?

Ngay giữa nơi đông người này. Tôi giơ ngón trỏ.

-Cô có muốn về nhà không?

Tôi không giơ ngón trỏ. Tôi không muốn về nhà.

-Nào Paul, cậu sẽ cho chúng tôi xem ảnh chứ? – có giọng nói to như sấm vang của Steph ở rất gần.

Qua giọng nói đầy nam tính, tôi hình dung Steph như một vận động viên bóng bầu dục có bộ tóc dày màu sáng, mắt xanh và miệng đầy. Paul đứng dậy, rút tay về và để lại một chút hơi ấm trên cánh tay tôi:

-Lát nữa gặp lại nhé, Lise!

Paul đã gọi tôi là Lise. Anh ta không thích tên của tôi. Anh nói rằng tên “Elise” nghe cứ như

ai đó sắp chơi đàn piano vậy. Còn tôi thì không thích cái tên “Lise”. Nghe cái tên đó, tôi có cảm giác như mình đã 100 tuổi và đội chiếc mũ của những bé gái thời trước chiến tranh vậy. Nhưng giờ thì tôi là Lise đối với tất cả mọi người.

Tại sao Virginie lại bảo tôi phải cẩn thận? Lời cảnh báo của con bé thật đúng lúc, đúng là lúc cần phải nói chuyện đó. Nhạc to đến mức đình tai. Một ban nhạc nào đó mà tôi không biết tên. Mọi người phải gào lên mới có thể nghe được nhau. A, người ta đã thay đĩa. Bây giờ là điệu bossasnovas[3], dễ chịu hơn rồi.

-Cô biết không Lise, Paul có vẻ như là một anh chàng hay tán gái, nhưng anh ấy rất chung thủy đấy.

Tôi cảm thấy bị nghẹt thở. Ai đang nói với tôi vậy? Có phải con bé hay nghịch ngợm của Sophie? Tôi không nhận ra giọng của nó nữa. Cứ như thể là... tôi và Paul... Paul và tôi... Trong tình trạng này của tôi? Theo tôi thì người duy nhất có thể quan tâm đến tôi chỉ có thể là những người khiêng cáng ở Lourdes...

Tôi bắt đầu cảm thấy mệt. Người ta mang cho tôi món lê và kiwi nghiền. Cô Yvette cho tôi uống một chút rượu sâm banh. Cô ấy có vẻ rất hớn hởi vì món súp hoa quả của cô có được một thành công phi thường. Tôi cảm thấy mình đang đung đưa. Tôi không còn thói quen đi chơi nữa và những liều thuốc mà ông Raybaud cho tôi uống nhiều khi làm tôi không thể cưỡng lại những cơn ngủ gật.

Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Mí mắt tôi nặng trĩu. Ai cũng say sưa cả rồi. Steph thì gân cổ hát những bài hát dân dã. Mọi người lục tục chào từ biệt ra về. Tôi nghe thấy những tiếng cửa xe đóng sập lại. Cô Yvette đang nói chuyện với mẹ của Paul, một phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi, nhân viên bưu điện đã nghỉ hưu. Hiện bà đang đi nghỉ vài ngày ở nhà Paul. Hai bà đang say mê chơi bài tarô, không cảm thấy những tiếng ồn ào xung quanh. Giọng điệu của họ nghe hơi chói tai chứng tỏ họ cũng ngà ngà say rượu.

-Chào Lise!

-Hẹn gặp lại.

Họ chào tôi, vỗ vai tôi một cách tự do quá trớn. Thật sự thì họ nghĩ gì về tôi, về sự im lặng và bất động của tôi? Tôi đang ngáp há hốc cả miệng ra, hay chí ít là tôi cũng có cảm giác là mình đang ngáp.

-Mẹ ơi, bà Yvette ơi! Lại đây giúp chúng con dọn bàn vào nhà nào!

-Chúng tôi lại ngay đây!

Các bà các cô vừa dọn dẹp vừa tiếp tục nói chuyện, lại còn cười đùa rúc rích như những nữ sinh trung học nữa. Giờ có lẽ phải rất muộn rồi. Tôi thật sự thấy buồn ngủ.

Tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi đang ở đâu? Tất nhiên là trong đêm, nhưng mà là ở đâu? Không có tiếng động nào cả. Tôi đang nằm. Nhưng đây không phải là giường của tôi. Cái giường này làm bằng da. Có thể đó là một cái tràng kỷ. Có một cái máy kêu lách cách. Có phải là tiếng cái tủ lạnh đang kêu? Có phải là chúng tôi đã ngủ lại gia đình nhà Fansten không? Thật không thể chịu đựng nổi khi không mở được mắt và nhìn xung quanh. Bình tĩnh nào Elise, bình tĩnh, thư giãn và thở sâu đi. Chắc chắn là tôi đang ở nhà Paul và Hélène. Cô Yvette có thể không về nhà được vì quá say.

Có tiếng những bước chân. Tôi nghe thấy tiếng những bước chân. Những bước chân trần đi rất nhẹ. Không điều đáng sợ đó không thể lại tiếp diễn được, tôi...

-Cô Elise! Cô đang ngủ đấy à?

Là tiếng của Virginie. Nhẹ cả người. Như một cái máy, tôi giờ ngón trở lên.

-Cô nói dối. Nếu cô đang ngủ thì làm sao mà cô nghe thấy cháu nói được chứ?

Tôi không giờ ngón trở lên. Tôi chờ đợi.

-Bà Yvette bị trật mắt cá chân khi đi vệ sinh, thế là bố cháu bảo cô có thể ngủ lại đêm nay, vì

bà Yvette bị rất đau. Mắt cá chân bà ấy sưng phồng lên. Bố cháu đã gói những cục đá vào một cái túi, bảo bà ấy phải nằm một chỗ và chườm túi đá quanh mắt cá chân. Họ để cô trên tràng kỷ. Cô ngủ như một đứa bé ấy. Sau đó cháu vừa tỉnh dậy và nghĩ rằng có thể cô cũng tỉnh ngủ một mình trong bóng tối, vậy là cháu đến xem cô thế nào. Cháu thường xuyên tỉnh giấc một mình trong bóng đêm, cháu biết là cháu lo sợ lắm.

Một con bé dũng cảm. Còn cô Yvette thì bị vỡ một mắt cá chân. Tôi hy vọng nó không nghiêm trọng lắm, nếu không thì... Tôi thấy không thoải mái với một cô vú em mới, một người không quen biết. Rõ ràng là điều đó hiện đang xảy ra. Virginie lại hạ thấp giọng, tiếng của con bé nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy, chỉ như một hơi thở qua tai tôi thôi:

-Cô biết không? Thần rừng ấy, cháu tin là rồi ông ta sẽ lại phải làm như thế nữa. Thần rừng không thể bị thất nghiệp mãi được, cô thấy không? Cháu tin là ông ấy đang ghen tị vì cháu nói chuyện với cô. Thần rừng chỉ muốn cháu quan tâm đến ông ta thôi, nhưng cháu lại yêu cô. Ngày nào cháu cũng cầu mong để ông ấy không động vào cô. Thậm chí cháu còn để lại vài lời cho ông ấy với rất nhiều tên trẻ con để ông ấy nghĩ về người khác đi.

Tôi cảm thấy sợ đến cứng người. Không, tôi đang cứng người vì sợ hãi. Từ đầu đến chân. Đầu óc tôi quay cuồng. Hoặc là con bé này xem quá nhiều tivi, hoặc là có một kẻ điên rất nguy hiểm đang sống nhón nhơ rất gần đây. Con bé đã để lại cho ông ta một tin nhắn! Một tin nhắn cho Thần rừng. Thư quý ông quý bà, sau Robin Hood trong rừng, người lấy của nhà giàu chia cho kẻ nghèo thì giờ đây lại có Thần rừng, kẻ làm những người sống biến mất để đưa lên thiên đường! Thật quá hoang đường! Không vì thế mà tôi sợ đến cứng đờ cả người đâu. Virginie không thể bịa ra địa điểm và thời gian vụ sát hại cậu bé Michaël và...

-Cháu phải đi đây, nếu không thì sẽ nguy hiểm mất!

Ê, này, khoan đã! Tôi nghe thấy tiếng bước chân của con bé chạy nhanh trên cầu thang. Nguy hiểm? Tại sao lại "nguy hiểm"? Có ai đó đang theo dõi chúng tôi hay soa? Hay ít ra là họ cũng đã định khóa trái cửa lại? Virginie, đừng để cô lại một mình! Quay lại đi! Thật hãi hùng, nhất là cái cảm giác mà tôi, một người chưa bao giờ thích ồn ào, có thể kêu lên trong im lặng!

Tôi đang lắng nghe. Chiếc tủ lạnh đang kêu ro ro. Cái đồng hồ treo tường thông thả đánh nhịp tíc tắc tíc tắc. Ngoài trời đang có gió. Tiếng tim tôi đập nhịp. Không. Nếu có ai đó thì Virginie hẳn không thể bỏ tôi một mình được.

Có một điều chắc chắn là đứa bé này có một vấn đề rất nghiêm trọng. Thậm chí có thể nói rằng, trong một chừng mực nào đó, con bé cũng chính là thủ phạm.

Tôi thật ngu ngốc. Nếu Virginie biết thời gian và địa điểm Michaël bị chết thì có thể đơn giản chỉ là con bé đã trông thấy cái xác chết mà thôi. Thêm thất tình tiết vào cái chết của cậu bé Michaël, con bé đã sáng tạo ra phần còn lại, Thần rừng, vân vân...

Vậy thì ai lại chơi đùa bằng việc đâm kim vào người tôi?

Tôi không muốn nghĩ đến điều đó. Tôi...

Có ai đó.

Phía trên tôi.

Có ai đó đang thở.

Tôi thấy đau bụng. Tôi sợ cái cảm giác mình sắp sửa tiểu tiện ngay ra quần áo. Ai đó chạm vào tôi. Một bàn tay, có một bàn tay ai đó chạm vào tôi. Ai đó đang vuốt nhẹ cổ tôi, vai tôi, ngực tôi. Không thô bạo, không hề, mà lại rất nhẹ nhàng. Một bàn tay to, bàn tay đàn ông. Ai đó đang mở khuy váy của tôi. Có phải tôi đang mơ?...

Có ai đó đang vuốt ve tôi. Tôi cảm thấy bàn tay đó đang nhẹ nhàng sờ lên ngực tôi. Có phải đây chính là người đã tra tấn tôi lúc chiều? Tôi không biết nữa. Người này dịu dàng, hơi thở mạnh và nhanh. Có lẽ tôi sắp bị hãm hiếp trên cái tràng kỷ đáng ghét này bởi một kẻ xấu xa lạ? Nhưng nếu đó là Paul thì sao?

Bàn tay của Paul? Tôi không biết. Tôi đang bị quấy rối bởi những cái vuốt ve của hắn. Tôi muốn hắn dừng lại. Đủ rồi, tôi không phải là một con búp bê.

Bàn tay đó trở nên rất sỗ sàng.

Thật dễ chịu, nhưng tôi không muốn. Tôi giơ ngón trở lên. Một bàn tay nắm lấy tay tôi và nắm chặt tay tôi lại. Một cái miệng áp vào miệng tôi, áp vào đầu ngực tôi. Bàn tay hắn vẫn nắm lấy bàn tay tôi. Tim tôi đau xót. Một kẻ đồi bại với những cây kim của mình và tên ăn trộm bị cầm, thế là quá đủ trong một ngày. Tên này rất nặng cân. Tôi thấy quần jean cứng của hắn cọ vào đùi tôi. Chẳng lẽ hắn sẽ...?

Bỗng hắn đứng dậy một cách vội vàng. Hắn thở hỗn hển. Hắn cài lại khuy váy của tôi một cách hấp tấp và bỏ đi một cách im lặng như lúc hắn đến vậy.

Màn kịch đầy dục tính đã kết thúc.

Tôi thấy mình như lên cơn điên. Người tôi nóng bừng bừng. Xin cảm ơn người xa lạ vì đã nhắc cho tôi biết là tôi vẫn còn là đàn bà, nhưng như thế còn đau đớn hơn khi người ta bị bỏ rơi vào cảnh cô đơn.

Liệu đó có phải là Paul không? Liệu điều đó có thể xảy ra không?

Ai mà tin được cuộc sống của một thực vật lại có nhiều biến động như vậy?

Tôi giật mình tỉnh giấc bởi âm thanh của một chương trình phim hoạt hình. Nhân vật Bambi đang tranh luận với Pampan. Đột nhiên có tiếng của Hélène ngay sát tôi:

-Cô dậy rồi hả Elise?

Tôi giơ ngón trở.

-Cô có muốn uống nước cam không?

Ngón trở.

Hélène quay đi. Tôi nghe thấy tiếng của Virginie cười phá lên trước màn hình tivi. Sau đó là tiếng của cô Yvette và tiếng của bà Virginie ở trong bếp. Cô Yvette hỏi Hélène:

-Cô ấy dậy rồi à?

-Vâng. Cô ấy muốn uống nước cam... Không, bà đừng lo, tôi sẽ mang cho cô ấy. Cô ấy thường dùng gì buổi sáng?

-Bột yến mạch đun sôi.

Có một chút im lặng.

-À... tôi còn bột ngũ cốc ăn liền đấy. Chúng ta sẽ hòa chung vào trong sữa. Có vẻ như cũng được phải không?

-Tốt lắm. Tôi thật lấy làm ngượng vì làm khó cho cô. Nếu tôi không dại dột bị vấp chân như vậy thì... Tôi thật là một bà già ngu ngốc... May quá là nó cũng đỡ hơn rồi, nếu không thì tôi không biết làm thế nào với cô Elise... Cô thử tưởng tượng xem, nếu tôi mà phải đi viện thì...

-Bà đừng quá lo lắng, mọi chuyện sẽ tốt thôi.

Hélène quay trở lại với tôi. Tôi thấy cốc thủy tinh mát chạm vào môi tôi. Tôi đang nuốt. Nước cam lạnh, thật ngon.

-Chắc cô đang tự hỏi chuyện gì xảy ra. Tối qua, lúc chuẩn bị ra về thì bà Yvette bị vấp ngã và bị thương ở mắt cá chân. Lúc đó cô đang ngủ và chúng tôi nghĩ rằng tốt hơn là giữ cô nghỉ lại đây. Tôi hy vọng là cô không cảm thấy bối rối lắm.

Không hề, mà thật là tuyệt vời. Tôi đang có những cảm xúc thật mạnh. Chương trình tiếp theo là gì nào?

-Mắt cá chân của bà ấy đã hết sưng, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ khá hơn. Chúng tôi sẽ đưa cô về nhà cô, và nếu có vấn đề thì bà Yvette sẽ gọi chúng tôi. Bà của Virginie sẽ giúp bà ấy một tay.

Tôi thậm chí còn không thể cảm ơn được.

-Còn đây là bột ngũ cốc ăn liền. Hy vọng là cô thích nó.

Một thìa ngũ cốc khẽ nhẹ vào miệng tôi. Quá ngọt. Tôi ghét ngũ cốc. Tại sao cô Yvette không

bao giờ nghĩ đến sữa chua nhỉ? Tôi rất thích sữa chua. Tôi cố nuốt thìa ngũ cốc một cách khó nhọc.

Có ai đó chạy qua.

-Virginie, con đi đâu vậy?

-Con vào trong vườn. Chào cô Elise!

-Con đừng đi xa qua nhé, rõ chưa?

-Không, không đâu ạ!

Cánh cửa đóng sập lại. Tại sao Paul không có ở đây? Cứ như là hiểu được bản khoăn của tôi, Hélène nói tiếp:

-Paul đã đi chạy bộ với Steph.

Anh chàng Paul thân mến này, chắc anh ta phải giữ dáng để còn tấn công những người bị liệt nữa chứ.

Nhưng nếu người đó không phải là Paul?

Đột nhiên Hélène cho rằng có lẽ tôi muốn đi vệ sinh. Sau đó là những tiếng thì thầm của mấy người phụ nữ. Cuối cùng, cô Yvette gợi ý nên dùng một chiếc chậu bằng nhựa. Ai cũng cố tỏ ra bình thường trước việc đó, nhưng tôi thì đã quen rồi. Lúc đầu ở bệnh viện, cũng hơi bất tiện nhưng cũng chẳng sao.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Hélène lau mặt cho tôi bằng một chiếc khăn tay vệ sinh và chải lại tóc cho tôi.

Cửa mở, có tiếng của Steph:

-Xin chào các quý bà! Mắt cá chân của bà thế nào rồi, bà Yvette? Đã khá hơn chưa? Không nên uống nhiều khi không còn trông thấy đường nữa!

Một tràng cười phá lên đầy chất nam tính. Cô Yvette chống chế:

-Nào tôi có uống mấy đâu, đấy là do cái mắt cá chân nó bị treo đấy chứ!

Sau đó là những tràng cười đùa vui vẻ của mọi người trong khi tôi bất động như một giỏ khoai trên tràng kỷ. Cuối cùng mọi người thống nhất là Paul sẽ đưa cô Yvette về bằng xe còn để làm mắt cá chân cô ấy đau thêm, còn Steph sẽ đi bộ đấy xe đưa tôi về nhà. Liệu có phải Paul muốn tránh mặt tôi không?

Hai người đàn ông nâng tôi dậy rồi đặt vào xe đẩy. Tôi cố gắng nhận ra bàn tay đã sờ soạng tôi đêm hôm qua nhưng không thể được.

Ngoài trời, không khí thật nóng, không có gió và rất oi. Steph vừa đẩy xe vừa huýt sáo bài La Mer. Tôi không thấy ánh nắng chiếu trên da, chắc hẳn là trời nhiều mây. Có mùi hăng của cỏ. Một con chim đang hót vang say đắm. Steph bỗng dung ngừng huýt sáo:

-Thật lạ khi nghĩ rằng cô chưa bao giờ biết tôi.

Còn tôi, điều mà tôi thấy lạ là lại có một tình bạn giữa Paul – một người rất tinh tế - với anh chàng thô lỗ to béo này.

-Cô hình dung tôi thế nào? Ví dụ như... cô thấy tôi gầy hay béo?

Một câu hỏi ngớ ngẩn, làm sao tôi trả lời được. Anh ta đã nhận ra điều đó:

-Thôi được, xem nào, cô thấy tôi... to béo?

Tôi giơ ngón trỏ lên. Tôi sẽ không đoán sai đâu, anh bạn của tôi ạ.

-Đúng rồi! Tôi nặng 90 cân, cao 1 mét 8.

Anh ta định liệt kê các số đo của mình hay sao đây?

Virginie rất quý cô!

Anh chàng này quay ngoắt 180 độ thay đổi chủ đề.

-Con bé rất rối loạn trước cái chết của anh trai mình.

À, đó là anh cùng cha khác mẹ của con bé. Rồi còn vì nhiều vụ giết trẻ con khác nữa... Tôi không hiểu sao Paul không yêu cầu chuyển chỗ làm khác. Việc đó hẳn là rất khủng khiếp đối với Hélène. Tất nhiên là họ đã chuyển nhà, nhưng mà chỉ có mười lăm kilômét gần chỗ... Tôi thấy cô rất xinh đẹp.

Lần này là quay 360 độ.

-Tôi đã rất sợ với ý nghĩ gặp cô. Những người tàn tật thường làm tôi cảm thấy không thoải mái. Nhưng sau đó, tôi không biết nữa... mọi chuyện diễn ra rất tốt.

Nào thôi hãy nói về anh đi!

-Trừ những lúc Sophie cãi nhau với tôi. Cô có hình dung ra được không? Có thể là cô đã làm cho tôi muốn trở thành một tù trưởng da đỏ muốn chiếm lấy một cô gái da trắng đang chết ngất đấy.

Tôi thấy mình như đang được một con King Kong khệ nệ đẩy đi trên những dãy núi ở Sierra Nevada.

-Tôi rất ghen tị với Paul. Tôi không thể chịu đựng được khi thấy anh ấy chạm vào cô.

Một kẻ điên rồ. Lại một kẻ điên nữa. Một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi nhanh như một cái bánh pizza trong lò vi sóng: cây kim. Có thể là anh ta không nhỉ? Chiếc xe đẩy đột ngột dừng lại, kéo bật tôi ra khỏi những suy nghĩ. Tôi nghe thấy một tiếng động ở phía sau mình. Một chiếc túi? Anh ta đang làm gì vậy?

Im lặng. Một con chim hót vui vẻ đang bay ở rất gần. Steph? Có một cái gì đó ẩm ướt rớt xuống cánh tay tôi. Tôi rùng mình. Lại một giọt nữa. Tôi bỗng nổi da gà. Có tiếng sấm ở đằng xa, tôi hít thở, cảm thấy đó không phải là một cơn giông. Còn Steph? Anh ta đâu rồi? Hay là anh ta đang đi tiểu ở một bụi cây nào đó? Tại sao anh ta không nói gì với tôi nữa? Những giọt nước càng lúc rơi xuống càng nhiều, có thể sắp có một cơn mưa rất to. Tôi cảm thấy khó chịu. Tôi không biết là chúng tôi đang ở đâu nữa. Có thể là chúng tôi đã đi qua công viên Vidal, một khu có nhiều cây xanh được chăm sóc để dành cho người đi dạo. Đây là con đường ngắn nhất để trở về nhà tôi.

Sự im lặng của Steph làm tôi cảm thấy lo lắng.

A, chúng tôi lại tiếp tục đi, xe đẩy đã lăn bánh trở lại. Không sao, anh ta có thể giải thích cho tôi những gì đang diễn ra. Tôi giơ ngón trỏ lên, muốn cho anh ta hiểu rằng tôi đang muốn nói chuyện. Nhưng vô ích. Anh ta có chuyện gì vậy? Anh ta đẩy xe rất nhanh làm xe xóc lên rất nhiều, còn tôi thì nảy lên như một cái bánh tráng nhân kem vậy. Gã này thật sự có vấn đề rồi.

Tôi không thích điều này tí nào cả. Chiếc xe bị đẩy đi rất nhanh đến nỗi tôi còn thấy không khí rít qua tai tôi nữa. Trời đang mưa, những giọt nước bắn vào mặt tôi. Ô, tôi thật ngu ngốc! Anh ta chạy để tránh mưa. Anh ta không muốn chúng tôi bị ướt. Nhưng không sao, anh ta vẫn có thể nói chuyện cơ mà. Anh ta rẽ phải rất nhanh, nhanh như cuộc đua ô tô Monte-Carlo vậy. Tôi có cảm giác mình sắp ngã ra về phía trước. Chúng tôi đang ở một con dốc.

Không có con dốc nào trên đường về nhà tôi.

Ê, gã này gàn thật rồi! Chiếc xe đẩy đâm vào một vật cản gì đó và tôi suýt nữa thì bị ngã ra khỏi xe. Tôi giơ ngón trỏ cách quãng một cách đều đặn, nhưng anh ta vẫn tiếp tục đẩy xe. Giờ thì tôi đã hiểu chiếc xe trong phim Chiến hạm Potemkin[4] cảm nhận được điều gì rồi. Ngay khi tôi về đến nhà, tôi sẽ... ờ... có lúc nào đó... nếu ai đó hỏi tôi gì đó... Ô chết tiệt! Tôi thậm chí còn không thể phàn nàn về anh ta được. Tôi chẳng thể phàn nàn về điều gì cả. Chết tiệt!

Chúng tôi vẫn đang đi xuống. Trong những gì mà tôi nhớ được thì con dốc duy nhất trong công viên chính là một con đường nhỏ dẫn đến một cái ao. Tôi không hiểu tại sao...

A, tôi bị ngã rồi, tôi biết mà, vì tôi thấy đau. Nước, tôi thấy nước. Tôi bị ngã xuống nước. Gã gàn dở này đã đẩy tôi ngã xuống ao. Tôi không chạm chân xuống được, tôi thấy mình đang bị chìm. Anh ta đang làm cái quái gì vậy? Steph, Steph, tôi bị chìm, tôi đang chìm, đang chìm xuống nước. Tôi muốn thở, muốn thở, ôi, không, không!

Chương 4

Tôi đã chết chưa nhỉ? Ngực tôi đau buốt và bỏng rát. Ái ái ái...! Có ai đó vừa vỗ vào người tôi, ngay trên ngực tôi, lại vỗ tiếp, và nước từ miệng tôi ộc ra. Tôi nghe thấy mình đang ho, tôi buồn nôn quá, tôi...

-Cô có nghe thấy tôi không? Đây, cô nghe thấy tôi nói chứ? Chết tiệt, phải nghiêng đầu cô ấy sang một bên, chắc là cô ấy sắp nôn...

Xong, tôi đã nôn xong. Tôi hít thở, hít một hơi dài và đau nhưng dễ chịu, nó hâm nóng tôi từ đầu đến chân. Nước chảy ròng ròng trên mặt tôi. Trời vẫn mưa như trút nước.

-Đừng cử động! Sẽ ổn thôi.

Tôi vâng theo. Có bàn tay ai đó nâng tôi lên, đặt tôi ngồi xuống.

-Cô đã gặp may khi tôi đi tìm hộp lười câu đố, bởi vì hôm nay trời mưa to nên chẳng ai vào công viên cả.

Đó là giọng nói đàn ông hơi thô cục, có lẽ khoảng tầm năm mươi tuổi.

-Cũng may là tôi đã sớm cứu cho cô. Cô bị uống nhiều nước lắm, nhiều đến nỗi có thể dùng đã dập tắt một đám cháy ấy. Cô đừng lo gì cho cái xe đẩy của cô, nó bị mắc vào mấy cái rễ cây ở bờ sông. Cô có nghe thấy tôi nói không?

Tôi hiểu rằng tôi phải nhìn người đàn ông đó bằng cặp mắt trống rỗng của mình, vì tôi bị rơi mất kính. Tôi giơ một ngón trỏ lên.

-Cô không thể nói được à?

Tôi lại giơ ngón trỏ lên.

-Thôi được rồi. Nghe này, tôi sẽ công cô ra xe của tôi ở kia, rồi tôi sẽ gọi cảnh sát, được không?

Tôi lại giơ ngón trỏ lên.

Người đàn ông đó bế tôi lên, tôi cảm thấy mùi của len bị ướt, sự tiếp xúc với chiếc áo bằng vải dầu. Ông ta đi chầm chậm một cách khó nhọc trên nền đất ướt sũng. Mưa như tát nước vào mặt chúng tôi.

-Đây rồi!

Ông ta mở cửa xe bằng một tay làm tôi suýt nữa bị trượt ngã xuống đất, nhưng ông ta đã kịp thời chụp lấy tôi, và tôi được đặt vào băng ghế, chắc là băng sau, vì tôi đang nằm dài trên đó.

-Tôi sẽ quay lại ngay!

Tôi muốn kêu lên với ông ta là tôi không muốn ở lại một mình. Tôi đau đầu kinh khủng. Tôi bị lạnh, tôi run lập cập vì rét. Tôi đoán đây là phản ứng của thần kinh. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Steph đâu rồi? Thôi, miễn là người đàn ông dũng cảm này quay trở lại càng nhanh càng tốt... Tại sao ông ta không có điện thoại ở trong xe? Phải thừa nhận là tôi sống sót được là nhờ cái hộp lười câu... Mưa vẫn đang rơi, át mọi tiếng động xung quanh xe. Còn tôi thì đang ở một mình, vô thức về thời gian, trong chiếc xe này, và tôi không hiểu chuyện gì đã cùng một lúc dồn dập xảy đến với tôi.

Tôi ngồi ấm áp trong phòng khách, được ủ kỹ trong tấm đệm lông, chân mang tất khô. Người cứu mạng tôi đang uống cà phê với cô Yvette, còn tôi thì đang “nói chuyện” với thanh tra Yssart (chính là “anh hề Bonzo” ấy). Cảnh sát đã đến và họ đưa chúng tôi vào bệnh viện. Ở đó, thật may là chúng tôi gặp ông Raybaud. May là vì nếu không có ông Raybaud thì chắc chắn là bác sĩ sẽ phải mất thời gian vô ích để xác định căn cước của tôi. Cuối cùng thì ông Raybaud cũng đã khám cho tôi và kết luận rằng mọi chuyện đều ổn, rằng tôi suýt bị chết đuối nhưng vẫn khỏe mạnh và mọi người có thể đưa tôi về nhà. Tôi không biết ai đã báo cho ông Yssart nhưng

ông ấy đã đến nhà tôi một tiếng đồng hồ sau đó.

Người cứu mang tôi tên là Guillaume, làm nghề sửa ống nước. Ông đã cùng cô Yvette đưa tôi về nhà. Cô Yvette thì rất rít cảm ơn và kể cho ông chuyện mắt cá chân của cô bị đau. Giờ thì họ đang chuyện trò rôm rả ở trong bếp. Ông Yssart thì chắc là đang ngồi trên tràng kỷ và nhìn tôi bằng cặp mắt mà tôi hình dung là “như mắt lợn” của ông. Tôi thấy rất mệt mỏi, tôi muốn ở một mình. Tôi chán phải ngủ lắm rồi. Nhưng cái giọng nhỏ nhẹ, kiểu cách của ông Yssart cứ bám lấy tôi, nhấn mạnh, nài nỉ dai như đũa:

-Vậy, cô không thể giải thích vì sao cô được tìm thấy trong một cái ao sâu gần hai mét à?

Không, đương nhiên là tôi không thể rồi. Chẳng có ngón trở nào giơ lên cả. Ông Yssart thở dài.

-Có đúng là Stéphane Migoin đã đẩy xe đưa cô về nhà không?

Tôi giơ ngón trở.

-Anh ta đã bị đánh bằng một vật mà suýt nữa thì làm vỡ đầu của anh ta. Người ta đã tìm thấy anh ta nằm bất tỉnh trong một bụi cây, mình đầy máu. Anh ta nói là không nhớ gì cả.

Steph bị đánh! Vậy thì đó không phải là một tai nạn... Đó là...

-Đó là một âm mưu giết người. Thưa cô Andrioli, tôi xin thuật lại vụ tấn công mà cô là nạn nhân. Đây là một âm mưu giết người kỳ lạ nhằm vào người đang đi cùng một người tàn tật không thể tự vệ và có lẽ là không thể biết được bất kỳ điều gì về án mạng muốn nhắm vào ai. Cô sẽ hiểu là tôi đang rất lúng túng.

Thế còn tôi, tôi là cái gì? Người ta đã đánh cắp cánh tay, đôi chân tôi, đánh cắp mắt mũi mồm miệng của tôi, và giờ đây người ta còn muốn giết tôi nữa. Tôi phải nói gì đây? Tôi thậm chí còn không thể kêu lên được. Tôi chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng mãi như một cái bao cát cho võ sĩ luyện tập mà thôi. Tôi căm ghét ông, thanh tra Yssart ạ, tôi căm ghét ông, căm ghét cái giọng nói lịch sự ngọt ngào của ông. Tôi căm ghét cái thái độ ngọt ngào giả tạo của ông. Tôi ghét cái kiểu ông cứ tưởng mình là Hercule Poirot[5] ấy. Hãy để tôi được yên! Hãy cho tôi được yên thân đi!

-Tôi cho rằng cô rất mệt và cô đang muốn được nghỉ ngơi. Tôi chắc là tôi đang quấy rầy cô rất nhiều. Nhưng cô hãy tin rằng tôi chỉ quấy rầy cô trong những việc mà cô quan tâm thôi. Tôi không phải là người mà bọn chúng định giết vào sáng nay. Và có lẽ tôi cũng không phải là người mà bọn chúng định giết vào ngày mai đâu. Cô hiểu tôi chứ?

Tôi giơ ngón trở lên. Đồ bẩn thỉu. Tôi đã đủ sợ hãi rồi, không cần phải bồi thêm nữa đâu.

-Thưa cô, tôi có thể nói với cô rằng thường thì mọi việc cũng giống như những miếng ghép trong trò ghép hình vậy. Chúng sẽ phải ăn khớp vào với nhau. Nếu chúng không khớp nhau thì có thể là có một miếng ghép bị sai hoặc bị giả mạo. Sự thiếu tính logic trong bản chất con người cực kỳ hiếm khi xảy ra. Vậy mà chuyện xảy ra với cô thì tôi thấy không logic gì cả. Trừ phi là kết nối tai nạn này với tình bạn của cô với con bé Virginie. Nó đã trở về từ trại hè ngày hôm qua, nếu tôi không nhầm...

Đồ nham hiểm. Ông ta không bao giờ ngừng theo dõi chúng tôi.

-Tôi thấy không được thoải mái lắm khi cho rằng con bé Virginie đã cho cô biết – mà không cho ai khác biết – một thông tin nào đó có đề cập đến mối nguy hiểm có thể xảy đến với người thứ ba, một mối nguy hiểm kiểu như quyết định khử cô còn tốt hơn là chuốc lấy điều rủi ro một khi thông tin này được tiết lộ. Cô có biết một thông tin nào đại loại như vậy không, thưa cô?

Điều này không đúng chút nào. Nếu tôi không nhầm thì Yssart cho rằng kẻ tấn công tôi cũng chính là kẻ đã sát hại bọn trẻ và hẳn bị hoảng sợ vì Virginie đã cho tôi biết điều gì đó về hắn. Nhưng thưa ông Yssart, nếu như kẻ giết người sợ rằng Virginie đã kể cho tôi nghe điều gì đó mà con bé biết thì tại sao hắn không giết con bé thay vì tấn công tôi, một người chẳng thể tiết lộ với ai điều gì cả?

-Tôi xin nhắc lại với cô là tôi đã hỏi cô đấy!

À đúng, đúng là ông đã hỏi tôi.

-Virginie có cho cô biết một thông tin quan trọng nào đó về kẻ giết cậu bé Michaël không?

Tôi không giờ ngón trở. Tôi không hề nói dối điều gì cả. Con bé chưa hề kể cho tôi nghe một điều gì đó cho phép xác định hung thủ. Đúng vậy, tất cả những điều mà con bé kể với tôi chỉ là việc nó có biết vụ sát hại cậu bé Michaël và Renaud, anh trai của nó mà thôi. Nhưng nếu ông ta biết điều đó thì chắc chắn là ông ta sẽ đi điều tra con bé và bắt nó phải tiết lộ bí mật của mình. Chính vì thế mà ông ta phải hỏi tôi những câu hỏi “chết”. Ông ta hẳn là có tài thiên lý nhãn, vì ông ta đã hỏi đúng những câu hỏi đó:

-Cô Andrioli, trong buổi nói chuyện đầu tiên của chúng ta, tôi đã hỏi cô rằng liệu con bé Virginie đã nói với cô là nó đã chứng kiến một hay nhiều vụ ám sát đó hay không. Tôi không nhận được câu trả lời của cô. Tôi cho phép mình hỏi lại cô một lần nữa. Con bé có nói điều gì đó với cô không?

Không chút do dự, tôi giờ ngón trở lên.

-Con bé nhắc đến những đứa nào?

Ông ta liệt kê ra tên của những nạn nhân. Tôi giờ ngón trở lên khi nghe thấy ông ta nhắc đến tên của kích và Renaud.

-Tốt. Thật là lạ đấy. Dù sao thì tôi cũng rất vui vì cuối cùng cô cũng đã nhớ lại được. Đáng tiếc là điều đó chẳng giúp gì nhiều cho chúng tôi cả. Cô biết không, con bé Virginie đã nói dối cô. Con bé không thể nào chứng kiến vụ giết anh trai nó cả. Khi vụ đó xảy ra thì con bé đang làm mứt hoa quả với mẹ nó. Hélène Fansten đã chứng thực điều này: con bé không hề ra khỏi nhà vào buổi sáng hôm ấy. Hôm đó trời mưa và con bé đang bị cúm. Còn về vụ Michaël, con bé lại nói dối cô một lần nữa. Con bé đã đạp xe đạp với thằng bé ấy, nhưng Hélène Fansten đã cấm con bé ra khỏi lộ nhà – cô sẽ hiểu rằng từ khi chuyện xảy đến với Renaud, bà ấy đã trở nên thận trọng hơn - ... và Virginie chơi ở trong vườn nhà, nó không hề đi theo Michaël vào rừng. Cô hiểu tôi nói gì chứ? Con bé đã nói dối cô.

Không thể như vậy được! Nếu không thì làm sao mà con bé có thể biết được nơi tìm thấy xác của Michaël? Và làm thế nào mà nó lại biết là cậu bé đó đã chết trong khi cảnh sát còn chưa tìm ra được xác? Chỉ có một lời giải thích duy nhất ở đây mà thôi: con bé đã trốn khỏi sự theo dõi của mẹ mình.

-Buổi sáng ngày 28 tháng Năm, sau khi Hélène Fansten cấm Virginie đi chơi cùng Michaël, cô ấy đã bắt con bé phải luyện bài tập đàn piano và sau đó, cả hai mẹ con cùng quét dọn trong vườn. Con bé không thể trốn khỏi tầm mắt của mẹ nó được, vì bà Fansten không rời nó lấy một phút.

Hélène có thể bị nhầm. Chỉ cần mười lăm phút sơ sẩy thôi.

-Tôi nói cho cô những chuyện này không phải là muốn tán chuyện gẫu với cô đâu, mà là vì muốn cô hiểu được những rối loạn nghiêm trọng mà con bé Virginie đang phải chịu đựng. Những rối loạn đó, theo ý tôi, chỉ có thể được giải thích bằng một lý do rất đơn giản: con bé không hề chứng kiến những vụ sát hại mà con bé tin rằng mình biết hung thủ.

Làm to rồi ông Yssart ời! Nếu con bé “tin rằng mình biết hung thủ” thì tại sao kẻ giết người lại muốn giết tôi? Con bé biết hung thủ và hẳn sợ là con bé nói điều đó với tôi. Và hẳn không thể giết con bé vì tất cả cảnh sát của khu này đều đang canh chừng con bé?

-Dù điều gì xảy ra đi chăng nữa thì tôi cũng yêu cầu cô phải rất chú ý đến những gì mà con bé có thể kể với cô. Chúng tôi chỉ có thể giải quyết vụ này nếu cô hợp tác với chúng tôi. Vài đứa trẻ đã bị giết và bị làm biến dạng một cách khủng khiếp, hẳn còn muốn giết cô, tấn công bạn cô, Stéphane Migoin. Thưa cô, đó không phải là một trò chơi đâu, mà đó là sự sống và cái chết. Liệu tôi có thể tin tưởng cô được chứ?

Hẳn nhiên là tôi giờ ngón trở lên. Người ta không thể nói “không” với một người đang kể ra những số lượng lớn cái tốt và cái xấu. Còn hơn thế nữa, tôi không thể không vui khi ông thanh tra Yssart ở đây là để theo dõi tôi, vì lẽ tôi cảm thấy rõ là tôi đang thoát khỏi chuyện này một chút... Đột nhiên, tôi để ý đến mấy câu mà ông ta vừa nói: “bị làm biến dạng một cách khủng

khiếp”. Không ai nói với tôi về chuyện này cả! Nếu tôi có thể nói được hay hỏi han được thì tôi đã chẳng thể chịu nổi sự cảm lạnh này của mình. Vậy là tôi giờ ngón trở lên.

-Cô muốn biết điều gì đó?

Ngón trở.

-Vậy thì tôi phải đoán xem sao. Nào, xem nào... Có phải điều cô muốn biết có liên quan đến những gì tôi vừa nói không?

Tôi giờ ngón trở lên. Nói gì thì nói, chứ nói chuyện mà chi dùng toàn mệnh lệnh và dò đoán ý cũng hay đấy chứ.

-Bị làm biến dạng?

Me kiếp, lão này thật quái! Lão không phải là cảnh sát mà phải là một lão thầy bói mới đúng. Lão đúng là một món hàng đáng giá của hội chợ Trône[6]. Tôi vội giờ ngón trở lên.

-Chúng tôi không nói đến điều đó trên truyền hình. Tôi tiết lộ với cô điều đó chỉ vì tôi biết rằng cô sẽ không bao giờ tiết lộ điều đó với ai.

Phải thế chứ!

-Các nạn nhân không chỉ bị bóp cổ đầu (ông ta nói nhỏ và xích lại gần tôi), mà chúng còn bị làm biến dạng bằng một vật sắc, một con dao lam mỏng. Có rất nhiều vết thương khác nhau, từ việc cắt cụt tay trong vụ Michaël Massenet đến vụ Charles-Erue Galliano bị khoét mắt.

Bị khoét mắt! Cái từ ngữ đáng sợ này chạy dọc một đường chầm chầm đến não bộ của tôi, cho đến lúc tôi hiểu ra từ đó nói gì. Chúng đã khoét mắt của cậu bé. Một khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn bị co giật với hai hốc mắt trống rỗng! Ngay sau cậu ta là “bị cắt cụt tay”, điều đó cũng đã man không kém. Bỗng dưng tôi thấy hối hận vì ông Yssart đã quyết định tiết lộ chuyện này cho tôi!

-Còn đối với Renaud Fansten, điều làm chúng tôi ngạc nhiên vào lúc đó là thằng bé bị lột da đầu. Thật không thể hiểu nổi!

Tôi bám vào những âm sắc trong giọng nói của ông Yssart, vào những suy diễn của tôi, những suy diễn logic. Tính logic trong suy diễn làm tôi yên tâm. Nhưng nếu các nạn nhân đã bị làm biến dạng ngay sau vụ thứ hai, cảnh sát đã phải biết rằng hung thủ là một kẻ điên bị ám ảnh chứ!

-Tôi có thể đoán được điều cô muốn nói với tôi: vì sao chúng tôi không liên hệ với những vụ đầu tiên chứ gì? Trong những vụ đầu tiên, vụ của Victor Legendre chẳng hạn, nạn nhân chỉ bị bóp cổ thôi. Tôi cho rằng hiện giờ hung thủ chắc là bị ngất quăng trong hành động của hắn. Trong vụ thứ hai, Charles-Eric Galliano bị bóp cổ và mất thì... không còn nữa. Chỉ đến khi có vụ Renaud Fansten thì chúng tôi mới bắt đầu thấy có mối liên hệ. Có bóp cổ, lột da đầu nhưng không có sự hăm hiếp. Tập hợp bóp cổ - làm biến dạng - không có xâm hại tình dục bỗng hé lộ. Chúng tôi không muốn tiết lộ những thông tin này, vì chúng có thể mang lại những thông tin quan trọng trong các cuộc điều tra. Vụ cậu bé Massenet cũng có ba đặc điểm này, vụ này đương nhiên đã củng cố cho chúng tôi giả thiết về một kẻ bị ám ảnh. Chúng tôi vẫn chưa biết kẻ mà chúng tôi đang tìm, nhưng chúng tôi biết cái mà chúng tôi đang tìm. Một kẻ bị rối loạn nhân cách và hắn có hoặc không ý thức được những việc hắn làm. Thôi, tôi hy vọng không làm cô thấy chán với những thông tin này. Tôi phải về đây. Chỉ là những thủ tục cần thiết thôi mà. Chào cô. Cảm ơn vì sự giúp đỡ của cô.

Có tiếng giày nên trên sàn nhà, tiếng cánh cửa đóng lại và giờ thì tôi ngồi một mình trong phòng, choáng váng vì quá nhiều thông tin như vậy. Hắn nhiên là tôi đang đóng vai người tâm tình được yêu thích nhất. Khi nào thì cái kẻ bị ám ảnh kia mới tới thổ lộ những tâm sự của hắn vào đôi tai bé nhỏ của tôi trước khi cắt chúng đi rồi mang về nhà hắn để nghe hắn nói chuyện suốt cả đêm? Nếu cô Yvette mà biết những án mạng này có kèm theo việc làm biến dạng các nạn nhân, tôi chắc chắn là cô ấy sẽ phải phẫn nộ lắm.

Sao lại xảy ra những chuyện như thế này nhỉ? Câu hỏi thật ngu ngốc Elise ạ! Đấy, xem “lão bán thịt cửa hàng Milwaukee” vừa bị ám sát chết trong nhà tù ấy. Lão giữ gìn rất cẩn thận những cái hộp sọ của các nạn nhân trong tủ của lão sau khi đã đun sôi chúng lên và bôi màu lên

chúng. Mọi người có thấy gì hay ho không? Còn lão thì có đấy. Lão đã bị kết án vì tội giết người và có những hành vi tình dục với những cái đầu của nạn nhân bị lão cắt đứt. Hãy thử hình dung một kẻ đang làm chuyện đó, làm chuyện đó thật sự... mà xem. Chúng ta không thể nào tin chuyện đó được. Ấy thế mà những chuyện như thế vẫn xảy ra đấy.

Trong bếp có nhiều tiếng cười, tiếng xoong chảo, chai lọ được mở nút. Tôi chắc chắn là ông Jean Guillaume sẽ được mời ở lại dùng bữa tối. Dù gì thì cô Yvette đã góa chồng mười năm nay rồi, chắc cũng đến lúc cô cần phải tìm một ai đó cho mình. Thực ra thì vấn đề lúc này không phải là cuộc sống tình cảm của cô Yvette mà là việc có một kẻ sát nhân đang rình mò cạnh tôi, việc Virginie đã nói dối tôi, rồi con bé đang gặp nguy hiểm và tôi không biết phải làm gì cả. Tôi thật sự không biết phải làm gì cả, trừ việc cố gắng để hiểu mọi chuyện.

Tại sao Virginie lại nói là đã chứng kiến các vụ án mạng? Càng ngày tôi càng tin rằng con bé vô tình trông thấy thi thể nạn nhân và tôi càng đồng ý với ông Yssart là con bé nghi ngờ ai đó và hẳn làm con bé rối loạn đến mức con bé sáng tác ra phần còn lại.

Tại sao ai đó lại đến trêu chọc tôi và làm tôi hoảng sợ với cây kim của hắn?

Tại sao có ai đó (cũng có thể là vẫn là một người đó) đã đánh ngất Stéphane để rồi sau đó đẩy tôi ngã xuống hồ? Ai đó muốn giết tôi? Tại sao hắn lại muốn giết tôi?

Ai đã đến vuốt ve tôi trong đêm đó?

Như ông Yssart đã nói, tất cả những chuyện này đều phải liên quan với nhau. Chỉ cần lần lượt xếp đặt mọi sự việc cho đến khi chúng khớp vào với nhau mà thôi.

Kẻ đã chơi đùa bằng cách làm tôi hoảng sợ phải chăng chính là kẻ đã sờ soạng tôi trong đêm, cũng chính là kẻ đã cố giết tôi? Suy nghĩ một cách logic thì đúng là như vậy. Nhưng tôi không tin. Người mà đã chạm vào tôi không có sự hận thù hay tức giận gì cả. Hắn cảm thấy không thoải mái. Hắn đang sợ. Đúng, tôi cảm nhận được sự sợ hãi của hắn. Tôi cảm nhận được những xung động không thể cưỡng lại được của hắn. Như vậy thì phải có hai người: một kẻ độc ác thích sử dụng một cây kim và đã suýt nữa giết được tôi bằng cách đẩy tôi ngã xuống hồ và một kẻ bị ám ảnh tình dục đang yêu tôi.

Khi đã hiểu được một chút, tôi thấy dễ ngủ hơn.

Tôi dần hiểu ra rằng có kẻ muốn giết tôi. Vào một thời gian nào đó, tôi sẽ phải chết. Ôi! Stéphane? Nếu tôi chết, liệu họ có buộc tội anh ta không? An ta thật may là đã bị đánh ngất. Đúng, đúng là may cho anh ta, vì không có nhân chứng thì anh ta sẽ bị nghi là thủ phạm. Stéphane... Cách cư xử của anh ta rất kỳ lạ. Liệu anh ta có thể tự dùng gậy đánh mình rồi giả vờ bị ngất không? Tại sao lại không chứ? Da đầu thường dễ chảy máu, còn những vận động viên thì ít khi sợ đau. Nếu tôi tin rằng anh ta đã đẩy tôi xuống hồ thì chắc chắn là anh ta muốn giết tôi, và tôi cũng tin rằng chính anh ta là người đã chơi đùa với cây kim của mình. Và kẻ đã làm hai việc đó rất có khả năng chính là hung thủ trong các vụ án giết bọn trẻ con. Có phải là Stéphane không? Đúng là Virginie biết rõ hắn và rất yêu quý hắn. Trời đất ơi, tôi đau đầu quá. Tôi muốn cô Yvette đưa tôi về giường. Tôi thấy đau cổ họng. Và tôi đang sợ hãi. Giá mà tôi biết được vì sao người ta lại muốn giết tôi. Chỉ cần nghĩ rằng có ai đó muốn mạng sống của bạn cũng đã đủ sợ rồi, lại còn khi bạn không thể tự bảo vệ được mình thì thật quá khủng khiếp. Liệu hắn sẽ lại tiếp tục giết người hay không?

-Ồn chứ? Cô không bị lạnh chứ? Tôi hy vọng là cô không sổ mũi. Ai mà lại tin được Stéphane lại bị tấn công như vậy ở trong công viên chứ! Còn cái xe đẩy của cô nữa, thật không may là nó lại lao xuống dốc. Tôi xem tay cô nào! Không tốt, tay cô nóng lắm!

Tôi bị đau họng kinh khủng và nếu tay tôi bị nóng thì đó là vì tôi bị cảm lạnh.

-Cô có đói không? Có khát nước không?

Tôi không giờ ngón trỏ.

-Cô nên ăn một cái gì đó. Ông Guillaume sẽ ở lại đây ăn tối. Ông ấy thật là tốt bụng. Cô thử tưởng tượng xem nếu lúc đó ông ấy không có mặt ở đó...

Tôi biết. Tôi suýt nữa thì đã có thể làm thức ăn cho mấy con nòng nọc rồi.

-Tôi đã làm món bò hầm, với cả sủi cảo nữa. Tôi nghĩ là cô có thể ăn được sủi cảo.

Vấn đề ăn uống của tôi là ở chỗ tôi gặp khó khăn khi phải phối hợp các hàm nhai, ấy thế mà nhai là điều rất cần thiết. Đó là lý do vì sao mà cô Yvette cho tôi ăn chủ yếu là những món nghiền, chất lỏng, những thứ mà có thể nuốt rất nhanh. Thứ mà tôi thích là thịt, thịt tái, mì hay pizza. Xúc xích cay. Một khoanh xúc xích cay với trái ôliu xanh và một cốc bia ướp lạnh...

Cô Yvette đã quay về với công việc của mình. Ông Guillaume sát lại gần tôi:

-Thế nào? Cô ổn chứ?

Tôi giờ ngon trở.

-Chúng ta phải ăn mừng chuyện này mới được. Tôi sẽ đi mua sâm banh!

-Ồ không, không cần như vậy. Thôi nào, không cần phải thế! – cô Yvette phản đối.

-Có chứ. Có phải ngày nào ta cũng thoát chết được đâu!

Phải nói rằng với tôi thì đây không phải là lần đầu tiên. Lần đầu tiên tôi thoát chết là ở Belfast, cùng với Benoît... Tôi cảm thấy rất chán đời, tôi không muốn nghĩ đến Benoît nữa. Nhưng còn hơn thế nữa. Tôi bị tấn công bởi hàng loạt hình ảnh hiện về trong đầu. Tôi thấy tôi cùng Benoît đang cùng nhau chuẩn bị cho chuyến du lịch, cả hai đang nằm dài trên giường trong nhà anh, những tờ quảng cáo du lịch rải đầy trước mặt trên tấm ra trải giường nhàu nhĩ... Với một ý nghĩ nào đó thì tôi thấy rất vui vì mẹ của Benoît đã không bán căn hộ của anh đi. Vẫn còn đây một nơi trên trái đất này mà Benoît đã để lại những dấu ấn của mình. Cô Yvette nói rằng mẹ anh vẫn giữ nguyên những kỷ vật của anh, chỉ đóng cửa nhà. Mẹ Benoît đã nhiều tuổi và hay ốm đau, bà sống trong một trại dưỡng lão ở Bourges. Cái chết của con trai đã cướp đi hy vọng sống của bà. Còn tôi, tôi có lý do để sống ư? Làm rồi Elise, vì anh ấy đã chết còn mi thì không, và mi không có ý định tự tử.

Cửa ra vào lại đóng lại. Cô Yvette đang dọn bàn. Tôi nghe thấy những động tác nhanh và chính xác của cô.

-Đúng là một người đàn ông quá tốt bụng!

Cô ấy đang nói về ai nhỉ? À! Về ông Guillaume.

-Lại còn rất lịch sự nữa chứ! Thời nay có quá nhiều người thô lỗ. Thật vui là còn gặp một người biết kiềm chế như thế. Còn hơn thế ấy chứ! Không quá cao lớn, nhưng rất vững chắc. Ông ấy đã cho tôi xem những cơ bụng của ông ấy, phải nói là bề tông ấy chứ!

Ra vậy đấy, cô Yvette của tôi. Họ đã vui đùa với nhau đấy. Sờ mó bụng của một người không quen biết trong bếp nhà tôi, đó chẳng phải là một sự xúc phạm tôi hay sao? Thế mới biết rằng mọi người ai cũng phát điên lên vào cái tháng Tám này.

-Ông ấy còn muốn gì ở cô nữa hả, cái ông thanh tra ấy? – Cô Yvette hỏi tôi – Ông ta thật ngạo nghễ. Đáng ra ông ấy phải đi tìm kẻ giết bọn trẻ hơn là đến đây ngồi hàng giờ liền ấy.

Cháu đồng ý với cô, cô Yvette ạ, nhưng cháu cảm thấy không thoải mái vì hung thủ lại có những liên quan đến cháu.

Bữa tối diễn ra rất tốt đẹp. Đầu tiên là cô Yvette cho tôi ăn, sau đó cho tôi ngồi gần đó khi hai người đang ăn. Ông Guillaume kể những câu chuyện cười. Ông kể rất hay, làm cô Yvette cười phá lên. Tôi bỗng nhận thấy là tôi ít khi thấy cô Yvette cười. Ông Guillaume còn nói về vợ của mình nữa. Bà ấy đã bỏ ông ấy cách đây năm năm để đi theo người khác, một ông thợ tiện làm ở hãng Renault. Còn cô Yvette thì cũng nói về chồng mình. Chồng cô Yvette đã bỏ cô để đến một thế giới tốt đẹp hơn đã mười năm rồi, sau hơn ba mươi năm làm việc tận tụy và trung thành ở ngành đường sắt. Ông là người Ba Lan, có tên Holzinsky. Họ có với nhau ba đứa con trai. Cô Yvette đang nói về những người con của mình, một người ở Montréal, một người ở Paris, còn người thứ ba thì ở Ardèche. Ông Guillaume không có con vì vợ ông không thể sinh nở được. Còn tôi thì nghe chuyện của hai người mà lại đang nghĩ đến chuyện khác, đến tất cả những chuyện vừa xảy đến với tôi, một mớ hỗn độn chen chúc trong đầu tôi, như thể chúng đang xe rách cái tấm vải đang phủ lên người tôi và làm tôi nóng nực bị chết ngạt vậy.

Chuông điện thoại reo.

-Ôi trời cái điện thoại này. Không thể yên tĩnh một chút được với nó! – cô Yvette vừa đứng dậy ra nhắc máy vừa lẩm bẩm. – Alô, vâng!... Điện thoại của cô đấy, cô Elise!

Điện thoại gọi cho tôi? Đây đúng là lần đầu tiên có người gọi cho tôi kể từ khi tôi bị tai nạn đã được mười tháng nay rồi. Cô Yvette đẩy xe đưa tôi lại gần máy điện thoại, áp ống nghe vào tai tôi.

-Alô, Elise à?

-Nói đi, cô ấy nghe thấy tiếng anh đấy! – tiếng cô Yvette kêu lên ở phía trên đầu tôi.

-Elise, Stéphane đây.

Tôi không biết vì sao tim tôi bỗng đập mạnh trong lồng ngực. Anh ta có giọng nói nhỏ, rất khác so với cái giọng khàn khàn quen thuộc.

-Elise, tôi muốn nói với cô là tôi rất lấy làm tiếc với những gì xảy đến với cô. Tôi không biết chuyện gì xảy ra cả, tôi đang đi thì bỗng, bộp... Rồi tôi hoa hết cả mắt lên. Sau đó tôi chẳng trông thấy gì nữa, mọi thứ tối đen. Khi người ta nói với tôi những gì xảy đến với cô...

Tôi nghe thấy có tiếng bước chân ở đằng xa, rồi một giọng phụ nữ than vãn:

-Steph, anh đang làm gì thế? Trời sẽ lạnh đấy!

Anh ta nói với tôi rất nhanh:

-Hy vọng rằng cô đã khá hơn. Ngày mai tôi sẽ qua nhà thăm dò. Chào tạm biệt cô.

Và anh ta gác máy. Cô Yvette cũng gác ống nghe:

-Mọi việc đều tốt chứ?

Tôi giơ ngón trỏ.

-Một anh chàng đáng thương, anh ta thật dễ thương lắm. Đáng tiếc là vợ anh ta như là một con mù phù thủy ấy. Đây là tôi đang nói đến người đã đưa cô Elise về nhà sáng nay. Tên anh ta là Stéphane Migoin.

Tôi hiểu là cô Yvette đang nói chuyện với ông Guillaume, còn tôi thì chìm trong những suy nghĩ của mình. Liệu tôi có muốn gặp Stéphane vào ngày mai không? Cả Paul và Hélène nữa? Tại sao họ không gọi điện hỏi thăm tôi? Họ cũng có thể hỏi thăm tình hình tôi thế nào chứ? Tôi cứ tự hỏi mình mãi câu hỏi đó cho đến khi cô Yvette và ông Guillaume ăn tráng miệng, tôi vẫn cứ nghiền ngẫm suy nghĩ mãi về những sự việc xảy ra trong thời gian gần đây cho đến khi ông Guillaume bật nắp chai sâm banh. Cô Yvette cười rúc rích, rượu sâm banh sủi bọt trong cốc. Tôi cũng được uống một cốc. Sâm banh thật mát và thật ngon.

Có tiếng chuông cửa. Cô Yvette ra mở cửa trong khi ông Guillaume thu dọn món salad hoa quả.

Thật bất ngờ! cả nhà Fansten đến chơi. Virginie chạy ủa vào phòng, ôm hôn tôi vào cả hai má. Cô Yvette giới thiệu ông Guillaume với mọi người, rồi mọi người chào hỏi lẫn nhau, Paul cũng mang đến một chai sâm banh... Tôi hiểu ra rằng tất cả mọi việc diễn ra đều có chủ ý từ trước. Mọi người đã báo với cô Yvette là họ sẽ đến vào lúc món tráng miệng và cô Yvette đã không nói với tôi để gây ngạc nhiên cho tôi. Hélène ôm hôn tôi một cách trìu mến và hỏi thăm tôi xem có ổn không. Mẹ của Paul cũng ôm hôn tôi và hỏi han tôi. Paul thì không ôm hôn tôi nhưng cũng hỏi thăm tôi. May là ông Guillaume có đủ rượu cho tất cả mọi người và tất cả cùng uống, sau khi đã nâng cốc vì sức khỏe của tôi.

Thật tốt khi quay trở về từ những xác chết. Người ta đang quan tâm hỏi thăm mình.

Khi cả hai chai sâm banh đều cạn là lúc cô Yvette mời mọi người uống cà phê. Paul xích lại ngồi gần tôi:

-Tôi đã đến thăm Steph. Cậu ấy bị băng bó trên đầu, trông buồn cười lắm. Tội nghiệp anh chàng, cậu ấy vẫn còn tự hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Hélène nói thêm vào:

-Tôi không thể hiểu tại sao một người to khỏe như Steph lại có thể bị đánh ngất như vậy.

Chẳng nghe thấy gì cả, cũng chẳng trông thấy cái gì cả. Chắc là người cuối cùng mà tôi thấy bị tấn công đấy.

Tôi cũng thế.

Paul nói:

-Còn ông, ông Guillaume, ông không trông thấy gì khả nghi à?

-Tôi đã nói với cảnh sát rồi, với thanh tra Machin. Lúc đó trời mưa to, tôi thì đội mũ trùm đầu, tôi chạy cúi về phía trước, lúc đó... thậm chí ngay cả khi tôi có bắt gặp ai, cây cối thì ướt sũng át cả mọi tiếng động thì... Tất cả những cái mà tôi nhìn thấy chỉ là chiếc xe đẩy bị lật và cô đây đang ở dưới nước. Tôi chỉ thấy chân cô ấy trên mặt nước và bọt nước nổi lên. Tôi lao xuống và túm được chân cô ấy. May là cô ấy không quá nặng.

-Thiếu chút nữa là ông đã trông thấy kẻ tấn công đó. – Paul nhận xét.

-Có thể hẳn ta trốn sau những lùm cây và chờ xem tôi hành động xong rồi mới nhẹ nhàng chuồn đi.

-Có lẽ chúng ta nói sang chuyện khác đi! – Hélène gợi ý. – Có thể là Elise không muốn nghe nói đi nói lại về chuyện đó. Ai cũng hỏi thăm cô, Elise ạ. Tôi đã phải cố gắng lắm để làm mọi người yên tâm. Claude sẽ tới thăm cô vào ngày mai đấy.

-Ai muốn món salad hoa quả nào? – Cô Yvette hỏi mọi người.

Có một bàn tay nhỏ nhắn đặt lên tay tôi, và trong những tiếng ồn ào hưởng ứng gợi ý của Hélène, tôi nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Virginie thì thăm vào tai tôi:

-Cháu đã bảo cô phải cẩn thận rồi mà. Thần rừng đã nhận ra cô, và ông ta đang rất tức giận cô đấy. Và sau đó, cô biết đấy, cháu tin là sẽ lại có một đứa bé nữa bị trừng phạt.

Bị trừng phạt?

-Mathieu Golbert, cái thằng bé học lớp CM1 lúc nào cũng nói linh ta linh tinh ấy. Thần rừng thấy nó rất xinh đẹp. Đúng là một dấu hiệu xấu. Còn cháu ấy à, khi mà Thần rừng bảo với cháu là trông cháu xinh đẹp là cháu trốn luôn vì cháu biết lời khen đó nghĩa là gì. Cháu đợi xem điều đó xảy ra. Cháu nữa, cháu cũng muốn ăn salad hoa quả.

Không, đợi đã, Virginie, đợi đã nào! Con bé nhắc đến cái tên nào vậy? Mathieu, Mathieu Golbert. Đúng, tôi biết cậu bé đó. Mẹ cậu bé có một tiệm làm tóc, họ thường xuyên đến rạp xem phim. Cậu bé đó rất xinh xắn, có đôi mắt xanh rất to. Phải làm gì bây giờ? Phải báo ngay cho ông Yssart. Nhưng nếu mà Virginie chưa bao giờ nói thật cả... Ô, tôi không còn phải biết nghĩ sao nữa, cái con bé này thật quá lạ lùng!

Có một bàn tay đặt lên vai tôi làm thâm tâm tôi hơi giật mình. Một bàn tay to và rắn chắc. Đó là Paul. Anh ta không nói tôi gì cả. Anh hài lòng vì được nắm vai tôi. Ngón cái của anh vuốt nhẹ gáy tôi, một lúc sau anh rút tay lại. Tôi có cảm giác như mặt ửng đỏ lên. Tất cả mọi người vẫn nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra. Như vậy thì đúng là anh ta vào buổi tối hôm đó. Buổi tối hôm đó! Tôi có cảm giác như chuyện đó đã xảy ra từ hàng tuần nay rồi. Trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ vừa qua tôi đã sống nhiều hơn là trong mười tháng nay.

Mọi chuyện đều đã ra về, còn tôi thì vào giường. Tôi cảm thấy tôi sẽ ngủ được ngay. Rất nhiều hình ảnh hiện về xoay đảo trong đầu tôi. Virginie, Paul, Hélène, Yssart Jean Guillaume... tất cả những người này tôi chỉ có thể tưởng tượng ra được với những tấm chân dung tự họ đầy màu sắc mà thôi. Nếu một ngày nào đó tôi có thể nhìn được, chắc chắn tôi sẽ phải kinh ngạc lắm khi thấy khuôn mặt thật của họ. Mathieu Golbert. Phải làm một điều gì đó cứu cậu bé.

Chương 5

Trời vẫn mưa không ngớt. Một cơn mưa mùa hạ, mưa to, tràn trề, quay cuồng như một chú cún nhỏ vậy. Thường thì cô Yvette rất ghét trời mưa, nhưng lúc này thì cô ấy rất bận rộn. Cô đang bận suy tính những việc phải làm vào tối mai, khi mà ông Guillaume một lần nữa được mời đến chơi nhà tôi.

Sau những ồn ã của ngày hôm qua, giờ thì mọi thứ đã trở lại yên tĩnh hơn. Một sự yên lặng âm ỉ, đáng sợ. Tôi có cảm giác như mình bị đặt vào ngay trong mắt bão vậy. Tỉnh dậy là tôi nghĩ ngay đến Mathieu Golbert. Trong suốt quãng thời gian mà cô Yvette chăm sóc vệ sinh buổi sáng cho tôi, tôi vẫn không thôi nghĩ đến việc mình có thể làm, nhưng chẳng đi đến đâu cả. Có tiếng chuông cửa. Tôi có cảm tưởng như tôi là một nghệ sĩ đường phố trên một sân khấu, nơi mà mọi người ra ra vào vào không biết mệt. Tôi nghe thấy cô Yvette reo lên:

-Ôi, lạ Chúa! Trông anh mới thật lười thôi làm sao! Anh có bị đau lắm không?

Tiếng Stéphane:

-Không, không sao! Cô Elise có ở đây không?

“Không, cô ấy đến lớp khiêu vũ rồi.” – tôi thầm nói với mình.

-Ông Migoin đến, thưa cô.

Stéphane nặng nề bước lại gần tôi. Tôi đang mặc váy ngủ, tóc đã được buộc lại và đeo cặp kính đen ở trên mắt. Anh ta không động đậy. Tôi còn nghe thấy tiếng anh ta thở nữa. Cô Yvette đã đi ra ngoài, chỉ còn lại hai chúng tôi với trời mưa.

-Elise...

Giọng nói của anh ta thật lạ, hơi đứt quãng, như giọng trẻ con vậy.

-Tôi thật sự rất lấy làm tiếc. Giá mà tôi nghe thấy tiếng hân lại gần... Chắc là cô phải sợ hãi lắm...

Anh ta cầm lấy tay tôi và nắm trong bàn tay to của mình, tôi hình dung bàn tay anh ta có màu đỏ và đầy lông lá. Tôi cảm thấy hồi hộp, dạ dày tôi co bóp khi nghĩ rằng rất có thể chính những bàn tay này đã giết chết bốn đứa trẻ.

-Chắc là em nghĩ rằng tôi có thể hơi điên rồ...

Tôi giơ ngón trỏ.

-Tôi không biết chuyện gì xảy đến với tôi nữa. Tôi... từ lúc tôi quen biết em, tôi chỉ nghĩ đến em mà thôi.

Anh ta thậm chí còn không biết tôi, anh ta không biết giọng nói của tôi, không biết những suy nghĩ của tôi nữa. Chẳng lẽ anh ta lại yêu một con búp bê bằng vải?

-Em có vẻ rất dịu dàng.

Tôi mà lại dịu dàng? Không, tôi chính xác là một con bé khó ưa. Tôi hay càu nhàu, nóng nảy, đúng là một yêu nữ có giọng nói the thé. Benoît thường bảo tôi rằng tôi có những tính cách xấu nhất của cả bán cầu bắc ấy chứ.

-Tôi yêu khuôn mặt em, Elise ạ. Đôi môi em, gáy của em, đôi vai em... Tôi thật bất hạnh. Tôi có cảm giác như đang sống trong ác mộng vậy. Tôi không hiểu chuyện gì xảy đến với tôi nữa.

Anh ta hít thở sâu.

-Tôi chỉ hy vọng rằng em sẽ chia sẻ những tình cảm của tôi...

Tôi không giơ ngón trỏ. Anh ta nói như sách ấy, vô ích thôi. Không giơ ngón trỏ nào hết.

-... nhưng tôi muốn em biết rằng tôi là bạn của em, thật sự là bạn của em. Tôi sẽ không để bất kỳ ai làm em bị tổn thương đâu.

Anh cứ nói vậy... chứ cứ xem chuyện ngày hôm qua đấy thôi.

-Catherine đang ở đây! – Cô Yvette cắt ngang.

Stéphane đột ngột đứng dậy:

-Hẹn gặp lại Elise! Đừng quên những gì tôi nói với cô! Ồ, chào Cathy!

-Steph! Ôi, thật lạ lùng, anh bị thương cơ đấy!

-Không, không có gì đâu. Tôi ổn rồi.

-Dù gì thì anh cũng sẽ vẫn tham gia trận giao hữu vào chủ nhật này chứ?

-Tất nhiên rồi. Tôi phải đi đây! Tôi bị muộn rồi.

Trận giao hữu? À đúng rồi: anh ta chơi môn quần vợt. Tôi không biết là cô Catherine cao to và anh ta lại biết nhau. Cô ấy ngả ghế bành của tôi ra bắt đầu nắn bóp đầu gối cho tôi.

-Tôi không biết là Migoin lại là bạn của Elise. – cô Catherine nói vọng vào trong bếp.

-Chúng tôi biết cậu ấy qua Paul và Hélène Fansten. Thật là một chàng trai dũng cảm!

-Anh ta bị làm sao vậy?

-Sao? Cô không biết chuyện gì à?

Và sau đó là những câu chuyện trò giữa hai bà cô. Cô Catherine được cô Yvette kể về những chuyện xảy ra ngày hôm trước. Cô Catherine mãi nghe đến nỗi quên cả xoa bóp cho tôi, và tôi được tự do suy nghĩ một chút.

Tại sao trong lúc Virginie vắng mặt lại không có chuyện gì xảy ra? Không, tôi sẽ không cho rằng con bé này bị quỷ ám đâu, nhưng sợi dây nào kết nối con bé với “Thần rừng” chứ? Liệu một đứa bé có thể giết một đứa bé khác không? Dừng lại ngay! Tôi đang lại đi chệch hướng rồi. Tôi chưa từng thấy một đứa trẻ bảy tuổi nào lại là “kẻ giết người hàng loạt” cả. Vậy thì điều gì không ổn đang xảy ra với Virginie? Vì tôi cảm thấy rõ có điều gì đó không đúng trong chuyện này. Con bé không minh bạch. Nó quá cứng nhắc, quá ngoan ngoãn, giọng nói của nó quá bình tĩnh. Mọi người sẽ nói với tôi những điều mà con bé đã trông thấy, hoặc chưa trông thấy... tôi không biết gì về chuyện đó cả. Ái, cái cô Catherine này đang làm đau vai trái của tôi. Tôi cần phải làm cho cô Yvette chú ý đến tôi, để tôi có thể cho cô ấy biết là tôi muốn nói chuyện với ông Yssart. Ngay khi cô Catherine về là tôi sẽ thử ngay.

Cô Catherine đã về nhưng cô Yvette rõ ràng là không bận tâm đến tôi. Cô đang bận lau chùi nhà cửa để đón ông Guillaume đến chơi, cứ như thể là cô sắp đón tổng thống đến vậy. Tôi giờ ngón trỏ rất nhiều lần mỗi khi tôi nghe thấy cô lại gần tôi. Còn tệ hơn thế nữa: cô Yvette đã cho tôi nghe một cái băng cassette mà Hélène đã mượn được từ thư viện thành phố, à không, từ trung tâm lưu trữ thành phố, và tôi đang nghe một cuốn tiểu thuyết của Balzac qua một giọng đọc đầy nhiệt tình. Đó là một ý tốt, nhưng một là tôi ghét bị nghe kể chuyện, hai là vì tôi thuộc lòng cuốn truyện đó vì đã đọc nhiều lần rồi. Cuối cùng thì... tôi không thể sống mà cứ phàn nàn mãi.

A, đã hết một mặt của cuốn băng cassette rồi. Cô Yvette sẽ phải đến thay mặt băng. Tôi nghe thấy tiếng bước chân của cô ấy đang lại gần. Tôi vội vã giờ ngón trỏ lên nhiều lần.

-Rồi, tôi biết rồi. Tôi đang đến đây.

Không, cô Yvette, không. Nhìn ngón trỏ. Ngón trỏ. Ngón trỏ!

-Ôi trời đất! Đợi một tí đã nào! Cô mà thiếu kiên nhẫn thì trông cô ghê gớm lắm.

Khỉ gió! Thật bức mình! Lại là truyện Balzac. Còn cô Yvette cũng đã bỏ đi, vừa đi vừa lẩm bẩm. Tôi cần phải chờ lúc khác thuận tiện hơn.

Tôi giật mình tỉnh dậy. Bị cái giọng đọc đầy nhiệt tình đó du đưa nên tôi đã ngủ thiếp đi. Cô Yvette đâu rồi? Tôi lắng nghe, cố xem cô ấy đang ở đâu. À, cô ấy ở ngoài kia, đang nói chuyện với ai đó. Tôi nhận ra giọng của Hélène đang chào ra về. Cô Yvette đang quay trở lại.

-Cô Hélène mang tới cho cô mấy cái băng nữa. Cô thật là may mắn.

Tuyệt vời. Hy vọng đó không phải là toàn bộ tác phẩm của Balzac.

-Cô có muốn nghe thêm một băng nữa không?

Tôi không giờ ngón trở.

-Thôi được, tùy cô thôi. Cô muốn cái gì khác à?

Tôi giờ ngón trở.

-Cô khát à?

Không.

-Hay cô đói?

Không.

-Hay cô muốn đi vệ sinh?

Không.

-Hay cô muốn gặp Hélène?

Tôi không giờ ngón trở. Tôi cảm thấy cô Yvette bắt đầu mất kiên nhẫn.

-Cô muốn gặp ai khác à?

Đúng.

-Virginie?

Không.

-Liên quan đến tai nạn ngày hôm qua à?

Đúng.

-Vậy cô muốn gặp cảnh sát à?

Đúng. Cô Yvette thật tuyệt vời. Khi nào mà cháu bình phục, cháu sẽ tăng lương cho cô, cháu sẽ cho cô làm người thừa kế của cháu, cháu sẽ...

-Cô muốn tôi gọi cho cái ông thanh tra hay kẻ cà ấy hả?

Đúng.

-Thôi được, nếu điều đó làm cô hài lòng.

Cô Yvette lại gần máy điện thoại. Tốt, mọi chuyện đang tốt đẹp. Tôi đang kiểm soát được tình thế.

-Ông thanh tra đang ở Paris, thứ hai ông ấy mới về. Ôi, tôi quên mất món thịt thỏ đang trên bếp.

Tiếp đến là những tiếng làm việc phát ra từ trong bếp. Tôi chỉ còn hy vọng là ông Yssart sẽ không đến quá muộn hoặc con bé Virginie đã kể những chuyện linh tinh với tôi.

Có tiếng chuông cửa. Chắc tôi phải thuê riêng một người chỉ chuyện mở cửa mất.

Lần này là Claude Mondini. Cô đến ôm hôn tôi vào cả hai má, rất nhanh chóng. Người cô thơm mùi nước hoa hương kim ngân.

-Elise tội nghiệp của tôi! May mắn làm sao là mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi. Tôi thường bảo là khu rừng đó rất là nguy hiểm mà. Tôi luôn cấm bọn trẻ vào trong đó chơi. Jean-Mi cũng ôm hôn cô đấy. Ừm, mùi thơm quá. Bà đang nấu món gì đấy bà Yvette?

-Món thịt thỏ hầm mù tạc.

-Có vẻ ngon quá! Thế nào, Elise đáng thương của tôi thế nào rồi? Ổn chứ?

Tôi giờ ngón trở lên.

-Tôi không ở lại lâu được đâu, tôi còn bận vụ đi dã ngoại bằng ca nô với bọn trẻ ở Tourbière vào chủ nhật này nữa. Tôi biết là cuộc sống của cô không dễ dàng gì. Elise ạ, nhưng nếu cô nhìn những đứa trẻ nghèo khổ kia... cha mẹ chúng thật chán ngán... Thôi, tạm biệt cô, tôi phải đi đây. Bà Yvette, nếu bà cần gì, cứ gọi điện cho chúng tôi nhé.

-Ồ, vâng vâng, cảm ơn cô.

-Tạm biệt Elise! Hẹn gặp lại!

Claude bỏ đi nhanh như nước mùa xuân bốc hơi. Tôi thấy hơi tư lự: không biết là cô ấy đã ở lại đây được ba hay bốn phút nữa, nhưng tôi cũng cảm thấy nhẹ gánh vì tôi có một nỗi lo sợ thầm kín là cô sẽ thuyết phục cô Yvette đưa tôi đến buổi cầu nguyện vào sáng chủ nhật, “để cho tôi cũng có thể đạt tới một trạng thái tinh thần”.

Sáng chủ nhật nào cũng vậy, tôi với Benoît đều nằm dài trên giường cho đến tận 11 giờ, rồi kể cho nhau nghe những chuyện linh ta linh tinh.

Benoît, em nhớ anh.

Tôi có được năm ngày yên tĩnh. Thật tuyệt vời. Không ai sờ soạng tôi, làm tôi đau hay định giết tôi cả. Mỗi ngày hai tiếng đồng hồ nghe truyện Balzac, thời tiết đẹp, những quả dầu tây chín mọng. Ông Raybaud còn có lời khen ngợi tôi nữa chứ. Có vẻ như nhờ luyện tập ngón trở mà tôi cảm thấy cả bàn tay trái cử động được. Ôi, lạy Chúa, giá mà điều đó là sự thật! Giá mà cả bàn tay tôi có thể cử động được, tôi sẽ tập viết bằng tay trái, tôi sẽ có thể chào hỏi mọi người, làm được hàng đồng dấu hiệu, tay tôi có thể làm chữ V “chiến thắng”, điểm zéro loại trừ, ngón cái trở xuống để tỏ ý không hài lòng, ngón cái hướng lên để nói mọi việc đều OK, ngón tay bắt chéo vào nhau để hy vọng may mắn..., tóm lại là tất cả những gì mà người ta có thể làm với một ngón tay. Tôi luyện tập không ngừng, tập luyện như một con điên vậy. Tôi sẽ cử động cả bàn tay này, và không chỉ có thế, tôi sẽ cử động được cả cơ thể mình, từng tí từng tí một, tôi sẽ đẩy, cho đến khi tôi có thể đứng dậy và vứt bỏ những cái máy móc dây dợ đáng nguyên rủa này.

Hắn là Chúa đã nghe thấu lời cầu nguyện của tôi vì tôi đã có một khoảng thời gian yên lặng tuyệt vời. À, đã một giờ chiều rồi, và cô Yvette muốn nghe tin tức. Toàn những tin chính trị quốc tế... dự án chống khủng bố... nông dân nổi giận... thủ tướng lên tiếng... chiến tranh ở đây ở kia... ngập lụt ở miền Đông Nam, rồi các biện pháp có thể cải thiện được tình trạng khô hạn, rồi một dấu vết trong vụ sát hại cậu bé Michaël Massenet, cảnh sát đang tìm một nhân chứng... Cái gì kia?

-Cô có nghe thấy gì không? – cô Yvette kêu lên đầy phấn khích.

Có, tôi có nghe thấy.

-Tôi sẽ gọi điện cho Hélène mới được. Có thể cô ấy cũng biết tin.

Tôi căng tai ra để nghe tiếp nhưng người ta không đưa tin gì nữa. Ngay sau đó là tin dự báo thời tiết: trời sẽ không có nắng nhiều, mùa Đông năm nay sẽ đến sớm, những cuộc vui chơi sẽ sớm kết thúc. Cô Yvette đang quay trở lại:

-Cô ấy cũng đang nghe tin tức, nhưng chẳng biết gì hơn. Cô ấy có vẻ bị đảo lộn. Dù sao đi chăng nữa, ông thanh tra cũng có thể đã nói cho cô ấy biết rồi, vì chuyện đó liên quan đến cô ấy mà. Nhất là cô ấy còn bận bịu với công việc bán thời gian của mình thì không thể trông nom con bé Virginie suốt ngày được.

Một hướng điều tra... Tôi muốn gặp ông Yssart quá. Hélène đáng thương! Cô ấy quá kín đáo đến mức mà mọi người thường quên luôn bị kịch trong cuộc sống của cô ấy. Cả cô ấy lẫn Paul đều chưa bao giờ nói về Renaud, còn cô Yvette thì bảo tôi rằng họ đã nhớ Hội cứu tế Công giáo giải quyết mọi chuyện. Hình như họ có ảnh của cậu bé trong phòng ăn thì phải. Đó là một cậu bé xinh đẹp có tóc màu nâu, mắt xanh. Cô Yvette còn nói cậu ta có đôi tai giống và những vết hoe nữa. Thằng anh chẳng giống chút nào với Virginie cả. Tóc con bé vàng óng, cắt ngắn và mắt thì màu nâu. Cô Yvette nói con bé rất xinh đẹp, “đúng là một con búp bê nhỏ”, nhưng tôi ngờ là cô ấy cố tình nói thế.

Cô Yvette vừa dọn bàn vừa cáu gắt bình luận về bọn giết người, về thời gian sắp tới, thuế má, về sự khắc nghiệt của cuộc sống, cả về sự dửng dưng tội lỗi của Chúa trời nữa chứ. Cô quay lại báo cho tôi biết là trời đẹp lắm, không nên ngồi nhà. Cô Yvette đã gọi điện cho Hélène, nói với cô ấy là cô muốn đưa tôi và Virginie đi dạo. Hélène đã đồng ý, còn cô Yvette thì có cảm giác là việc đó cho phép cô có một lúc yên tĩnh một mình vậy.

Virginie nhảy nhót xung quanh tôi. Cô Yvette không muốn chúng tôi đi chơi trong rừng

Vidal nên hiện giờ chúng tôi đành phải đi dạo loăng quăng dọc theo bãi đất gần với trung tâm thương mại. Tôi còn nhớ là ở đó có những cái ghế dài và nhiều người bán bánh sandwich. Tôi nghe thấy tiếng bọn thanh niên trượt patin và ván trượt làm náo động cả bãi đất. Ở một chỗ khác, một đám trẻ đang thách nhau tăng bóng. Rồi có cả những tiếng kêu của đám trẻ quá khích. Tôi còn nhớ rõ ở chính giữa quảng trường có một cái bể nước lớn hình vuông được tô điểm bởi một đài phun nước bằng kim loại được uốn hình. Chỗ đó, bọn trẻ thường hay vứt rác xuống nước làm chúng nổi lênh bênh.

Cái đài phun nước đó đang hoạt động, tôi còn nghe thấy tiếng rì rào của những tia nước bắn lên cao rồi uốn vòng rơi xuống. Chúng tôi dừng lại. Cô Yvette thở dài một cách thoải mái. Tôi cho rằng cô ấy đã ngồi xuống nghỉ ngơi.

-Virginie, cháu đừng đi xa đấy nhé!

-Vâng, cháu chỉ chơi gần đài phun nước thôi.

Chúng tôi có được một chút yên tĩnh. Cả hai đều ngồi nghỉ, tôi thì lắng nghe tiếng động của mọi người, còn cô Yvette thì đang ngồi mơ màng về điều gì đó tôi không biết được. Bỗng giọng nói của Virginie kéo tôi ra khỏi sự lơ đãng:

-Cháu có thể đi mua Malabar với bạn ấy được không?

-Kẹo làm hỏng răng đấy cháu ạ.

-Nó không phải là kẹo dâu, mà là kẹo cao su.

-Giống nhau cả thôi. Nào, cháu tên là gì hả cậu bé của ta? Cháu đánh rơi lưỡi của mình rồi à?

-Mẹ cháu lúc nào cũng mua kẹo cho cháu. Còn bạn ấy tên là Mathieu.

Không thể thế được!

-Này, cháu cầm lấy, 5 đồng đấy, đừng có đánh rơi nhé. Thế mẹ cháu đâu rồi hả Mathieu? – cô Yvette hỏi.

-Mẹ cháu đang ở tiệm, đằng kia.

-Mẹ bạn ấy là thợ làm tóc. Bạn ấy đến đây với anh bạn ấy. – Virginie giải thích.

-À, thôi được rồi, các cháu đi đi, nhưng phải quay lại ngay và đừng có nói chuyện với ai đấy nhé!

Chính là cậu bé đó, Mathieu Golbert. Virginie làm gì với cậu bé ấy vậy nhỉ? Ôi, lạy Chúa, chẳng lẽ con bé định đưa cậu bé đến để... để giao cho tên giết người? Không, tôi không thể có những ý nghĩ như vậy được. Liệu cô Yvette có trông ngoại Maisie bọn trẻ cẩn thận không? Bọn chúng mất nhiều thời gian như vậy liệu có bình thường không nhỉ? Tôi nghe thấy tiếng giấy tờ và cho rằng cô Yvette đang đọc báo. Cô Yvette, giờ không phải là lúc đọc báo đâu.

-Tôi không thể hiểu nổi tại sao một anh chàng quyến rũ như thái tử Albert mà lại không lấy vợ.

Cô Yvette, đừng nói đến Albert nữa! Trông chừng bọn trẻ đi!

-Cái mà họ làm chúng ta bức mình là mấy trang về thể thao ấy. Thật không thể tin được. Không thể đọc báo mà lại không rơi vào mấy cái trang thể thao. Hết trang này đến trang khác, toàn thể thao là thể thao.

Cô Yvette, làm ơn rời mắt khỏi mấy tờ báo ấy rồi trông chừng lũ trẻ đi!

-Cháu mua được năm cái kẹo!

Là Virginie. Hú hồn!

-Rồi cháu xem, cháu mà còn tiếp tục ăn nhiều kẹo như vậy thì sẽ sún hết cả răng đấy.

-Ông nha sĩ tốt bụng lắm mà!

-Đó không phải là lý do. Với lại khám bác sĩ đắt lắm đấy. Thế cậu bạn bé nhỏ của cháu đâu rồi?

-Bạn ấy đi gặp anh bạn ấy rồi. Bạn ấy sẽ quay lại.

-À thế à? Cháu có muốn ngồi xuống không? Bà cho cháu mượn quyển truyện tranh này nếu cháu muốn đọc.

-Vâng, cháu cảm ơn bà.

Tôi không thể ngăn mình cảm thấy một nỗi lo sợ âm ỉ. Sự xuất hiện của Mathieu ở đây làm cho tôi thấy có điều trùng hợp kỳ lạ. Nhưng sự biến mất bất chợt của cậu bé còn kỳ lạ hơn nhiều.

-Chỗ này ngồi được chứ? – một phụ nữ có giọng nói miền Bắc hỏi một cách lịch sự.

-Ồ, tất nhiên rồi. Mời bà ngồi xuống đây. Cháu ngồi dịch ra một chút đi Virginie!

Virginie ngồi ngay cạnh xe đẩy của tôi. Còn cô Yvette và người phụ nữ miền Bắc bắt đầu những câu chuyện phiếm của họ.

-Cô Elise, cô nghe thấy cháu nói chứ? – đột nhiên Virginie thăm thì.

Có.

-Cháu lo cho Mathieu lắm.

Cô cũng thế.

-Cháu tin là bạn ấy sẽ chết.

Ồ không, không! Giá mà tôi có thể túm lấy con bé này, rung lắc nó, moi móc những bí mật của nó ra.

-Cháu đã nhìn thấy ông ta, Thần rừng ấy. Ở đằng kia, phía bãi đỗ xe.

Một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm tôi, như thể có ai đó rót chì vào trong dạ dày tôi vậy. Gương mặt đờ đẫn của tôi không thể biểu lộ điều gì cả, còn cái miệng đáng ghét của tôi thì chẳng thể kêu lên được. Chắc là tôi có một vẻ mặt lạ lắm, đến nỗi cô Yvette phải cắt đứt cuộc nói chuyện của mình:

-Trông cô có vẻ lạ lắm. Có gì không ổn hả?

Tôi giơ ngón trỏ lên. Không, không ổn tí nào cả.

-Cô có muốn quay về không?

Không.

-Cô có muốn chúng ta đi dạo một chút không?

Đúng, đúng đấy. Chúng ta đi dạo một chút đi! Không biết chừng là Mathieu sẽ xuất hiện ấy chứ. Thế là tôi giơ ngón trỏ lên.

-Được thôi, chúng ta đi thôi! – cô Yvette thở dài, vẻ cam chịu, rồi tạm biệt bà người miền Bắc mà tôi chắc là mắt bà ta đang dán chặt vào tôi.

Chúng tôi bắt đầu đi. Virginie đang thăm thì hát một mình. Phải một lúc sau tôi mới biết con bé đang hát cái gì. Đó là bài Ngày xưa ngày xưa có một con tàu nhỏ. Con bé đang hát đến đoạn cậu bé thủy thủ sắp bị sóng biển nuốt chửng. Tôi cảm thấy đoạn này như có điều gì báo điềm gở vậy.

Chúng tôi cứ đi như vậy một lúc lâu. Tôi cảm thấy cô Yvette hơi bức bối gì đó, qua cái cách cô ấy đẩy xe, giật cục, chẳng nhẹ nhàng gì cả. Có những đứa bé đến nói chuyện với Virginie. Có lẽ chúng tôi đang đến gần đài phun nước vì tôi nghe thấy tiếng nước phun lên to dần. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đang tưởng tượng ra quá nhiều thứ rồi. Đột nhiên cô Yvette gọi:

-Virginie, cháu lại đây một chút!

-Dạ!

-Người vừa nói chuyện với cháu là ai thế? Cái thằng bé to con đội cái mũ lưỡi trai đỏ ấy?

-Ai cơ ạ?

-Này, cậu bé, cậu bé! – cô Yvette kêu lên. – Đúng đấy, cậu đấy. Cậu đội mũ đỏ đấy!

Cô Yvette nghiêng người về phía tôi thì thăm:

-Biết đâu đấy, nhờ đâu đó là một trong những bọn bán ma túy...

Trong những trường hợp khác, chắc tôi phải phá lên cười mất.

-Gì cơ ạ?

-Các cậu muốn cái gì?

-Cháu chỉ muốn biết liệu Virginie có trông thấy Mathieu, em trai cháu không?

Tôi cảm thấy như có tai họa đổ ập xuống chúng tôi.

-Nhưng thằng bé ở chỗ các cậu kia mà! – cô Yvette kêu lên.

-Không, nó đi mua Malabar với con bé đó, cũng lâu rồi. Cháu không biết cái thằng ôn đó làm gì nữa...

-Nghe đây, tôi không muốn làm các cậu sợ đâu, nhưng cậu bé đó đã nói với Virginie là cậu ta quay trở lại chỗ các cậu.

-Nó nói với mày thế hả Virginie?

-Đúng, bạn ấy nói là bạn ấy không muốn bị chửi.

-Mẹ kiếp, tao mà túm được nó thì...

-Ông cảnh sát! – cô Yvette kêu lên the thé. – Thưa ông cảnh sát!

-Không, chưa cần đâu, có thể thằng ôn đó chỉ loanh quanh đây thôi!

-Có chuyện gì vậy? – có tiếng nói giọng Paris. Chắc đó là giọng nói của viên cảnh sát.

Bỗng có tiếng kêu thét khủng khiếp ngay phía sau chúng tôi. Tiếng kêu ấy như khoan thủng màng nhĩ tôi.

-Có chuyện gì vậy? - cô Yvette sững sờ kêu lên.

Tim tôi đập mạnh hoảng hốt. Lại một tiếng kêu nữa, lần này là của một phụ nữ. Sau đó là tiếng còi đến chói tai, tiếng bước chân chạy vội vã.

-Virginie, cháu ở lại đây!

Cả đám đông chuyển động, rồi những tiếng kêu kinh ngạc thốt lên.

-Không, cháu ở lại đây. Đưa tay đây cho bà. – cô Yvette nói oang oang.

Có nhiều tiếng nói xung quanh chúng tôi. Tôi có cảm giác như bị rơi vào một cơn lốc xoáy toàn là âm thanh, như một con tàu bị nhấn chìm vào đại dương chỉ có tiếng sóng ầm ỉ. Những tiếng còi vang lên, rồi tiếng còi xe cấp cứu, còi báo động của cảnh sát... Tim tôi đập rộn ràng, thái dương giật giật như lên cơn.

-Hãy tránh ra! Nào, cho chúng tôi qua, làm ơn đi!

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi cũng không biết gì hơn. Nào, mọi người tránh ra!

Có những tiếng xì xào bàn tán:

-Hình như ai đó thấy một người chết!

-Ở bãi đỗ xe đằng kia kìa.

-Một phụ nữ đã trông thấy người chết đấy.

-Không phải đâu, là một thằng bé bị chết đấy.

-Xin lỗi, ông cảnh sát, ông có biết chuyện gì đang xảy ra không? – cô Yvette hỏi, giọng hốt hoảng.

-Có người trông thấy một đứa bé bị chết, trong bãi đỗ xe ở đằng kia.

-Ôi lạy Chúa! Liệu ông có biết... liệu người ta có biết ai bị chết không?

-Không, tôi nghĩ là không.

Bỗng có tiếng kêu thét lên ngay phía trên đám đông. Tất cả mọi người đều im lặng. Có một giọng người lớn đang khiếp sợ:

-Mathieu! Không, Mathieu! Mathieu! Không, đồ khốn kiếp.

Tôi nghe thấy tiếng thút thít, sợ hãi. Tôi biết là Virginie bắt đầu khóc.

-Kìa, đừng khóc nữa, cháu ngoan của bà. Lạy Chúa, thật kinh khủng! Cô Elise, cô có nghe thấy gì không?

Tôi giơ ngón trỏ lên. Tôi nghe rõ đến nỗi tôi nghĩ rằng mình sắp nôn thốc nôn tháo ra mất. Không thể nào lại như vậy được, không thể nào. Đó chỉ là một giấc mơ, một ảo giác mà thôi. Mathieu không thể nào bị chết được.

-Họ cho anh trai thằng bé lên xe cảnh sát rồi. – cô Yvette nói với tôi. – Thật đáng thương, thằng bé thật đáng thương!

Giọng một người đàn ông kêu to lên:

-Mọi người tản ra nào, vì Chúa, không có chuyện gì đâu! Cho chúng tôi qua nào!

Mọi người có cảm giác như đang ở trong một ngày chợ phiên với rất nhiều tiếng xì xào, ồn ào náo động này. Còn tôi thì hình dung ra một thân thể nhỏ bé bị vút lên một cái cẳng, một thân thể bé nhỏ bị tàn sát... Còn Virginie vẫn đang khóc thút thít.

-Phải nói ra những điều chúng ta biết – cô Yvette quyết định.

Chúng tôi vội vã rời nhanh ra khỏi đám đông, va đụng vào rất nhiều người. Cô Yvette luôn miệng xin lỗi mọi người, còn Virginie thì khóc nức nở. Cô Yvette vẫn khẳng khẳng tiến bước, vừa đẩy xe của tôi vừa kéo Virginie đang khóc lóc đi cùng, điềm tĩnh giữa những tiếng phản nản và giễu cợt.

-Ngài cảnh sát, ngài cảnh sát!

-Gì vậy? Tôi đang bận!

-Bé gái này đã chơi với cậu bé, vừa nãy đây thôi.

-Ai cơ, cậu bé nào?

-À, với... nạn nhân!

-Làm sao mà bà biết nạn nhân là ai?

-Tôi nói với ông là chúng tôi biết cậu bé. Nó tên là Mathieu. Anh trai nó đang ở trên xe đấy.

-Bà lại đây với tôi! Mọi người làm ơn tản ra, cho bà này qua đi. Không, thưa ông, mời ông lùi xuống ngay lập tức.

Chúng tôi tiến lên.

-Bà này nói là cô bé này vừa mới chơi với nạn nhân.

Một giọng nói trẻ, rần rỏi:

-Vậy hả? Xin hãy đợi đã! Nào, lại đây. Cháu tên là gì?

-Vir...gi...nie.

-Tại sao cháu lại khóc?

Cô bé ấp úng:

-Mẹ cháu...

-Tôi nghĩ rằng con bé đang bị sốc. – cô Yvette nói chen vào.

-Vừa rồi cháu còn chơi với Mathieu, đúng không?

-Chúng đi mua kẹo cùng với nhau rồi thì cô bé quay trở lại có một mình thôi. Từ lúc đó thì anh trai cậu bé không trông thấy cậu bé đâu nữa, cả chúng tôi nữa. – cô Yvette trả lời thay cho Virginie.

-Các cháu đã đi mua kẹo hả?

-Không, Malabar cơ... - Virginie nắc lên.

-Thế còn Mathieu, sau đó thì bạn ấy đi đâu? Bạn ấy có nói chuyện với ai không?

-Cháu không biết. Bạn ấy nói là bạn ấy đi gặp anh trai bạn ấy.

-Cháu không thấy ai nói chuyện với bạn ấy à? Với người lớn ấy?

-Không ạ.

Đồ nói dối, con bé đang nói dối. Cháu đã nhìn thấy tên sát nhân, cháu đã nói vậy với ta, cháu đã trông thấy hẳn, nhưng cháu im lặng. Tại sao cơ chứ? Tại sao?

-Thôi được rồi. Cháu nghe này, nếu cháu nhớ ra điều gì, cháu kể lại với bà của cháu nhé!

-Không phải là bà của cháu đâu, bà ấy là người nhà của cô Elise.

-Tôi là bảo mẫu của cô Andrioll. – cô Yvette nói, hơi có chút méch lòng.

-Cô là cô Andrioll? – viên thanh tra quay ra hỏi tôi.

-Cô ấy không thể trả lời được. Cô ấy bị tai nạn nghiêm trọng.

-Ra vậy. Xin lỗi cô. Thôi được, tôi sẽ lấy địa chỉ của mọi người.

-Tôi là Yvette Holzinski, ở tại số 2 đường Carmes, Boissy. Còn đây là cô Elise Andrioll, sống tại địa chỉ trên. Cháu bé tên là Virginie Fansten, sống tại số 14 đường Charles-de-Gaulle, lộ Merisiers.

-Tốt rồi. Đây là danh thiếp của tôi. Tôi là nhân viên điều tra Gassin, Florent Gassin. Tôi sẽ đến lấy lời khai nhân chứng.

-Chúng tôi có biết thanh tra Yssart.

-Vậy hả? Ông ấy đang ở Paris. Xin lỗi tôi phải đi đây. Nào, cháu đã hiểu chưa Virginie? Nếu cháu nhớ ra được điều gì thì cháu gọi cho chú nhé. Quan trọng lắm đấy...

Virginie sịt mũi mà không trả lời. Gassin chào từ biệt. Cô Yvette vừa đẩy xe lăn lên đường vừa thì thầm với tôi:

-Họ đưa xác thằng bé lên băng ca, cuộn nó lại trong một cái bao bằng nhựa dẻo như ở trên tivi ấy. Thật là khủng khiếp. Hy vọng rằng con bé Virginie không trông thấy.

Cuộc trở về thật ủ ê ảm đạm. Chúng tôi cứ đi trong yên lặng. Tôi cảm thấy rất buồn, buồn kinh khủng và cảm thấy rất bàng hoàng. Phải nói rằng chúng tôi đã có thể cứu được Mathieu nếu Virginie chịu mở miệng. Con bé khóc suốt suốt! Con bé đang thương chắc hẳn phải cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng. Vừa mới đây thôi, tôi đã rất giận con bé. Thế mà bây giờ đây, tôi không biết nữa, con bé làm tôi tủi lòng. Mathieu đã bị sát hại, đúng như những gì con bé đã nói với tôi. Nhớ đâu con bé có tài tiên đoán thì sao nhỉ?

Trời lạnh, ngay cả trong phòng khách. Không khí trở nên mát mẻ khi đêm xuống. Cô Yvette đã đưa Virginie trở về nhà, sau đó cô quay trở lại nói chuyện với tôi:

-Gia đình nhà Fansten thật đáng thương, thật là một cú sốc với họ. Chắc là họ phải nghĩ rằng kẻ giết Renaud ở ngay rất gần đây thôi. Còn con bé Virginie thì chỉ khóc lóc thôi. Thật là thể thảm. Tôi cứ muốn là Paul có mặt ở đó cơ, nhưng chắc là anh ta đang đi gặp khách hàng, hay bận việc gì đó tôi không biết nữa. Khi quay về tôi lại gặp Stéphane Migoïn chứ. Cậu ấy không còn phải băng bó nữa. Cậu ấy gửi lời chào cô đấy. Cậu ấy đang vội, chắc là phải đi xuống công trường nào đó.

Đúng rồi, anh ta làm việc trong ngành xây dựng. Theo những gì tôi còn nhớ thì anh ta quen biết Paul thông qua ngân hàng. Đúng rồi, Stéphane là khách hàng của ngân hàng và Paul, với tư cách là phó giám đốc, là người chịu trách nhiệm về mặt cá nhân với tài khoản của Stéphane. Cả hai cũng có niềm say mê với môn chạy bộ. Mơ ước thầm kín của họ là cùng nhau tham gia cuộc thi marathon ở New York. Họ luyện tập hằng say như những kẻ điên vậy. Tôi thì chưa bao giờ thích môn chạy bộ cả, nhất là chạy trên đường nhựa bitum. A, đến bản thân tin thời sự rồi. Vẫn chỉ là những tin tức cũ, chưa có gì mới. A, đây rồi...

“Một vụ giết người ghê tởm đã xảy ra tại vùng phụ cận của Paris. Một đứa trẻ chín tuổi, Mathieu Golbert đã bị sát hại và được phát hiện vào chiều nay tại bãi đỗ xe của một trung tâm thương mại. Kẻ giết người dã man này có thể cũng chính là kẻ cách đây hai tháng đã bóp cổ cậu

bé Michaël Massenet, tám tuổi. Sự hoảng sợ đang bao trùm vùng Boissy-les-Colombes. Phóng viên của chúng tôi, Michel Falcon, đang có mặt tại hiện trường. Xin mời anh, Michel...

-Xin chào. Đây là Michel Falcon. Tối nay, nỗi khiếp sợ đang chế ngự tại Boissy-les-Colombes, nơi mà trong vòng chưa đầy ba tháng nay đã có hai đứa trẻ bị sát hại. Giả thuyết của vụ án đang gần được khẳng định và theo giả thuyết này, những vụ án này có thể có liên quan đến vụ án khác vẫn chưa được làm sáng tỏ cách đây năm năm. Tuy nhiên, giả thuyết này vẫn không làm yên tâm cộng đồng yên tĩnh nơi đây. Tối nay, tại Boissy-les-Colombes, nỗi lo lắng đang ở rất gần và một số người đã đề cập đến việc thành lập những đội tự vệ. Thanh tra Yssart, người chịu trách nhiệm chính các cuộc điều tra cho đến lúc này vẫn từ chối đưa ra mọi tuyên bố, nhưng như ông đã khẳng định với chúng tôi, là đã có một số dấu vết”.

Hiện giờ thì người ta đang phát một bản tin tổng hợp các vụ giết người khác có liên quan đến những vụ án gần đây, chắc chắn là có kèm theo ảnh của những cậu bé nạn nhân. Rồi sau đó là những cuộc phỏng vấn một người đã về hưu, một bà nội trợ và một chủ xưởng sửa chữa ô tô. Có cả những tiếng kêu, tiếng khóc, tiếng cánh cửa đóng sập lại, có cả tiếng một người đàn ông kêu lên: “Hãy để chúng tôi yên!”. Tiếng kêu đó là của gia đình Mathieu, “những người vẫn còn bị sốc, tối nay họ dường như không sẵn sàng tiếp chúng tôi”.

Có tiếng chuông điện thoại. Cô Yvette vừa đứng dậy đi ra phía điện thoại vừa cau gắt. Phát thanh viên chuyển sang nói về cuộc đua thuyền buồm đang diễn ra ở Địa Trung Hải.

-Alô? À, ông đấy à Jean? Chào ông... Vâng thật là khủng khiếp phải không? Chúng tôi rất hoang mang. Không, ông đừng bận tâm. Ông thật tốt bụng quá, cảm ơn... Ngày mai, vâng, đồng ý. Điều tồi tệ nhất là chúng tôi đang ở đây, ở trung tâm thương mại ấy... Vâng, ông thấy đấy, Virginie đã chơi với thằng bé ngay trước khi nó biến mất... Như ông nói đấy...

Thật khó khăn khi vừa theo dõi cuộc đàm thoại của cô Yvette với ông Jean Guillaume vừa nghe bản tin trên tivi. Lại có tiếng chuông nữa, lần này là chuông cửa ra vào. Rõ ràng là tiếng chuông gọi cửa rất dồn dập. Cô Yvette xin lỗi ông Guillaume, dập máy và chạy ra mở cửa.

-Cô Andrioll có ở đây không?

Là ông Yssart. Chắc hẳn ông ta đã phải khẩn trương trở về từ Paris.

-Ở đây. Chúng tôi đang ăn tối.

-Xin lỗi. Chúc ngon miệng. Chào cô.

Tôi giờ ngón trở.

-Tôi trở về ngay khi biết những chuyện xảy ra. Nếu bà cho phép, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô Andrioll.

Và dường như ngay lập tức, ông a đẩy xe đưa tôi ra phòng ngoài – tôi còn ngửi thấy mùi xa mà cô Yvette vừa mới lau chùi sáng nay – và rất nhanh chóng, ông ta đi thẳng vào chủ đề:

-Thật là sự trùng hợp kỳ lạ phải không? Cô và con bé Virginie có mặt ở đó, tại nơi xảy ra án mạng. Cô có biết rằng tôi bắt đầu cảm thấy những sự trùng hợp liên tiếp này đặc biệt khó chịu? Trong vụ Mathieu Golbert, tên sát nhân đã rạch lồng ngực của thằng bé và lấy đi quả tim. Tất nhiên là sau khi thằng bé đã chết.

Tất nhiên là sau khi nó đã chết? Có phải tôi sắp bị nôn không?

-Xác nạn nhân nằm bất động giữa hai chiếc ô tô. Kẻ sát nhân chắc phải táo tợn lắm mới dám mổ nạn nhân giữa ban ngày, trong một bãi đỗ xe đông người qua lại như vậy, nhưng đúng là khi ngồi xổm giữa những chiếc xe thì người ta rất dễ dàng thoát khỏi tầm quan sát của những camera theo dõi. Tôi đã thử rồi... Thật khó để có thể nghĩ rằng tên sát nhân đã đến và đi bằng xe ô tô. Vấn đề của những bãi đỗ xe tự động là nhân viên các bãi xe hầu như không để ý đến những phương tiện ra vào bãi, chẳng ai biết được cả. Cô thấy đấy, tôi nói thẳng ra với cô. Liệu con bé Virginie có biết chuyện gì không?

Ông thanh tra này làm tôi choáng váng. Ông ta nói chuyện với tôi rất nhanh, ném cho tôi hàng đống thông tin cùng một lúc. Liệu Virginie có biết chuyện gì không? Tôi không chắc chuyện gì nữa. Tôi cứ giờ ngón trở để phòng xa.

-Con bé có trông thấy Mathieu đi với ai không?

Nửa ngón trỏ. Có nghĩa là tôi giờ ngó trỏ nhưng gập lại thành cái móc.

-Con bé đã trông thấy ai đó mà con bé biết?

Đúng.

-Ai vậy? Cô có biết không?

Tôi không biết, nên không giờ ngón trỏ. Ông thanh tra thở dài.

-Tất cả những tên sát nhân đều có một động cơ. Hãy chú ý, tôi không muốn nói đến một động cơ mà đối với chúng ta có thể chấp nhận được. Không, tôi nói đến động cơ cá nhân của kẻ sát nhân. Ví dụ như một tên sát nhân có thể quyết định làm một bộ sưu tập những chiếc tai của nạn nhân, hay loại bỏ những ai cao 1 mét 82 và thường đi giày da mộc. Hay như cái tên giết thuê người Anh đấy, động cơ của hắn là bóp cổ những cô tình nhân của hắn khi họ đang ngủ và để xác nạn nhân bên cạnh hắn trong khi hắn xem tivi. Cô hiểu những gì tôi muốn nói chứ? Nếu chúng ta tìm cách bắt giam một kẻ bị ám ảnh đồng thời gán cho hắn động cơ “hợp lý” thì chúng ta đang đi nhầm đường. Nhưng nếu chúng ta nghĩ hắn ngẫu nhiên làm việc đó chỉ vì một thú vui đơn giản là giết người thì chúng ta còn nhầm lẫn hơn nữa. Nếu điều đó là không hợp lý thì nạn nhân của hắn chắc chắn phải rất đa dạng. Vậy mà điều đó rất hiếm khi xảy ra. Trong 99% các trường hợp, kẻ giết thuê thấy thỏa mãn khi giết được một vài người theo một vài cách nào đó. Nhưng có lẽ tôi đang làm cô phát chán với những câu chuyện của tôi mất. Tôi đang trên đường đến nhà Fansten và tôi vô tình đến nhà cô thôi. Thôi, tôi phải đi đây, chào cô thân mến. Đừng có làm gì quá sức, tôi thấy cuộc sống của cô thời gian gần đây không yên ổn đâu.

Ồ ồ ồ ồ! Ông ta đẩy tôi vào phòng khách rồi cuốn xéo ngay lập tức, nhanh đến nỗi cô Yvette không kịp chào hỏi nữa. Ông ta thật kỳ quặc. Một tên giết người nhớn nhoe đi dạo gieo rắc tội lỗi mà không bị trừng phạt, trong khi đó, một ông thanh tra có cái đầu giống đầu của anh hề trong rạp xiếc lại giảng giải cho tôi những bài học về tâm lý kẻ sát nhân. Cô Yvette thì vừa xếp đĩa thành chồng vừa cúi gắt.

Tôi lại nghĩ về Mathieu. Tội nghiệp cậu bé. Mọi chuyện làm tôi rùng mình. Lúc tôi ở bệnh viện, khi biết tin Benoît đã chết, tôi đã muốn tru lên như một con sói cái vậy. Và trong nhiều ngày, nhiều ngày sau đó, tôi vẫn không thể tin được rằng anh sẽ không thể nói chuyện với tôi được nữa, rằng anh không thể ở gần tôi được nữa, và chúng tôi sẽ không thể cùng cười với nhau được nữa. Tối nay, chắc hẳn mẹ của Mathieu cũng muốn kêu to lên. Cả Hélène nữa, Hélène bình tĩnh và niềm nở chắc hẳn rất lo sợ cho Virginie. Nó vẫn còn là một đứa bé gái. Đúng vậy, suy nghĩ về điều đó mới thấy tất cả nạn nhân đều là bé trai. Hắn là kẻ sát nhân phải có một sức hấp dẫn đặc biệt với những đứa bé trai. “Vẫn là một kiểu nạn nhân” như ông thanh tra “Bonzo” đã nói. Nhưng tôi không thể, tôi không thể chỉ nói với tôi một cách đơn giản là “chúng ta đừng suy nghĩ về chúng nữa”. Giá mà tôi chưa từng nghe thấy giọng nói của Mathieu. Giá mà đó chỉ là một cái tên mà tôi không quen biết trên tivi thôi. Tôi đã vui mừng biết bao khi quen biết gia đình Fansten, nhưng giờ đây, những sự rối ren này...

Chương 6

Đám tang của Mathieu diễn ra vào sáng nay. Tất cả mọi người đều đến dự lễ, gia đình nhà Mondini, nhà Quison, cả gia đình Migoin nữa. Cô Yvette đã đi cùng với Paul cách đây nửa giờ. Hélène không muốn tham dự lễ tang. Tôi nghe thấy cô lật giở từng trang của cuốn tạp chí một cách căng thẳng như đang ở trong phòng đợi bác sĩ khám bệnh vậy. Khi biết Hélène không muốn đến nơi chôn cất Mathieu, cô Yvette đã nảy ra ý kiến nhờ cô ấy đến trông nom tôi trong khi cô đến dự lễ tang. “Để cho cô ấy không bị ám ảnh trong màu đen tang tóc khi một mình ở nhà” – cô Yvette còn nói thêm. Virginie đang chơi búp bê bên ngoài. Có một cô búp bê đang bị những trận đòn nên thân vào móng: “Này, này, đồ hư hỏng, cho mày đấy” rồi pằng, pằng, tôi không rõ con bé đang trả thù cái gì, nhưng con bé có vẻ rất vui.

Có vẻ như hôm nay thời tiết rất đẹp: trời xanh trong, không một chút gió. Tôi hình dung ra đám rước tang lễ buồn thảm đang tiến dần dưới ánh nắng mặt trời, dọc theo những cánh đồng lúc vàng. Benoît cũng đang yên nghỉ trong nghĩa trang này. Nghĩa trang được xây dựng vào năm 1976, theo như những gì tôi nhớ thì lúc đó nó gần như là một nghĩa trang mới tinh, trong một không gian xanh rờn. Tôi thậm chí còn chưa thể đến thăm và được ngồi tĩnh tâm tại mộ của Benoît nữa. Cô Yvette nói với tôi là Renaud cũng được chôn ở đây. Tôi hiểu sẽ là quá sức của Hélène khi tham dự lễ tang của một cậu bé được chôn ngay cạnh con của chồng mình. Liệu tên sát nhân có đến đám tang không? Trên phim thường thấy như vậy mà.

Hầu như Hélène không nói chuyện với tôi. Cô ấy chỉ nói vài câu về thời tiết, thời gian mà thôi. Cô ấy vừa mới quẹt một que diêm, mùi khói diêm lan tỏa trong phòng. Tôi thấy cô giở những trang sách sột soạt một cách vội vã. Hơi thở của cô rất nhanh, quá nhanh.

-Điều đáng sợ nhất là khi biết thằng bé nằm dài trong cái hòm gỗ nhỏ bé ấy. Cứ thử tưởng tượng con của cô nằm trong cái hộp đó, như là... như là một cái gói gì đó vậy. Cái hộp đó không lớn hơn... một cái két đựng rượu vậy. Thật là vui phải không?

Cô ấy không ổn. Tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn. Giọng nói của cô ấy run rẩy. Miễn là cô ấy không khóc òa lên. Tôi không biết phải làm sao khi mọi người khóc đau.

-Paul cũng muốn đến dự đám tang. Tôi không hiểu vì sao, chúng tôi không quen biết những người đó nhưng anh ấy vẫn muốn đến dự tang lễ, chỉ vì tính đoàn kết thôi. Chỉ một lời chia buồn, nhưng việc đó cũng không trả lại cho họ đứa con trai được. Tôi không muốn anh ấy đến đó, nhưng anh ấy vẫn cứ làm theo ý mình... Tôi không muốn ở nhà một mình, không muốn như vậy trong một ngày như hôm nay. Xin lỗi cô Elise, tôi làm cô phát chán với những lời ba hoa của tôi.

Ồ không, không hề đâu Hélène. Làm sao tôi có thể nói với cô được đây? Làm sao tôi có thể nói với cô rằng tôi hiểu sự buồn phiền của cô đây? Cái cơ thể vô dụng của tôi không chịu tuân lệnh tôi. Khỉ thật, Virginie đang tới.

-Con có thể uống nước được không hả mẹ? Mẹ có chuyện gì vậy?

-Không, con yêu, không có gì đâu. Con vào bếp lấy nước đi!

-Mẹ buồn vì chuyện của Mathieu phải không?

-Đúng, một chút thôi.

-Không sao đâu. Chắc chắn là bạn ấy rất vui khi được lên thiên đường đấy.

-Đúng rồi. Con mau đi uống nước đi.

Những bước chân nhỏ của cô bé chạy nhanh vào nhà bếp.

-Tôi thật bức mình khi tôi như vậy. Thật kỳ quặc. May mà Paul không trông thấy tôi như vậy, anh ấy không chịu được những lúc tôi bị khủng hoảng.

Rõ ràng là Paul cũng cảm có vẻ là mẫu người của sự nhẫn nại. Tôi hiểu rõ hơn vì sao Hélène luôn có vẻ dửng dưng và buồn phiền đến thế. Virginie quay trở lại nhanh và bất thần rồi chạy

ra vườn, vừa chạy vừa kêu toáng lên. Con bé hầu như không có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi cái chết của bạn mình. Cứ nghĩ đến việc con bé đã khóc lóc suốt mấy ngày trước đây là tôi lại thấy thật lạ lùng. Hẳn là con bé phải cất giấu tất cả những chuyện đó ở một góc nào đó ở trong đầu và không muốn nghĩ đến chúng.

Giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Hélène lại đang giả vờ đọc quyển tạp chí. Tôi cảm thấy căng thẳng như một sợi dây đàn violon trong cái bầu không khí bức bối này.

-Giá như ngày hôm đó tôi không cho phép Renaud đi ra ngoài chơi. Những chuyện đó xảy ra như là định mệnh vậy. Đúng là định mệnh.

Cô ấy sắp sửa bị kích thích mạnh, tôi cảm thấy thế. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi cứ gờ ngón trở lên liên tục.

-Không, tôi biết đó là lỗi của tôi. Tôi biết điều đó mà, Elise, cô không thể nói với tôi điều ngược lại đâu.

Tôi lại gờ ngón trở lên.

-Tôi đã biết là chuyện đó sẽ xảy ra, tôi đã biết điều đó, tôi đã cảm thấy điều đó nhưng tôi đã không làm gì cả, không làm gì hết. Chính Virginie đã tìm thấy thằng bé. Con bé đã gọi tôi. Lúc đó thằng bé đang nằm sấp, và người đầy máu. Tôi đã ôm lấy Virginie và chạy vội về nhà gọi cấp cứu. Tôi không muốn Virginie trông thấy anh nó như vậy, tôi đã quay trở lại đó với một chiếc khăn tắm, phủ lên người thằng bé. Chiếc khăn bị nhuộm một màu đỏ. Tôi ghét màu đỏ. Tôi không bao giờ mặc màu đỏ cả.

Giọng nói của cô lên cao một cách đáng sợ. Có tiếng chuông ở cửa chính. Giật cả mình.

-Chào Virginie, cháu yêu của bà. Cháu ổn chứ?

Tiếng cô Yvette. Cô ấy đang vào nhà.

-Mọi chuyện đều ổn chứ, cô Hélène? Chúng tôi không đi lâu quá đấy chứ? Paul đang đợi cô ở trong xe, anh ấy đang vội, Hélène?

-Tôi ra ngay đây. Tôi đang tìm cái khăn mùi xoa trong túi, tôi hơi bị cúm.

-Cô bị cúm à? Có thể cô bị cảm mạo theo mùa đấy mà. Trời thật là nóng quá.

-Chắc là vậy. Thôi tôi đi đây. Tạm biệt Elise, tạm biệt bà Yvette. Virginie, chúng tôi đi thôi.

-Tạm biệt.

-Tạm biệt, cháu gái của bà.

Cửa nhà đóng lại.

-Ôi trời, thật kinh khủng! – cô Yvette vừa dọn bàn vừa than vãn. – Giá mà cô trông thấy cảnh đó. Mọi người phải cố giữ bà mẹ lại. Bà ấy cứ như muốn lấp mình vào trong quan tài ấy. Paul thì tái xanh tái xám. Claude Mondini thì òa khóc nức nở, chồng của cô ấy cũng suýt òa khóc. Còn gia đình nhà Quinson nữa, chắc họ muốn làm mọi người phải chú ý đến mình. Betty đeo cái mạng che mặt gắn trên mũ trông rất kỳ quặc, còn Manuel thì mặc bộ đồ trắng. Có phải ở Trung Quốc đâu mà mặc đồ trắng đến dự đám tang chứ! Ông thanh tra Yssart không có mặt ở đó, nhưng có một viên thanh tra trẻ đến dự tang. Đó là Florent Gassin, một anh chàng dễ mến, có vẻ nghiêm túc. Trông anh ta hơi giống Patrick Bruel, cô có thấy thế không?

Lại một anh chàng đẹp trai xuất hiện trong số những người tôi quen biết. Thôi cô đừng nói đến bọn họ nữa, cháu không biết phải làm gì với họ đâu!

-Stéphane cũng đến tang lễ, cùng với vợ. Cái cô vợ này thật làm bộ làm tịch! Cậu ấy có bộ mặt nửa thì xanh tái, nửa thì như sưng lên. Ô tôi để cái lọ bơ đâu rồi nhỉ? A nó đây rồi! Trời thì nóng ngọt ngọt, mọi người thì mồ hôi chảy ròng ròng ấy. Lại còn vị linh mục trẻ tuổi nữa, anh ta nói bằng cái giọng miền Nam hay cái giọng gì ấy mà tôi không biết nữa, làm mọi người chẳng hiểu gì cả. Rồi cả những lời an ủi khi xúc đất đổ xuống quan tài nữa chứ, lúc ấy tôi mong sao mình đang ở chỗ khác. Ngay khi tang lễ kết thúc, Paul ra hiệu cho tôi và chúng tôi ra về luôn.

Tôi hình dung rằng đám tang đó hẳn phải đáng sợ lắm. Liệu Paul có đến thăm mộ con riêng

của mình không? Cô Yvette đang xả vòi nước ở trong bếp. Từ xa cô ấy nói vọng ra với tôi:

-Jean không muốn đến đám tang. Ông ấy thấy chuyện đó thật kinh khủng.

Jean là ai? À, là Jean Guillaume. Chúng tôi đã quen nghe với cái tên này rồi... Khủng khiếp, chắc chắn rồi. Một đám ma mà... Hay nhất vẫn là một đám tang mà không có người chết, nhưng mà chuyện đó hiếm khi xảy ra lắm.

-Xong rồi!

Cô Yvette đẩy tôi lại gần bàn ăn. Tôi ngửi thấy mùi của món..., xem nào... mùi bắp. Đúng rồi. Các giác quan của tôi được cải thiện rồi. Tôi cố nhai đến mức tốt nhất mình có thể. Một bàn tay đặt lên trên cổ tay tôi, tôi không động đậy.

-Tôi hy vọng là cảnh sát sẽ sớm tóm cổ được tên quỷ này. Thật quá khủng khiếp. Này, tôi thậm chí còn không thấy đói.

Tôi nuốt thức ăn một cách khó nhọc hơn mọi khi. Tôi đang đói. Có thể điều đó thật kinh khủng, nhưng tôi đang đói. Nhưng than ôi, cô Yvette đang dọn bàn một cách giân dũ, bực bội. Chắc còn có món tráng miệng nữa? Nhưng không, chẳng có món tráng miệng nào cả. Tôi nghe thấy cô ấy đang pha cà phê. Mùi cà phê đang nhẹ nhàng kích thích mũi tôi. Một tách cà phê ngon, đặc... nhưng đương nhiên là tôi không được phép. Tôi bị lèn chặt trong chiếc xe đẩy, còn dạ dày tôi thì đang sôi lên ồ ạt. Thời gian còn lại trong ngày trôi qua trong bầu không khí rầu rĩ, ủ ê, với sự giám sát của bà cô Yvette "đang lên cơn". Tôi không ngừng xem lại bộ phim với những sự kiện đang diễn ra trong đầu tôi:

1. Tôi gặp Virginie, được con bé kể cho tôi nghe là nó biết nhiều việc về tên giết trẻ con.

2. Câu chuyện của con bé được xác nhận khi người ta phát hiện ra cái chết cậu cậu bé Michaël Massenet.

3. Tôi làm quen với ba mẹ con bé là Paul và Hélène Fansten, cùng với bạn bé của họ; Stéphane và Sophie Migoin, Manuel và Betty Quinson, Jean-Mi và Claude Mondini.

4. Có người định giết tôi!

5. Virginie báo trước cho tôi về cái chết của Mathieu.

6. Cậu bé Mathieu bị sát hại.

Vậy kết luận là gì?

Virginie luôn ở trung tâm trong toàn bộ câu chuyện này. Vậy vai trò của tôi là gì? Làm sao mà tôi – một người tàn tật như thế này – lại có thể đóng một vai trong vở kịch khủng khiếp này?

Có vẻ như trời lại chuyển sang mưa. Trời cũng giống như tôi vậy, không quyết đoán, hay can đảm và đang bị đau đớn.

Đang là buổi chiều. Tôi đang ngồi ở phòng khách và nghe truyện Con dê cái của ông Seguin. Không phải là tôi muốn quay về thời trẻ con đâu, đó là vì Virginie đang ở đây và con bé đã mang những băng cassette theo mình.

-Trong truyện Công viên kỷ Jura ấy, chúng cũng bắt một con dế để làm con mồi, - đột nhiên Virginie lên tiếng giảng giải cho tôi.

Còn ở Boissy-les-Colobes, chính tôi mới là người mà bọn chúng muốn bắt làm con mồi. Tôi có cần phải nói với con bé như vậy không nhỉ?

-Những con sói bắt những con cừu để ăn thịt thì không phải là lỗi của chúng vì chúng buộc phải ăn thịt cừu.

Đúng đấy, Virginie, tiếp tục đi.

-Đôi khi con người cũng vậy, họ làm những chuyện mà họ bị bắt buộc phải làm, thậm chí cả những chuyện rất xấu.

Virginie, thiên thần của cô, cháu vừa mới nói đến vấn đề tự do ý chí đấy, nhưng tiếc là cô

không thể giúp cháu được, một phần vì cô bị câm, phần nữa là vì cô không có câu trả lời.

-Vâng, cô ấy có nghe thấy đấy.

Cái gì? Tôi không thể hiểu điều con bé vừa mới nói. “Vâng, cô ấy nghe thấy”? Ai nghe thấy? Tôi nghe thấy hả? Con bé đang nói chuyện với ai vậy? Với cô Yvette hả? Nhưng cô Yvette chỉ đợi đến lúc Virginie có mặt ở đây là chạy ngay ra tiệm bán thuốc. Cô ấy thậm chí còn đóng cửa sổ và cài cả then cửa nữa.

-Không, em nói với anh rồi, cô ấy nghe thấy, chỉ là cô ấy không nói được thôi.

Con bé đang chơi với ai vậy? Truyện Con dê cái của ông Seguin đã hết. Chắc là Virginie đang thay băng khác vì tôi nghe thấy tiếng cô bé mở cửa hộp băng. A, bản Pierre và con sói của Prokofiev. Âm nhạc như đổ ập vào trong phòng khách. Tôi đang phải căng tai ra để nghe được những âm thanh “ngoài âm nhạc”.

-Cô ấy tốt lắm. Không được làm cô ấy đau đầu đâu đấy!

Virginie? Virginie, cháu yêu của cô, cháu đang nói gì đấy? Tôi giờ ngón trở lên.

-Cô yên tâm đi, Elise, cháu đã giải thích với anh ấy rồi.

Đã giải thích cái gì cơ? Giải thích cho ai? Tôi bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng. Nhớ con bé không phải là đang chơi mà lại đang nói chuyện với ai đó thì sao?

-Anh ấy thấy cô rất xinh đẹp.

Ồi không! Tôi đang vận dụng hết khả năng nghe của mình để nhận thức được những hơi thở nhẹ nhất hay những cử động nhỏ nhất, nhưng cái âm nhạc đáng ghét mà tôi đang phải nghe này đang lấn át mọi thứ.

-Anh ấy thường đến gặp cháu. Anh ấy đang sợ, cô hiểu chứ?

Nhưng mà là ai mới được chứ? Ai? Nhân danh Chúa, nói cho cô biết đi?

-Dừng lại! Em đã nói là không được đụng vào cô ấy rồi mà!

Con bé đang không chơi, đúng, nó đang không ngồi chơi mà đang nói chuyện với ai đó. Có ai đó đang ở trong phòng và còn thấy tôi xinh đẹp nữa. Ai đó muốn đụng vào người tôi. Dừng lại ngay! Tôi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sườn. Hay là con bé đang ở đây với “hắn” kẻ giết người? Tôi thấy mình co rúm lại khi có cảm giác mình sẽ bốc hơi thành trăm nghìn mảnh. Nào, đồ khốn kiếp, nói gì đi, nói đi chứ!

-Mẹ cháu không muốn cháu nói chuyện với anh ấy. Mẹ cháu bảo điều đó thật đau đớn.

Sao cơ? Hélène cũng biết hắn ta? Có tiếng kêu rắc bên phải tôi. Cái gì vậy? Gì vậy? Có ai đó đang tiến về phía tôi ư?

-Nhưng cháu thì cháu biết là anh ấy sợ lắm, một mình ở chỗ đó, trong bóng tối. Thế là cháu cho phép anh ấy đến đây.

Có phải tôi đang nghe thấy một tiếng thở dài phải không? Có phải tôi vừa mới nghe thấy một tiếng thở dài ngay sát tôi phải không? Virginie, dừng lại ngay, cô xin cháu đấy. Tổng cổ hắn ra ngoài ngay! Tôi cứ giờ ngón trở không ngừng.

-Cả cô nữa, cô không tin cháu à? Chẳng ai tin cháu cả, nhưng đúng là như vậy đấy, Renaud đang ở đây, anh ấy đến thăm cháu.

Renaud? Tôi không hiểu gì hết. Renaud? Có phải là... Lạy Chúa! Chắc là con bé tin rằng anh trai nó đang ở đây?

-Anh ấy thấy sợ khi nằm một mình trong quan tài, thế là anh ấy đến chơi với cháu khi cháu ở một mình. Kể cả khi có cả cô ở đây nữa, cháu vẫn như ở một mình vì cô không trông thấy gì cả.

Con bé tin rằng người anh trai đã chết của mình đến thăm nó. Ông Yssart nói đúng, con bé bị rối loạn hoàn toàn rồi. Thật đáng thương, tôi muốn ôm con bé, và... nhất là tôi thấy được an ủi lắm. Đúng là không tốt khi thấy Virginie bị ảnh hưởng như vậy, nhưng thẳng thắn mà nói thì tôi muốn điều đó hơn là sự có mặt của kẻ giết người trong phòng khách của tôi. Tôi cảm thấy mình hoàn toàn yếu ớt: đó chính là một phản ứng.

-Anh ấy nói rằng nếu anh ấy biết như vậy thì anh ấy đã không để mình bị chết.

Giọng nói của con bé nhỏ và quá bình tĩnh. Tôi tự hỏi làm cách nào con bé có thể nhìn thấy anh trai nó. Hay con bé nhìn thấy anh nó dưới dạng hồn ma trong phim? Đó là hình ảnh đáng sợ mà tôi không muốn phải nghĩ đến, vì tôi đã xem khá nhiều phim kinh dị để có thể nhìn thấy “anh trai của con bé” với một nửa người bị phân hủy, đứng cạnh xe đẩy của tôi cùng với một nụ cười bất động và rộng hoác tận mang tai.

-Virginie, vịn nhỏ dài đi nào, cháu muốn bị điếc hả? Bà đi hơi lâu vì có cả một đoàn người ở đó!

A, nếu tôi có thể nhảy lên thì chắc là tôi sẽ bị cụng đầu vào trần nhà mất. Cô Yvette, người cứu hộ của tôi. Tôi thấy tiếng chân của cô ấy trên ván sàn.

-Bà đã bảo cháu là không được mở cửa ra rồi cơ mà.

Sao vậy? Chẳng có ai mở cửa cả.

-Virginie, bỏ quyển sách xuống và trả lời bà đi. – cô Yvette lại nói. – Sao cháu lại mở cửa ra vậy?

-Cháu để quên Bilou ở trong vườn.

Bilou là con búp bê của con bé. Vấn đề là ở chỗ tôi không nhớ là đã nghe thấy con bé đi ra ngoài. Con bé chỉ để tôi lại để đi tiểu mà thôi. Có phải nó đã nhân lúc đó mà đi ra vườn? Rồi cho ai đó vào nhà? Không, những hồn ma không vào nhà bằng cửa ra vào, trừ phi đó không phải là hồn ma. Tôi đang nói huyền thuyên gì vậy? Tôi bị lẫn thẩn mất rồi. Trừ phi đó là một người bằng xương bằng thịt mà con bé đã mở cửa cho vào. Ôi trời ơi, những gã đó thật là nguy hiểm! Elise Andrioll đến nổ tung đầu ra mất thôi, alô, alô, bác sĩ Raybaud, cần lập tức đưa bệnh nhân của mình đến một nơi điều trị thật yên tĩnh, và nhất là phải ở thật xa Boissy-les-Colombes đấy.

-Nào lại đây ném thử đi cháu. Tôi cũng làm cho cô một tách nước hâm đấy.

Virginie đứng lên và ngoan ngoãn đi theo cô Yvette. Nhưng trước khi đi con bé còn thì thầm vào tai tôi:

-Cháu đã phải mở cửa cho anh ấy đấy. Anh ấy vẫn chưa biết đi xuyên qua tường, vì tường cứng lắm, cô thấy đấy...

Đương nhiên rồi, nếu nó vẫn chưa biết đi xuyên qua tường... Con bé bỏ đi. Còn tôi thì ở lại đây, đầu óc quay cuồng như có một con sóc nhảy nhót trong đầu vậy. Chuyện quái quỷ gì vậy? Phải cố mà hiểu thôi.

Nước hâm quá nóng, chán ngấy, có vị của cây đoạn[7]. Tôi không thích nước hâm, tôi chỉ thích rượu táo trắng thôi, một chén rượu táo trắng được đông đúng lượng, sẽ thấm sâu vào da dày của bạn. Tôi cố nuốt món nước hâm một cách thận trọng. Virginie đang tô màu cái gì đó mà tôi không biết, tôi chỉ nghe thấy tiếng bút chì chạy trên giấy.

-Cháu đang vẽ cái gì đấy hả búp bê của bà? Một con bù nhìn à? – cô Yvette hỏi, giọng đầy ân cần nhưng bối rối.

-Ồ không, một thằng bé con!

-Thằng bé con của cháu thật lạ đấy. Trông nó cứng đờ, tay thì dang ra, còn người thì xanh lét...

-Vì nó là như vậy!

-Kìa, bà không muốn làm cháu giận đâu! Bà nói là nói cho cháu thôi, chứ những chuyện khác bà không nói. Cô có muốn thêm một chút nước hâm nữa không?

Không.

-Thôi vậy. Bà cháu mình cùng đi rửa bát chứ Virginie?

-Vâng ạ!

Tôi rất muốn trông thấy cái bức tranh của Virginie. Một đứa bé trai xanh tái và cứng ngắt! Tôi sợ là Virginie đang bị mất thăng bằng trong một thế giới khác. Giữa cái chết của anh trai

con bé với những sự kiện xảy ra gần đây... Thế mà ông Yssart cũng chẳng làm được gì cả!

Có tiếng chuông cửa.

Người mới đến là nhân viên điều tra trẻ Florent Gassin. Anh ta có mùi của áo da, mùi thuốc lá và nước hoa. Tôi hình dung anh ta mặc áo blouson kiểu phi công của Không lực hoàng gia Anh và quần jean cạp trễ.

-Hy vọng là tôi không làm phiền cô... Thanh tra Yssart phái tôi đến đây. Ông ấy muốn biết vài chi tiết xung quanh vụ cô bị tấn công hôm trước.

Tôi giờ ngón trở lên. Chắc hẳn anh ta đang đứng đưa thân mình từ chân nọ sang chân kia một cách không thoải mái vì tôi nghe thấy ván sàn kêu rảng rắc.

-Có ai đó biết là cô sẽ đi qua khu công viên đó không?

Tôi không giờ ngón tay. Tại sao lại hỏi tôi điều đó chứ? Liệu anh ta đã hỏi vấn câu hỏi đó với Stéphane không?

-Đó có phải là quãng đường mà cô vẫn thường đi không?

Anh chàng đẹp trai, có phải anh định hỏi đó là tuyến đường mà những người hay đẩy tôi thường đi không chứ gì? Nói chung là cũng đúng như vậy. Do đó tôi giờ ngón trở lên.

-Cô có bị bất tỉnh không?

Có.

-Khi cô tỉnh lại thì Jean Guillaume đã ở đó rồi à?

Đúng. Lạy Chúa, nhạt nhẽo quá đi mất!

-Lúc đó trời đang mưa đúng không?

Đúng. Mưa thì có gì quan trọng trong chuyện này chứ?

-Tốt rồi, cảm ơn cô.

Anh ta gấp cuốn sổ tay lại. Cô Yvette hỏi:

-Anh có muốn uống chút gì không?

-Ờ, không, cảm ơn bà. Tôi đang vội. À, có đúng như mọi người nói là Stéphane Mogoin và vợ anh ta sắp ly dị phải không?

-Thế à, tôi chẳng biết gì cả. Tôi chẳng hay nghe những chuyện ngồi lê đôi mách đó. – cô Yvette đáp lại, giọng trang nghiêm. – Anh đã xong việc chưa?

-Ồ vâng. Có vẻ như vợ anh ta là một người ghen dữ lắm. Mà đó người ta nói thế thôi. Tôi xong việc rồi, tạm biệt bà và cô.

Theo tôi hiểu thì người ta đang buộc tội Sophie đã quấy rầy làm mình làm mẩy với chồng mình và cố tình đẩy tôi xuống nước do ghen tuông. Sao lại không thể như vậy được chứ? Vào lúc này thì tất cả mọi giả thiết đều có thể xảy ra.

-Cậu thanh tra này thật xinh xắn đáng yêu. – cô Yvette vừa nói vừa dọn dẹp những gì đó mà tôi không biết được, - chứ không như sếp của cậu ta, chẳng lịch sự gì cả. Mà tôi chẳng hiểu nổi mục đích của anh ta đến đây với đồng câu hỏi đó là gì nữa. Thôi, kia, Virginie, cháu gái của bà, đến giờ cháu phải về rồi đấy. Cháu chuẩn bị đi, bố cháu sắp đến rồi đấy.

Có tiếng chuông cửa. Bố của Virginie đã đến.

-Chào bà Yvette, chào Lise. Thời tiết mát mẻ lạ lùng thật. Virginie, con xong chưa?

-Vào nhà đi Paul. Xin lỗi tôi đang dở tay trong bếp.

Cô Yvette quay đi.

-Bố có muốn xem tranh của con không?

-Có, nhưng phải nhanh lên con. Cô ồn chứ hả Lise?

Tôi giờ ngón trở. Giọng nói của anh ta có vẻ mệt mỏi.

Có tiếng bước chân chạy lon ton của Virginie.

-Bố xem này!

Có tiếng đáp một cách nóng nảy. Có chuyện gì vậy?

-Đừng bao giờ lại bắt đầu như vậy nữa, con nghe rõ chưa, Virginie? Đừng bao giờ như vậy nữa!

Giọng nói của anh ta nhỏ, và trầm đục, có vẻ như anh ta thật sự tức giận. Có tiếng giấy bị xé toạc, rồi sau đó là tiếng sục sục của Virginie.

-Chúng ta đi thôi. Tạm biệt cô Lise. Chào bà Yvette.

Mọi chuyện diễn ra một cách thật lạnh lùng, còn lại tôi ngồi chôn chân một mình. Paul, một người luôn luôn điềm đạm mà lại... Chắc chắn là Virginie đã cho anh ta xem bức chân dung của Renaud dưới dạng hồn ma..., nhưng đó cũng chẳng phải lỗi của con bé đáng thương đó khi nó đang bị tổn thương tinh thần. Có vẻ như trong gia đình đó chẳng ai nhận thấy điều ấy cả. Rồi họ sẽ nhận ra vấn đề ấy vì chắc chắn con bé sẽ bị những cơn ác mộng hành hạ. Dù sao thì chính tôi cũng đã từng sống trong ác mộng rồi, cứ như là tôi chưa đủ những bất hạnh, phiền muộn ấy. Không, không nên gọi lòng thương hại cho chính mình. Phải nói rằng tôi vẫn chưa thể quên hết mọi chuyện của tôi.

Cuộc điều tra đang dậm chân tại chỗ. Thời tiết trở nên âm u. Tôi cũng vậy. Trời chuyển mát và có mưa bụi. Cô Yvette đã cất bớt đồ mùa hè và lấy ra những đồ dùng trong mùa đông. Cô Catherine cao to vừa mới ra về sau buổi xoa bóp lẫn chuyện trò tào lao hàng ngày. Cô ấy vừa mới khẳng định là gia đình Migoin sẽ ly dị. Stéphane đã nói chuyện đó với cô ấy trên sân tennis. Có vẻ như cuộc sống giữa Paul và Hélène cũng không tốt đẹp lâu. Phải chăng đó là do sự chuyển mùa gây nên? Hôm qua, khi Hélène đến thăm tôi, tôi có cảm giác như là cô ấy đang khóc. Chỉ có duy nhất là ông Guillaume và cô Yvette của tôi là vẫn đang vui vẻ thôi. Tối qua họ còn đi xem chiếu bóng với nhau nữa, chính vì vậy mà Hélène đến chơi nhà tôi. Họ đã xem bộ phim mới của Clint Eastwood. Tôi yêu điện ảnh biết chừng nào. Vậy mà... cuộc sống thật khốn nạn, cái chết thật khốn nạn, cả cái thế giới này nữa, cũng thật khốn nạn.

Chương 7

Một cuộc dạo chơi bằng xe hơi. Hôm nay là chủ nhật, Paul đưa chúng tôi đi dạo một vòng ở Essonne, vì “trời cuối hè thật là đẹp”. Tôi ngồi ở ghế trước, được cài dây an toàn. Ngồi ghế sau là Virginie và Hélène. Còn cô Yvette thì nhân cơ hội này để đến thăm một tá chị em họ của mình, tất nhiên là cô ấy đi cùng với ông Jean Guillaume. Cửa kính được hạ xuống một nửa. Tôi cảm nhận được mùi của đồng quê, mùi của cỏ cây ẩm mốc. Trong xe chẳng ai nói với ai lời nào. Thỉnh thoảng Paul nói: “Em có thấy cái nhà thờ đó không? Trông nó đẹp thật đấy” hoặc “Em có thấy cái trang trại cổ đó không? Một công trình thiêng liêng đấy” và Hélène thì trả lời: “Có, rất đẹp”. Virginie thì mãi đọc quyển Cầu lạc bộ năm thành viên của mình và chẳng thèm quan tâm đến ai cả.

-Cô có thấy lạnh không hả Lise? - Paul hỏi giọng ân cần.

Tôi không giơ ngón tay. Tôi đang như sắp bị chảy ra vì nóng đây này. Cô Yvette đã nhồi hàng đồng quần áo cho tôi như thể tôi sắp tham gia cuộc thám hiểm Bắc cực vậy.

-Em có nghĩ là cô ấy bị lạnh không? - Paul hỏi Hélène.

-Nếu cô ấy lạnh thì cô ấy sẽ phải trả lời anh chứ, phải không? - Hélène hỏi vặn lại.

Tôi cảm thấy hoạt cảnh này đang đi đến hồi cuối. Xe bỗng rẽ sang trái và tôi bị nghiêng người sang một bên.

-Anh phải chú ý chứ! Anh lái như một thằng điên ấy! - Hélène kêu lên.

Thế là xong, cuộc chiến bắt đầu.

-Thôi đủ rồi. Cứ như chưa bao giờ em bị thế này ấy. Em không thấy là trong xe rất chật hay sao?

-Đương nhiên rồi, anh thì lúc nào cũng có lý do của mình.

Ô, ô, tôi đang bị lèn sang một bên này.

-Đấy là lý do mà em có thể bực mình ngay khi em bắt đầu đấy.

-Còn anh, đó là lý do mà anh có ác ý như vậy đấy. Dù sao đi chăng nữa thì em cũng đã biết rõ mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy rồi. Anh đã gây sự ngay khi mới đi rồi.

-Cái gì cơ? Chính em mới là người gây sự. Em không thèm nói một lời nào suốt từ chiều đến giờ.

-Thế anh muốn em phải nói gì? Rằng em phải say mê hàng đồng đất đá trên đường à? Xin lỗi nhé, còn có khối cách hay hơn để mà giết thời gian còn hơn là chạy xe dưới trời mưa như những ông bà già thế này.

-Đấy, lúc nào em cũng gièm pha, mĩa mai. Mẹ kiếp, chết tiệt!

Xe phanh gấp. Tôi bị đổ người về phía trước. Một cánh cửa xe mở ra.

-Bố đi đâu đấy?

-Đi hái.

-Con cũng muốn đi.

Một cánh cửa nữa mở ra.

-Đồ bẩn thỉu xấu xa. - Hélène lăm lăm sau lưng tôi.

Tôi bị nghiêng hẳn sang cửa bên phải, nhưng chẳng ai để ý. Thật khó chịu, vì nếu Paul vẫn cứ chạy xe kiểu này thì chắc là tôi sẽ bị văng ra khỏi xe mất. Cửa trước mở ra.

-Thế nào? Quý ông đã bình tĩnh lại chưa?

-Nghe này, em thôi ngay đi, được chứ? Bây giờ không phải lúc, Hélène ạ, không phải lúc này, được chứ?

-Tại sao lại không?

-May cho em vì em là phụ nữ đấy, bởi vì có những lúc...

-Lúc trước ấy, anh dẫn cô ta đi chơi ít hơn hả? Những khi anh cần tới tôi...

-Đồ...

Bốp. Rõ ràng là lúc này Paul tỏ ra rất thô bạo.

-Sao anh dám? Anh bị mất trí hay sao đấy?

Có tiếng cửa xe mở, rồi những tiếng kêu khác nhau.

-Bố mẹ tôi ơi, dừng lại đi!

Tôi mong mình có thể ngẩng đầu lên được. Tôi mong là mình đang ở một nơi khác. Tôi ghê sợ cái hoàn cảnh này. Clac, clac, mọi người lại lên xe. Một sự im lặng đáng sợ. Paul bật radio lên và âm nhạc của Beethoven ngập tràn trong xe. Anh lại khởi động xe, hơi căng thẳng. Chúng tôi lại lên đường. Tôi thì ủ rũ như một chiếc túi xách cũ nát trên trên móc vậy. Cuộc dạo chơi thật tuyệt vời quá phải không? Hélène muốn nói gì khi cô nói với Paul “những lúc anh cần tới tôi”? Ô mà chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng thật sự là tôi chẳng biết gì về họ cả. Thậm chí tôi còn tự hỏi vì sao họ quan tâm tôi nhiều đến thế. Sau tất cả mọi chuyện, tôi thực sự không phải là người đồng hành dễ chịu gì cả, mà chính là quán ăn kiểu Tây Ban Nha, nơi mà người ta có thể tìm thấy những cái mà họ mang theo thì đúng hơn. Cuối cùng thì... Virginie có vẻ như đã lại bị cuốn vào trong quyển sách của mình. Việc bố mẹ nó cãi nhau cũng chẳng thể nào giải quyết được những vấn đề của nó. Tôi hiểu tại sao con bé lại sáng tác ra chuyện anh trai nó “vẫn còn sống”.

Âm nhạc của Beethoven bị dừng để nhường chỗ cho bản tin. “Kêu gọi nhân chứng: Trong cuộc điều tra về kẻ sát hại cậu bé Michaël Massenet ở Boissy-les-Combes, chúng tôi kêu gọi ai đã trông thấy một chiếc ô tô màu trắng hoặc màu kem kiểu break[8] vào ngày thứ bảy 28 tháng Năm, lúc 13h trên quốc lộ D91, chỗ có tên là La Furière ra làm chứng. Tại Sarajevo; những đợt bắn pháo mới của người Serbie...”

Sau đó radio chuyển sang nhạc rock.

-Một chiếc xe kiểu break, giống xe của chúng ta?

-Đúng.

-Xe của chúng ta cũng thế, nó cũng màu trắng. – Virginie nói theo.

-Cảm ơn, thế mà chúng ta chưa bao giờ nhận ra điều đó đấy. – Paul lẩm bẩm.

-Có hàng đồng ô to giống xe của chúng ta. – Hélène nói – Xe của ông Guillaume cũng thế, cũng là một chiếc break trắng.

Những thông tin đó quay cuồng trong đầu tôi. Ông Yssart đã nói với tôi là các manh mối rất mờ nhạt. Nên nghĩ rằng không phải như vậy. Một chiếc xe kiểu break màu trắng hay màu kem, giống xe của họ hay giống như xe của ông Guillaume. Dù sao thì ông Guillaume cũng là người đầu tiên có mặt tại hiện trường, nơi tôi bị dìm cho chết đuối. Vậy ai có thể là người đầu tiên có mặt ở đó chứ, nếu đó không phải là người đã đẩy tôi xuống nước. Không, tôi nghĩ linh tính rồi: ông Jean đáng thương không thể là tên sát nhân được. Thêm nữa, nếu ông ta là thủ phạm thì tại sao ông ta lại cứu tôi? Để ông xâm nhập vào góc sâu kín của tôi rồi sau đó theo dõi Virginie? Không, không thể như vậy được. Hoang tưởng như vậy là đủ rồi.

Paul vẫn lái xe một cách căng thẳng như vậy và tôi vẫn bị lúc lắc về mọi phía, như trò chơi xe ô tô húc nhau vậy. Tôi nghe thấy dạ dày của mình bắt đầu phản kháng. Cuối cùng thì Paul cũng phanh xe lại.

-Nhìn một đám dỏ hơi đang đổ về nông thôn kia! – Paul vừa lẩm bẩm vừa châm một điếu thuốc.

-Vì sao chúng ta lại dừng lại vậy?

-Vì bố đưa chúng ta đến một đám ùn tắc... Mùi thuốc thật ngọt ngào quá!

-Em chỉ việc hạ cửa kính xuống là xong.

Bầu không khí thật dễ chịu. Tôi sẽ phải nhớ chuyến dạo chơi này lắm. Chúng tôi nhích từng tí một trong một đoạn dài, chẳng ai nói với ai một lời nào. Bỗng nhiên Hélène kêu lên:

-Nhìn kia, Steph kìa. Trong chiếc CX màu trắng ấy... kia kìa!

-Cậu ấy không có xe CX, cậu ấy có một con BMW.

-Tôi nói là chính anh ta. Dù sao thì tôi cũng biết anh ta chứ, Steph ấy.

-Điều đó thì tôi biết. Xin lỗi nhưng tôi chẳng nhìn thấy chiếc CX nào cả.

-Hắn thế rồi, vì anh ta vừa rẽ sang phải. Chắc đó là một đoạn đường tắt. Anh ta thông thạo đường phố, chứ không phải ngốc nghếch đến nỗi bị ùn tắc hàng tiếng đồng hồ dở hơi này.

Paul vặn to chiếc radio của xe, âm thanh của nhạc rock to đến mức nhức tai. Cuối cùng thì xe cũng thoát khỏi ùn tắc và chúng tôi lại lên đường. Tôi hình dung ra hàng trăm gia đình bị mắc kẹt trong xe hơi, xếp hàng dài, tất cả đều đang la ó trong âm thanh hỗn độn của radio và tiếng còi xe.

Cuối cùng thì cũng về đến nhà. Tất cả mọi người xuống xe. Cô Yvette giúp Paul đưa tôi ra khỏi xe và nhắc tôi vào xe đẩy.

-Thế nào, cuộc dạo chơi vui vẻ chứ? – cô Yvette hỏi.

-Tốt lắm, tốt lắm. Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi có hàng đồng việc phải làm. Hẹn gặp lại ngày mai. – Paul nói và khởi động xe.

-Thế đấy, có vẻ như anh chàng này bị nuốt phải cây cúc gai hay sao ấy. – cô Yvette ngạc nhiên và đẩy xe đưa tôi vào nhà.

Có một cây cúc gai á? Phải nói là cả một bó cúc gai ấy chứ. Và tôi có ý nghĩ là mọi chuyện chưa kết thúc: có vẻ như Hélène đang khích bác tôi.

Trời lại mưa. Thú thật tôi rất thích nghe tiếng mưa vì mưa làm cho tôi bận tâm. Nhưng xung quanh tôi, ai cũng cầu nhàu. Cô Yvette cũng đang cầu nhàu về bệnh thấp khớp của mình.

Có mùi cà phê. Cô Yvette ngồi cạnh tôi, mở tờ báo đọc. Mưa càng ngày càng to.

-Cô nghe này! “Diễn biến trong vụ án tàn bạo xảy ra ở Boissy-les-Colombes. Một người giấu tên hôm qua đã gọi điện đến Sở cảnh sát Saint-Quentin và khuyên cảnh sát đến điều tra ở rừng Vilmorin, trong một căn lều gác rừng nằm giữa hai bên lối đi G7 và G9. Căn lều này thường được dùng để chứa tạm những đồ nghề làm rừng. Tại đây, những nhân viên điều tra đã phát hiện được bộ quần áo đàn ông dính máu. Kết quả những cuộc phân tích được tiến hành ngay trong đêm chưa được tiết lộ”. Lise, cô có nghe thấy không? Nhưng tại sao mà hung thủ lại giấu quần áo của mình trong căn lều đó thay vì đốt chúng hay vứt chúng xuống sông? Không logic tí nào hết.

Cháu đồng ý với cô, cô Yvette ạ. Tuy nhiên phải có lý do nào đó chứ. Chúng ta phải chờ kết quả phân tích thôi.

Có tiếng chuông điện thoại. Cô Yvette đứng dậy một cách nặng nề.

-Alô? À chào cậu Stéphane. Có, cô ấy có ở đây. Được rồi, tôi chuyển máy cho cậu. Là Stéphane đấy, cậu ấy muốn nói chuyện với cô.

-Alô, Lise phải không?

Vì tôi không thể trả lời được nên anh ta nói luôn:

-Tôi muốn nói với cô là... cô đừng tin những gì người ta nói về tôi. Tôi không thể giải thích cho cô hiểu được, nhưng tôi có nhiều kẻ thù, tôi cần phải đi khỏi đây. Tôi ôm hôn cô. Tôi... tôi yêu em. Vĩnh biệt, Lise!

Anh ta gác máy.

-Anh ta cúp máy rồi à? – cô Yvette hỏi. Từ nãy đến giờ cô ấy lịch sự không nghe cuộc nói chuyện của tôi.

Tôi giờ ngón trở trả lời.

-Mọi việc đều ổn chứ?

Ổn. Nhưng mà không, chẳng ổn tí nào cả. Anh ta muốn nói gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì hết. Ý nghĩ là gã gần đó này phải lòng tôi chẳng mang lại cho tôi một chút an ủi gì hết.

Tôi ngủ không ngon giấc. Gió đã nổi, một cơn gió to, dữ dội, như thể một lũ quỷ sứ đang la hét om sòm vậy. Suốt cả đêm tôi chỉ nghĩ đi nghĩ lại những sự việc với mọi ý nghĩa của chúng, nhưng chẳng được kết quả gì ngoài việc giờ tôi đang bị một cơn đau nửa đầu hành hạ.

Làm sao để có thể nói “tôi bị đau đầu” bằng một ngón trỏ nhỉ? Chắc là không thể. Thế nên cũng không có aspirin. Vậy là tôi đành phải chịu đựng những cơn đau âm ỉ, ngấm ngấm trên lông mày, rồi cả tiếng mưa rả rích, tiếng gió rú gào... Một bầu không khí thật tuyệt vời trong một bộ phim buồn thê thảm. Cửa ra vào bật mở:

-Thời tiết thật khiếp quá! Tôi bị ướt sũng hết! Tôi phải pha một cốc nước hâm thật nóng mới được.

Khiếp quá đi mất!

-Một cốc nước hâm cở đuôi ngựa... Nó sẽ làm cho chúng ta phấn chấn lên.

Khiếp quá, khiếp quá! Không, một ly rượu táo trắng cơ. Tôi muốn một ly rượu táo trắng cơ!

-Tôi đã mua báo để xem có tin gì mới không. Trên tivi người ta chẳng bao giờ đưa tin chi tiết cả.

Tốt, tôi hoàn toàn đồng ý.

-Xong rồi, tôi đã đun nước rồi. Xem nào... kính của tôi đâu rồi nhỉ?

Cháu chắc chắn là cô đang đeo cái cặp kính đó ở trên cổ như mọi khi ấy.

-Tôi thật dở hơi quá! Nó ở cổ tôi đây này.

Đấy thấy chưa! Cô Yvette bắt đầu lật giở từng trang báo và đọc:

-Lụt lội... người Séc ở vùng Bosnia... trận đấu bóng giữa đội tuyển Pháp và Bulgarie... dự án Vigipirate... phản ứng của nhà thờ... à, đây rồi. “Phải chăng Michaël Massenet đã bị sát hại trong căn lều gác rừng ở trong rừng? Người ta có thể đặt ra nhiều nghi vấn. Thật vậy, những phân tích nhanh chóng đã cho thấy những vết máu dính trên quần áo đàn ông được phát hiện trong căn lều (xem số báo ra ngày hôm qua) là máu của cậu bé Michaël. Còn bộ quần áo (gồm một áo sãngday bằng len màu xám, một chiếc quần jean, găng tay da màu đen), là của một người đàn ông cao khoảng 1,85m, cỡ 46, bàn tay to. Tất cả những gì chúng tôi có thể thông báo cho quý vị - theo thanh tra Yssart nói - là cuộc điều tra vừa có một bước tiến lớn”. Thế đấy, cùng với những thứ này, - cô Yvette nói, - chắc chắn là họ phải tìm ra hân thôi. Nhất là khi họ chắc chắn tìm thấy những sợi tóc hay lông dính trên áo sãngday, bây giờ họ có nhiều máy móc chính xác lắm, chỉ với một sợi tóc thôi là họ có thể biết nhiều điều, tuổi tác, màu da, khối thứ ấy chứ. Ôi, hy vọng là họ sẽ tóm cổ được hân. 1m85, gần bằng chiều cao của Stéphane. Đứng. Cao hơn Jean nhiều, còn cao hơn Paul nửa cái đầu nữa. Tôi đọc tiếp cho cô phần sau nhé: “Liệu những yếu tố mới này có cho phép đưa ra ánh sáng những tên giết người ở Boissy-les-Colombes mà đến nay vẫn chưa bị trừng phạt hay không? Ngày 11 tháng Sáu 1991: Victor Legendre. 13 tháng Tám 1992: Charles-Eric Galliano. 15 tháng Tư 1993: Renaud Fansten. 28 tháng Năm 1995: Michaël Massenet. Và ngày 22 tháng Bảy vừa rồi, đến lượt cậu bé Mathieu Golbert bị sát hại một cách tàn bạo. Một loạt tội ác mà cảnh sát hy vọng sớm giải quyết được”. Hy vọng là có nhiều chi tiết hơn trong số báo ngày mai. Tôi đi gọi điện cho Hélène đây, nhờ đầu cảnh sát đã liên lạc với cô ấy rồi.

Cô Yvette đơn đả đến bên điện thoại. Hélène đáng thương! Những vụ giết người mới và những lo âu kèm theo nó hân phải làm cho cô ấy nhớ đến cái chết của Renaud. Cứ như là một chuỗi các cơn ác mộng cứ lặp đi lặp lại không dứt ấy. Có lẽ với những ông bố bà mẹ khác có liên quan đến vụ án này cũng như thế. Điều tồi tệ nhất là trong tất cả những chuyện này có một tên sát nhân. Đằng sau cái mác “một kẻ ưa thích những trò tàn bạo”, luôn có một ai đó vẫn nói chuyện, vẫn ăn uống, đùa cười, vẫn làm việc như chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả. Có một sinh vật có tính người có khả năng bóp cổ một đứa trẻ và móc mắt hay moi tim của nó. Tại sao ông Yssart lại kể những chuyện đó cho tôi nghe chứ? Có lẽ tôi không cần biết những chuyện đó!

-Thanh tra Gassin đã đến thăm họ. Anh ta yêu cầu họ ngày mai qua xem những bộ quần áo, nhờ đâu họ lại nhận ra chúng. Bố mẹ của bọn trẻ đã được triệu tập đến gặp thẩm phán, bà Blanchard. Anh ta cũng hỏi tên tất cả bạn bè của họ, những người có thể trả lời về những dấu hiệu nhận dạng mà báo chí đã đưa. Tất cả bọn họ đều nhắc tới cái tên Stéphane. Hélène có vẻ rất mệt mỏi. Cô ấy nói với tôi là cô ấy rất muốn mọi chuyện nhanh chóng kết thúc. Đấy, tôi hiểu cô ấy lắm.

Năm vụ giết người trong năm năm. Victor, Charles-Eric, Renaud, Michaël, Mathieu. Trong năm vụ đó chỉ có bốn đứa bé trai bị làm biến dạng một cách dã man. Một khoảng cách dài giữa những vụ án, cho đến thời gian gần đây. Từ năm 93 đến 95 chẳng có gì xảy ra, bỗng dưng giờ đây... Chuyện gì đã xảy ra trong sáu tháng vừa rồi? Phải chăng cổ máy giết người do chạy quá tải nên đã bị rối loạn, hỏng hóc? Tại sao? Có phải là vì tôi gặp Virginie? Đúng. Virginie là một chìa khóa, nhưng tôi không biết phải tra nó vào ổ khóa nào. Còn những bộ quần áo đàn ông bị bỏ lại trong căn lều gác rừng? Hung thủ hẳn phải đoán được là người ta sẽ tìm thấy chúng ở đó. Ai đã gọi điện cho cảnh sát? Một cú điện thoại nặc danh... Cú điện thoại đó có thể do ai thực hiện? Do một ai đó đã nhìn thấy hung thủ đi vào lều? Hay là của ai đó có thể vô tình đã phát hiện ra bộ quần áo nhưng không muốn liên quan đến một vụ giết người? Thật là bực mình khi không thể nói ra những câu hỏi đó. Tôi mong sớm đến ngày mai để biết bà thẩm phán muốn biết những gì.

Cái ngày hôm nay như không bao giờ kết thúc mất! Tôi đang cố chịu đựng. Trời thậm chí còn không mưa nữa. Ông Jean Guillaume đã mang đến cho cô Yvette hai con cá hồi rất ngon mà chính tay ông câu được. Giờ thì cả hai đang chơi bài belote. Tôi nghe thấy tiếng họ cười vui vẻ. Cô Yvette nói với tôi là ông Guillaume nom giống người anh họ Léon của cô. Tôi vẫn nhớ người anh họ Léon của cô, một người lái xe tải đường trường rất khỏe mạnh với cái đầu rất đẹp của người Pháp những năm 1900. Hình ông có trong tất cả những bức ảnh gia đình của cô Yvette cho đến khi ông bị chết trong một vụ tai nạn trên đường cao tốc gần Liège. Tôi luôn nghi rằng cô Yvette có chút cảm tình với anh họ Léon của mình, một người rất hay cười đùa. Tôi biết ông Jean Guillaume là người không cao to, cô Yvette đã nói với tôi điều đó. Tôi dán cái đầu của ông anh họ Léon với thân hình nhỏ con của vận động viên cử tạ và cứ chơi mãi cái trò đó. Tôi chờ tiếng chuông điện thoại, hy vọng Hélène gọi điện cho chúng tôi.

Tiếng cô Yvette:

-Mấy giờ rồi?

Ông Jean Guillaume:

-Bốn giờ...

-Tôi phải đi đón cháu Virginie ở trường nếu bố mẹ của nó chưa kịp trở về.

-Tôi không muốn ở vào vị trí của họ. Đến lượt tôi vợ bài. Tôi tự hỏi tại sao mà bà thẩm phán lại phải triệu tập tất cả mọi người... Anh ta không nói gì cho bà biết hả, anh thanh tra ấy?

-Chúng tôi chẳng gặp lại cậu ta nữa. Cẩn thận này, tôi ăn bài đây.

-Một người có thể gặp phiền toái chính là cậu Migoin. Anh ta có dáng người chuẩn, vạm vỡ, tay thì to như cái vỗ ấy, và anh ta có mặt ở đó khi Elise bị ném xuống nước... Tôi không muốn ở vào địa vị anh ta lúc này đâu.

-Stéphane? Ông đang nói đùa à? Tại sao lại là Stéphane chứ? Thêm nữa, anh ta cũng không biết những đứa trẻ kia...

-Một người đã từng làm công trường thì có thể đã đi khắp nơi rồi. Người ta nói với tôi rằng anh ta chính là người xây nhà cho gia đình Golbert. Bởi vì cũng có những chuyện ngồi lê đôi mách hời đó như vậy mà, nhưng cũng không nên tin lắm. Nó đây rồi, át, bà thật là ghê đấy!

-Trên radio họ nói là đang tìm một chiếc break màu trắng hoặc màu kem, còn Stéphane thì lại có một chiếc BMW màu xanh thẫm.

-Ừm, tôi biết, nhưng mà mấy chiếc xe hơi ấy, chúng cũng có thể thay đổi được chứ.

Một đoạn phim thuật lại cảnh quá khứ: “Ôi nhìn kìa, Stéphane, đấy, ngồi trong chiếc CX màu trắng! – Anh ta không có xe CX, mà anh ta có một chiếc BMW”. Stéphane..., người đã gọi điện

cho tôi nói là anh ta có nhiều kẻ thù và mọi người chắc chắn sẽ nói “này nọ” về anh ta. Stéphane..., người mà tôi không thấy “minh bạch” ngay từ đầu. Hãy tin vào trực giác của bạn, các chuyên gia tâm lý đã nói vậy. Tôi tin, tôi tin vào trực giác của mình, tôi tin, tôi không tin.

Cô Yvette đã đi đón Virginie. Jean ngồi trên tràng kỷ ở gần tôi. Ông ta thở dài:

-Tất cả những chuyện tồi tệ này, dù sao cũng... Còn cô, Elise đáng thương của tôi, cô ổn chứ?

Tôi giờ ngón trở lên.

-À, hôm qua tôi đã nghĩ tới cô, khi đi ngang qua nhà Romero.

Romero là người bán những thiết bị cho việc cấp cứu hay thiết bị cho người tàn tật.

-Họ đang bán một chiếc ghế đẩy chạy bằng điện. Hiện giờ khi cô có thể cử động được ngón tay của mình, cô cũng có thể tự điều khiển được nó một mình. Chỉ cần bật cái công tắc điện. Cô có muốn tôi nói với bà Yvette để bà ấy nói với chú cô không?

Một chiếc xe đẩy chạy bằng điện? Chắc là tôi sẽ làm nó chạy lung tung khắp nơi mất! Nhưng nếu tôi học cách điều khiển nó chỉ chạy trong nhà thôi... Lạy Chúa, có thể, có thể là... một cuộc cách mạng!

Tôi giờ ngón trở.

-Cô có lý đấy. Cô không thể ở mãi một chỗ như vậy, cứ như là một con búp bê bằng giẻ ấy, chỉ chờ được chữa khỏi bệnh... Tôi tin chắc là người ta có thể chế tạo ra rất nhiều thứ để làm cho cuộc sống của cô dễ dàng hơn.

Thật tuyệt vời ông Jean Guillaume với cái đầu của ông anh họ Léon! Thế mà có lúc tôi lại nghi ngờ ông ấy là kẻ giết người. Nào, làm đi, làm đi, hãy cho tôi thoát ra khỏi cái đường hầm tối đen này, nơi mà tôi đang chết gí ở trong này.

Virginie đang xem tivi. Tôi nghe thấy những tiếng kêu ăng ẳng, những tiếng kêu the thé, tiếng ồn của những trận chiến giữa các vị tinh tú. “Không được để chúng thoát khỏi chúng ta. – Thừa đại tá, chúng tôi không thể tăng độ nóng cháy của nitroglycerin[9], chúng ta phải nhảy ra thôi”.

Big, bang, pup, pup..., ông Jean đang giúp cô Yvette mổ cá hồi. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?

Có tiếng chuông cửa. Cuối cùng thì cũng có người đến.

-Đây rồi, tôi ra ngay đây! A, chào cô Hélène, chào Paul! Mọi người vào đi, Virginie đang xem phim Intergalactics. Thế nào, mọi chuyện thế nào? Anh chị có muốn uống chút gì không?

-Tôi muốn uống một cốc bia, nếu bà có bia. Tôi đang chết khát đây. – Paul trả lời.

-Đúng là lâu quá..., nhưng cuối cùng thì bà thẩm phán cũng có vẻ rất tốt... Tôi chỉ muốn một cốc nước thôi. – Hélène nói.

-Ngồi xuống đi, tôi xong ngay đây. Jean đang bận làm cá. Ông ấy mang đến hai con cá hồi tuyệt vời.

-Chào cô, Elise.

-Chào Elise.

Tôi giờ ngón trở.

Họ ngồi xuống, Paul thở dài. Có ai đó đang bẻ ngón tay.

-Đây rồi, đây rồi. Hy vọng là bia còn đủ lạnh. Thế nào?

Tôi dỏng tai lên lắng nghe. Paul hẳn là đã uống hết một hơi dài, tôi nghe thấy tiếng anh ta nuốt, sau đó anh ta trả lời:

-Bà thẩm phán sẽ ra lệnh, hừm... khai quật... hừm, khai quật tử thi. Bà ấy cho rằng, vì lúc đó người ta chưa nghĩ tới việc kết nối các vụ án lại với nhau, nên cần phải tiến hành lại việc mổ xác. Lúc đấy không ai nghi ngờ gì cả, tất nhiên rồi, nhưng còn biết làm gì đây bây giờ?

-Khai quật tử thi? Ôi..., nhưng mà... rõ ràng là...

-Họ nghĩ là, - Hélène cắt lời, - là Michaël đã bị sát hại ở gần sông và hung thủ đã đi thay quần áo trong căn lều gác rừng. Vào thời gian đó trong năm, căn lều đó bị bỏ không.

-Nhưng... làm sao mà có người lại biết được hẳn? - cô Yvette hỏi.

-Bởi vì có ai đó đã trông thấy hẳn. Có ai đó đã sợ hãi và đã im lặng. Như vậy đấy! - Paul uống nốt cốc bia và nói.

Phải chăng đó là Virginie? Không, cảnh sát hẳn phải phân biệt được giọng của một đứa trẻ với giọng của một người lớn chứ... Như vậy phải có ai đó biết rõ mọi chuyện?

-Có thể là một kẻ lang thang lúc ấy đang tìm chỗ trú ẩn trong căn lều đó và hẳn đã phát hiện ra bộ quần áo. - ông Guillaume nói trong tiếng lép bép của mỡ rán cá.

-Một tên du đảng chắc là không báo tin cho cảnh sát đâu. - Hélène nói, giọng mệt mỏi.

Tóm lại, mọi người đang quay lòng vòng. Giá mà ông Yssart ngó ngàng này có thể đến thăm tôi, ông này lúc nào cũng chỉ xuất hiện vào những lúc mà tôi không muốn...

Khai quật tử thi... Cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng tôi. Những bàn tay nhỏ nhợt nhạt, nắp quan tài bị bật ra từ dưới đất ẩm, những thi thể bị thổi rửa, những mụn quần áo rách, những lọn tóc vương vãi trên những khuôn mặt gầy quắt queo lồi lên những chiếc xương. Dừng lại ngay Elise, không được nghĩ về chuyện đó. Không nghĩ về chuyện đó nữa.

-Thật là bất hạnh. Hy vọng là người ta sẽ sớm bắt được hung thủ. - cô Yvette thở dài.

-Đáng tiếc là họ chưa bắt được hẳn. - Paul càu nhàu. - Thôi chúng tôi đi đây, tôi có việc bị muộn rồi.

-Đúng rồi, đừng để bị muộn nhé... À thế khi nào thì... chuyện đó ấy...

-Việc khai quật à? Sáng ngày kia. - Hélène trả lời. - Nào Virginie, con lại đây, chúng ta đi thôi.

-Đã đi rồi á? Nhưng phim còn chưa hết...

-Nhanh lên và đừng lằng nhằng nữa!

-Chào cô Elise, tạm biệt bà Yvette. Tạm biệt ông Jean.

Con bé gọi ông Jean Guillaume là "ông Jean". Mọi người đều chào tạm biệt. Chỉ còn lại mỗi "cái giỏ khoai tây" là vẫn ngồi ở chỗ của mình, đắm chiêu suy nghĩ. Chẳng có gì đúng trong chuyện này cả. Không có gì trùng hợp cả. Như thế có ai đó đã làm rối tung các hướng điều tra. Hẳn là phải có ai đó có cái nhìn bao quát trong trò chơi xếp hình và sắp xếp các mẫu gỗ sao cho không ai có thể xếp chúng khít vào nhau.

-Paul thật đáng thương! Tôi không muốn ở vào địa vị của cậu ta đâu. Cứ nghĩ đến chuyện người ta sẽ đào xác con trai mình lên... - ông Guillaume nói vọng ra từ trng bếp.

-Thôi ông đừng nói nữa, nó làm tôi rùng hết cả mình đấy. Cô có thất thế không hả Elise?

Tôi giờ ngón trở.

-Khỏi phải nói, vẫn có đầy người phải chịu bất hạnh trên trái đất này đấy thôi. - cô Yvette nói tiếp.

Tôi chỉ còn có thể tán thành với ý kiến đó.

-Trông cậu ta già nhanh quá. - ông Guillaume nói - Lúc này cậu ta cứ như già đi mười tuổi ấy.

Tôi không thể ngăn mình tự hỏi tôi cảm thấy gì nếu người ta nói với tôi là người ta sẽ đào mộ của Benoît lên. Tôi không có mặt ở bên anh khi Benoît rời bỏ tôi, người ta đã chôn Benoît khi tôi không ở đó. Benoît vẫn mãi là người đàn ông luôn mỉm cười dưới bầu trời đầy mây ở đất nước Ai Nhĩ Lan, là người đang phải chịu số phận của một cái xác quắt queo với những con giun đang làm công việc của mình. Thật quá bất công! Nhiều khi tôi muốn phá vỡ cái thế giới này trong lòng bàn tay như bóp vỡ một cái cốc vậy, và để cho mình bị chảy máu.

-Elise có ăn được cá hồi không?

-Tôi sẽ nghiền một ít cá với khoai tây cho cô ấy...

Này, đây là món patê cho lợn đấy.

Tối hôm nay tôi có cảm giác mình có tâm trạng thật tồi tệ.

Thế là tôi đã có nó rồi! Một chiếc xe đẩy chạy bằng điện. Tôi ngồi trên ghế như là một bà hoàng ấy. Sáng hôm qua cô Yvette đã gọi điện cho chú tôi và ngay buổi chiều hôm đó, người ta đã chuyển cho tôi chiếc xe này. Jean bắt tay vào công việc giúp đỡ tôi và suốt từ sáng đến giờ, ông ấy là của tôi. Một chiếc ghế có thể đi tới đi lui một mình. Và, còn một điều kỳ diệu trong các điều kỳ diệu nữa, đó là việc tôi có thể làm cho ghế chạy mà không cần phải nhờ đến ai cả, chỉ việc ấn cái nút nhỏ thành hình chữ thập, trước, sau, phải, trái. Ngay lúc này tôi có thể ấn vào nút trước và sau, còn nút phải và trái thì hơi khó. Ông Raybaud thì thấy rằng thiết bị này chỉ có thể làm cho chức năng vận động tay của tôi trở nên dễ dàng hơn thôi và ông vẫn khuyến khích tôi phải kiên trì. Cứ như là tôi làm điều đó để làm ông ta thấy dễ chịu vậy. Dù sao thì... Vậy là tôi cho máy chạy, tôi cho xe tiến lên và lùi xuống trong phòng khách (cô Yvette đã sắp xếp các đồ đạc lại gần tường) và tôi phải nói rằng, khi người ta phải sống phụ thuộc vào lòng tốt của người khác từ nhiều tháng nay thì thật là tuyệt vời khi giờ đây có thể tự mình di chuyển được, ngay cả khi chỉ là tiến lùi được có ba mét trên sàn nhà mà thôi.

Ngoài việc đó ra, trong khi tôi đang vui thích với món đồ chơi mới của mình thì cảnh sát đang tiến hành khai quật xác bọn trẻ, trong sự chứng kiến của một người trong các gia đình. Tôi đoán rằng Paul là người phải đến đó. Chắc các ông bố khác cũng vậy.

Một vòng tròn những người đàn ông, ánh mắt khô khan, cổ họng ứ nghẹn, đứng trong gió lạnh nhìn những người đào huyệt đang ấn những nhát xẻng xuống đất. Khốn nạn! Theo như cô Yvette nói thì trời rất đẹp. Cô ấy để cửa sổ mở, và mùi của đất ẩm mùa thu bốc lên. Hình như là những người đào huyệt có đeo khẩu trang, như là những bác sĩ phẫu thuật ấy, không phải vì sợ mùi ẩm mốc mà vì sợ chướng khí. Chướng khí lên men trong các quan tài. Thỉnh thoảng vẫn có chướng khí bốc lên. Nhưng tại sao tôi cứ bị dẫn dắt bởi những suy nghĩ đó chứ? Trước, sau, sau, trước, tôi không muốn hình dung ra cái nghĩa địa ấy, tôi không muốn nghĩ về những cái xác bị quất lại nữa, trước, sau, trước, sau...

-Cô sẽ đào được một cái rãnh mất thôi!

Ồ đúng rồi, cô Yvette tốt bụng của cháu, sau, trước, một cái rãnh, một cái hào, một cái hố, rồi một cái huyệt mộ. Thôi nào, dừng lại ngay!

Có tiếng chuông điện thoại.

-Alô? À chào cô Catherine. Sao cơ? Không, không, không sao cả. Ngày mai cô mới đến hả? Tôi hiểu rồi... nếu cô phải đi khám nha khoa... Cái gì cơ? Cô nói cái gì cơ?... Nhưng không thể như vậy được! Làm sao cô biết tin đó? Mà anh ta hả, anh ta nói gì cơ?... Cái gì cơ?... Nhưng thật là điên rồ! Tại sao chứ?... Đó không phải là lý do... Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô. Hẹn gặp ngày mai... Elise, thật kinh khủng, vợ của Stéphane... Cô ấy tự tử! Lúc người ta mang cô ấy đến bệnh viện thì Catherine đang ở trong đó...

Cái gì cơ? Lại còn chuyện gì nữa đây?

-Cô ấy đã nuốt một ống thuốc bacbituric. Người giúp việc của họ đã trông thấy cô ấy nằm dưới đất... Cô ấy chết rồi, Elise ạ!

Chết rồi? Vợ của Steph? Tự tử? Tại sao lại như vậy chứ?

-Catherine cho rằng vì cậu ấy muốn bỏ cô ta... Dù sao đi chăng nữa, chết vì điều đó thì... Còn cậu ấy thì, người ta không biết cậu ấy ở đâu, người ta không thể liên lạc được cậu ấy... Cô có thấy rằng vợ cậu ấy chết, còn cậu ta thậm chí còn không biết tin không? Họ đã cố gọi cho cậu ấy vì cậu ấy có điện thoại ở trong xe nhưng cậu ấy không nhắc máy. Trời đất, lúc này thật là kinh khủng, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Những chuyện ấy kéo dài mãi không kết thúc được.

Có nói mãi điều đó rồi. Sophie đã chết. Còn tôi thì cứ tin rằng người ta luôn luôn chết hụt với bacbituric. Còn Steph, giờ này anh ta đang ở đâu? Tôi có cảm giác rằng anh ta sẽ gặp nhiều rắc

rối, những rắc rối nghiêm trọng. Anh ta muốn nói gì trong cú điện thoại gọi cho tôi trước đây: “Tôi có nhiều kẻ thù”... cứ như là anh ta đã báo trước những điều sẽ xảy ra vậy. Steph lái chiếc xe kiểu break màu trắng chưa ai biết đến... vợ anh ta chết rất đúng lúc... và Steph nói rằng anh ta yêu tôi. Một người bình thường lại đi yêu một “cái giỏ đựng khoai tây” thì chắc là hơi gàn dở.

Lại có tiếng chuông điện thoại. Màn xiếc lại bắt đầu.

-Alô? Chào cô Hélène... Vâng, tôi biết rồi, Catherine đã nói với chúng tôi. Thật khủng khiếp quá... Sao cơ?... Nhưng tôi không biết tại sao cả... À tất nhiên rồi... Còn anh chị ổn chứ?... Đúng, tôi cũng nghĩ thế... Cô có thể đến chỗ chúng tôi nếu cô cảm thấy quá cô đơn... Hãy đến đây uống cà phê đi... Đồng ý, hẹn gặp lại lát nữa. Hélène gọi điện. Viên thanh tra Gassin vừa đến chỗ cô ấy. Anh ta muốn biết cô ấy có biết Stéphane hiện đang ở đâu không. Họ đang tìm anh ta. Cô ấy nói là cô ấy không biết gì cả, chắc là anh ta đang ở một công trường nào đó. Cô ấy có vẻ bị sa sút tinh thần. Cô ấy cũng biết Sophie đáng thương và cũng chỉ biết chuyện vào sáng nay thôi... Paul thì ở chỗ khai quật, Virginie thì ở trường học, còn cô ấy thì ở một mình. Tôi đã mời cô ấy đến nhà chúng ta uống cà phê. Cô ấy đã đồng ý, hôm nay cô ấy không đi làm. Những chuyện này thật ảm đạm quá!

Có tiếng chuông cửa.

-Rõ ràng là... Còn chuyện gì nữa đây?

Có tiếng mở cửa.

-A, xin chào ngài thanh tra. Xin mời vào. Anh ta không có ở đây.

-Tôi thấy rõ là tin tức bay đi thật nhanh. Xin lỗi bà... xin chào bà.

Chắc là anh ta đến để hỏi tôi. Tôi giờ ngón trở lên.

-Cô có biết là bà Migoin đã chết rồi không?

-Có, chúng tôi cũng vừa mới biết tin qua Catherine Rimiez, y tá phục hồi chức năng vận động của Elise.

-Chúng tôi đang tìm cách gặp ông Migoin. Bà có vô tình biết được chúng tôi có thể tìm thấy anh ta ở đâu không?

-Ông Migoin không có thói quen gửi gắm lịch công tác của ông ta cho chúng tôi, chúng tôi chỉ quen biết nhau thôi...

-Tôi biết, nhưng tôi cần phải thử hỏi mọi cách.

-Dù sao đi chăng nữa thì anh ta cũng sẽ trở về nhà mình. Tại sao lại phải chuốc lấy những điều tồi tệ này chứ?

-Tôi lấy làm tiếc là đã làm phiền bà và cô đây... Xin tạm biệt.

Có tiếng đóng cửa. Đúng thế, tại sao lại cứ chuốc lấy những điều tồi tệ này? Người ta không cần một thanh tra chỉ chuyên đi điều tra một bà góa, mà người ta cần một thanh tra... Rõ ràng là tôi có lý: Mọi việc có vẻ không tốt với Stéphane rồi đây...

-Tôi tự hỏi tại sao cảnh sát họ lại rối tung rối mù lên như vậy. – cô Yvette nói. – Tôi đi pha cà phê đây.

Trước, sau, trước, sau... giá mà tôi có thể cử động cái ngón tay đáng ghét này sang bên cạnh 1 milimét thôi, giá mà tôi có thể... Tôi cảm thấy nó rung động và run rẩy, rồi tôi sẽ làm được thôi!

-Cô có đoán được tôi đang nghĩ đến chuyện gì không. Elise? Chắc chắn đêm qua cô ấy đã phải uống thuốc ngủ, nếu không thì người giúp việc hẳn là đã kịp thời phát hiện ra cô ấy. Cô ấy chắc là phải uống thuốc trong khi chồng mình đang ngủ. Thật là khủng khiếp khi hình dung ra việc cậu ấy ngủ bên cạnh cô vợ trong khi cô vợ đang dần dần chết.

Chẳng lẽ Stéphane không nhận ra tình trạng của vợ mình khi tỉnh dậy? Có lẽ anh ta cứ nghĩ rằng vợ mình muốn ngủ nướng nên mới rón rén ra đi? Tại sao lại không thể như thế chứ? Nhưng tại sao cô ấy lại bị ngã xuống đất? Trong khoảng thời gian cuối cùng khi còn có thể nhận thức được? Chắc chắn người ta phải biết điều đó khi đặt tay lên trên cô ấy. Bởi vì tôi có

cảm giác là ông bố trẻ Stéphane đã chuẩn bị hành lý ra đi. Thật là lòng... ý tôi muốn nói là, tôi hoàn toàn không nghĩ Sophie thuộc kiểu người có thể tự tử. Với tính cách của cô ấy thì... Nhưng cũng chính vì thế mà nhiều khi người ta hoàn toàn nhầm lẫn trong việc xét đoán con người.

Hélène đang ở đây. Chúng tôi đang uống cà phê. Không, chỉ có cô Yvette và Hélène uống cà phê thôi, còn tôi thì đang được uống một cốc nước hâm rất ngon có tác dụng tăng cường tiêu hóa. Tôi ngửi thấy mùi cà phê rất ngon. Tôi thêm một tách cà phê đặc có nhiều đường đến chết đi được. Tôi nuốt món nước hâm quá nóng một cách mệt mỏi mà trong lòng thầm nguyện rửa cô Yvette.

Giọng nói của Hélène như bị biến dạng sau những ngày u ám. Cô có vẻ rất mệt mỏi. Đôi khi, tôi tự hỏi không biết liệu Hélène sẽ kết thúc bằng một cơn trầm uất thật sự hay không. Tôi thấy cô càng ngày càng buồn thảm.

-Họ vẫn chưa tìm thấy Stéphane. Họ đã tìm anh ấy ở khắp các công trường của anh ấy nhưng chẳng ai thấy anh ấy cả. Mọi người thấy thế là không bình thường phải không? Còn cả chuyện Sophie tự tử nữa. Steph và cô ấy không còn tình yêu từ lâu, vậy tại sao họ không ly hôn nhỉ? Tôi biết cô ấy được năm năm rồi, cô ấy đã giúp tôi rất nhiều khi mà... khi mà... Renaud bị... mỗi khi tôi nghĩ đến những việc mà người ta đang làm với Renaud là... Chuyện đó làm Paul hóa điên...

Có tiếng sụt sịt của Hélène, rồi những lời an ủi của cô Yvette. Có những lúc thật may là không nhìn thấy gì cả.

-Cả Virginie cũng đang lên cơn. Con bé chọn không đúng thời điểm. Tôi biết đó không phải là lỗi của con bé, nhưng tôi không biết phải làm gì với con bé nữa. Con bé sống hoàn toàn khép kín. Nó có vẻ như là biết vâng lời, nhưng chỉ ở bề ngoài vậy thôi. Kết quả học tập của con bé ở trường luôn bị giảm, nhưng nó vẫn không chịu nói về chuyện đó. Có những lúc như là con bé không tồn tại, nó không nghe thấy chúng tôi nói gì cả, chỉ đơn giản vậy thôi. Nó vẫn nói, vẫn cười, nhưng có vẻ như nó chẳng có gì trong đầu cả. Tôi đã đưa nó đi khám bác sĩ tâm thần ở trường nó, ông ta nói là bình thường, rằng con bé bị một cú sốc tình cảm lớn, rằng việc bọn người đã giết Michaël và Mathieu đã khơi lại cái chết của anh con bé... và rằng cần phải có thời gian. Tôi không thể cứ ngồi chờ mãi như vậy, tôi không thể chịu đựng được nữa. Người ta vẫn nói phải chờ đợi, rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, nhưng họ đã lầm, không đúng như vậy, đó là sự thật. Mọi chuyện không tốt đẹp hơn, thậm chí nó còn tồi tệ hơn.

-Hélène, cô đừng nói như vậy. Lúc này cô đang rất mệt, cô đang phải trải qua những giờ phút đau khổ, nhưng rồi cô sẽ thấy... một ngày kia, ngày đó còn ở rất xa cô. Rồi cô sẽ lại thấy tương lai, hy vọng...

Theo cháu thì cô đang hơi thái quá đấy, cô Yvette ạ, nhưng suy cho cùng thì nó cũng xuất phát từ một tình cảm tốt mà thôi. Dù sao đi chăng nữa thì biết nói gì với Hélène lúc này bây giờ? Đúng, con gái của cô có vẻ hơi gàn dở, chồng của cô có vẻ như không thể chịu đựng được cô nữa, người bạn gái thân nhất của cô thì vừa mới chết và chồng của cô ấy có thể là thủ phạm đã giết con trai của chồng mình. Đấy, tất cả đều rất ống ống đấy??/

-Vâng, cũng có thể bà đúng... Rồi chúng ta sẽ thấy. – Hélène trả lời, chẳng có một chút hào hứng nào cả. – Còn cô Elise, ổn chứ?

Tôi gờ ngón trỏ.

-Elise vừa có một chiếc ghế mới.

-À đúng rồi, thế mà tôi không nhận ra. Xin lỗi nhé, lúc này tôi đang...

Có lẽ Hélène đang chăm chú quan sát cái xe đẩy của tôi.

-Đó là một cái ghế chạy bằng điện. Có thể đẩy nó, nhưng cô ấy cũng có thể sử dụng nó một mình được.

-Nó tuyệt thật đấy. Cho tôi xem đi nào!

Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai nói “tuyệt” với một giọng thất vọng như thế. Nhưng thôi, tôi vẫn thực hiện theo lời cô: trước, sau...

-Ôi, Elise, thật tuyệt vời! Rồi cô có thể làm được rất nhiều việc khác ấy chứ!

Vâng, nhiều việc lắm, ví dụ như là đi từ bức tường này đến bức tường kia chẳng hạn.

-Jean Guillaume thấy cái xe đỏ trong cửa hàng Romero và ông ấy có ý kiến giới thiệu cho Elise.

-Này bà Yvette, bà có vẻ rất quan tâm đến ông Guillaume đấy. – Hélène định trêu đùa bằng một giọng nói nhỏ, nhàu nhĩ.

-Tôi phải công nhận là ông ấy rất nhiệt tình, với lại, một người đàn ông thì lúc nào cũng có ích đấy chứ. Cô có muốn dùng thêm chút cà phê không?

-Không, cảm ơn bà, tôi đã quá đủ căng thẳng rồi. Paul không gọi điện đến đây à?

-Paul? Không, sao cơ?

-Không, chỉ vì anh ấy nói là anh ấy sẽ gọi điện về nhà, nhưng vì tôi ra ngoài thế này nên tôi nghĩ là có thể anh ấy sẽ gọi điện đến đây.

-Anh ấy chắc phải có rất nhiều công việc...

-Vâng, lúc này anh ấy bận rộn lắm. Tôi đã gọi cho anh ấy để nói chuyện Sophie... Lúc ấy anh ấy có cuộc hẹn, nhưng cảnh sát đã đến rồi: viên thanh tra trẻ, Gassin, và anh ấy nói là anh ấy sẽ gọi cho tôi... Hôm nay trời thật là đẹp!

-Cô có muốn chúng ta đi dạo một chút không?

-Sao lại không chứ? Sau đó tôi sẽ đón Virginie.

-Để tôi đi lấy cái khăn choàng cho Elise cái đã.

Cứ như thế thì tôi đến chảy ra thành nước vì nóng mất. Hélène đứng gần tôi, vì tôi ngửi thấy mùi nước hoa của cô.

-Stéphane không giết vợ anh ấy. – Cô thì thầm rất nhanh vào tai tôi.

A, vậy thì càng tốt, nhưng thật sự mà nói thì tôi không nghĩ là...

-Cô có biết sự thật phải không?

Sự thật nào chứ? Cô ấy đang nói về chuyện gì thế?

-Chúng ta đi thôi chứ? – cô Yvette cắt ngang, rồi đặt một tấm khăn choàng của người Êcốt chắc phải nặng đến trăm kilô lên đùi tôi.

Sự thật... Tôi cũng muốn biết sự thật lắm... Bên ngoài, trời rất nóng, không khí thơm tho, Hélène chắc hẳn là đang nghĩ đến Renaud đang bị người ta đang mổ xẻ trong cái mùi của formol, nghĩ đến Sophie đang yên nghỉ trong nhà xác của bệnh viện. “Stéphane không giết vợ anh ấy...”. Thế có nghĩa là có người khác đã giết cô ấy? Có thể là một tên giết người cải trang hay không?... Không, tôi đang tìm kiếm điều gì đó rồi! Hãy cứ đi dạo chơi đi cô nàng, và đừng nghĩ đến những chuyện gì khác nữa!

Sự thật... tại sao tôi lại có thể biết được sự thật? Còn Hélène, liệu cô ấy có biết được sự thật không?

Liệu Hélène có nghĩ là Virginie biết sự thật không? Liệu cô ấy có cho rằng Virginie gửi gắm cho tôi một điều gì đó không? Elise, dừng lại đi, mày sẽ phát điên lên mất. Thôi được rồi, đồng ý.

Họ vẫn chưa tìm thấy Stéphane. Đã ba ngày rồi. Dự kiến mai là ngày chôn cất Sophie. Đương nhiên là Paul muốn đến dự tang lễ còn Hélène thì không. Theo điều tra viên Gassin, Sophie có thể bị giết vì chồng cô ấy vừa mới ra đi. Vừa mới rời bỏ cô ấy. Vừa mới cuốn xéo hoàn toàn. Anh ta đã vét sạch tài khoản trong ngân hàng, thu xếp lại công việc theo trật tự và, hấp, anh ta lên đường với một cuộc sống mới. Cứ cho là một sự ra đi có chủ định đi. Tôi tự hỏi liệu anh ta có phản ứng lại lời kêu gọi với cảnh sát hay không. Theo ý tôi thì anh ta không hề có ý muốn biết điều gì có thể xảy đến với vợ mình. Hơn nữa, cảnh sát chưa hề đưa ra một sự buộc tội nào chống lại anh ta: không phải lỗi của anh ta nếu vợ anh ta tự tử. Nhưng tôi dám chắc là

cảnh sát có hàng đồng câu hỏi dành cho anh ta và cái chết của vợ anh ta chỉ là một cái cớ mà thôi. Một giả thuyết khác: bạn sẽ làm gì nếu phát hiện ra chồng mình là một kẻ giết người? Nếu bạn nhận ra anh ta qua sự miêu tả của một vài thứ quần áo? Liệu người ta có thể tự tử vì điều đó được không?

Tiếng chuông cửa reo. Cô Yvette lao ra mở cửa.

-Ồ, xin chào.

Chắc chắn là sự thất vọng của cô đấy, cô Yvette ạ.

-Xin chào bà Holzinsky. Tôi nghĩ rằng cô Andrioll đang ở đây.

-Thế ông muốn cô ấy ở đâu? Cô ấy đang ở phòng khách. Ông biết đường rồi đấy.

-Ồ vâng, cảm ơn.

Ông Yssart. Tiếng bước chân bình tĩnh của ông ta bước trên sàn nhà. Không biết ông ta ăn mặc như thế nào. Một bộ quần áo ba phần hoàn hảo không chê vào đâu được? Ông ta dùng nước hoa.

-Xin chào cô.

Tôi giờ ngón tay.

-Tôi tự cho phép mình đến thăm cô khi đi ngang qua đây. Cô đừng lo, tôi sẽ không hỏi cô chuyện gì đâu. Không, tôi đến chỉ để thông tin cho cô biết thôi. Vì tôi bị thuyết phục là cô thật sự quan tâm đến toàn bộ câu chuyện buồn này. Công tác điều tra đã cho thấy rõ sự xuất hiện của những sợi tóc trên cổ áo sáng đây tìm thấy trong căn lều gác rừng. Những sợi tóc màu sáng. Chúng là của Stéphane Migoin. Chúng tôi đã so sánh chúng với một mẫu tóc được lấy ra từ chiếc lược chải đầu ở nhà anh ta. Đấy, tôi chỉ muốn bảo với cô như vậy.

Vậy thì đúng là anh ta rồi còn gì?

-Thêm nữa, có vẻ như là cái chết của bà Migoin không phải là một tai nạn. Theo quan điểm của tôi, cô ấy rất có thể bị ép phải uống số thuốc đó. Cô ấy có một vết máu bầm ở hàm, nó cũng cổ giả thiết này rất rõ, cho dù cô ấy có thể bị xây xát khi ngã từ trên giường xuống. Người ta nói với tôi là ông Migoin rất quan tâm đến cô.

Một chút im lặng. Tôi chờ đợi. Chắc chắn là ông ta đang quan sát tôi. Ông ta nói tiếp:

-Người ta cũng nói với tôi là có thể họ nhìn thấy anh ta sau tay lái chiếc xe CX màu trắng.

Paul và Hélène. Họ đã cho anh ta mượn!

-Họ đã nói với tôi rất nhiều chuyện đến nỗi tôi buộc phải làm một cái lệnh bắt anh ta. Thế nên, trong trường hợp cô biết một chỗ nào đó mà có thể tìm thấy anh ta, tôi rất muốn cô thông báo ngay cho chúng tôi. Điều đó sẽ có ích cho tất cả mọi người.

Lại thế nữa! Chắc chắn là gã này nhất định tin rằng tôi được cả cái thành phố này gửi gắm tâm sự. Nếu tôi mà biết Stéphane đang ở đâu thì tôi sẽ là người đầu tiên nói điều đó ra. Không, sẽ là người đầu tiên cố gắng làm cho mọi người hiểu điều đó.

-Cô có biết chuyện gì đó không?

Không có ngón tay giờ lên.

-Cô có nghĩ là con bé Virginie có thể gần bó với ông Migoin đến mức mà nó không tiết lộ những điều mà nó có thể biết liên quan đến chuyện này không?

Virginie? Gần bó với Stéphane? Nhìn thấy anh ta giết anh trai mình mà lại không nói năng gì? Không, không thể như vậy được, trừ phi là... là... lạy Chúa, nhưng mà đúng thế thật! Trừ phi là Stéphane là người tình của Hélène! Nếu đúng như vậy thì Virginie sẽ không dám nói ra. Nhưng mà Hélène yêu Paul cơ mà? Thế quái nào mà cô ấy lại ngủ với Stéphane cơ chứ? Còn Stéphane thì lại yêu mình. Trời đất, tôi sắp bị mất đầu mất rồi...

-Cô có biết là Stéphane Migoin sẽ bị buộc tội là thủ phạm giết cậu bé Massenet không?

Ngón trở.

-Cô có nghĩ anh ta là hung thủ không?

Ông ta đang nghĩ đến chuyện gì vậy chứ? Chắc ông ta nghĩ tôi là người báo “những lời sấm truyền đền Delphes[10]” chẳng? Cảnh sát bắt đầu quan tâm đến suy nghĩ của những người bị liệt từ bao giờ thế không biết?

Thế còn tôi thì nghĩ gì? Tôi không thể quyết định giờ ngón trở. Tôi biết rõ là tôi không thể tin chuyện Stéphane giết bọn trẻ. Tôi có thể nghi ngờ điều đó, nhưng không phải là tin.

-Cảm ơn. Tôi muốn biết thái độ của cô. Cô thấy đấy, cô Andrioll, trái với những gì mà cô có thể nghĩ, tôi rất tin vào những đánh giá của cô.

Thế đấy, ông ta cắt ngang suy nghĩ của tôi! Tôi chưa bao giờ nói với ông ta, nhưng ông ta lại tin vào những đánh giá của tôi. Chuyện cứ như đùa! Gã cảnh sát này cũng thật gần gũi! Tôi bị những người gần gũi bao xung quanh mình. Chắc là vì tôi đang ở trong một bệnh viện tâm thần và không ai cho tôi biết điều đó.

-Tôi phải đi đây. Cô hãy bảo trọng.

Quyển rũ làm sao? Cảm ơn, và gửi lời chào đến ông. Xin mời người tiếp theo! Bệnh viện tâm thần mở cửa hàng ngày! Tôi nghe thấy tiếng bước chân thông thả của ông ta xa dần. Tôi chắc chắn là ông ta đi giày da được khâu bằng tay.

-Ông ấy đi rồi hả? – cô Yvette hỏi, giọng ngạo mạn.

Tôi giờ ngón tay.

-Con người tự phụ, biến đi cho khuất mắt! – cô Yvette còn ném lại một câu trước khi quay trở lại bếp.

Trước, sau, sau, trước... tôi đang suy nghĩ. Trong đời tôi, tôi chưa bao giờ lại suy nghĩ nhiều như thế. Trước đây, mọi chuyện đều rất đơn giản. Tôi cũng hay kêu ca phàn nàn như tất cả mọi người, nhưng khi nghĩ đến mọi chuyện đơn giản biết bao so với bây giờ thì... Trước, sau, trước, sau... Tôi mà bị đâm vào tường thì sao nhỉ? “Một người bị liệt tứ chi lao vào tường trong phòng khách của mình với vận tốc 250km trên giờ và bị vỡ sọ!”. Trước, sau, sau, trước... quý ông quý bà xin hãy chú ý, đây là buổi biểu diễn chế ngự dã thú ở Boissy-les-Colombes, với ngôi sao có một không hai Elise Andrioli. Mọi người vỗ tay cổ vũ cô ta rất to. May mà không ai biết tôi đang nghĩ những gì, nếu không chắc hẳn là tôi phải xấu hổ lắm.

Người cha tội nghiệp của tôi luôn tự hỏi tại sao tôi lại có thể cười tất cả mọi chuyện được như thế, thậm chí ngay trong những hoàn cảnh tồi tệ nhất. Cần phải biết rằng đó là một thứ tài sản. Một giả thuyết khác tôi là một con điên thực sự. Thôi nào, hãy nghiêm túc đi. Liệu Stéphane có thể trốn ở đâu được? Tại sao anh ta phải chạy trốn? Tại sao anh ta lại quyết tâm ra đi, và rút hết tiền trong tài khoản, tại sao... tại sao...? Và nhất là, anh ta có ngu ngốc đến mức để lại chiếc áo săngđay dính đầy máu của Michaël trong căn lều gác rừng không? Có thể anh ta không phải là Einstein, nhưng dù sao thì...

Chương 8

Lại thêm một đám ma nữa. Nhưng lần này, tôi có tham dự. Vì trời đẹp nên cô Yvette đã quyết định đi dạo một lúc và cô đưa tôi đi. Chúng tôi đi bộ, lẳng lẽ. Paul và Hélène đã đến bằng ô tô và đề nghị chở chúng tôi đi nhưng cô Yvette muốn đi bộ hơn. Cô nói rằng sắp đến mùa đông và do vậy cần phải tận dụng thời tiết mùa thu. Và chúng tôi đang tận hưởng tiết trời mùa thu đây.

Khi chúng tôi đi vào con đường thẳng và không có người, cô Yvette để cho tôi tự ấn nút và chạy xe một mình. Vừm, vừm... Và điều tồi tệ nhất, đó là chiếc xe làm tôi như được sống lại. Những tiếng riu rít của bánh xe, tiếng xào xạc của lá cây, sức nóng của ánh mặt trời đọng lại trên cánh tay tôi và tôi cứ tiến chậm chậm như thế này, thật là tuyệt vời. Tôi hầu như quên mất mục đích của cuộc dạo chơi.

Khi đến gần nghĩa trang, cô Yvette nắm lấy cái điều khiển xe và nói với tôi: “Chúng ta đến nơi rồi”. Thế là hết quãng thời gian thư thái của chốn điền viên.

-Trong nghĩa trang đông nghịt cả người. – cô Yvette rỉ tai tôi.

Tất cả thành phố đang có mặt ở đây, và những câu chuyện ngồi lê đôi mách của các bà cô lan đi rất nhanh. Vì Sophie không còn ai là thân thích nên tòa thị chính chịu mọi trách nhiệm lo việc tang ma. Ông Ferber tốt bụng – tôi đã không bỏ phiếu cho ông này – cứ chạy đi chạy lại, hết bắt tay người này người kia rồi lại dôn đáo chạy đi kiểm tra những bó hoa... Phải nói rằng nếu ông ấy còn muốn tô lại cái vẻ bề ngoài của địa phận mình quản lý thì ông ấy có việc để mà làm.

Hình như thanh tra Gassin cũng có mặt cùng với hai nhân viên nữa. Chắc chắn là họ mong anh chồng của người chết xuất hiện ở tang lễ. Paul đã cho chúng tôi biết là gia đình bố mẹ Stéphane, những người chủ trang trại già nua đang sống ở Eure đang tạm thời bị theo dõi.

-Xin chào, ổn chứ? – Hélène thăm thì với chúng tôi. – Paul đang ở đằng kia với ông Ferber. Bố mẹ của Michaël và cả của Mathieu nữa đều không đến. Họ đều biết rõ Sophie, nhưng với những gì mà họ đang nói về Stéphane thì...

Buổi lễ bắt đầu. Gió bốc lên cao, một cơn gió nhẹ của mùa thu. Tôi cảm nhận gió mơn man gáy vào má tôi. Lần đầu tiên tôi phải cảm ơn cô Yvette vì đã mặc nhiều quần áo cho tôi hết như tôi là trẻ sơ sinh vậy. Rất khó để có thể nghe rõ tiếng của linh mục, người đang đọc thuộc lòng những lời nói khó xác định, không chắc chắn. May mà còn có gió làm cho mọi người cảm thấy tỉnh táo.

Tôi nghe thấy tiếng những hòn đất rơi lục cục xuống quan tài. Những tiếng lạo xạo của đồ giả, tiếng mọi người dịch chuyển, có người ho húng hắng, rồi cuối cùng là đám rước bước đi trong im lặng, ai nấy đều như bị khuấy động. Thế là xong, Sophie Migoin giờ đây đã hoàn toàn yên nghỉ trong lòng đất.

Có tiếng nói to vui vẻ của ông Ferber:

-A, Elise của chúng ta đây rồi! Cô ấy thế nào rồi? Có ổn không? Trông cô có vẻ rất khỏe đấy chứ!

Không, xin lỗi nhé, thậm chí là không hề ổn chút nào. Ông Ferber, nếu ông nghĩ rằng điều đó sẽ làm tôi bỏ phiếu cho ông thì...

-Cô Andrioll đã có rất nhiều tiến bộ.

Đấy, Raybaud! Tất cả đều tự hào về bệnh nhân của ông đấy!

Mọi người bắt đầu nói chuyện với nhau và không để ý đến tôi nữa. Càng tốt. Tôi có thể lắng nghe những tiếng xì xào, rì rầm không ngừng ở xung quanh. Cái tên của Stéphane được nhắc đến liên tục, đi kèm theo nó là không biết bao nhiêu giả thuyết. Người ta vẽ ra một mớ lộn xộn, kiểu như là anh ta có tình nhân, rồi phá sản, sau đó là những vụ ám sát, rồi nghiện ma túy, vân vân... Với những nguyên nhân như vậy thì chắc chắn anh ta phải là thủ lĩnh của bọn mafia và

những kẻ khủng bố. Có ai đó vỗ lên vai tôi.

-Cô Andrioll, tôi là Florent Gassin đây. Vẫn không có tin tức gì của bạn cô hả?

Tôi giơ ngón tay lên. Nhất định là cảnh sát lại quay về với giả thuyết của họ.

-Không sao, xin lỗi cô.

Mọi người bắt đầu tản đi. Gió lạnh và buốt làm cho những cuộc bàn tán không thể tiếp tục được. Cô Yvette nắm lấy chiếc xe đẩy.

-Thật tội nghiệp cho Sophie. Thứ hai vừa rồi, tôi còn gặp cô ấy ở quầy bán thịt trong chợ..., cô ấy đang mua mấy lát thịt bê,,, thế mà giờ đây... Ông thị trưởng đã mời Paul và Hélène đến ăn trưa, tôi nói với họ là chúng ta sẽ trở về nhà. Gió bắt đầu lạnh thật đấy. Nào, chúng ta lên đường thôi!

Chúng tôi trở về nhà. Stéphane đã không đến, anh ta không xuất hiện với đầu tóc bù xù, áo quần xộc xệch, người đầm mồ hôi và kêu lên: "Sophie". Anh ta đã bỏ mặc chúng tôi với bao nhiêu là nghi vấn.

Paul và Hélène đến ăn trưa chỗ ông Ferber, cuộc sống vẫn tiếp tục. Cuộc sống vẫn luôn tiếp tục. Tất nhiên, đó là cuộc sống của những người sống.

Cô Yvette vẫn im lặng suốt trên quãng đường về. Càng tốt, như vậy tôi càng có thể bình tĩnh suy nghĩ về những sự kiện mới xảy ra. Tôi có một bản tổng hợp thế này:

"Một tên giết người đã tấn công bọn trẻ. Người ta cho rằng hắn lái một chiếc break màu trắng. Người ta phát hiện trong căn lều một chiếc áo săngday dính đầy máu của một trong số những nạn nhân nhỏ tuổi. Cổ chiếc áo đó có dính tóc của Stéphane Migoin. Stéphane Migoin đã bị trông thấy ngồi sau tay lái chiếc break màu trắng và đã biến mất vào đêm mà vợ anh ta tự tử, sau khi đã rút hết tiền trong tài khoản của mình ở ngân hàng và kết thúc các giao dịch hiện tại. Tôi yêu cầu xử tù chung thân".

Đến lượt luật sư bào chữa:

"Thưa quý tòa, xin quý tòa suy xét kỹ những việc sau đây:

a.Cú điện thoại báo cho cảnh sát vị trí của căn lều trong rừng có bộ quần áo dính máu là cú điện thoại nặc danh. Nếu ai đó đã đặt bộ quần áo đó vào chỗ đó thì sao? Nếu có ai đó để những sợi tóc của Stéphane Migoin lên cổ áo săngday thì sao?

b.Cô bé Virginie Fansten khẳng định đã nhìn thấy một hoặc nhiều tên giết người. Vậy mà cô bé chưa bao giờ tố cáo Stéphane Migoin, người mà có vẻ cô bé không có một tình cảm nào đặc biệt.

c.Liệu Stéphane Migoin có thể ngu ngốc đến mức bỏ trốn và để mọi người kết tội anh ta không?

Tôi yêu cầu tòa xử tha bổng vì thiếu chứng cứ.

"Ý kiến của bồi thẩm đoàn? Có tội hay không có tội? Bản án sẽ được tuyên như thế nào?"

Chúng tôi đã về đến nhà mà tôi không nhận ra, vì tôi quá bận tâm vào phiên tòa tưởng tượng của mình. Tôi biết rằng cơ hội duy nhất để tự vệ là làm cho Virginie nói ra bí mật của mình. Không còn thời gian chần chừ nữa, tôi phải báo cho ông Yssart biết.

Vấn đề là nếu Stéphane là hung thủ giết người và Virginie phát hiện ra anh ta thì liệu anh ta có để cho con bé Virginie sống không? Một câu hỏi hay, thật đáng tự hào! Nhưng làm sao để giải thích tất cả những chuyện đó với cảnh sát chỉ bằng ngôn ngữ của loài ong và cái xe đẩy khốn kiếp này? Giá mà Benoît đang ở đây, giá mà... Một nỗi u buồn ập đến với tôi, tôi thấy nghẹn trong cổ họng, tôi thấy môi mình run rẩy. Tôi khóc. Tôi đã không khóc được nữa từ hồi bị tai nạn. Như thế đủ biết rằng tình trạng của tôi đang khá dần lên, những cơ bắp đang được giải tỏa. Tôi đang khóc. Chết tiệt, tôi thấy nước mắt chảy trên má và làm miệng tôi bị ướt. Tôi cảm thấy khó thở, cổ họng thít lại làm tôi nghẹn thở. Tôi khóc suối mướt về tất cả những chuyện buồn này, và đồng thời cũng rất vui vì mình có thể khóc được. Vậy là cũng có lúc tôi vui vẻ hài lòng được một chút.

-Elise? Lạy Chúa tôi, có chuyện gì vậy?

Cô Yvette lau nước mắt cho tôi bằng một chiếc khăn mùi soa sạch.

-Vì những đám tang ấy mà cô khóc phải không? Cô hãy hít thở sâu vào, sẽ tốt hơn đấy. Cô thấy đấy, rồi cô sẽ thoát khỏi những chuyện này, tôi chắc chắn đấy, đừng khóc nữa...

Cô Yvette cứ hót líu lo vào tai tôi, nhưng tôi không muốn nghe cô ấy nói nữa, tôi đã rời xa, rất xa Benoît của tôi trong những năm tháng sẽ không còn quay trở lại nữa. Tôi cảm thấy nước mắt tôi tuôn chảy như sông suối đổ ra biển vậy, cả một biển đầy ắp những kỷ niệm.

Tôi chỉ có một mình. Tôi cứ tiến về đằng trước rồi lại lùi lại phía sau. Tôi cảm thấy thật yên tĩnh. Có bao nhiêu nước mắt tôi thì đã dốc hết cả ra rồi.

Thị trấn nhỏ của tôi đang lên cơn sôi động. Rất nhiều sự việc bi thảm xảy ra liên tiếp làm cho chúng tôi trở nên nổi tiếng. Khắp nơi người ta đều bàn tán về chúng tôi, trên tivi, trên báo đài ở những mục tin giật gân; những mục tội phạm, cứ thể như là công an cảnh sát khu này chẳng làm được việc gì cả ấy...

Một người luôn luôn tỏ vẻ bất bình là điều tra viên trẻ Gassin. Anh ta chưa bao giờ chịu đựng được ông Yssart. Anh ta đã nói với Hélène là anh ta chưa bao giờ thấy kiểu người bất ngờ được ngồi vào cái ghế cao ấy lại có thể hiểu được sự phức tạp trong toàn bộ vụ việc này. Còn về Yssart thì... miễn bình luận.

Còn tôi thì nghe những tin tức gần đây một cách dửng dưng.

Ảnh của Stéphane được phát đi trên các kênh truyền hình. Một lệnh truy nã cũng đã được phát đi. Nhưng cho đến lúc này thì Stéphane vẫn lọt qua các mắt lưới.

Việc khai quật tử thi các nạn nhân nhỏ tuổi đã cho thấy chúng thực sự bị giết bởi cùng một hung thủ. Cảnh sát chẳng thấy một chứng cứ nào để buộc tội Stéphane hay tuyên anh ta vô tội cả.

Bố của Mathieu Golbert đã dằn cho một tay phóng viên một trận nên thân vì tay này muốn có một bài phỏng vấn bằng mọi giá. Thậm chí chiếc máy ảnh của tay phóng viên còn bị ông ta dậm chân lên nữa.

Nhưng đặc biệt nhất là việc khám nghiệm tử thi Sophie đã cho thấy cô ấy không phải tự nguyện uống thuốc ngủ. Chắc chắn là đã có người bóp miệng cô và bắt cô phải nuốt số thuốc đó. Điều đó thì tôi biết được thông qua Hélène, còn Hélène thì biết tin đó qua anh chàng điều tra viên quyền rũ Gassin.

Trời đang mưa và lạnh. Cô Yvette đã đi cùng ông Guillaume đến siêu thị bằng xe ô tô. Mưa bắn tung tóe khắp nơi, tiếng mưa kêu to như hàng trăm quả bóng tennis đập xuống đất vậy. Có tiếng chuông điện thoại. Những khi vắng mặt hay bận việc, cô Yvette thường bật hộp trả lời tự động. Tôi cố gắng không động dậy để nghe tiếng hộp thoại được rõ hơn.

-Xin chào, hiện giờ chúng tôi không thể trả lời được. Xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp.

-Elise hả? Em nghe này, tôi không có nhiều thời gian.

Là Stéphane!

-Em đang gặp nguy hiểm, Elise ạ, rất nguy hiểm. Em cần phải rời thị trấn ngay. Tôi không có thời gian để giải thích cho em, nhưng em hãy tin tôi, đó là một âm mưu kinh khủng. Giá mà em biết được, tôi phải đi đây. Tôi đập máy đây, tôi yêu em. Vĩnh biệt... Tôi... Không, không, thả tôi ra, không!

Một cú đập rất mạnh, có cái gì đó như đập vào vách buồng điện thoại, sau đó không nghe thấy gì nữa. Một hơi thở hỗn hển. Và những tiếng bíp bíp ám ảnh của cuộc hội thoại bị cắt đứt.

Lạy Chúa! Có phải tôi đang nằm mơ hay không? Tiếng kêu vì bị bóp cổ ấy, sự im lặng ấy... Có phải chúng muốn nói rằng Stéphane vừa bị... ở đó? Trong lúc anh ta đang nói chuyện với tôi? Có tiếng rắc ở bên ngoài làm tôi giật nảy mình, các dây thần kinh căng ra như dây đàn. "Đang gặp nguy hiểm... rời khỏi thị trấn..." Và cú điện thoại bị cắt đứt... Tôi cứ cho xe chạy đi chạy lại trong căn phòng đầy bồn chồn, lo lắng, vừa đi vừa lặp lại những lời nói của Stéphane. Mưa như gõ trống trên mái nhà. Cú điện thoại ấy có nghĩa là gì? Thật bức mình khi không thể nói bất cứ

điều gì với ai cả. Lạy Chúa! Thật may là hộp trả lời tự động đã ghi âm cú điện thoại, và đó chính là một bằng chứng. Đúng, một bằng chứng có lợi cho Stéphane... nếu đó không phải là một sự dàn cảnh khéo léo. Cô Yvette đang làm gì thế không biết? Cô ấy cần phải quay trở về nhà ngay, cần phải nghe cuốn băng quái quỷ ấy và phải gọi ngay cho cảnh sát! Tôi cứ chờ đợi, sốt ruột, nóng lòng, như thể tôi đang đi rình mò ai đó. Từng phút từng phút trôi qua như là những giọt nước nhỏ xuống từ một cái vòi nước, chậm chạp và đáng ghét.

A, có tiếng bước chân trên lớp sỏi! Tôi vội vàng cho xe chạy ra phía cửa ra vào, nhưng cánh cửa không chịu mở ra. Tôi nghe thấy rõ tiếng nắm đấm cửa bị vặn ra, nhưng chẳng thấy gì cả. Nếu cô Yvette quên chìa khóa thì đã có tôi đây rồi. Có tiếng chân người bước dọc theo tường phòng ăn. Những bước chân đó dừng lại. Tại sao cô ấy không gọi tôi? Cô ấy phải lên tiếng gọi tôi, phải nói gì với tôi chứ. Dù gì thì tôi vẫn còn đang sống mà! Trừ phi đó không phải là cô Yvette... Trừ phi đó là một ai đó biết chuyện Stéphane đã gọi điện cho tôi...

Người đó đi vòng quanh nhà. Ai đó có thể đang nhìn tôi qua kính cửa sổ. Đúng, chắc chắn là có ai đó đang dán mắt vào cửa sổ. Tôi có cảm giác như mình bị lột truồng, tôi lái xe một cách ngu ngốc đến tận cái tủ chè cứ như thể là tôi có thể thoát khỏi ánh mắt của ai đó đang gắn chặt lên người, thoát khỏi cái nhìn mà tôi hình dung là rất lạnh lùng và không thể có một lời giải thích nào khác ngoài việc con thú săn mồi đang nhìn thấy con mồi của mình.

Stéphane! Gọi lại đi! Hãy nói cho tôi biết đó không phải là một trò đùa ngu ngốc hay một cơn ác mộng. Hãy gọi lại đi.

Lại có những tiếng lạo xạo trên lớp sỏi. Tôi không thể chịu đựng nổi suy nghĩ của cặp mắt đang nhìn tôi mà tôi lại không trông thấy nó. Tôi lo sợ. Nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi, len lỏi vào trong tĩnh mạch, lạnh lùng và rét buốt.

Liệu cái cánh cửa ngu ngốc kia có được không khóa kỹ không?

Có ai đó lắc lắc nắm đấm cửa. Tôi nhận ra âm thanh này. Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn. Ai đó đang cào vào cánh cửa sổ, tôi hình dung ra những ngón tay đó bị bẻ cong, nồn nóng cứ trượt dọc theo cửa sổ...

Không còn tiếng động nào nữa. Liệu có phải “hắn” đã bỏ đi?

A, tiếng động đó lại quay trở lại mà không để tôi phải chờ đợi. Có tiếng kính bị vỡ ngay trước mặt tôi, trên sân nhà. “Hắn” đang luồn tay vào ổ và vặn then móc cửa sổ. Người tôi như bị hóa đá, cổ họng tôi làm cho tôi bị đau đến nỗi tôi muốn kêu to lên. Ai đã đập vỡ cửa sổ? Ai muốn vào trong nhà? Cút đi, cút ngay đi, cho dù người là ai. Hãy để tôi yên! Hãy rủ lòng thương!

Có ai đó đang ở trong phòng khách. Những mảnh kính vỡ rung lên sào sạo dưới những bước chân lén lút. Tôi cho xe lùi lại và chợt nghe thấy một tiếng cười nhỏ. Virginie? Có ai đó tiến lại trước mặt tôi. Giá mà tôi có thể giương tay ra, giá mà tôi có thể nhìn thấy... Nhưng mà người tôi đang co rúm lại, tôi chờ đợi một cú đánh, một cú chằm của kim băng hay một cái gì đó còn tồi tệ hơn thế...

Có tiếng động của kim loại.

Một giọng nói đột ngột cất lên trong phòng và phải mất đến hai giây thì tôi mới hiểu ra đó là hộp trả lời tự động của điện thoại.

Lại có tiếng những bước chân tiến lại gần tôi, đến rất sát tôi. Không, tôi không muốn... Sự im lặng này thật không thể chịu đựng được... Nếu hắn ta ấn một con dao vào người tôi, vào mắt hay vào cổ họng tôi... thì hắn có thể làm được tất cả những điều hắn muốn, còn tôi thì...

Có tiếng còi xe. Rất gần. Ba tiếng còi quen thuộc. Ông Jean Guillaume! Có tiếng chạy vội vàng về phía cửa sổ, sau đó là trên lối đi rải sỏi. Một cánh cửa xe đóng sập lại phía sau nhà. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, đến nỗi tôi thấy mình như sắp ngất đi.

-Có chuyện gì thế này? Ông có thấy không Jean? Cửa sổ phòng khách bị đập vỡ...

-Nào, khoan đã, hãy xem lại một chút đi. Nhìn này, không đáng ngạc nhiên lắm! Chỉ là do hòn đá này... thật may là Elise đáng thương không bị đá ném vào mặt!

-Lại là bọn lưu manh bắn thủ lang thang ở gần ga đây mà!

-Chiều nay tôi sẽ thay lại cánh cửa sổ, nếu không thì mưa sẽ làm sàn nhà ướt hết.

-Thế nào Elise, cô hẳn là phải rất sợ hãi...

Nếu nói về sợ hãi thì tôi đã sợ lắm rồi. Tôi thấy mình giống như là một miếng bánh phồng quất queo vậy. Cô Yvette vừa dọn dẹp những thứ đồ vỡ vừa cầu nhàu nguyện rửa bọn lưu manh. Còn tôi thì đang cố gắng hít thở một cách bình thường. Ông Guillaume đang lúi húi bên cánh cửa sổ. Đột nhiên tôi hiểu ra rằng “vị khách bí hiểm” của tôi đến đây là để... xóa tin nhắn của Stéphane. Nếu hẳn ta có đủ thời gian để... để làm hại Stéphane và chạy đến đây thì điều đó chứng tỏ Stéphane đã gọi điện cho tôi ở rất gần đây. Hoặc là chúng có hai người. Stéphane đã nói gì nhỉ? Một “âm mưu”. Đối với tôi thì có vẻ đúng là như vậy. Nhưng tại sao tôi lại bị dính vào những chuyện này cơ chứ?

Dù sao đi chăng nữa thì một lần nữa, tôi lại là nhân chứng duy nhất.

Từ hai ngày này, tôi luôn chú ý nghe ngóng tin tức, lần nào cũng chờ xem người ta có thông báo về việc phát hiện ra xác của Stéphane hay không, nhưng chẳng có gì cả. Trời vẫn mưa không ngớt, ai nấy đều như bị giam hãm, căng thẳng, không yên. Có quá nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian quá ngắn và ai cũng lo âu, sốt ruột mong cho những chuyện này sớm kết thúc. Virginie thì hầu như không đến nhà tôi nữa. Bố mẹ con bé đã đăng ký cho nó theo học một lớp buổi tối để nó có thể đuổi kịp các bạn. Nhiều lúc khi nghe thấy Hélène nói chuyện với cô Yvette, tôi có cảm giác giọng cô ấy cứ lúng búng làm sao ấy. Tôi tự hỏi không biết có phải cô ấy uống rượu hay không. Có vẻ như Paul rất bận việc. Anh ta trở về nhà muộn và đi khỏi nhà từ rất sớm, và lúc nào cũng bức bối, cáu kỉnh. Ngay cả cô Yvette và ông Guillaume cũng có lúc tranh cãi với nhau về công thức nấu món gà om rượu vang, đến mức mà ông ấy không thêm dùng cà phê, phải bỏ về, vừa đi vừa lẩm bầm bầm gì đó ở trong mồm. Tất cả có vẻ như rất kỳ quặc, nhưng đều diễn ra một tình trạng chung: sự bức bối, bồn chồn, chờ đợi một điều gì đó mà không biết là cái gì. Tại sao cảnh sát vẫn chưa tìm ra Stéphane? Hay là anh ta muốn trêu đùa với tôi? Trò đùa cợt... đó chỉ là một cách nói. Những người thích đùa kiểu này đáng bị một cái áo trời vào người lắm.

Dù sao thì thời gian vẫn cứ trôi đi, nặng nề, khó khăn.

Cô Catherine nhận thấy sức khỏe của tôi tiến bộ rất nhiều. Cô thấy một vài cơ bắp của tôi căng lên, run rẩy. Nó buộc ông Raybaud phải áp dụng những bài tập mới.

Bệnh viện. Mùi phoóc môn, ê te, mùi thuốc. Người ta đẩy tôi dọc theo những hành lang lạnh lẽo có tiếng kim loại loảng xoảng. Người ta đặt tôi nằm lên bàn, đâm kim tiêm vào người tôi, rồi dán những dây dẫn điện vào ngực, vào thái dương tôi. Các bác sĩ khám cho tôi, rồi cho tôi ngồi, gõ gõ vào các khớp xương của tôi bằng một chiếc búa cao su, rồi kêu “hừm, hừm” với vẻ hoài nghi. Việc khám bệnh đó diễn ra suốt cả ngày, để rồi kết luận là phải cho đi scan. Thế đấy, tất cả lại đều “hạ cánh” xuống phòng khám của giáo sư Cambrè, mà lúc này thì ông ấy đang tham dự một cuộc hội thảo ở Mỹ. Thế là người ta mặc lại quần áo cho tôi, cho tôi ngồi lại vào chiếc xe đẩy quý giá và chúng tôi lại lên đường trở về nhà.

-Thế nào rồi? – ông Guillaume hỏi. Ông vừa đến để đón chúng tôi về.

-Theo như ông bác sĩ trưởng phòng khám thì cô ấy có tiến bộ nhiều, hiển nhiên là như vậy. Giờ thì phải chờ ý kiến của ông giáo sư để xem xem có phải phẫu thuật hay không.

Ông Guillaume cố ý nói nhỏ để tôi không nghe thấy, nhưng tôi vẫn nghe được ông nói:

-Thế nếu mà cuộc phẫu thuật thành công thì cô ấy sẽ ra sao?

Đến lượt cô Yvette thì thào:

-Họ cũng không biết. Các bác sĩ cho rằng cô ấy có thể nhìn lại được và cố thể cả chức năng vận động nữa...

Tôi cảm thấy nỗi thất vọng ghê gớm xen lẫn một tia hy vọng dữ dội. Thất vọng vì tôi bị gắn chặt với chiếc xe đẩy này, còn hy vọng lại nhìn thấy được và chí ít là có thể cử động được một chút.

Tôi vẫn phải chờ đợi...

Chương 9

Một tai họa bất ngờ đã xảy ra! Cô Yvette trượt ngã trên vỉa hè ướt và bị bong gân ở mắt cá chân, chính là cái mắt cá chân mà cô đã bị trật trong mùa hè này.

Thế là tôi được gửi đến một “vườn rau có khí hậu điều hòa” vì Paul và Hélène gợi ý cho tôi đến tạm trú ở nhà họ trong thời gian cô Yvette chữa bệnh. “Chỉ khoảng mười lăm ngày thôi”, ông bác sĩ nói vậy.

Cô Yvette đã về nhà cô em họ của mình. Còn tôi thì được đặt trong một căn phòng của nhà Fansten. Cô Yvette đã chỉ dẫn cách chăm sóc tôi cho Hélène. Dù sao thì tôi cũng phải sống!

Một lần nữa tôi lại ở trong căn nhà gợi nhớ đến cái đêm tiệc đứng mà tôi đã bị một người lạ mặt sờ soạng khắp mình. Hy vọng đó không phải là Paul, nếu không thì tôi thật sự rơi vào hang ổ của loài sói.

Đang là ban đêm. Tôi đang ngủ. Chiếc giường hơi chật. Cái nệm lông dê nặng lên chân tôi. Tôi chắc chắn đây là phòng ngủ của Renaud. Nó có mùi bụi bặm và bóng tối. Tôi hình dung ra những món đồ chơi treo lủng lẳng trên giá sách đang làm tôi thức giấc bằng những con mắt trống rỗng, chăm chăm. Tôi cần phải ngủ. Đêm đầu tiên trong một căn nhà xa lạ bao giờ cũng rất khó khăn. Elise, hãy thư giãn đi! Mười lăm ngày thôi, sẽ trôi qua rất nhanh thôi. Chỉ bằng khoảng thời gian có một hai vụ giết trẻ con, vài vụ tự sát và một vụ hãm hiếp mà thôi, đúng không nào?

Hôm nay có phải là ngày trăng tròn không nhỉ? Có phải tôi đang nằm trên chiếc giường trẻ con có quầng sáng dịu dịu không? Có phải như trong phim kinh dị không?

Tôi cần phải thư giãn. Tôi phải nghĩ đến cuộc phẫu thuật. Tôi cần phải tập trung hết sức để thoát ra khỏi trạng thái hư vô này. Tập trung hết sức mình. Và ngủ được, như Perses vẫn nói “màn đêm đang thai nghén, ai mà biết được sớm mai màn đêm sẽ sinh ra cái gì?” Amen.

Cuộc sống tự nó biết cách tổ chức. Thật là một nỗ lực rất lớn khi sống giữa gia đình này. Buổi sáng, Hélène dậy vào lúc 7 giờ 15, đánh thức Paul và chuẩn bị bữa sáng rồi mới đánh thức Virginie. Paul thì không ngừng than thở rằng anh ta sắp bị muộn và chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Virginie thì cứ lẻo đẻo theo sau để rồi cuối cùng bị la mắng. 8 giờ 10, Paul và Virginie ra khỏi nhà. 8 giờ 15, Hélène đến chăm sóc cho tôi, cho tôi đi vệ sinh, tắm rửa và thay quần áo. Thường thì khi xong việc cho tôi, cô đẩy tôi vào phòng khách và bật tivi rồi làm những công việc nội trợ của mình. Tôi cứ mập mờ nghe các chương trình trên tivi vào buổi sáng. 11 giờ, nghỉ ngơi và làm một chút cà phê. Đấy, tuyệt vời thế đấy, tôi được uống cà phê! Cứ mỗi lần thấy lại được vị ngon của cà phê ở đầu lưỡi là tôi lại những muốn ôm chầm lấy Hélène tội nghiệp.

Hélène thường nói chuyện với tôi khi cả hai uống cà phê. Cô kể cho tôi biết những câu chuyện ngồi lê đôi mách trong thị trấn hay những bước tiến trong cuộc điều tra. Cô lo lắng cho Virginie và phàn nàn về Paul. Vì rằng tôi không thể nói được nên cô có vẻ rất tin tưởng tôi. Tôi đã biết được nhiều chuyện. Tôi có cảm giác như mình khám phá một thế giới khác thế giới mọi người đều nhìn thấy, được chìm đắm trong đầu óc của một bà nội trợ bình thường. Thật đúng là ngọn núi Vésuve[11] đích thực, những nỗi sợ hãi không dám thú nhận ấy, những sự oán hận tràn trề ấy? Tôi không còn nhớ nữa.

13 giờ 30, đến thư viện. Hélène đưa tôi đến đó và cho tôi ngồi vào một góc phòng. Tôi nghe thấy tiếng mọi người giở sách, tiếng giày dép đi lại trên sàn nhà, tiếng cười nói của bọn thanh niên. 17 giờ 45, trở về nhà, dùng một chút để đón Virginie đi học về. Cô Catherine đến làm việc massage, kéo dẫn chân tay tôi, bôi dầu, đã đến lúc sử dụng các biện pháp phòng ngừa hoại tử. Paul trở về nhà tắm 19 giờ, 19 giờ 30. Ăn tối lúc 20 giờ. Virginie đi ngủ lúc 21 giờ. Tất cả đều được tổ chức rất tốt, chẳng có gì để nói cả.

Tôi đang nằm trong chiếc giường nhỏ của mình, trong căn phòng của người chết. Virginie đã có lòng tốt nói cho tôi biết đó chính là phòng của anh trai con bé. Con bé lại còn miêu tả căn

phòng cho tôi nghe nữa. Trên bức tường ở cạnh giường có một tấm poster hình Ninja Rùa, còn trên bức tường phía trước, phía trên cái bàn nhỏ là tấm poster của Magic Johnson. Trên bàn học là những quyển sách của Tủ sách Hồng[12], những quyển vở, một túi đựng bi và những cái hộp đựng nhiều hình mẫu chưa hoàn thành.

Dưới gầm giường là một ngăn kéo đựng đầy đồ chơi. Virginie không bao giờ đựng vào những thứ đó. “Toàn đồ chơi của bọn con trai”, con bé nói như thế với cái thái độ khinh miệt. Thứ duy nhất mà con bé đã lấy lại bộ điều khiển Nintendo. Con bé có thể ở lì hàng giờ liền trong phòng để đương đầu với những chiến binh ảo mà nó quật ngã hết người này đến người kia.

Virginie cũng nói với tôi là trên tường có những vết kẻ vạch đánh dấu chiều cao của anh con bé. Những vết bút chì đã gạch mút 1 mét 30 và sẽ không bao giờ cao thêm nữa.

Tôi thật sự không muốn ngủ trong căn phòng này. Không phải là tôi sợ ma, nhưng việc ngủ ở đây, trong căn phòng của một đứa trẻ đã chết với những đồ dùng thân thuộc của người chết ở xung quanh có một ấn tượng rất kỳ lạ. May mắn là lúc này, tôi rất buồn ngủ và tôi không muốn bị tỉnh giấc trong đêm ở đây.

Thật không thể tin nổi được là mọi người trong gia đình này có thể quên ngay sự có mặt của tôi ở đây. Họ nói chuyện với nhau trước mặt tôi cứ như thể là tôi không tồn tại vậy. Cứ như là người ta không biết là trong nhà họ đang có một cái camera theo dõi mọi cử động của họ để hoàn thành phóng sự vậy. Còn tôi thì không phải là camera, mà là một cái máy thu âm. Tôi lắng nghe và im lặng. Còn chuyện sáng nay thì đúng là một “con bão” được thu âm bằng âm thanh dolby stéréo[13].

Hélène:

-Em chán ngấy rồi, anh có nghe thấy không? Em chán ngấy lời trách móc của anh rồi.

Paul:

-Còn anh, em nghĩ là anh không chán hay sao? Hay em nghĩ là anh đang vui vẻ? Đó là con trai anh, em có biết không?

-Thế còn Virginie, nó đang ở đây, anh không thèm quan tâm đến nó. Nó vẫn còn sống, nó cần anh.

-Đó không phải là vấn đề, vấn đề là ở chỗ em đang buông xuôi mọi chuyện. Em hãy tỉnh lại đi. Mẹ kiếp! – Paul kêu lên.

-Với anh thì dễ, vì anh không bao giờ ở đây, anh chẳng quan tâm đến chuyện gì cả. Nếu bọn em có biến mất thì anh cũng chẳng cần biết.

Sau đó có tiếng bát đĩa đổ vỡ.

-Mẹ kiếp! Đưa cho tôi cái chổi.

-Anh đi mà lấy nó.

-Bố ơi, chúng ta bị muộn mất.

-Virginie, vào phòng khách lấy cặp đi.

-Nhưng con xong rồi, bố ơi...

-Được, chúng ta đi.

-Paul, chúng ta cần phải nói chuyện!

-Không phải lúc này.

-Vậy thì khi nào? Cho em biết khi nào?

-Anh muộn rồi, Hélène, tha lỗi cho anh. Virginie! Áo khoác của con đâu?

-Anh có hiểu được là em mệt mỏi lắm rồi không? Paul! Paul!

Cửa ra vào đóng lại.

Tôi thu mình bé lại trên giường của mình. Có những tiếng đập phá cái kính ở trong bếp, có

cái gì đó rơi xuống. Có lẽ là cốc chén thủy tinh? Cửa ra vào bị đóng sập một cách thô bạo, những tiếng chổi quét trên đồ đạc. Sau đó là sự im lặng. Tôi hình dung ra Hélène đang khóc. Tôi nghe thấy những lời nói lộn xộn: “Con trai tôi... vì sao người ta bắt mất nó?... không hiểu gì hết...”. Một sự im lặng kéo dài. Rồi có những bước chân trên hành lang đi về phía tôi.

-Chào Elise, ngủ ngon chứ?

Giọng nói gọn và sắc. Không chờ tôi trả lời, Hélène nhắc tôi lên rồi đưa cho tôi cái xô. Sau đó cô đặt tôi vào ghế và đẩy tôi vào phòng tắm mà không nói một lời nào. Cô lau mặt cho tôi, lau cổ, lau người cho tôi rồi mặc cho tôi một chiếc áo T-shirt.

-Xong rồi, chúng ta đi ăn sáng.

Vào bếp. Xe đẩy của tôi nghiêng lên cái gì đó kêu kèn kẹt, lao sào. Tôi ngửi thấy mùi cà phê và mùi cháy khét. Hélène đưa tôi một tách cà phê vào gần miệng tôi, nhưng cô làm quá đột ngột đến mức cà phê nóng rót xuống cằm tôi.

-Ôi, tôi xin lỗi, sáng nay tôi căng thẳng quá...

Tôi biết, tôi biết, chỉ cần giữ tách cà phê lại đi, nó làm tôi bỏng đấy. Cô lau chùi cho tôi, mạnh đến nỗi nó còn tẽ hơn vết bỏng ấy. Hy vọng là cô ấy không cầm cái thìa vào mắt tôi.

Tôi đang cố nuốt một cách cẩn thận món ngũ cốc có bổ sung vitamin ăn liền đáng sợ này. Tiếp theo là một thìa cà phê, lần này thì không bị đổ ra ngoài.

-Tôi đã cãi nhau với Paul...

Cuối cùng thì cô ấy cũng đã nói chuyện... Lại một thìa ngũ cốc nóng. Tôi bỗng nghĩ đến những đứa trẻ đáng thương mà bố mẹ chúng sáng nào cũng bắt phải ăn món này...

-Paul nghĩ rằng Stéphane đã giết vợ anh ấy. Tôi thì tôi tin chắc không phải vậy. Stéphane chắc chắn không thể làm được việc đó. Anh ấy không yêu Sophie, nhưng anh ấy không giết cô ấy. Tôi biết ai làm việc đó.

Nào, một tiết lộ mới. Tôi đang nghe đây.

-Đó là người tình của cô ấy. Sophie đã lừa dối Stéphane từ nhiều tháng nay rồi. Có một lần, khi đến nhà cô ấy, tôi nghe thấy cô ấy đang gọi điện. Cô ấy đang nói: “Anh ta sẽ không về trước ngày mai đâu, hẹn nhau ở chỗ cũ nhé...”. Cô ấy nhìn thấy tôi và tỏ ra rất bối rối, nên đổi giọng luôn: “Vâng, tôi sẽ gọi lại cho ông” rồi dập máy. Tôi chẳng nói chuyện này với ai hết, nó không liên quan đến tôi, đúng không? Nhưng trong lúc tôi muốn chắc chắn về người này, người mà Sophie nói chuyện qua điện thoại ấy, thì hắn đã giết cô ấy. Không phải là Stéphane đâu. Họ đã cãi nhau, hoặc là anh ta đã kết hôn và Sophie đã dọa anh ta là sẽ nói hết chuyện cho vợ anh ta. Đây, một chuyện địa loại như vậy. Cô ấy rất hung dữ, một người rất giỏi những trò lừa dối.

Hélène ngừng lại để cạo cái gì đó trong bồn rửa. Hãy nghĩ về những tin mới này nào! Sophie lừa dối Stéphane. Tại sao lại không thể chứ? Chính người tình của Sophie đã giết cô ấy. Đây, sao lại không thể như vậy chứ? Rốt cuộc, tôi bắt đầu tin là trong cái thị trấn này mọi chuyện đều có thể xảy ra. Nếu ai đó nói với tôi rằng người bán thịt lợn có bán thịt trẻ con và cảnh sát thì đang điều hành một mạng lưới buôn người da trắng thì tôi cũng sẽ tin như vậy. Thế cho nên nếu người tình của Sophie giết cô ấy thì... cũng có thể hiểu được. Hélène đang dọn dẹp bát đĩa, tôi nghe thấy tiếng bát đĩa va chạm vào nhau thành tiếng.

-Tôi luôn tự hỏi ai có thể là người mà cô ấy nói chuyện qua điện thoại, nhưng tôi vẫn không thể biết được. Cô ấy chưa bao giờ phản bội. Tôi đã quan sát cô ấy khi chúng tôi gặp nhau, tôi xem cái cách mà cô ấy nói chuyện với những người đàn ông xung quanh, nhưng chẳng thấy gì cả. Có thể đó là một ai đó không sống ở đây.

Tôi có ý này hay hơn. Nếu người tình của Sophie là kẻ đã giết bọn trẻ và Sophie đã phát hiện ra hắn? Đó không phải là lý do để khờ cô ấy và đổ tội lên Stéphane, nếu như anh ta đã chết – như tôi cảm thấy thế? Ôi, tôi biết, tôi biết, tôi chắc chắn là người ta sẽ tìm thấy Stéphane “đã tự tử” với một bức thư thú tội. Nếu như vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc và tên sát nhân sẽ được yên ổn. Vật cản đường duy nhất mà hắn còn gặp phải là Virginie và... tôi. Thế quái nào mà hắn chắc được là Virginie sẽ không phản bội hắn? Tôi quay trở lại giả thuyết lúc đầu của tôi: Virginie biết hắn và yêu quý hắn. Đúng, hắn yêu quý Virginie và chính vì thế mà hắn không làm

hại con bé. Nếu tôi cứ lần theo giả thuyết này thì... thì tôi sẽ đi đến kết luận là người mà Virginie yêu quý nhất đời này sau mẹ con bé chính là...Paul?

Paul, người tình của Sophie? Paul, kẻ giết hại trẻ em? Paul, bạn của Stéphane và biết mọi cử động của anh ta... Paul với sự hài hước rất phong phú, đa dạng của mình... Paul cũng có một chiếc break màu trắng...

Liệu có thể như vậy được không?

-Bây giờ tôi tự hỏi tôi có nên nói với cảnh sát không, có nên nói về cú điện thoại đó hay không. - Hélène nói. - Cô có nghĩ thế không?

Tôi giơ ngón tay lên. Có, tôi nghĩ cô cần phải nói chuyện với cảnh sát. Và phải nói ngay.

-Có một lần, tôi nói với Paul là tôi nghĩ là Sophie có người tình. Anh ấy nổi cáu và kêu tôi là hay dò xét mọi người và cho tôi là một mẹ đàn bà nanh nọc. Một mẹ đàn bà nanh nọc? Tôi cho là đúng như thế. Tôi có cảm giác là mình luôn cáu giận, không lúc nào vừa lòng, luôn hằn học, tôi không biết mình như thế nào nữa. Ông Raybaud đã kê cho tôi mấy viên thuốc an thần. Lúc đầu thì nó có tác dụng nhưng bây giờ thì tôi phải tăng liều lên, nếu không thì tôi không thể ngủ được. Sau khi ngủ, tôi tỉnh dậy một cách u mê, ngây dại. Còn Virginie nữa... Nó cũng là một gánh nặng... Lúc này thì tôi đang muốn thay đổi cuộc sống, ước gì có một chiếc đĩa thần, hô biến xong là tôi được ở một nơi rất xa, chỉ một mình mình thôi.

Điều đó xảy đến với tôi rồi. Tôi đã ở một nơi khác, rất xa và ở một mình, cô đơn đến nỗi mà ngay cả cô cũng không thể hình dung ra được đâu. Hélène, tôi thề với cô là điều đó không đáng được mong ước như vậy đâu. Tôi mong có cuộc sống của cô hơn, mong mình bị mất một đứa trẻ, có một anh chồng lừa dối mình. Tôi mong được ở nơi tôi đang sống, tự chủ với thân xác và các giác quan của mình.

-Thôi, tôi phải đi làm một chút việc vặt đây. Còn cả một đồng hồ cần phải là mà tôi vẫn chưa làm được.

Hélène thở dài nặng nhọc trước khi đẩy tôi vào phòng khách. Máy hút bụi bắt đầu làm việc. Trên tivi có một chương trình phim khoa học nói về cuộc di cư của những con sứa vừa nghĩ tới Paul, tới Steph, và những đứa trẻ bị giết, nghĩ tới ngh vụ hành hình cắt chân cắt tay mà chúng phải chịu đựng. Cảm giác đau đớn làm sao khi chúng bị tổn thương kinh khủng đó. Cắt chân cắt tay, nhổ tóc, moi tim móc mắt... để làm gì chứ? Có phải là để cho mắt không thể nhìn thấy nữa, cho tay chân không còn có thể sờ mó được nữa, để cho con tim không đập nữa và mái tóc êm dịu đó không còn thu hút được hân nữa?

Hélène tắt máy hút bụi và tiếng của phát thanh viên được nghe thấy rõ hơn: "... tin nhanh đặc biệt này. Đúng thế, cảnh sát vừa phát hiện ra xác của Stéphane Migoin, một trong những nhân chứng đang bị tìm kiếm trong cuộc điều tra về nha vụ giết người tại Boissy-les-Colombes. Theo những ghi nhận đầu tiên thì có thể Stéphane Migoin đã kết liễu đời mình bằng một phát súng vào đầu, sau khi đỗ xe tại bãi đỗ xe dọc theo xa lộ Hêtraie, trên đường cao tốc A. Tại hiện trường, người ta còn tìm thấy một bức thư để trên ghế lái có thể làm sáng tỏ nguyên nhân cái chết của anh ta, vì lẽ rằng có một số lời buộc tội nhằm vào anh ta..."

-Họ đang nói cái gì vậy? Stéphane ư?

Hélène chạy vội lại vặn to tivi lên, nhưng đã quá muộn. Đã đến phần quảng cáo.

-Tôi có nghe rõ không? Stéphane đã chết rồi ư?

Tôi giơ ngón tay lên.

-Anh ấy tự tử?

Tôi lại giơ ngón tay lên. Như tôi đã đoán trước, với một bức thư bên cạnh anh ta. Stéphane đáng thương. Anh ấy có nói đến một âm mưu. Anh ấy có lý.

-Nó muốn nói rằng... Chắc là hân đã giết! Ôi, tôi phải gọi cho Paul ngay.

Đúng đấy! Theo tôi thì chắc là Paul đã biết tin rồi. Bởi vì lập luận của tôi đã tỏ ra chính xác và nếu có chính xác thì chồng của cô chẳng phải ai khác mà chính là kẻ đã giết Stéphane và Renaud! Nhưng làm sao mà một người đàn ông có thể giết con đẻ của mình chứ? Cũng đã có

một đôi vợ chồng giết người mà cảnh sát vừa mới bắt được ở Anh, bị tình nghi là đã giết con gái đẻ của mình, nhưng dù sao thì... Paul... Tuy nhiên, chắc phải là có ai đó đã làm việc này. Không ai có vẻ là thủ phạm, chỉ có duy nhất một người...

-Alô, làm ơn cho tôi nói chuyện với ông Fansten, vâng, vợ của ông ấy... Alô, Paul hả, anh đã biết tin gì chưa? Người ta đã tìm thấy Stéphane, anh ấy chết rồi, anh ấy tự tử... Gì cơ? Trên tivi, vừa mới đây thôi... anh ấy có để lại một lá thư... một viên đạn bắn vào đầu, đúng, em chắc chắn thế, người ta nói trên tivi mà, thôi được, được rồi, em sẽ bình tĩnh, em hiểu rồi, hẹn lát nữa gặp lại... Paul?

Tôi đoán là anh ta đã gác máy.

-Paul sẽ cố tìm hiểu thông tin. Anh ấy đang bận họp, anh ấy sẽ gọi điện lại.

Rất tiện lợi, bằng chứng ngoại phạm là một cuộc hẹn. Cuộc hẹn luôn cho phép người ta không phải chịu đựng những cuộc nói chuyện không thú vị. Đột nhiên tôi nhận ra rằng mình đang hướng tới giả thuyết chồng của người bạn gái thân của tôi là một con quái vật. Ấy vậy mà tôi không thể ngăn mình đi theo hướng suy nghĩ đó. Đó có thể là do tôi bị giam hãm trong tình trạng cô đơn này. Nhắc đi nhắc lại không ngừng điều mà tôi nghĩ về một cái thế giới mà tôi không thể trông thấy nữa đối với tôi có thể là khó nhận biết. Hélène không ngừng bồn chồn sau lưng tôi, miêng cứ lẩm bẩm những lời lộn xộn không đầu không cuối. Sau cái chết của cậu bé Massenet, rồi đến cái chết của Golbert, tiếp đó là việc Sophie tự tử, bây giờ đến lượt Stéphane, bốn cái chết trong khoảng thời gian chưa đầy sáu tháng... Tôi tin chắc là Stéphane đã bị giết trong khi anh ta gọi điện cho tôi mấy hôm trước. Kẻ giết người đã vào trong cabin điện thoại và đập chết anh ta, sau đó kéo cái xác đến chỗ xe ô tô, bắn một phát vào đầu anh ta và tạo thành một vụ tự sát. Thế còn lá thư? Các chuyên gia sẽ xác định xem đó có đúng là do Stéphane viết hay không. Nếu đúng là anh ta viết là thư đó, thì tôi chẳng còn việc gì hơn là chấp nhận giả thuyết của mình.

Điện thoại đổ chuông.

-Alô! Đúng! Ai đó? Xin lỗi, tôi nghe không rõ, tiếng rè quá... Thật khủng khiếp... Em biết rồi, nhưng dù sao thì... hình dung ra Stéphane... Ôi Paul, anh có biết rằng... vâng, đồng ý, lát nữa gặp lại.

Hélène gác máy một cách chậm chạp.

-Paul gọi điện. Anh ấy đã nói chuyện với ông giám đốc Guimard của Sở cảnh sát. Anh ấy biết rõ ông ta, vì ông ta có một tài khoản ngân hàng... Họ đã tìm thấy Stéphane sáng nay lúc 8 giờ, trên bãi đỗ xe số 4 dọc theo xa lộ. Anh ấy bị một viên đạn bắn vào đầu bằng khẩu các bin của mình. Và anh ấy để lại một lá thư xin lỗi về những việc anh ta đã làm với bọn trẻ... thật điên rồ!

Giọng của cô ấy như lướt đi một cách đáng lo ngại. Tôi nghe thấy cô ấy lao ra khỏi phòng, có lẽ là để khóc. Stéphane, một viên đạn vào đầu... bằng khẩu súng của mình. Anh ta có mang súng theo không? Trong trường hợp ngược lại, liệu ai có thể vào được căn hộ của anh ta... ngoài người tình của Sophie? Mọi tình tiết đều tập trung vào một điểm. Hoặc là Stéphane thật sự là hung thủ và anh ta làm vậy để không bị truy tố trước pháp luật; hoặc đây là một âm mưu được hung thủ dựng lên nhằm đánh lạc hướng điều tra. Bây giờ lại quay trở lại Paul, bạn thân nhất của anh ta... Tương lai sẽ cho chúng ta biết liệu anh ta có phải là thủ phạm không.

Bản tin lúc 13 nói rõ hơn về vụ việc này. Lý lịch trích ngang của Stéphane, nhắc lại vụ tự sát của vợ anh ta, những vụ giết người, chiếc áo sãngday được tìm thấy trong căn lều, lệnh truy nã được phát ra từ mười lăm hôm nay, cuộc phỏng vấn ông giám đốc Guimard... Có một lúc Hélène kêu lên:

-Trời ơi! Nhìn cái xác kìa nằm trên băng ca, cứ nghĩ dưới tấm vải đó là Stéphane... và chiếc xe kia dính đầy máu... Đáng lẽ họ không nên phát những hình ảnh đó...

Cô không nói nữa khi nhận ra tiếng của điều tra viên Florent Gassin: "... không thể nói gì với quý vị được. - Lá thư được tìm thấy cạnh Stéphane có phải là thư thú tội không? - Xin lỗi, nhưng tôi không thể trả lời được. - Cuộc điều tra đã kết thúc chưa? - Cứ cho rằng những lời

buộc tội nhằm vào Migoin và nay thì có vẻ như mọi chuyện đã được khẳng định, nhưng chúng tôi cần chờ công tác giám định cuối cùng đã trước khi chắc chắn... Xin lỗi, tôi phải đi...”

Đúng như dự đoán. Trò chơi lại tiếp tục. Hoan hô Thần rừng. Bây giờ thì ông sẽ làm gì để thỏa mãn bản năng giết người của ông? Vì nếu Stéphane bị coi là hung thủ giết bọn trẻ thì giờ anh ta không thể tiếp tục được nữa vì anh ta đã chết... Đúng vậy, tôi chưa nghĩ đến điều đó. Có phải điều đó có nghĩa là tên sát nhân muốn định ra một thời hạn cho công việc của hắn không? Rằng hắn muốn ẩn danh một cách lặng lẽ sau khi đã đổ tội lên một người khác? Thật không may là kiểu người bị ám ảnh này hiếm khi chịu dừng lại.

-Ôi, muộn mất rồi, tôi không để ý thời gian gì cả, cần phải đi thôi...

Hélène thu dọn lại bát đĩa, tắt tivi và chúng tôi lên đường, tôi cùng với những ý nghĩ cứ đảo lộn trong đầu tôi, còn Hélène thì bước đi với nỗi lo sợ và buồn phiền của mình.

Tại thư viện, mọi cuộc bàn tán chuyện trò đều xoay quanh Stéphane. Phần lớn mọi người đều cho rằng anh ta là kẻ giết người và những lời bàn tán cứ thế mà lan rộng ra.

-Anh ta nom có vẻ tử tế thế...

-Chẳng biết thế nào... Phải nói rằng hắn ta điều hành một câu lạc bộ bóng đá.

-Lúc nào hắn cũng có chuyện gì đó để cười...

-Nghĩ đến việc hắn đi giết năm người mà xem!

-Một tên bệnh hoạn giới tính..., vợ hắn ta đã kiện cáo rồi, nhưng hắn lại kháng án và đòi những thứ rất lạ...

-Tôi thì cứ nghĩ anh ta có điều gì đó không bình thường...

-Anh ta cầm tinh Sư tử, mà lại có cả Thiên ngư nữa, là người có bản tính hai mặt, xấu xí lẫn nhau...

Họ cố gắng nói nhỏ vì có mặt Hélène ở đó, nhưng họ không thể không thốt lên những tiếng kêu to khi cảm xúc bị dâng trào. Thật hồi hộp, có một tên sát nhân ở đây, ngay gần nhà của họ, ở ngay trong thị trấn của họ, mà không phải là ai xa lạ, chính là một ông chủ thầu xây dựng được nhiều người biết đến... Một đồng nghiệp của Hélène hỏi cô ấy xem cô có muốn về nhà không, và đề nghị giúp Hélène trông coi công việc trong buổi chiều, nhưng Hélène từ chối và nói rằng cô muốn làm nốt những tài liệu còn tồn đọng rồi để cho Mariame – đồng nghiệp của mình – tiếp đọc giả.

Tôi ngồi ở đó và lắng nghe mọi chuyện. Tôi nghĩ đến cô Yvette đáng thương của mình. Chắc là cô sắp trở về. Còn cả Virginie nữa. Con bé sắp được biết mọi chuyện.

Hélène đã làm xong món thịt băm và món khoai tây nghiền rất nhanh. Virginie đang chơi ở trong phòng, chắc là con bé vẫn chưa biết chuyện gì. Paul đang xem tin tức trên tivi. Khi anh ta về đến nhà, Hélène đã vội lao ra mở cửa. Tôi đoán rằng anh ta đã ôm cô vì họ đã im lặng trong một lúc. Sau đó Paul nói: “Anh đi uống cái gì đây, anh mệt lắm”. Tôi nghe thấy tiếng whisky và những viên đá rơi tòm vào cốc. Rồi anh ta thả mình xuống tràng kỷ.

-Thế nào Lise, cô đã thấy chưa? Ngạc nhiên chưa... Thật không thể tin được...

Có những lúc tôi hầu như hài lòng khi không thể phản ứng. Hoàn toàn trơ lì. Tivi đang phát lại tin tức buổi trưa. Hélène vẫn đang bận bịu trong bếp.

-Virginie, ăn cơm thôi!

-Em đã nói với con chưa? – Paul hạ giọng hỏi.

-Không, em không thể.

-Cũng cần phải nói cho con biết.

-Nhưng nếu nó biết vì sao người ta kết tội Stéphane...

-Không nên giấu sự thật với trẻ con.

-Bố mẹ đang nói chuyện gì vậy? Bố ơi, chuyện gì vậy?

Virginie vừa mới đến.

-Nghe này con gái, đó là về chú Stéphane.

-Chú ấy trở về rồi sao?

-Không, không hẳn thế. Chú ấy... chú ấy bị tai nạn. – Paul trả lời với một giọng dịu dàng, cái giọng mà anh ta đúng khi nói chuyện với con gái và khi anh ta quyến rũ tôi.

-Chú ấy đang ở bệnh viện à?

-Chú ấy chết rồi, con gái ạ, chú ấy đã bay lên trời.

-Chú ấy đi gặp Renaud phải không? Chú ấy thật may mắn!

Một sự im lặng đáng sợ. Khi nào thì người ta mới nhận thấy con bé này cần được điều trị tâm lý?

-Chú ấy bị tai nạn gì vậy ạ?

-Tai nạn ô tô.

-Ở trường con, ai cũng nói là chú ấy giết người...

-Cái gì cơ? – Hélène kêu lên.

-Nhưng con thì con biết không phải như vậy, nên con không thêm để ý. Chúng ta ăn gì đây hả mẹ?

-Khoai tây nghiền và thịt băm. – Hélène trả lời một cách máy móc.

-Thật tuyệt!

Và mọi chuyện cố nhai món thịt băm mà chẳng thấy ngon miệng chút nào, trừ Virginie ăn ngấu nghiến.

Sau bữa tối, Virginie lại gần tôi chúc tôi ngủ ngon. Con bé còn thì thầm vào tai tôi:

-Tối nay cháu sẽ gọi cho Renaud để xem anh ấy có nhìn thấy chú Stéphane trên ấy không. Cần phải giúp chú ấy để chú ấy lên được trên đó... Chúc cô ngủ ngon!

Nếu có một ngày mà tôi lại có thể cử động được thì tôi sẽ tóm ngay lấy con bé và tra tấn nó cho đến khi nó phải thú nhận hết sự thật với tôi mới được.

Mấy giờ rồi? Tôi vừa mới giật mình tỉnh giấc. Tôi không nghĩ là trời đã sáng. Mọi thứ còn đang rất yên tĩnh. Cái gì đã đánh thức tôi dậy? Tôi cố lắng nghe.

-Cô Elise!

Tim tôi đập mạnh, rồi tôi nhận ra tiếng của Virginie.

-Cô Elise, nếu cô còn thức thì hãy giơ ngón tay lên.

Tôi giơ ngón tay lên.

-Renaud nói với cháu là Thần rừng đã giết chú Stéphane để trừng phạt chú ấy vì đã can thiệp vào công việc của Thần rừng. Cô có nghe cháu nói không?

Có.

-Anh ấy đang ở đây với cháu, Renaud ấy. Anh ấy thấy cô rất xinh. Anh ấy nói rằng, nếu cô chết thì cô sẽ làm một người chết rất xinh đẹp.

Ngay lập tức tôi tưởng tượng ra là Virginie đang nghiêng đầu về phía tôi, bóng ma lạnh lẽo của anh con bé ở đằng sau, và con bé thì xanh xao trong chiếc áo ngủ trắng toát, tay cầm một con dao sẵn sàng cắm phập vào tim tôi, miệng luôn mồm lặp đi lặp lại “người chết xinh đẹp, người chết xinh đẹp”... Con bé này làm tôi hóa điên mất, tôi sợ đến nổi cả da gà.

-Anh ấy bị đói, anh ấy muốn ăn bánh sôcôla của mẹ cháu. Cháu dẫn anh ấy đến chỗ tủ lạnh đây.

Ừ, dẫn anh cháu đi đi, cháu cũng đi đi!

- Mọi người đều cho rằng chính chú Stéphane là người làm cho bọn trẻ bị chết nhưng không đúng như vậy đâu. Renaud cũng biết vậy và cô nữa, chỉ mình chúng ta biết thôi, cả ba chúng ta. Cô thấy đấy, Renaud thì chết rồi, cháu thì vẫn sống, còn cô thì ở giữa... Thôi, chúng cháu đi đây. Cháu chỉ muốn nói với cô là... không nên sợ chết, Renaud nói với cháu là chết không hề đau tí nào cả.

Cảm ơn, thật tuyệt. Những bước chân nhỏ nhẹ, êm ái xa dần. Tôi cố gắng thở chậm chậm. Con bé đáng thương này đang bị hoang tưởng. Thôi, hãy cố quên cái đêm nay đi. Tôi cần phải ngủ lại được, nếu không thì tôi lại suy nghĩ mãi về chuyện vừa xảy ra mất.

- Virginie, con đấy à? – tiếng của Hélène.

- Con đi tiểu mẹ à.

- Đi ngủ đi mau lên!

- Chúc mẹ ngủ ngon.

- Chúc con ngủ ngon, con yêu. – Hélène thì thầm nói tiếp. – Là Virginie đấy.

- Anh không thích con bé cứ lang thang trong đêm như thế... - Paul nói.

Cả hai đang thì thầm, nhưng trong màn đêm yên tĩnh tuyệt vời như thế này, tôi vẫn nghe thấy rõ.

- Hélène...

- Gì cơ?

- Hélène, chúng ta cần nói chuyện.

- Muộn rồi...

- Hélène, em có nghĩ rằng Stéphane đã chết không?

- Anh bị làm sao đấy?

- Chết tiệt, em vẫn cố tình à?

- Đừng nói to quá, anh sẽ đánh thức Elise dậy mất.

- Anh không cần biết, anh thấy chán khi lúc nào cũng thấy cô ấy ở đây rồi. Anh chắc chắn là cô ấy đang theo dõi chúng ta...

- Nhưng suốt mùa hè vừa rồi anh không có vẻ gì là chán hết...

- Em thật điên rồ!

- Sao cơ? Chẳng phải cô ấy làm anh rất vui hay sao? Anh nghĩ là em không biết chuyện anh vuốt ve cô ấy đấy à?

Chính là anh ta. Giờ thì tôi có thể chắc chắn rồi. Chính là anh ta, đêm đó, trên trăng kỷ. Đồ trụy lạc bẩn thỉu.

- Hélène, trời ạ, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc được không?

- Nói chuyện à?

- Thôi mặc kệ, không có gì cả. Quên chuyện đó đi.

Chắc là họ đã đóng cửa nên tôi không nghe thấy gì nữa. Paul định nói chuyện gì? Dù sao đi chăng nữa thì anh ta không còn chỗ trong tim tôi nữa. Hết rồi những cái ve vuốt trên vai, những lời nói triu mến. Tôi có cảm tưởng mình là một bà cô già đến chơi mà chủ nhà lại muốn tống cổ đi cho rảnh.

Tôi chỉ còn việc đếm cừu để cố mà ngủ được nữa thôi.

Chương 10

C-hào Elise, ngủ ngon chứ?

Tôi giật mình tỉnh giấc. Chắc là tôi đã đếm được đến 3255 con cừu rồi và giờ tôi vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

-Thời tiết thật là tuyệt vời. Đúng là một ngày mùa thu thật sự. – Hélène vừa nói vừa mở các cánh cửa sổ.

Tôi không hiểu vì sao Hélène lại mất thời gian để mở và đóng cửa sổ như vậy, vì với tôi thì nó chẳng thay đổi được gì cả.

Có tiếng chuông cửa.

-A, có ai đó gọi cửa. Tôi sẽ quay lại ngay thôi.

Nhanh lên, bởi vì tôi đang rất buồn đi tiểu đây này. Giọng một người đàn ông và tôi đang căng tai ra để nghe ngóng. Đó là Florent Gassin.

-Xin lỗi đã làm phiền cô vào lúc sớm thế này, nhưng tôi có một vài câu hỏi cho cô và cả chồng cô nữa.

-Chồng tôi đã đi rồi, anh ấy đưa Virginie đến trường trước khi đi làm.

-Thôi vậy, không sao. Cũng không phải là việc công nhưng tôi muốn biết liệu cô có nghe thấy những tiếng đồn là Sophie Mogoin có một mối quan hệ...

-Anh có dùng cà phê không?

-Ồ... không, cảm ơn.

-Mời anh ngồi. Xin lỗi anh, tôi bận một chút. Tôi sẽ quay lại ngay.

-Ồ... vâng...

Sau đó Hélène chạy vào phòng tôi.

-Bô đây. Điều tra viên Gassin đang ở đây, tôi không biết phải làm sao nữa, anh ta muốn biết liệu Sophie có... Cô có cho rằng tôi nên nói với anh ta không.

Tôi giờ ngón trở lên. Hélène đẩy cái bô vào.

-Lát nữa nhé.

Cô nói rồi quay trở lại phòng khách.

-Giờ thì tôi có thể nói chuyện với anh.

-Về Sophie Migoin..., - Gassin bắt đầu. Có thể thấy rõ là anh ta đang bối rối.

-Sự thực thì tôi có nghe nói về chuyện đó...

-Thế là đúng như vậy?

-Tôi nghĩ là đúng. Thật ra, tôi có nghe thấy cô ấy nói chuyện điện thoại với một người đàn ông, họ có nói về một cuộc hẹn nào đó...

-Cô có biết đó là ai không?

-Không. Nhưng nếu mà tôi có biết đó là ai thì tôi cũng sẽ không nói với anh. Sophie đã chết, Stéphane cũng vậy, không cần phải khơi lại mọi chuyện.

-Cần phải chứng minh rõ ràng liệu Sophie Migoin có phạm tội hay không. Cô không nghĩ thế à?

-Tôi không thấy chuyện đó liên quan đến Sophie.

-Thẩm phán tỏ ra không được thuyết phục lắm với việc tự tử của ông Migoin. Bà ấy muốn chắc chắn là đó không phải là cái chết bị dàn dựng nhằm làm cho ông ta phải chịu trách nhiệm về hàng loạt vụ giết người này.

Cái bà thẩm phán này không ngờ nghề chày nhé. May là còn có bà ta!

-Thế còn lá thư mà Stéphane đã để lại?

-Lá thư, đúng, theo tôi không thể không nhắc đến điều đó. Đó cũng là điều mà cảnh sát tư pháp nghĩ. Bức thư đó đã được đánh máy, bằng cái máy chữ mà anh ta thường dùng để thảo thư từ công việc, do vậy nó đã được đánh máy trước khi anh ta đi, và giấy là loại giấy anh ta thường dùng, chữ ký cũng là của anh ta.

Thư được viết bằng máy chữ! Thay đổi rồi đây! Một người như Stéphane lại ngồi đánh máy bản thú tội của mình?! Chỉ có những người lao động trí óc mới làm thế. Tôi cố hình dung ra Stéphane ngồi bỏ nắp chiếc bút mực mạ vàng của mình và chăm chú viết lên một tờ giấy kẻ ô vuông.

-Tại sao anh lại kể với tôi những chuyện đó?

-Có vẻ như chuyện đó có liên quan đến cô. Dù sao thì con trai cô..., tôi xin lỗi, tôi muốn nói là... con của chồng cô...

-Renaud đã chết, ông thanh tra ạ. Không gì có thể làm nó quay trở lại được nữa. Tôi chán tất cả những chuyện này lắm rồi. Những điều tôi cần, đó là sự yên ổn mà thôi.

-Nhưng sự yên ổn chỉ có được khi có được sự thật, sự thật sẽ xoa dịu nỗi đau...

-Anh nghĩ gì về sự thật? Đôi khi biết còn đau khổ hơn là không biết, nhất là khi sự thật đó rất phũ phàng. Và sự thật mà anh vừa nói với tôi là không thể chịu được.

-Cô có thể đồng ý kiến với bà thẩm phán, nhưng tôi không cho là nó đã được xác minh.

-Anh đã xong chưa? Tôi còn có việc phải làm.

Gassin nói, giọng ấp úng... Dù sao thì anh ta còn trẻ và xin lỗi, anh ta chỉ làm vương chân mà thôi.

-Được thôi, tôi không muốn làm phiền cô.

-Xin chào ông thanh tra.

-Tạm biệt cô, tôi...

Cửa ra vào đóng sầm. Có tiếng di chuyển ồn ào:

-Đồ bẩn thỉu! Toàn một bọn thối thay bẩn thỉu! Hãy để cho tôi yên! Mẹ kiếp, mẹ kiếp! Cầu cho tất cả chúng nó tự đánh vào đầu nhau!

Hélène vừa gào thét vừa khua đập vào đồ đạc. Còn tôi, tôi chẳng tin vào bất kỳ sự cứu giúp nào cả, tôi đang nằm dài trên giường như một con sư tử biển bị mắc cạn. Tôi còn nghe thấy cô ấy khua khoắng thêm một lúc, rồi không nghe thấy gì nữa. Chắc là cô ấy mệt lả. Cơn giận dữ tạm lắng, nỗi buồn phiền cũng tạm lắng. Việc đó đối với tôi thật quá khó khăn, khi tôi biết được mình không thể kêu khóc, không thể cào lên trên má, gãi đầu gãi tai hay đập phá đồ đạc. Thật khó khăn biết bao thì không thể được mệt mỏi, không thấy buồn phiền...!!! Thật khó khăn khi thấy mình cô đơn, bị giam cầm trong trí óc vẫn hoạt động, vẫn không ngừng ghi lại những suy nghĩ, những hình ảnh, những lời nói.

Sự yên tĩnh quay trở lại. Trong im lặng, tôi bỗng nghe thấy một tiếng rên cứ đều đều vang lên, một tiếng rên khe khẽ, đau đớn và tôi hình dung ra Hélène hai tay ôm đầu, rên rỉ vì đau đớn nửa như một con thú bị thương nửa như một đứa trẻ không thể tự vệ. Thật là xúc động khi biết được nỗi đau thầm kín của ai đó. Tôi nuốt nước bọt. Tiếng rên rỉ vẫn phát ra không ngừng mà lại còn to hơn, mạnh hơn, rõ ràng hơn rồi đột ngột trở thành tiếng nức nở khàn khàn, một thứ tiếng nức nở cụt ngắn như xé rách cổ họng, rồi không nghe thấy gì nữa.

Có tiếng bước chân, tiếng cánh cửa mở ra. Nước chảy. Chắc hẳn cô ấy đang vốc nước lên mặt. Nước ngừng chảy. Những bước chân tiến lại phía tôi.

-Anh ta đi rồi. Họ vẫn tin rằng Stéphane là hung thủ, chỉ có bà thẩm phán là vẫn nghi ngờ. Những chuyện này thật rối ren. Tôi lại trông thấy chúng tôi cách đây bảy năm, khi chúng tôi quyết định đến sống tại đây. Sự yên ổn, cảnh nông thôn, cuộc sống điền viên... Thật ngu ngốc.

Có vẻ như Hélène ngừng lại suy nghĩ một chút, sau đó cô nói tiếp:

-Cô biết không, tôi luôn tự hỏi con trai tôi sẽ làm gì khi nó lớn. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi luôn hình dung ra nó bên bánh lại một chiếc thuyền buồm, tóc nó bay trong gió...

“Con trai tôi”, cô ấy có vẻ rất gần bó với thằng bé như thể nó là con đẻ của cô ấy vậy.

-... và cũng lúc đó, tự đáy lòng mình, tôi có một linh cảm, một linh cảm khủng khiếp về một điều bất hạnh. Cũng có thể là vì đó là một đứa bé trai. Bọn con trai thường hay chết hơn con gái, vì chúng yếu ớt, mỏng manh dễ vỡ hơn. Đúng thế đấy, tôi luôn luôn lo sợ cho nó, lo sợ như thể có điều tồi tệ gì đó luôn rình mò nó, một điều gì đó có hại cho nó luôn ẩn nấp trong bóng tối. Và rồi điều tôi lo sợ đã trở thành sự thật. Người ta đã đánh cắp nó khỏi tôi.

Cô ngừng lại hít thở sâu, việc đó làm cho cô yên tâm trở lại.

-Rồi sẽ có một ngày, người ta sẽ phải có lúc lúng túng, khó khăn trong cuộc sống. Người ta có thể làm được gì chứ? Chẳng ai có thể định đoạt được số phận của mình, đúng không? Nhìn lại cô đi, chắc cô chưa bao giờ hình dung ra điều gì sẽ xảy đến với mình. Cái thi trấn này chỉ mang lại những bất hạnh, đó là sự thật. Chúng tôi cần phải ra đi. Paul nói là chúng tôi không thể. Anh ấy lo lắng không thể tìm được một công việc tốt như thế. Anh ấy thà bán linh hồn mình còn hơn là kiếm được ít tiền hơn. Anh ấy không để ý thấy đấy thôi. Tôi tin là tự đáy lòng mình, tôi ghét anh ấy. Đúng vậy, có một lúc nào đó tôi tin là mình yêu một người nào đó và rồi bỗng nhận ra mình căm ghét người đó. Không phải lúc nào cũng như vậy đúng không? Mấy giờ rồi nhỉ? Thật điên rồ, thời gian trôi qua thật nhanh khi người ta chẳng có hy vọng gì. Nào, tôi sẽ thay quần áo cho cô.

Giờ thì cô ấy còn hát lẩm nhẩm nữa, một dáng vẻ mà tôi chưa từng nhận thấy, linh hoạt và cứng cáp, vừa hát cô vừa mặc quần áo cho tôi một cách vụng về. Chắc là tôi phải nặng và trở ỉ như tôi vốn là vậy. Tôi cố gắng làm cho mình nhẹ đi. Tiếng hát rì rầm cố tạo ra vẻ đang vui vẻ của cô ấy thật đáng thương. Thế đấy, tôi đã được mặc xong quần áo. Và chúng tôi sang phòng ăn.

Bữa trưa thật rầu rĩ, ử ê với phần còn lại của món khoai tây nghiền và những miếng cá đông lạnh. Tôi không thấy đói lắm. Hélène vẫn không nói năng gì, cô cứ vừa lẩm nhẩm hát cái giai điệu khó chịu đó vừa tống cái thìa vào miệng tôi. Tôi cảm thấy những động tác của cô ấy rất mạnh mẽ, căng thẳng và tôi luôn có cảm giác là cô sẽ làm tôi bị đau. Tôi cố nhai thật nhanh để kết thúc cái công việc nặng nhọc này càng nhanh càng tốt. Không có pho mát cũng chẳng có tráng miệng gì cả. Chỉ có mỗi cà phê, nhưng rất đặc, cà phê đen, nồng và quá nóng. Tôi bị bỏng mà chẳng thể phản ứng gì được. Và, hấp, lên đường.

Tôi nóng lòng mong cho cô Yvette mau khỏi bệnh để có thể trở về nhà mình. Nhất là sau khi biết được Paul coi tôi như gián điệp, tôi lại càng trông chờ cô ấy trở về. Xe đẩy bỗng dừng lại đột ngột. Lại có chuyện gì nữa đây?

-Hélène! Mình đã định gọi cho các cậu.

Ra là cô nàng hoàn hảo, tức Claude Mondini, đang nói nhỏ và rất nhanh:

-Sáng nay một viên thanh tra đã đến nhà hỏi mình về cuộc sống riêng tư của Sophie... Đương nhiên là mình trả lời là mình không biết gì hết. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, đúng không? Cứ mỗi lần mình nghĩ đến những điều mà họ buộc Stéphane là mình lại không ngủ được nữa. Jean-Mi bắt mình phải uống thuốc. Thật là kinh khủng, kinh khủng!

Sau đó cô nói to hơn:

-Ra là cậu đang chăm sóc Lise đấy à?

-Bà Yvette đang bị bong mắt cá chân...

-À đúng rồi, thế mà tớ quên mất đấy. Nhiều chuyện xảy ra như thế, rồi còn chủ nhật nữa, có trò “đi tìm kho báu” của bọn trẻ con ở Saint-Jean nữa cứ. Nên đến đấy lắm, chắc chắn là tuyệt vời đấy. Nói mình nghe xem nào, nếu như mọi người muốn, mình có thể đưa Elise đi dạo và trả cô ấy về cho cậu ở thư viện?

-Tại sao lại không chứ? Cô có thể đi dạo một chút, phải không Lise?

Đi dạo với cả cái máy nói này ư? Không, cảm ơn. Tôi không giờ ngón trở để trả lời.

-Có thể cô ấy buồn ngủ đấy. Này, mình nhờ cậu trông cô ấy một lúc. Cảm ơn nhé. Mình phải đi đây, mình bị muộn rồi. – Hélène nói vội.

Trời ơi, cứuuu... tôi với...

-Elise à? Elise, lêu lêu, tôi đây. Claude đây, cô nghe thấy tôi chứ?

Tôi đành phải giơ ngón trỏ lên.

-Chúng ta sẽ đi dạo một chút! Vào lúc trời không mưa thế này. Với lại tôi cũng muốn đi bộ một tí, tôi cảm thấy căng thẳng quá... Hélène trông có vẻ suy sụp, trông cô ấy già đi đến chục tuổi. Tối hôm qua Jean-Mi có gặp Paul, anh ấy rất lo lắng cho Hélène. Anh ấy sợ là cô ấy sẽ làm cho anh ấy bị trầm uất mất thôi... Cứ nghĩ đến Stéphane là người bạn tốt nhất của họ, và anh ta... rồi thằng bé Renaud đáng thương... cả những đứa bé khác nữa chứ... Phải công nhận là tôi đã nhìn thấy anh ta sau tay lái chiếc break màu trắng mà không cần phải nghi ngờ lấy một giây... Theo cảnh sát nói thì đó là chiếc xe mà ông chủ thầu xây dựng thường dùng để đến công trường. Anh ta cũng đi xe đó thì đó cũng là chuyện bình thường thôi. Ở mấy cái công trường đó bận lắm, nên anh ta sẽ không phải ngày nào cũng rửa xe Benjamin đâu... Viên thanh tra nói với tôi là họ đang khám xét tỉ mỉ chiếc xe đó, nhất là cốp xe... Jean-Mi không cho tôi nói về chuyện đó, anh ấy nói rằng tôi quá mẫn cảm, nhưng chẳng có gì phải giấu cả. Cả Sophie tội nghiệp nữa... vì cô ấy mà tôi phải nói dối đấy.

Thì thăm đây kịch tính:

-Đúng, tôi có thể nói với cô chuyện này. Tôi biết là cô ấy có một ai đó.

Tôi có lý! Lại một lần nữa tôi có lý. Nào, kể cho tôi nghe chuyện đó đi nào!

-Có một lần tôi trông thấy cô ấy ngồi trong xe của mình, trong rừng, sau khu Futaie. Tôi đến đó để nhận bãi đất cho cuộc đua xe đạp địa hình Rameaux. Lúc đó chắc khoảng ba bốn giờ chiều gì đó. Đầu tiên tôi nhận ra chiếc xe đỗ sau một lùm cây và ngay lập tức tôi nghĩ đó có thể là một đôi tình nhân. Thế là đương nhiên tôi trở nên kín đáo hơn. Sau đó tôi nhận ra chiếc 205 của Sophie. Tôi chẳng nghĩ gì xấu cả, nhưng chuyện ấy làm tôi thấy kỳ lạ lắm, hết như rừng mình vậy, cô thấy đấy... Nặng trĩu vào cửa kính nên chẳng trông thấy gì bên trong cả. Đáng lẽ thì tôi phải đến chào cô ấy... nhưng có một điều gì đó đã cản tôi lại, chắc là do bản năng, thật dở hơi cái trực giác của tôi, và đúng vào lúc đó, cửa xe sau mở ra và anh ta bước xuống xe, vuốt lại tóc, rồi anh ta đi tiểu vào một gốc cây, tôi thấy chuyện đó cũng bình thường thôi! Dù sao đi chăng nữa thì anh ta đã làm chuyện gì với Sophie, trong cái xe đóng kín ở đó? Tôi không muốn nói xấu về người đó của Sophie đâu, nhưng cũng có lúc người ta không thể không rút ra kết luận chứ, phải không nào? Thế là lúc đó tôi không dám động đây gì nữa, đương nhiên rồi. Anh ta lại ngồi vào xe, cô ấy nổ máy và họ đi mất ngay bên cạnh tôi mà không trông thấy tôi, vì lẽ tôi đang ngồi xõm trong đám cây tầm ma[14], tôi không nói với cô về những vết bóng râm mà tôi phải chịu đựng đâu, nói tóm lại là tôi đã trông thấy họ ở rất gần, Sophie đang cười khoan khoái và anh ta với vẻ mặt thỏa mãn thú tính. Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy về anh ta.

Nhưng anh ta là ai mới được chứ, mẹ kiếp?

-Tôi không nói gì với Jean-Mi cả vì không muốn làm anh ấy lo lắng, nhưng dần dần chúng tôi ít gặp gỡ họ. Xem như tôi không đồng lõa với hành động của họ. Khi tôi nghĩ đến điều đó, Sophie và Manu, thật là điên rồ...

Manu? Cô ấy nhắc đến Manu? Nhưng anh ta đến đó làm gì cơ chứ? Không phải Manu đâu, mà là Paul đấy. Cô làm rồi!

-Còn Betty đáng thương cứ muốn lấp đầy sự trống trải tinh thần bằng tiền ấy, cô ấy nên theo dõi anh chồng của mình thì hơn. Tôi cứ hay nghĩ là anh ta có đôi mắt sắc của Raspoutine[15] với một bộ râu đen... ôi ôi. Ôi tôi nói nhiều quá, nói nhiều quá, chắc là tôi làm cô chán lắm...

Không hề, cô làm tôi thích thú đấy! Nào tiếp tục đi!

Nhưng không, Claude lại nói với tôi về cây cối, nào là lá rụng, nào là mùa đông sắp đến, vỏ củ hành tây báo hiệu cái lạnh, rồi thì chuyện chiến tranh ở Nam Tư, nạn đói ở châu Phi, lại đến những người khó khăn khi thu dọn quần áo thuốc men, nhiều người bị lạnh, mất cảm giác... Còn tôi, tôi cứ nhắc đi nhắc lại “Manu và Sophie, Sophie và Manu” như một “câu thần chú” đã

mang đến cho tôi sự Tiết lộ.

Sau ngày hôm đó, tôi mong được yên thân và tôi nóng lòng được trở về nhà, càng mong hơn nữa khi tôi biết Paul coi tôi là tên gián điệp. Thế là hết những trò mân mê sờ soạng trong đêm. Paul thân mến còn có những mối bận tâm quan trọng hơn? Thật may là tối hôm qua cô Yvette đã gọi điện báo là cô ấy thấy đã khỏe hơn và sẽ đến đón tôi chiều mai bằng ô tô cùng với không ai khác hơn là Guillaume. Ở đây, mọi chuyện còn tệ hơn, Paul và Hélène không ngớt cãi cọ. Hélène cứ nốc thuốc an thần và sau đó thì Paul lại kêu ca. Anh ta cứ lặp đi lặp lại là cô ấy cần phải đi khám bác sĩ. Còn tôi thì bị nhốt trong phòng ăn. Virginie thì cứ xem tivi và ra vẻ như không thấy chuyện gì xảy ra vậy.

-Virginie! Vặn nhỏ tivi đi! – Paul hét lên.

Con bé lại vặn âm thanh to lên. Tôi cảm thấy cái tivi sắp nổ đến nơi.

-Con không nghe thấy bố nói gì hả? Vặn nhỏ cái tivi khốn kiếp ấy đi!

Chẳng có phản ứng gì cả. Chim cánh cụt vẫn tiếp tục gào thét trước mặt Người dơi.

-Chúa ơi! Con coi thường bố à?

-Ái, thả con ra! Mẹ ơi, mẹ ơi!

Bốp, bốp, hai cái tát. Virginie bắt đầu hét lên như một cái còi. Bức tức, Hélène can thiệp:

-Thả con bé ra, đồ khốn nạn, tôi cấm anh động vào con bé. Anh không có quyền!

-Ăn nói cẩn thận đấy, Hélène!

Rắc rối rồi đây. Chắc là anh ta đã thả Virginie ra, vì tôi nghe thấy nó sụt sịt trong một góc phòng.

-Tôi muốn nói gì thì tôi cứ nói, anh không làm tôi sợ được đâu!

-Làm ơn thôi đi!

Tôi “trông thấy” họ đứng đối mặt với nhau, lỗ mũi phì ra, môi mím chặt lại, tái xanh như tất cả các đôi vợ chồng trong cơn tức giận. Sau đó, Paul phá vỡ trận chiến:

-Mẹ kiếp, tôi đi đây.

-Paul! Anh đi đâu?

-Cô bận tâm đến chuyện đó cơ à? Hãy quan tâm đến coi gái cô đi!

Cửa đóng sầm.

-Mẹ ơi!

-Con yêu, mẹ đây...

-Khi nào thì chúng ta ăn cơm hả mẹ?

-Con vào trong bếp xem, có bánh pizza đấy.

-Con có thể vừa ăn vừa xem Người dơi không ạ?

-Được, nếu con muốn, nhưng đừng làm bẩn đấy nhé.

Thế là kết thúc trận chiến. Virginie ngồi ăn bánh pizza vừa sụt sịt. Tôi cảm thấy ai đó ở sau lưng mình. Hélène đang nắm lấy xe đẩy và đẩy tôi vào trong bếp.

-Cô có muốn uống chút bia không?

Ngón trở. Đồng ý ngay, một cốc bia ướp lạnh...

Tiếng mở nắp chai, rồi bia được rót vào trong cốc, tôi nuốt nước bọt, cứ như là đang ở quán bia vậy. Kể đó là bia chảy mát lạnh trong cuống họng của tôi, đã một năm rồi tôi chờ đợi ngụm bia lạnh như vậy...

Hélène cho tôi uống thêm chút bia, sau đó tôi nghe thấy tiếng cô ấy uống bia.

-Paul nói có lý, tôi dùng quá nhiều thuốc. Nhưng đó là vì tôi không thể ngủ được. Tôi chán ngấy việc cứ lăn qua lăn lại trên giường rồi lại nghĩ đến những chuyện đó. Tôi có cảm giác tưởng rằng cuộc hôn nhân của chúng tôi bị đi chệch hướng, như người ta vẫn thường nói thế

đấy. Chắc là cô có nghe thấy chúng tôi cãi cọ với nhau...

Tôi không giơ ngón tay.

-Cô biết không, tôi sẽ nói với cô điều này, tôi chưa từng nói với ai cả. (Cô hạ thấp giọng). Paul không phải là bố đẻ của Virginie.

Chỉ còn thiếu điều tôi bị ghen hòng vì bia.

-Khi tôi gặp anh ấy cũng là lúc tôi sinh Virginie. Anh ấy cưới tôi, chấp nhận con bé và hứa sẽ chăm sóc con bé như con đẻ của mình vậy. Anh ấy đã giữ lời hứa. Tôi hay vắng tục, tôi biết, như lúc này ấy... Virginie không biết anh ấy không phải là bố nó, tôi không nói gì với cháu cả. Dù gì thì ông bố kia nó cũng sẽ chẳng bao giờ trông thấy mặt đâu. Cô uống thêm bia nữa không?

Có. Chúng tôi cùng uống bia.

-Quá lâu rồi, mọi chuyện... đã là quá khứ rồi. Lúc đó tôi còn trẻ và thật ngu ngốc. Cô biết đấy, thời thơ ấu của tôi không dễ dàng gì. Ô, không như cô nghĩ đâu, một môi trường rất tốt, nhưng bố tôi không phải là người dịu dàng, cô hiểu tôi muốn nói gì chứ? Còn mẹ tôi... bà chẳng dám có ý kiến gì cả, vì bà sợ. Bà uống rượu để quên. Bà đã chịu bị đánh đập trong ba mươi năm liền. Khi bố tôi chết thì đó thật sự là một sự giải thoát đối với bà. Nhưng bà cũng không thoát được bao lâu. Sáu tháng sau thì bà chết vì ung thư. Hết như trong kịch ấy! Mẹ tôi không phải là người duy nhất phải chịu đựng những trận đòn đâu. (Giọng cô trở nên cay độc, mỉa mai). Tôi luôn nhớ lại bố tôi rất trang nghiêm – ông là bác sĩ mà – còn tôi và mẹ tôi thì nhợt nhạt, xanh xao bên trong những bộ quần áo cắt may khéo léo... Tại sao tôi lại kể với cô những chuyện này nhỉ? À đúng rồi, để cho cô biết là khi tôi gặp Tony – giá mà tôi có thể đoán trước được... tôi lại bị một số triệu chứng của căn bệnh đau đầu này rồi, tôi có thói quen là hề tôi nói về bố mẹ mình hay về Tony là tôi lại nhức đầu. Nhưng thôi muộn rồi, tôi phải cho Virginie đi ngủ đây. Uống thêm chút bia nữa nhé?

Tôi giơ ngón trỏ. Tôi nuốt bia mà không để ý đến cái chất lỏng có bọt ấy cả. Ra là thế, hóa ra Paul không phải là bố đẻ của Virginie. Thế thì... thay đổi được gì nào? Chẳng gì cả. Thế còn Tony... anh ta đã làm những gì để mà Hélène phải nói về anh ta như vậy? Chắc là anh ta cũng đánh đập cô ấy? Anh ta ở đâu? Trong tù chẳng? Không, tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết mất rồi.

Liệu họ có chắc chắn là Virginie không biết gì hết không? Bọn trẻ con thường hay biết nhiều chuyện hơn chúng ta tưởng lắm. Dù sao đi chăng nữa thì những ngày tôi ở đây không phải là vô ích. Tôi đã biết khá nhiều chuyện để mà nghiền ngẫm trong tám ngày tới. Tôi thấy chán ngấy khi nghĩ đến cái gia đình tư sản với ông bố tàn ác này... Hélène quay lại sau 10 phút:

-Xong rồi. Có một phóng sự nói về Colombia, cô muốn xem không?

Tôi giơ ngón trỏ. Sao lại không chứ? Nó sẽ thay đổi những ý nghĩ của tôi. Nào là địa ngục xanh, rồi là sự thống nhất loại bỏ ma túy, hay đỉnh núi Andes, vân vân... nhưng tôi vẫn thích một “phóng sự” đầy đủ về người bố đẻ của Virginie hơn.

-Xin chào! Ôi, trông cô tuyệt vời quá! Chào Hélène! Mọi chuyện ổn chứ? Cô không phải làm quá nhiều việc chứ?

Yvette! Yvette của tôi! Nào, tôi phải ôm hôn cô ấy thôi!

-Không, không có chuyện gì cả. Thế còn bà, mắt cá chân bà sao rồi? – Hélène hỏi lại.

-Ổn rồi, dù sao thì cũng thật là vớ vẩn...

-Thế còn ông Guillaume?

-Ông ấy đang ở trong xe, cô có thấy đàn ông họ thế nào không, lúc nào cũng vội vội vàng vàng...

-À... thôi đừng để ông ấy phải chờ, tôi chuẩn bị xong đồ dùng của Elise rồi.

-Cô trông có vẻ mệt mỏi đấy Hélène ạ. Cô có chắc là cô không phải làm quá nhiều việc không?

-Không, không... chỉ là lúc này tôi ngủ hơi kém thôi... Để tôi đưa mọi người ra nào.

Tôi được đẩy ra ngoài, tôi vui mừng được về nhà, nhưng hơi tiếc một chút khi không còn ở trong cái gia đình này nữa, nhất là khi tôi thấy Hélène sắp sửa tiết lộ với tôi những bí mật hồi hộp.

Tôi được đưa vào trong xe break, còn xe đẩy thì được đặt ở phía sau.

-Chào Elise!

Giọng nói vui vẻ của ông Guillaume. Ông nắm lấy tay phải của tôi để bắt tay.

-Lúc nào cô cũng xinh đẹp như vậy!

Rồi những tiếng cười, những lời nói cử chỉ tử tế, tạm biệt, hẹn gặp lại, rồi thì cảm ơn nhiều, sẽ gọi điện cho nhau, vân vân... Chúng tôi lên đường về nhà. Cô Yvette lập tức bắt lấy cơ hội để kể cho tôi những ngày cô ở nhà chị em họ của cô ấy. Tóm lại chẳng có gì phải nói cả.

Thời tiết lạnh giá, phải bật lò sưởi lên. Cô Yvette đang tháo bộ tản nhiệt ra, kiểm tra nồi hơi, vừa nguyên rửa ông Trời và thời tiết khắc nghiệt. Cô thay cho tôi chiếc sơ mi vải ướt mồ hôi bằng áo pull. Tôi đang lơ mơ nghe bản tin thời tiết thì đột nhiên phát thanh viên nói: "Ngày mai 13 tháng Mười, mặt trời mọc vào lúc...". 13 tháng Mười! Đã một năm rồi. Ngày mai của một năm trước, tôi đã đẩy cánh cửa kính ở Belfast. Ngày mai của một năm trước, Benoît của tôi... Đã một năm trời tôi bị biến thành một người chết vẫn còn sống... Liệu có thể như vậy không? Liệu thời gian có thể trôi nhanh quá như vậy không? Tôi có cảm giác như mình chỉ vừa mới thoát ra khỏi cơn hôn mê. Không, đã có nhiều việc xảy ra từ hồi đó đến giờ: những đứa trẻ bị chết, những cuộc gặp mặt với mọi người, mùa hè trôi qua rất nhanh... Não bộ của tôi không ngừng kêu ro ro như một cái tua bin vậy. Bây giờ, tôi muốn cử động được. Nếu tôi có thể động đây cái ngón trỏ đáng ghét này thì chắc chắn tôi sẽ có thể làm được nhiều việc hơn. Một năm, thế là đủ rồi! Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không suy nghĩ nữa, tôi sẽ hành động!

Nên tin rằng mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Cô Catherine đang hết sức ngạc nhiên:

-Bà biết không này, bà Yvette? Tôi có cảm tưởng là thỉnh thoảng cơ bắp của cô ấy lại căng cứng... không, tôi thề với bà đấy, cứ như là cô ấy đang gồng lên vậy. Bà lại đây mà xem.

Giá mà cô biết được cháu đang căng những cái cơ ấy lên, giá mà cô biết được cháu đã huy động hết năng lượng để mà căng hết những cái cơ hổng hóc này, cháu đã cố đến đứt cả hơi ra đây này.

-Đấy bà sờ đi, đây này. Tôi cần phải báo cho ông Raybaud. Tôi thì tôi thấy nó tốt hơn nhiều rồi.

Cố gắng đó làm tôi mệt như. Mồ hôi tôi chảy đầm đìa. Cô Catherine cao to chẳng nghĩ đến việc lau mồ hôi cho tôi. Cô kêu toáng lên:

-Người ta đã tìm thấy máu trong cốp xe của Stéphane.

-Vậy sao?

-Vâng. Sáng nay họ thông báo thế ở trên radio mà. Máu nhóm AB, trùng với nhóm máu của thằng bé Massenet.

-Thế thì chắc là anh ta đã giết thằng cu Michaël trong căn lều đó rồi mang xác nó ra sông? – cô Yvette hỏi như là đang bị kích động cao độ.

-Tôi không biết gì hơn, họ chỉ nói thế thôi. Họ vẫn đang tìm kiếm. Lại còn cả những vết máu nhóm O nữa, trùng với nhóm máu của Mathieu Golbert. Hình như Stéphane cũng thuộc nhóm máu O, nên tôi thấy vụ này phức tạp lắm đấy...

Nghĩ mà xem nhé. Giả sử, tôi chỉ nói là giả sử thôi nhé, giả sử Stéphane vô tội thì có nghĩa là hung thủ đã dùng xe của anh ta. Điều đó có nghĩa là anh ta biết rõ hần đến mức có thể cho hần mượn xe, nhưng với lý do gì? Tôi lại quay trở lại chuyện người tình của Sophie. Anh ta là Paul hay là Manu? Hay là tất cả bọn đàn ông trong cái thị trấn này? Sao lại không chứ?

-Nào, cố nữa lên nào, Elise, căng ra, căng ra nào...

Vậy đấy, tôi lại mãi đắm trong suy nghĩ nên quên mất huy động hết sức lực của mình. "Căng

ra, căng ra...", cô ấy thật khỏe. Tôi có cảm giác mình như một cái thanh treo ri đô vậy.

Màn "tra tấn" cuối cùng cũng kết thúc. Tôi lại có thể hít thở chậm chậm. Một chút yên tĩnh. Cô Yvette đã cho cái nồi hơi hoạt động, tôi nghe thấy tiếng nước chảy ồ ồ trong ống. Nếu giả thiết của tôi là người tình của Sophie đúng là hung thủ thì tại sao không phải là Manu? Nhưng nếu đó là Manu thì tại sao Virginie lại phải giữ im lặng? Nếu là Paul thì tôi còn hiểu tại sao, vì con bé vẫn nghĩ Paul là bố đẻ của nó, chứ nếu là Manu thì tôi không hiểu? Tôi thấy mình đang đặt giả thiết về những quan hệ vợ vẫn giữa Manu và Virginie. Lập luận không được chắc chắn lắm. Người ta có thể tưởng tượng ra bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, cần phải công nhận là trong thị trấn này đang có một kẻ nào đó đội lốt một người bình thường nhưng thực ra lại là kẻ có khả năng giết và làm biến dạng bọn trẻ con. Đó chính là điều điên rồ hơn cả những điều tôi có thể tưởng tượng ra. Như Benoît đã từng nói: "Tất cả đều tồn tại, tất cả đều có thể xảy ra, chỉ cần đọc báo mà thôi".

Tôi đã đọc rất nhiều tiểu thuyết trinh thám và tôi tự cho mình là một thám tử không chuyên. Cuốn tiểu thuyết gần đây nhất mà tôi đã có thể đọc trước khi "tham gia cuộc thi Hoa hậu thực vật" kể về cuộc điều tra của FBI về một tên giết người thuộc bệnh lý: nếu tất cả bọn giết đều hành động bởi những xung năng không thể cưỡng lại được thì có kẻ biết chính xác những việc chúng làm và thấy hứng thú khi lừa phỉnh được cảnh sát và những người khác, trong khi kẻ khác lại quên ngay được tội ác của chúng và có thể thề thốt ngay được là chúng vô tội. Đó là một phần khác trong con người chúng, một phần không biết được trong ý thức của chúng đã phạm tội. Tuy nhiên, tôi phỏng đoán là Stéphane đã bị giết bởi chính hung thủ, trong một kế hoạch chính xác của hắn. Do đó tôi cần phải xem xét liệu hung thủ có hoàn toàn biết rằng hắn là một trong số hai loại tội phạm thuộc bệnh lý kia không. Như vậy thì hắn không chỉ là một kẻ bệnh hoạn, mà còn là một kẻ đồi bại muốn thấy chúng tôi gặp rắc rối, một kẻ đồi bại muốn thương thức nỗi sợ hãi của tôi. Và tại sao đó không phải là một kẻ xấu muốn khống chế Virginie?

Tôi thấy xấu hổ với những suy nghĩ của mình.

Nhưng...

Có tiếng chuông cửa.

-Xin chào ông thanh tra. Chúng tôi ở đây. Chúng tôi vừa mới về.

Tôi cảm thấy giọng cô Yvette có gì đó phản đối. Rõ ràng cô không hề có thiện cảm với ông Yssart đáng thương này. Về phần tôi, tôi vui vì ông ấy đến thăm.

-Xin chào cô.

Tôi giơ ngón tay.

-Tôi ở trong bếp nhé. – cô Yvette vừa đi ra khỏi phòng vừa nói.

-Xin lỗi cô vì lại đến gặp cô một lần nữa mà không báo trước, nhưng vì hoàn cảnh...

Nói ngắn gọn đi nào.

-Chắc hẳn cô có theo dõi tiến triển của vụ việc?

Ngón trở.

-Cô cũng biết là chúng tôi đã tìm thấy máu trong xe của Stéphane Migoin?

Ngón trở.

-Sau khi phân tích, có vẻ như là những vết máu cũ nhất là của Michaël Massenet và những vết mới nhất là của Mathieu Golbert. Ngoài ra, nhân viên bãi xe của trung tâm thương mại đã khẳng định với chúng tôi là anh ta đã nhìn thấy một chiếc xe to kiểu break màu trắng rời bãi đỗ xe trùng với thời gian Mathieu Golbert bị giết. Anh ta không nghi ngờ ai đó hay Migoin là hung thủ. Giả thiết khác duy nhất có thể là có ai đó đã đi xe của anh ta hay chính xác hơn là xe của công trường mà anh ta không biết. Hoặc là có một người nào đó quen thân với anh ta sử dụng chiếc xe đó. Chỉ huy công trường đã có bằng chứng ngoại phạm, số công nhân cũng thế. Vậy tôi sẽ hỏi cô một câu hỏi thôi: Sophie Migoin có người tình đúng không?

Ngón trở.

-Cô có biết anh ta không?

Tôi giờ ngón trở nhưng lại cong một nửa lại.

-Tốt. Tôi sẽ liệt kê ra những cái tên. Cô hãy giờ ngón tay lên khi cô nhận ra ai mà cô cho là đúng. Jérôme Leclerc. Jean-Michel Mondini. Luc Bourdaud. Christian Marane. Manuel Quinson.

Ngón trở.

-Nào, nào. Rõ ràng là cô luôn được thông tin rất đầy đủ. Tôi không hề phí thời gian khi đến thăm cô. Cô chính là cô Marple của chủ nhà[16] trong khu này đấy! Vấn đề là Manuel Quinson vắng mặt trong vụ giết thằng bé Golbert. Lúc đó anh ta đang trong thời kỳ thực tập ở Paris. Suốt cả ngày anh ta ở trong văn phòng của công ty cùng với hai mươi lăm cán bộ cấp cao khác. Tôi đã mất rất nhiều thời gian để kiểm tra chung cư ngoại phạm của những người xung quanh gia đình Fansten, quanh Virginie và cả cô nữa. Vì tôi không nghĩ là hung thủ chỉ có thể nằm trong một phạm vi hạn chế thôi. Những người duy nhất thực sự có khả năng phạm tội là Jean-Michel Mondini, Paul Fansten và Jean Guillaume. Đây là ba người theo tôi có liên quan, nếu tôi có thể dám chắc như vậy. Tất nhiên là không loại trừ người đã chết là Stéphane Migoin. Tôi hiểu, cô có vẻ bối rối. Thật khó chịu khi phải xét xem một trong số những người thân thiết của cô có thể là tên bệnh tâm thần nguy hiểm hay không. Thực ra thì cuộc điều tra sắp kết thúc. Chúng tôi sắp buộc phải kết tội Migoin vì tất cả đều để lọt một tên tội phạm kinh khủng hơn ngoài kia. Tôi có ý muốn là, - ông ta tiếp tục với giọng ung dung, - có nên đi trú đông ở một nơi khác, ở nhà chú cô chẳng hạn. - Tất nhiên là do cô tự quyết định. Đây, cuộc nói chuyện của chúng ta làm tôi rất hài lòng. Tôi không làm phiền cô nữa.

Có một quan niệm kỳ cục trong các cuộc nói chuyện, nhưng thôi, không cần phải để ý đến.

-Tạm biệt cô, hẹn gặp lại. Xin chào bà! - ông nói vọng vào bếp nhưng không được trả lời.

Cửa ra vào đóng lại. Tôi vẫn đang ngồi đây, lật đi lật lại ba cái tên ở trong đầu. Jean-Mi, Paul, Jean Guillaume. Một người trong số họ. Đang tự do. Paul! Tất cả đều buộc tội phạm

Giá mà tôi không bị tù hãm trong cái xe đẩy này, giá mà tôi vẫn còn là tôi thì tôi sẽ lục lọi quá khứ của họ vì tôi tin chắc là từ đó sẽ tìm ra đáp án. Người ta không thể bỗng dưng trở thành một kẻ giết người điên loạn được. Jean-Michel Mondini, thật là kỳ cục... Nhưng sau rốt, chính vợ anh ta đã kể với tôi là Sophie có quan hệ với Manuel. Thế nếu cô ấy nói dối thì sao? Nếu Sophie đã ngủ với Jean-Mi thì sao?

-Cô đang nghĩ đến những bài tập vận động đấy à? - cô Yvette hỏi, kéo tôi ra khỏi suy nghĩ.

Cô Catherine để lại cho tôi hàng loạt bài tập cần luyện tập, ba lần mỗi ngày trong nửa giờ. Phải tập trung vào cơ thể của mình, từng phần từng phần một và cố gắng cảm nhận nó, thấy rõ sự tập trung ở ngón chân, bắp chân, đùi... và ở mỗi bài tập, phải cảm nhận được máu, cơ bắp, da và truyện xung lượng: "Cử động". Nào, tập luyện thôi!

Chương 11

Ông Jean Guillaume và cô Yvette đang uống cà phê và xem chương trình tạp kỹ trên kênh TF1. Thỉnh thoảng, tôi lại nghe thấy tiếng ông Guillaume cười theo những câu pha trò của một người dẫn chương trình. Ông ta có giọng cười sáng khoái. Không giống kiểu cười của bệnh nhân tâm thần. Liệu cô Yvette và ông ấy có nắm tay nhau hay không? Có ôm nhau không? Họ có phải là người tình của nhau chưa? Họ có thể làm mọi việc họ muốn ngay trước mắt tôi lắm, vì tôi không trông thấy gì cả. Cô Yvette và ông Guillaume lẩn lộn một cách hoang dại trên bàn ăn, giữa đồng bát đĩa bắn vừa ném cái nhìn về phía cây rau đang ngồi trên ghế bành... Không, cô Yvette của tôi không phải là người như thế đâu. Tôi chắc chắn là đầu tiên cô ấy sẽ cho tôi về phòng cái đã. Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa, người dẫn chương trình đã bị thay bằng một cô gái hát tiếng Anh, giọng nghe rất chói tai như tiếng phấn kẻ miết trên bảng đen vậy.

-Bà uống thêm một ly nữa nhé? – ông Guillaume hỏi.

-Không, cảm ơn, tôi không uống nữa. – cô Yvette trả lời. Cô vốn rất ít khi uống rượu.

-Thế còn cô, Elise? Cô dùng một chút rượu vang nhé?

Tôi giơ ngón trỏ lên. Tôi mà từ chối thế nào ông cũng nói cho mà xem.

Tôi thấy ly chạm vào môi tôi, rượu vang chảy vào miệng tôi, qua hàm răng rồi chảy vào vòm miệng của tôi. Đó là rượu vang đỏ, đậm, rất ngon, và rất bốc sau chừng ấy tháng kiêng khem với LSD[17]. Có tiếng chuông cửa rất khẩn cấp. Guillaume giật mình khiến cả ngụm lớn rượu vang tràn vào cổ họng tôi. Tôi cố nuốt và bị nghẹn thở, khỉ thật, tôi phải nghiêng một bên mà nuốt và giờ thì đang bị nghẹn đây. Mẹ kiếp, tôi phải cựa quậy để cổ mà thở. Ồi, thoát rồi! Tôi bị một cơn ho dữ dội đến long cả đờm ra. Tôi hớp không khí thật sâu.

Tiếng chuông cửa lại kêu lên một lần nữa. Một sự im lặng chết người bao trùm xung quanh tôi. Có chuyện gì vậy? Sao không ai ra mở cửa đi? Tôi vẫn đang ho, phải nhổ ra một ít rượu vang. Có chuyện gì vậy? Vẫn có tiếng chuông gọi cửa. Mẹ kiếp, ai đó nhúc nhích đi chứ! Cái âm thanh chói tai này thật là bức mình.

-Elise...

Cô Yvette cất tiếng, giọng êm dịu, cứ như thể là cô ấy sắp báo tin cho tôi ai đó bị chết vậy.

-Tay của cô...

Sao cơ? Tay của tôi làm sao?

Tay của tôi. Bàn tay của tôi ở gần mặt tôi. Tôi đã giơ được bàn tay lên, đúng, tôi đã giơ được bàn tay lên cao. Tôi đã giơ được bàn tay trái đáng ghét này lên cao được! Như thế này, tự nhiên chỉ trong một phút chốc.

Vẫn có tiếng chuông.

-Tôi ra ngay đây. – cô Yvette kêu lên rồi chạy ra phía cửa.

Tôi đã cử động được bàn tay.

-Cô cố thêm nữa đi! – ông Guillaume nói, giọng đầy khích lệ.

Tôi chần chừ. Liệu đó chỉ là một phản xạ hay một sự co cơ thì sao? Nào, Elise, hãy giơ tay lên nào!

Tôi cảm thấy một sự run rẩy chạy trong cổ tay tôi, nó làm tôi hình dung đến một chiếc máy bay đang chạy trên đường băng. Hấp, xong rồi, cánh tay được nâng lên, chậm chậm, bàn tay trái đang trong tình trạng hoạt động, nó nâng lên được ít nhất là 10cm trước khi bị dừng lại.

-Cô thử cử động ngón tay xem sao. – ông Guillaume thì thầm.

Cử động ngón tay ư? Tôi nuốt nước bọt. Tôi lơ mơ nhận thức về những tiếng vỗ tay ồn ào trong một gian phòng. Tôi cố gắng tập trung vào bàn tay, lên gân, lên cái dây thần kinh, tập

trung vào những đốt ngón tay nhỏ xinh của mình. Đột ngột, tôi cố gắng giải tỏa sự tập trung: “Gập lại!”. Chẳng thấy gì cả.

-Thứ nữa đi.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, thở đều, rồi lấy đà. Vẫn chẳng thấy gì cả. Chỉ thấy hơi đau ở ngón tay giữa mà thôi. Thôi kệ, tôi sẽ không than phiền nữa. Bàn tay của tôi đã cử động được, thật là tuyệt vời. Còn ngón tay thì phải chờ xem sau này đã.

-Tôi dám chắc là rồi cô sẽ làm được thôi. – ông Guillaume thăm thì.

Đột nhiên tôi thấy cô Yvette đang nói chuyện với ai đó. Người này nói rất to.

-Tôi cần phải tìm thấy cô ấy, bà hiểu không?

Tôi nhận ra giọng của Paul, đầy lo lắng và tức giận.

-Nhưng tôi không biết cô ấy ở đâu. – cô Yvette nói.

-Có chuyện gì vậy? – ông Guillaume đứng lên hỏi.

-Paul và Hélène cãi nhau và Hélène đã bỏ đi. – cô Yvette giải thích.

-Cô ấy sẽ trở về thôi, anh đừng lo lắng, ai cũng gặp chuyện đó mà. – ông Guillaume tiến lại, giọng trấn an.

-Cô ấy đang rất bức tức, tôi cần phải tìm được cô ấy, lúc này tinh thần cô ấy không được tốt, tôi sợ là...

Bỗng dưng anh ta im bật.

-Đến thế cơ à? – ông Guillaume ngạc nhiên.

-Cô ấy rất suy sụp, còn tôi thì lo lắng. – Paul nói.

Một sự nghi ngờ khủng khiếp chợt nảy ra: phải chăng anh ta muốn loại bỏ cả vợ mình? “Vợ tôi đang rất suy sụp... cô ấy nhảy từ trên cầu xuống...”. Tôi nâng bàn tay lên.

-Có chuyện gì vậy Elise? Cô muốn nói với chúng tôi điều gì à? – ông Guillaume hỏi tôi.

-Cô Elise đã có thể cử động được bàn tay. – Yvette tự hào khoe.

-Thật tuyệt vời! – Paul buông lời, thấy rõ anh ta không quan tâm lắm.

Sau đó, đột ngột anh ta hỏi:

-Lise, cô có biết Hélène đang ở đâu không?

Gần như là anh ta đang quở trách tôi. Điều tuyệt vời khi người ta có thể cử động được bàn tay là khi người ta có thể nói “không”, một tiếng “không” yếu ớt, một cái lắc yếu đuối của cô tay từ trái sang phải, nhưng cũng đủ để nói “không”.

-Mẹ kiếp... Nếu cô ấy gọi điện, mọi người làm ơn nói với cô ấy là tôi rất lấy làm tiếc, tôi chờ cô ấy ở nhà. Còn nếu cô ấy đến đây, mọi người hãy giữ cô ấy lại và gọi cho tôi nhé. Tôi phải về đây, Virginie đang ở nhà một mình.

Anh ta bỏ đi cũng nhanh như khi đến vậy.

-Thế đấy! – gần như cùng lúc cả cô Yvette và ông Guillaume đều thốt lên.

-Elise, thật là tuyệt vời! – cô Yvette kêu lên.

-Hélène đáng thương! – ông Guillaume nói.

-Hy vọng là cô ấy sẽ không làm những điều dại dột. Tôi đã từng thấy cô ấy dám làm bất cứ điều gì từ lâu rồi. Về mặt cô ấy thật khủng khiếp. Những quần thâm rất lớn.

-Phải nói là sống với anh ta cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi biết rõ là sống với nhau thì phải nương tựa vào nhau, nhưng ở đây thì...

-Dù sao đi nữa thì với chúng ta, mọi chuyện đều ổn cả. Ôi Elise, cưng à, tôi mừng quá đi mất! Tôi chắc chắn là bây giờ giáo sư Combré sẽ muốn tiến hành phẫu thuật lắm đấy!

Chúa lòng lành phù hộ cho cô, Yvette ạ. Nếu có thể thì tôi sẽ bắt chéo ngón tay lại. Nhưng ý nghĩ Hélène đang một mình trên phố vắng vẻ làm cho tôi hơi mất vui. Tôi sẽ yên tâm hơn nếu

có ai đó đi tìm cô ấy. Cứ như thế là đọc được ý muốn của tôi, ông Guillaume nói:

-Tôi sẽ đi một vòng bằng xe tải con để xem liệu có thấy Hélène không... biết đâu đấy, có thể chúng ta sẽ yên tâm hơn. Tôi sẽ trở lại.

-Ý kiến hay đấy, ông nói có lý lắm. Tôi sẽ đợi ông.

Ông Guillaume ra đi. Cô Yvette vịn to tivi như mọi lần khi cô thấy lo lắng và không muốn nói chuyện.

Chúng tôi im lặng nghe một tay dẫn chương trình pha trò bằng những câu đùa ngớ ngẩn của mình. Tôi biết là chương trình này kết thúc vào lúc 22 giờ 30. Vậy thì sắp hết rồi. Tôi thích thú với trò nâng bàn tay lên và hạ xuống, như thế này, chỉ một mình tôi thôi. Tôi quen với những điều kỳ diệu thật là nhanh, nhanh đến nỗi tôi hầu như quên luôn là cái bàn tay đáng ghét này mới 15 phút trước đây còn không thèm tuân lệnh tôi. Nâng lên, hạ xuống. Nâng lên, rồi hạ xuống. Cả cánh tay của tôi đều bị đau, nhưng ngay cả cánh tay bị đau thì điều đó vẫn thật là tuyệt vời. Đau vì tôi cố cử động. Bóng ma của những mảng hoại tử đã lùi xa. Và tôi không ngừng ra lệnh cho những ngón tay: "Gập lại, gập lại, đồ khốn kiếp!" nhưng nó chẳng chịu nghe lời tôi gì cả. Có thể là do nó không muốn tôi chửi nó. Thế là tôi áp dụng phương pháp mềm mỏng hơn: "Nào, con yêu của mẹ, làm cho mẹ vui lòng đi nào...". Mi cứ nói, nhưng những ngón tay vẫn cứ coi thường mi. Đúng là đồ bội bạc. Chúng chẳng thèm nhớ đến lúc tôi rửa ráy chúng bằng xà phòng thơm, sơn sửa chúng, ngâm chúng trong nước biển ấm áp, trong cát nóng..., trong cả xà phòng giặt, nước rửa bát, trong nước lạnh, trong tuyết, trong bùn, trong những thứ bẩn thỉu...Thôi không phải kể nữa, tôi biết rõ là những ngón tay của tôi đang đình công! Nhưng dù sao thì tôi vẫn cảm thấy vui, ngớ ngẩn, có lẽ là tôi thấy lo lắng vì Hélène, nhưng tôi vẫn muốn được cười một mình.

Cửa ra vào bật mở.

-Chẳng thấy gì cả, tôi chẳng thấy cô ấy. Trời mưa to lắm, chẳng có ai ở ngoài đường cả, đến một con mèo cũng không thấy...

-Tôi biết rồi, trông ông ướt sũng kìa! Tôi pha cho ông một cốc trà túi lọc nhé.

Chương trình quảng cáo trên tivi dồn dập với âm thanh thì to như sấm đấm. Có ai đó giảm bớt tiếng tivi. Chuông điện thoại rung. Cô Yvette nhắc máy:

-Alô, vâng, thế à, tốt quá. Đồng ý. Chúc ngủ ngon.

Cô gác máy.

-Paul gọi điện, Hélène vừa mới về nhà rồi. Tôi yên tâm rồi.

Tôi cũng thế.

-Đấy, thế đấy, mọi chuyện thế là ổn rồi. – ông Guillaume nói. – Ngon quá, trà ngon quá.

Sáng nay, khi thức giấc, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là cử động bàn tay. Nếu nó lại không cử động được thì sao? Thế nên ngay lập tức, tôi lại cố gắng thử tập nâng bàn tay lên mà tim đập rất mạnh. Và điều kỳ diệu vẫn tiếp diễn. Tôi tưởng như muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng. Ngón tay giữa vẫn bị đau, nhưng tôi có cảm giác là nó bắt đầu cử động được rồi. Tôi đang ở đó hoan hỉ với kỳ tích của mình thì cô Yvette đến bên tôi:

-Lát nữa ông Raybaud sẽ đến đấy. Tôi đã đuổi kịp ông ấy ở sân bay, ngay trước khi ông ấy đến bệnh viện.

Cô lại húng hắng ho:

-Lại có một tai nạn xảy ra đêm qua.

Tôi cảm thấy dạ dày mình bị co thắt lại.

-Con trai nhà Cabrol. Thăng bé Joris.

Joris Cabrol. Ngay lập tức tôi nhớ ngay đến thằng bé ấy. Đó là một thằng bé khoảng mười hai tuổi, rất nhỏ con so với tuổi của nó. Nó là một fan yêu thích phim hình sự. Nó thường xuyên đi xem phim một mình, thỉnh thoảng nó đi cùng với bố mẹ nó. Mẹ nó đã ở đi với một tay thương

nhánh cách đây nhiều năm rồi.

-Thằng bé bị ngã vào đường ray xe lửa. Một con tàu đã cán qua người nó. – cô Yvette nói tiếp.

Thật kinh khủng! – Tôi nghĩ thầm, nhưng một giây ngay sau đó: Chuyện xảy ra như thế nào? Đúng lúc đó, cô Yvette giải thích:

-Tối hôm qua nó đến rạp chiếu bóng. Cô biết đấy, bố nó là y tá, làm việc ban đêm một tuần tại bệnh viện. Lúc đó thằng bé ở một mình, nó đi xem phim có Stallone đóng, và khi trở về nhà không hiểu sao nó lại có ý định đi ngang qua ga và đi dọc theo đường sắt. Không rõ là nó có bị mất thăng bằng hay không. Chuyến tàu nhanh lúc 22 giờ lao tới và Joris thì đứng sững ở đầu tàu. Người lái tàu thậm chí còn không đủ thời gian để phanh nữa, còn thằng bé đáng thương bị cán chết ngay lập tức. Radio vừa mới đưa tin xong. Rõ ràng là những điều bất hạnh trong cái thị trấn này vẫn chưa kết thúc. Tôi đi đổ cái này đã, rồi tôi quay lại ngay.

Cô Yvette đi ra ngoài, còn tôi thì nằm lại trên giường, sững sờ.

Con quỷ đó lại tiếp tục, tôi chắc chắn như vậy. Rất trùng hợp. Lại một đứa trẻ nữa và lần này có vẻ như là ngẫu nhiên, nó bị tàu hỏa làm cho biến dạng và người ta sẽ không thể biết được nó đã phải chịu đựng những gì. Một đứa trẻ nhỏ con so với tuổi mà tên giết người tưởng là nó còn nhỏ cũng giống như những đứa trẻ mà hắn yêu thích. Và cả ông Guillaume. Cả hai bọn họ đi tìm Hélène mới vội vã sốt sắng làm sao! Làm sao để biết được lúc Paul về nhà là mấy giờ? Xem nào, có lẽ anh ta bấm chuông gọi cửa lúc 21 giờ 30. Còn ông Guillaume quay trở về lúc 22 giờ 30, lúc đó chương trình tạp kỹ vừa mới kết thúc. Có hai người đều có thời gian để có mặt ở ga lúc 22 giờ. Ban đêm thì chỉ cần năm phút đi ô tô là đến ga. Nhưng không ai có thể biết trước được thằng bé Joris có đi qua đấy hay không. Trừ phi... trừ phi là kẻ giết người đã đi chậm chậm qua rạp chiếu phim và đã xác định được vị trí con mồi trong số khán giả đang ra khỏi rạp và đã đi theo nó cho đến lúc thuận lợi.

Ông Guillaume trở về nhà và bị ướm sững. Sao lại như thế được, nếu như ông ta không ra khỏi xe? Còn Paul, anh ta có bị ướm không? Tôi cảm thấy trong người nóng rực, tôi chắc chắn là mình đang đi đúng đường!

Cô Yvette quay trở lại làm vệ sinh cho tôi mà không biết là tôi đang nát óc suy nghĩ.

Có người gọi cửa. Ông Raybaud đến. Sau đó là cô Yvette khoe với ông là bàn tay tôi đã có thể cử động được, rồi đến những lời khen ngợi, vân vân. Ông ta ấn ngón tay vào người tôi, sờ nắn lòng bàn tay tôi, mạnh đến mức gần như làm trật khớp ngón cái của tôi.

-Tốt, rất tốt, tôi rất vui về cô...

Cảm ơn sếp!

-Tôi sẽ nói chuyện với giáo sư Combré. Theo tôi thì đây là dấu hiệu tốt đấy. Tất nhiên là tôi không muốn tiến hành sớm hơn, nhưng nếu cô ấy tự nhiên có lại được một chút khả năng vận động thì... Tôi cần phải làm cho các ngón tay làm việc, tôi tin là chúng không chỉ có thể gập lại được thôi đâu. Tôi muốn hướng dẫn cô ấy một loạt những kích thích bằng xung điện... Xem nào...

Ông ta tập trung vào đơn thuốc của mình. Cô Yvette đang ấn vào vai tôi. Tôi nâng bàn tay lên, rồi lại hạ xuống như một con chó trung thành và vui sướng khi mang được quả bóng về cho chủ. Còn ông Raybaud thì sao? Ông ta có thể là người giết bọn trẻ không? Liệu ông ta có thể thọc con dao mổ của mình vào người bọn trẻ được không? Những hình ảnh ghê sợ về những thân thể bị tra tấn tàn bạo hiện ra trước mắt tôi, buộc tôi phải kéo một chiếc ri đô đen mà che đi những cảnh tượng không thể chịu đựng nổi đó để tập trung vào những ngón tay của mình.

-Thôi được rồi, bà nhớ báo cho tôi biết tin thường xuyên nhé. Hẹn gặp lại. – ông Raybaud nói rồi ra về.

-Tôi mừng quá đi mất! – cô Yvette vừa nói vừa ôm hôn tôi.

Còn tôi thì muốn xem bản tin thời sự ngay bây giờ.

Thời gian trôi qua quá chậm chạp. Cứ mỗi phút trôi qua là tôi lại chờ ông Yssart. Hélène hay một ai khác xuất hiện nhưng chẳng có ai đến cả. Cuối cùng thì cũng đến bản tin: “Một tai nạn khủng khiếp... xác nạn nhân chỉ có thể xác định được nhờ vào chiếc vòng tay có khắc tên... ông bố rụng rời... Nhưng Joris có thể đã làm gì trong khu phố vắng vẻ và nổi tiếng là xấu và nguy hiểm đó vào giờ đó trong đêm khuya, dưới trời mưa to như vậy?... Người lái tàu đã bị sốc mạnh... giao thông đường sắt bị gián đoạn trong hai giờ... Và bây giờ là bản tin thời tiết: cuối cùng thì trời sẽ có nắng!”

Chúng tôi ăn sáng một cách rầu rĩ, chán nản. Gan bê và đậu xanh, tất cả được trộn lẫn với nhau dành cho tôi. Thật đúng là một món ngon! Giờ tôi mới hiểu rõ hơn bọn trẻ con thường hay khóc lóc chán chê khi phải ăn món này.

Joris Cabrol. Nạn nhân thứ sáu của một tên giết người điên loạn. Chẳng có ai nghi ngờ gì hay sao? Hay chỉ là do tôi hoang tưởng mà thôi?

-Một tí nắng không làm cho chúng ta đau đầu nhỉ. – cô Yvette vừa dọn bàn vừa lẩm bẩm.

Liệu Paul có về nhà trước 22 giờ không? Chỉ có Virginie mới có thể trả lời được, nhưng sẽ chẳng có ai hỏi nó chuyện đó cả. Tôi thì không thể hỏi con bé được rồi. Tại sao tôi lại không làm cảnh sát nhỉ? Thanh tra trưởng Elise Andrioli, con út của mọi con út. Benoît sẽ nghĩ gì về điều đó nhỉ? Mới chỉ nghĩ đến “Benoît” là tôi đã khóc như mưa rồi. Nước mắt chảy trên má tôi như là chảy xuống một con đường đen ngòm.

-Có chuyện gì vậy hả Elise tội nghiệp của tôi? Vất vả khó khăn lắm phải không? Tôi biết mà. – cô Yvette ân ủi tôi và lau mắt cho tôi bằng khăn giấy Kleenex.

Tôi thấy mình thật kỳ cục, nhưng khóc được cũng là một điều tốt. Thế là tôi khóc, khóc cho tôi, cho Benoît, cho tất cả những tai họa này, khóc mà vẫn không ngừng giơ bàn tay lên. Tôi khó như mình là một đứa trẻ lên bốn vậy.

Cuối cùng thì tôi cũng thôi khóc và đang sụt sịt rất nhiều. Cô Yvette cứ hỉ mũi cho tôi mãi bằng khăn giấy. Chắc là tôi đã tiêu tốn hết ba gói giấy rồi. Trong lúc đó thì kẻ sát nhân vẫn nhón nhơ ngoài kia.

Có tiếng chuông cửa. Cô Yvette lao vội ra, còn tôi thì cố lấy lại bình tĩnh. Hélène vào nhà, có Virginie đi cùng.

-Chào cô Elise! Cháu được 9 trên 10 điểm môn chính tả đấy.

Bàn tay của tôi nâng lên.

-Ôi, thật là tuyệt vời. Mẹ ơi, mẹ nhìn thấy không, cô ấy có thể cử động được bàn tay. Cô làm lại nữa đi!

Tôi thích thú nâng bàn tay lên rồi lại hạ xuống. Hélène lại gần tôi nói:

-Thật là tuyệt vời! Tôi mừng cho cô đấy, Lise ạ. Ít nhất thì cũng có một người ổn, không sao cả.

-Cô muốn uống gì không, bia hay nước hoa quả? – cô Yvette hỏi.

-Uống bia! – Virginie nói, giọng đầy phấn khích.

-Tất nhiên là không rồi! – Hélène cắt ngang. – Cho tôi xin một bia, còn một nước hoa quả cho Virginie.

Cô Yvette đi ra ngoài, theo sau là Virginie đang nói líu lo. Hélène quay về phía tôi:

-Cô đã biết gì chưa? Vụ tai nạn của thằng bé Joris ấy?

Giờ thì tôi giơ cả bàn tay lên.

-Cái thị trấn này bị nguyên rửa thật rồi. Tôi không nói đùa đâu, Lise ạ. Có chuyện gì không bình thường đang xảy ra ở đây. Tai họa cứ xảy ra liên tiếp... Tôi thấy rùng mình... Tôi đã từng biết chuyện đó rồi, tôi cứ nghĩ rằng... Tôi cứ nghĩ là không bao giờ phải sống lại những cảnh đó nữa. Nhưng những lời nguyên rửa cứ đeo bám tôi. Trừ khi là...

Cô xích lại gần tôi, tôi cảm thấy cô đang run rẩy, miệng cô ghé sát tai tôi, da cô ẩm ướt:

-... trừ khi là Tony...

Lại là cái tên Tony bí ẩn! Cô Yvette quay trở lại, tất nhiên là Hélène giãn ra ngay.

-Một cốc bia lạnh cho cô. Một cốc bưởi ép rất ngon cho Virginie và cho cô, Elise ạ.

Tôi thở dài sau cốc bia của Hélène, nhưng vẫn buộc phải nuốt cốc bưởi ép. May thay là tôi cũng thích món đồ uống đó. Không như nước nho ép “đầy sức sống, cô Elise ạ” mà tôi phải uống từ sáng đến tối cho đến lúc tôi phải nhổ hết ra.

Virginie trèo lên đùi tôi.

-Con làm cái gì đấy? Nào, thôi đi! – Hélène phản ứng.

Tôi nâng bàn tay lên hai lần để tỏ ý là tôi không thấy bị phiền.

-Cô không thấy bị phiền à?

Bàn tay giờ lên.

-Rồi cô sẽ có thể cử động được cánh tay, cẳng chân, rồi tất cả các bộ phận, tất cả. – Virginie nói với tôi. – Rồi chúng ta sẽ đi dạo cùng nhau, cô và cháu. Cả Renaud nữa. – Con bé thì thầm nói thêm. – Cả Joris nữa. Ai cũng tin là anh ấy bị tàu hỏa cán vào nhưng cháu thì cháu biết chứ. Thần rừng đã đẩy anh ấy vào đường tàu đấy. Uych!

Con bé thì biết được những chuyện gì? Lúc ấy nó đang ở nhà. Nhưng nếu Paul giết thẳng bé và con bé đã trông thấy anh ta ra đi thì nó có thể đoán ra... Đúng, càng ngày các lý do càng có thể chấp nhận được.

-Tôi mới ngu ngốc làm sao! Tôi để quên mất tờ Tivi 77 ngày ở cửa hàng bánh mì! – đột nhiên cô Yvette kêu lên. – Hélène, cô có thể nán lại thêm năm phút nữa không?

-Không sao đâu.

-Cho cháu đi cùng với bà, đợi cháu với! – Virginie kêu lên rồi nhảy xuống đất.

Ngay khi hai bà cháu vừa đi khỏi là Hélène sáp lại gần tôi. Hơi thở của cô có đầy mùi bia và tôi chợt ngờ rằng đây không phải là cốc bia đầu tiên trong ngày của cô.

-Không ai biết sự tồn tại của Tony, bố của Virginie, bố đẻ của con bé... Chúng tôi không kết hôn với nhau và anh ta không thừa nhận con bé. Anh ta đang bị giam giữ. Anh ta rất nguy hiểm. Có một lần anh ta làm gãy tay của tôi. Cô biết không, vì tôi chống cự lại anh ta. Chính vì thế mà tôi không chịu đựng được việc Paul to tiếng hay tỏ ra thô bạo. Tôi quá rành chuyện đó rồi. Tôi đã thấy mẹ tôi bị bố tôi đánh như tử, bị đập vào bụng, và tôi cũng từng bị như thế... Chẳng vì bất kỳ lý do nào cả. Ông ấy trói tôi vào chân bàn và chỉ cần một tiếng động nhỏ nhất là... Nhiều khi, tôi đi lại khó khăn đến mức tôi bị đau, nhưng chẳng có ai phát hiện ra điều gì cả, cả ở trường lẫn ở lớp học dương cầm... Bố tôi là một kẻ bệnh hoạn, đáng lẽ người ta phải tống giam ông ta rồi mới phải, cả Tony cũng bị như vậy. Sau này, bác sĩ tâm lý nói với tôi điều đó là bình thường, rằng những phụ nữ trước đây có thời thơ ấu bị rối loạn sẽ thường lấy phải chồng giống bố của họ, tức là cũng ưa bạo lực và nghiện rượu. Sau đó, trong khi tôi nghĩ mình đang thoát ra khỏi tình trạng đó thì xảy ra chuyện Renaud và mọi chuyện lại bắt đầu. Lời nguyên rủa ấy đeo bám tôi, Lise ạ, tôi không thể chịu đựng được nữa. Paul đang thay đổi. Anh ấy trở nên dữ tợn, và uống nhiều rượu... tôi thấy sợ anh ấy...

Có thể là cô có lý đấy... Còn Tony, vì sao anh ta lại bị giam giữ? Làm gãy tay, ôi, gã này không dịu dàng chút nào cả. Cuộc đời của Hélène đáng thương thật như một vở bi kịch. Tôi hầu như đã quên mất cuối đời của mình rồi.

-Nếu anh ta dám động vào Virginie là tôi gọi cảnh sát ngay. Có một tối tôi đã nói điều đó với anh ta. Không phải là vì những chuyện như vậy lại bắt đầu. Tôi không bao giờ chịu đựng được nữa.

“Nói cho tôi nghe về Tony đi” – tôi muốn kêu lên với cô ấy như thế.

-Đôi khi, tôi có rất nhiều tâm sự. Tôi không thể thổ lộ cho ai cả, nhưng tôi tự hỏi... tôi tự nhủ có thể Tony... nhưng không thể như vậy được, anh ta đang ở Marseille, anh ta không bao giờ có thể ra ngoài được. Họ đã nhốt anh ta với những người bệnh nguy hiểm, cô có hiểu không?

Nhưng... nhưng nếu không bao giờ anh ta được ra ngoài? Nếu không bao giờ anh ta trở lại nhận con gái mình? Anh ta đã từng nói là anh ta sẽ giết tôi nếu anh ta trông thấy tôi, anh ta sẽ giết chết tất cả những ai cản đường anh ta.

Ngày càng tốt hơn rồi đấy. Chúng ta đã có một tên giết trẻ em, nay lại thêm một người chồng cũ bị bệnh tâm thần.

-Chính vì thế mà họ nhốt anh ta, vì tội giết người. Bây giờ thì...

-Chúng tôi về đây rồi. Không lâu quá phải không?

Lâu quá đấy, cô Yvette ạ! Hélène đã đứng lên:

-Không hề đâu... Chúng tôi đã nói chuyện với nhau. Thôi chúng tôi đi đây, chúng tôi chỉ đến chào hỏi mọi người một chút thôi. Lại đây nào con. Cảm ơn bà nhé, bà Yvette. Hẹn ngày mai gặp lại.

-Hẹn gặp lại ngày mai nhé. Chúc ngủ ngon.

-Hy vọng thế! – Hélène nói giọng mỉa mai trước khi ra khỏi cửa.

-Mọi chuyện ổn chứ? – cô Yvette hỏi tôi.

Tôi giơ bàn tay lên, rất nhiều lần. Cô Yvette ơi, cô có biết là đã có một nhân vật tên là Tony mới xuất hiện và đối với cháu thì gã này đặc biệt lắm. Bởi vì, hừm, ai có thể là người mà Virginie sẽ bảo vệ hơn là Paul? Chính là bố đẻ của con bé! Nhưng bố đẻ của con bé lại là một tên chuyên giết trẻ em. Trong khi tôi đang mải mê với những suy luận xuất sắc của mình thì người ta đang chuẩn bị tang lễ cho Joris. Cuộc sống thật không thú vị như trong các cuốn tiểu thuyết!

Dựa vào những kinh nghiệm của bản thân, tôi thậm chí có thể nói rằng đôi khi, cuộc đời này thật là chó chết.

Liệu có phải tôi muốn được chết? Ồ không, tôi phải thú nhận là tôi không muốn thế. Cho dù cuộc sống này có xấu xí, buồn tẻ, đầy tội ác và bất công thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn muốn được sống hơn.

Thời gian cho khóa học triết lý đã hết, hãy quay trở lại chủ đề chính! Hélène đã nói về vụ giết người! Người bố đẻ của Virginie có thể đang bị giam giữ trong một bệnh viện tâm thần vì một vụ giết người mà có thể anh ta là hung thủ! Nếu anh ta đã trốn thoát khỏi bệnh viện đó và Virginie đã nhận ra anh ta... thì mọi chuyện thế là được sáng tỏ, chính con bé đã bảo vệ anh ta... Thế quái nào mà ông Yssart lại không xem xét đến giả thiết này nhỉ? Liệu ông ta có biết đến sự tồn tại của Tony không? Đợi một chút đã nào: Làm sao mà Virginie có thể nhận ra người bố mà nó chưa từng biết từ khi nó được sinh ra? Cả anh ta nữa, làm sao mà anh ta biết được con mình? Tôi chắc rằng Hélène sẽ không cho anh ta địa chỉ của mình đâu...

Cứ cho là anh ta đã tự xoay sở để có được địa chỉ... Ồ không, tốt hơn là cứ nghĩ là anh ta đã trốn thoát và vô tình đến đây. Anh ta ở lại trong vùng này, cảm nhận được những xung động không thể cưỡng lại được và bắt đầu công việc giết trẻ con của mình. Một ngày kia, Virginie trông thấy anh ta và... Không, không ổn, con bé không thể nhận ra anh ta. Trừ phi là anh ta không nhận ra con bé mà thôi... Đúng, có thể là anh ta có được những thông tin về con gái của mình qua bệnh viện, một tấm ảnh, tóm lại là qua một cái gì đó. Do vậy anh ta nhận ra con bé và nói với con bé anh ta là ai, còn Virginie không thể chối bỏ anh ta, và mọi chuyện cứ diễn ra như thế. Còn tôi thì kết một chữ “Hết” và đi tìm một nhà xuất bản.

Với tôi thì nghĩ ra những lý luận đó còn dễ hơn là hình dung ra những con người này chỉ qua giọng nói, những khuôn mặt tưởng tượng, mà tôi chẳng biết họ cười ra sao, mắt họ như thế nào, da dẻ họ thế nào hay thái độ của họ ra sao...

Nếu tôi lại có thể dùng được bàn tay của mình, tôi sẽ đặt ra những câu hỏi... à không, viết ra những câu hỏi chứ. Phải công nhận rằng viết bưu thiếp là một công việc nặng nhọc. Bây giờ thì tôi có thể ký đến hàng nghìn cái bưu thiếp mà không phải phàn nàn gì cả, ngay cả khi tôi phải liếm tem.

Cô Yvette đã dọn dẹp xong ở trong bếp, giờ thì tôi nghe thấy cô đang lục lọi trong tủ buffet.

-Thế nào rồi, trời đã nắng chưa? Tôi bị đau lưng, bị thấp khớp, với cái trời mưa như thế này... Catherine đến muộn rồi...

Chết tiệt, tôi đã quên bégm mất cô này rồi! Ngay lúc đó thì có tiếng chuông cửa.

-Xin lỗi tôi bị muộn.

-Tôi vừa mới nói với Elise như vậy...

-Tôi vừa gặp Hélène Fansten xong, chúng tôi đã nói chuyện với nhau, cô biết đấy..., - cô vừa nói tiếp vừa ngồi vào bàn massage. – Thế nào, có vẻ như cô khá hơn nhiều rồi phải không? Cô có thể cử động được bàn tay đúng không? Như vậy thì tốt quá!

Vào cái ngày mà tôi có thể thật sự cử động được bàn tay, tôi thề với cô là tôi sẽ vả vào cái miệng cô đấy, cô thân yêu ạ. – Tôi tự nhủ với vẻ duyên dáng lịch sự vốn có của mình.

-Cô ấy có vẻ không được khỏe lắm. – cô Catherine nói to đến nỗi tôi cứ tưởng là cô Yvette không ở trong phòng – Thậm chí tôi còn nghĩ là cô ấy đã uống quá nhiều nữa.

-Hélène hả? – cô Yvette hỏi.

-Cô ấy đấy, cô ấy thở ra toàn mùi bia!

-Cô ấy có uống ở đây một cốc, cách đây nửa giờ. – cô Yvette giải thích.

-Dù sao thì tôi cũng thấy cô ấy có vẻ kỳ quặc. Có thể là cô ấy dùng ma túy cũng nên. Bà thấy đấy, thời buổi này thì mọi chuyện có thể xảy ra... Cô ấy toàn nói với tôi những chuyện đầu đầu. Như về chồng cô ấy, rằng anh ta rất căng thẳng, rằng đôi khi anh ta làm cô ấy sợ hãi, rằng anh ta cần phải đi khám bác sĩ... Đến tôi cũng tự nhủ là có lẽ chính cô ấy mới là người cần bác sĩ chăm sóc... Paul Fansten là một mẫu người tuyệt vời, lúc nào cũng tươi cười... Ấy thế mà họ không bị đảo lộn bởi định mệnh... À này, mọi người có xem vụ thằng bé Joris không? Thật kinh khủng!

Cô ấy lộn người tôi như đảo một cái bánh crêpe và bắt đầu nắn bóp đến lưng. Phải công nhận là nó làm cho tôi thấy rất dễ chịu, đôi khi tôi có cảm giác là toàn bộ cơ thể tôi chỉ là một khối thịt bị chuột rút mà thôi. Tôi cảm thấy những ngón tay cứng của cô Catherine cứ ấn vào da thịt mềm nhão của tôi trong khi cô vẫn không ngừng nói với giọng lạnh lạnh:

-Không, nhưng bà có hình dung ra con người ta thế nào khi nằm dưới một đoàn tàu không? Còn ông bố buộc phải đi nhận dạng xác con mình nữa chứ! Lúc này thì mọi chuyện thật tồi tệ! Người ta đang sống với một tên giết người điên cuồng ngay bên cạnh, thời gian hoàn toàn bị đảo lộn, mọi thứ cũng đều bị đảo lộn... Như Stéphane đáng thương ấy... cậu ấy thật sự rất dễ thương. Quá dễ mến. Đáng ra cậu ta phải theo dõi cô vợ của mình. Tôi không muốn nói xuấ về người khác đâu, nhưng cứ mỗi lần tôi nghĩ đến cô ta là... Cô ấy tự tử là đúng.

-Catherine! Chúng ta sẽ không nói những chuyện như vậy nữa! – cô Yvette kêu lên.

-Tôi nói những điều tôi biết, thế thôi. Dù sao đi chăng nữa, cậu ta không thể là người làm những chuyện đó được, không thể là Stéphane Migoin được. Tất cả những chuyện đó đã được dựng lên.

Trời ơi, tư tưởng lớn gặp nhau rồi kìa! Nếu cô Catherine bắt đầu có suy nghĩ giống tôi thì chắc là tôi phải gấp rút kiểm tra lại những suy đoán của mình ngay.

-Chính là một trong những người tình của cô ấy đã làm việc đó, tôi chắc chắn là như vậy!

-Cô không nên nghe những chuyện ngồi lê đôi mách. – cô Yvette phản đối.

-Đó không phải là những chuyện ngồi lê đôi mách. Chính là mắt tôi đã trông thấy cô ta ở Saint-Quentin, trong một quán bánh crêpe cùng với Manuel Quinson.

Lại là Manu! Loại Manu ra đi, anh ta chỉ làm rối mọi chuyện thôi! Sẽ đơn giản biết mấy nếu người tình của Sophie là Paul!

Cô Catherine bắt đầu làm đến những ngón tay của tôi: kéo, rồi lại giãn..., tôi phải chứng minh khả năng mới của tôi.

-Mẹ kiếp! – cô Catherine kêu lên như bọn thanh niên. – Tôi chưa bao giờ nghĩ là cô có thể cử động được đầu đấy. Nào, chúng ta làm cho các đốt ngón ta làm việc nào!

Tôi có cảm giác là cô ấy đang luồn một sợi chỉ bằng lửa vào bên trong các cơ bắp của tôi vậy, nó lan tỏa trong tận cổ tay.

-Nào, gấp lại nào! Một, hai, một, hai!

Sợi chỉ lửa đó chạy dọc dưới da của tôi, làm cho cả bàn tay tôi đau nhức, một cơn đau ngọt ngào, một cơn đau đầy sức sống. Sự sống.

Công việc đã xong, cô Catherine cao to thu dọn đồ nghề, đưa tôi ngồi vào xe đẩy và lau mặt cho tôi.

-Cô ấy đổ mồ hôi, chứng tỏ là nó có tác dụng đấy! – cô nói với cô Yvette. – Thôi, tôi đi đây. Hẹn ngày mai.

Còn lại một mình tôi. Tôi vui thích với trò cho xe đẩy chạy đi chạy lại. Giờ thì tôi điều khiển nó dễ dàng hơn nhiều rồi. Tôi nâng bàn tay lên và ấn nó xuống bằng tất cả sức lực của mình lên nút bấm điện của ghế đẩy. Chiếc ghế đẩy đi tới rồi lại đi lui, thật là tuyệt vời.

Tôi nghe thấy cô Yvette thở dài sau lưng tôi mà chẳng nói gì cả, tôi có cảm giác mình mới lên bốn tuổi vậy. Xung quanh tôi, tất cả mọi thứ đều biến mất, nhiều gia đình đã tan nát, còn tôi thì tiến lên, tôi đang phục hồi. Dĩ nhiên là tôi còn cách xa với tình hình chung, nhưng tôi có thể làm được gì bây giờ? Chẳng lẽ tôi phải cấm mình hy vọng và vui mừng hay sao?

Chương 12

Người ta đã chôn cất thẳng bé Joris. Lại thêm một đứa trẻ nữa. Thêm một chiếc quan tài nhỏ nữa. Chỉ nghĩ đến chuyện đó là tôi thấy buồn nôn. Chẳng thấy ai nghi ngờ điều gì cả!

Trời đang có gió mạnh khủng khiếp. Có cảm giác là những cơn gió to rất thích thú rung lắc cây cối. Tiếng cây cối ẩm ướt rung lên trong gió nghe thật thảm hại. Cô Yvette trước khi đi chợ đã bật cho tôi nghe cuốn sách nói Con thú có tính người của Zola. Tôi rất thích Zola, cho dù tên truyện không hợp lắm với hoàn cảnh của tôi. Cái băng cassette này là một món quà của ông Guillaume tặng tôi. Tối hôm nọ ông ấy đã mang nó đến. Ông làm cho tôi thấy rất vui, trừ việc tôi không thể ngăn mình tự hỏi không biết liệu ông ấy có thể là kẻ giết người hay không và việc ông ấy tặng tôi cái cassette có phải nằm trong mưu đồ ranh mãnh của ông hay không. Còn chuyện gì xảy ra nữa đây? Cuốn băng đã kết thúc rồi, tốt, thế là hết. Thật khó chịu làm sao! Tôi không thể làm được chuyện gì cả, tôi phải đợi cô Yvette quay về. À, hình như có ai đó ở trong phòng. Không, chắc là nhầm. Cái máy cassette đang làm gì thế không biết? Có những tiếng lách cách khác nhau. Cái máy chết tiệt. À, nó lại bắt đầu rồi.

“Đó không phải là một sự thích thú, cũng không phải là niềm vui sướng, mà đó là một sự cần thiết, một đòi hỏi ghê gớm, phải giết chết bọn chúng, phải bắt chúng về cho ta cho đến khi chúng không động đậy được nữa và chúng được tự do...”

Thật kỳ lạ, tôi không nhớ là có đoạn này.

“... trông chừng kỹ xung quanh để chọn lựa nạn nhân... hình dung ra da thịt của chúng mềm mại, rất mềm mại, bóp lấy quả tim của chúng, nghe chúng kêu la, chúng kiến thời điểm mà cuộc sống rời bỏ thân xác của chúng và khi chúng chỉ còn là một nhúm giẻ lau, nhăn nhúm, chứng kiến điều đó có thể xảy ra, chứng kiến chúng bị chết như thế nào. Cơ thể chúng đang từ nóng ẩm và mềm mại dần trở nên lạnh lẽo và khô khốc? Xem chúng đã chết thật sự chưa?...”

Cái quái quỷ gì vậy?

“...làm sao để biết được điều đó? Làm sao biết được điều đó nếu không phải là đang ở đó, trong một thị trấn yên bình, giữa mọi người, chuyện trò với mọi người về thời tiết, nắng mưa, trả những khoản đóng góp trong câu lạc bộ, cắt cổ cùng mọi người, tươi cười trước gương, một nụ cười dính đầy máu và nhận lấy gia tài của nó, một gia tài quý giá của ta được lấy ra từ những thiên thần nhỏ của ta... Những đứa trẻ hiến tặng của ta...”

Lạy Chúa! Đây là cái băng cassette khác! Cả giọng đọc cũng khác. Giọng trong cái băng này khàn đục, rất bíp bộp, đúng, một cái giọng điện tử... và câu chuyện mà nó đang kể... không thể như thế được, nhưng mà...

“... người ta sẽ nói đó là sự trả thù, thói loạn dâm gây đau đớn, nhưng mà ta yêu thích chúng. Ta muốn yêu chúng, muốn nắm giữ chúng, chỉ nắm giữ chúng cho riêng ta mà thôi, muốn ôm hôn chúng, nhưng chúng lại không muốn, chúng lại giẫy giụa, chúng cố thoát khỏi ta, chúng không hiểu được là ta chỉ muốn giúp chúng được nghỉ ngơi mà thôi...”

Không, tôi không muốn nghe cái băng này! Ai đã nhét cái băng này vào máy?

“... nhưng chẳng ai hiểu được cả. Cần phải ẩn náu. Đẩy cái xe lăn của Elise Andrioli và nghĩ thật diu dằng biết bao khi rách bụng cô ta bằng một con dao mổ, thọc tay vào vết thương và biết rằng cô ta không thể chống cự hay kêu la gì cả, khi từ từ móc quả tim của cô ta ra, để nhìn thấy miệng cô ta đầy máu và nhìn thấy cô ta chết, thật trớ trêu làm sao, cô ta chết với con mắt mù của mình nhìn chăm chăm vào mặt kẻ giết người. Ta căm thù người, Elise. Những kẻ khác thì ta không căm thù chúng mà ta lại yêu chúng. Ta rất yêu chúng, còn người, ta căm thù người...”

Dừng lại ngay đi!

Ai đã nhét cái băng này vào máy? Ai đã thay băng Zola bằng cái băng này? Một ý nghĩ khủng khiếp vụt đến: hắn đang ở đây, đang ở đây, ở cạnh bên tôi, hắn vừa nghe hắn nói vừa cười, tôi

chắc chắn như vậy, hắn có con dao mổ ở trong tay và hắn vừa nghe băng cassette vừa nhìn tôi.

“... đúng, chính là việc đó, đúng là phải giết cô ta, loại bỏ con người vô dụng ấy, bắt cô ta phải chịu đau đớn khủng khiếp, phải trừng phạt cô ta...”

Tại sao? Tôi đã làm gì cơ chứ? Cái băng im bật. Tôi không nghe thấy gì nữa, chỉ nghe thấy những tiếng thở mà thôi. Tiếng thở đó ở trong cái băng cassette hay là ở trong phòng? Tôi không biết, tôi không biết gì hết, tôi sợ quá, tôi... Cái băng đó lại bắt đầu..., lại cái gợn điện tử đó, và...

“Chào. – Xin chào”.

Ồi không, không, không, tôi không muốn nghe cái đó.

“Cháu đang gì vậy? – Cháu đang hái quả dâu tằm cho mẹ cháu. – Ta sẽ giúp cháu nếu cháu muốn... Cháu rất xinh đẹp, cháu có biết không... - Cháu phải đi về đây... - Hãy đợi một chút... ở lại đây với ta... - Không, cháu phải đi đây, cháu bị muộn rồi... - Lại đây nào! Ta có một sự bất ngờ dành cho cháu đấy. – không. – Nào lại đây nào, lại gần ta nào! – Không! A...a...a”

Tiếng thét vang lên, tôi không thể, không thể, dừng cái đó lại ngay đi, dừng lại ngay đi! Cái băng đã dừng lại. Tên khốn nạn đã tự ghi âm! Hắn đã ghi âm những vụ giết người và chắc chắn là hắn sẽ tua đi tua lại những cái băng đó ở nhà hắn rồi tự mình thưởng thức chúng vào các buổi tối. Phải giết hắn ta, hắn là một con quỷ và... và hắn đang ở đây.

Một bàn tay đặt lên cánh tay tôi. Ấm. Tay người... Tôi không nằm mơ, tôi cố kêu lên thật to trong cổ họng, to đến nỗi tôi có cảm giác là thanh quản của mình sắp vỡ, có một bàn tay nắm lấy cổ họng tôi, sau đó có một cái khác, một vật gì đó lạnh, con dao mổ, trời ơi, con dao mổ, nó ấn con dao mổ vào người tôi, nó làm tôi đau. Làm ơn đi, ai đó cứu tôi với! Không, đồ khốn nạn, hắn sắp chặt tôi ra nhiều mảnh, hắn sắp giết sống tôi. Ta sẽ giết chết mày, đồ khốn nạn! Nhận lấy này, vào mồm của mày này, đồ khốn nạn...

-Cô Andrioll? Cô ở đây à?

Ông Yssart! Nhanh lên! Nhanh lên!

-Tôi tự cho phép mình vào nhà vì cửa mở và không có trả lời cả...

Đóng cửa lại, nhanh lên, đóng cửa lại đi!

-A, cô đang ở đây... Tôi muốn đến nói chuyện với cô về... Nhưng có chuyện gì xảy ra vậy?

Yssart! Ông ấy đang ở đây! Tên điên rồ cũng đang ở đây, chắc là hắn ta đang ẩn nấp trong một góc nào đấy. Hắn có vũ khí, hãy cẩn thận. Chết tiệt, vì sao không thể nói được chứ?

-Tôi gọi cấp cứu rồi, họ sắp đến rồi.

Không, họ sẽ không đến đâu, hắn sẽ giết ông đấy, sau đó hắn sẽ giết tôi, hắn sẽ băm tôi ra thành từng mảnh mà tôi chẳng thể kêu la được gì. Đấy, hắn sẽ làm như vậy đấy, như hắn đã làm như vậy với bọn trẻ... Tôi thấy nước mắt chảy trên má, những giọt nước mắt tức giận và khiếp sợ.

-Đừng khóc nữa, mọi chuyện ổn rồi. Xe cứu thương sắp đến rồi. Cô có biết ai làm chuyện đó không?

Không, tôi không biết. Làm sao để có thể nói với ông ta là hắn đang ở đây... trừ phi là hắn đang trốn ở sau cánh cửa và đang theo dõi chúng tôi trong khi ông Yssart đang chăm sóc tôi...

Tôi cảm thấy có một cái gì đó nóng nhỏ giọt trên cánh tay tôi.

-Đừng làm gì cả. Chỉ cần cử động ngón tay thôi. Cô ở nhà một mình à?

Tôi giơ ngón tay lên.

Cái băng cassette. Ông ấy cần phải nghe cái băng cassette đó. Tôi giơ ngón tay lên cho dù nó đang đau và tôi cố gắng hướng về cái máy nghe băng cassette.

-Từ từ thôi... Cô muốn nói gì với tôi? Đồ đạc hả?

Tôi hạ thấp cánh tay xuống.

-Không, không đồ gỗ. Tường à? Lọ hoa à? Tranh phải không? Hay là cái radio?

Đúng, tôi giờ ngón tay.

-Có cái gì đó trong cái đài hả?

Đúng.

Ông ấy tiến lại gần cái đài và tôi nghe thấy tiếng lục lọi trong cái máy.

-Chẳng có gì ở bên trong cả, chỉ có cái băng cassette Con thú có tính người đặt ở bên cạnh máy thôi.

Tên khốn kiếp đó đã lấy cái băng của hắn ra trước khi ông Yssart đến! Còi xe cấp cứu dần dần rõ tiếng. Tôi cảm thấy người mình mềm oặt xuống. Tôi thấy lạnh. Ông Yssart vòng tay qua vai tôi, tôi ngửi thấy mùi nước hoa Colognes.

-Xe cứu thương đến rồi. Chúng tôi sẽ thu xếp cho cô. Cô đừng sợ.

Tại sao tôi lại phải sợ?

Có tiếng bước chân người, giọng nói, người ta đặt tôi lên băng ca, rồi nâng tôi lên, đầu tôi hơi bị nghiêng đi, tôi thấy rất lạnh, có phải tôi bị mất rất nhiều máu đúng không? Cửa ra vào mở ra rồi lại đóng lại, người ta nói với tôi, rồi tiêm cho tôi. Giọng nói bình tĩnh của ông Yssart “Cô đừng sợ”.

Tôi tỉnh dậy trên một chiếc giường. Tôi đã ngủ thiếp đi. Không nghe thấy tiếng động nào, trừ tiếng rì rào ở phía bên trái tôi. Có mùi của hoa. Chỉ trong một giây thôi, ý nghĩ đáng sợ là mình đang nằm trong quan tài và đã tỉnh dậy lướt qua óc tôi. Chả là tôi đang ở trong bệnh viện. Tôi thấy cánh tay phải rất nặng nề. Nó được đặt trên chân, dọc theo người tôi. Còn cánh tay trái thì bị gấp lại và đặt trên ngực. Miễn là bàn tay của tôi vẫn còn có thể hoạt động được... Tôi cố gắng nâng bàn tay lên. Tôi làm được, nhưng thấy rất đau, đau khắp nơi. Cửa phòng mở ra.

-Chậm chậm thôi! Các bác sĩ vừa mới khâu lại cho cô!

Giọng của một phụ nữ, khoảng bốn mươi tuổi, chắc đó là y tá.

-Vết thương trên bàn tay phải của cô hở đến 10cm và cô còn bị những vết chém ở cẳng tay trái khi cô đâm hắn.

Đâm? Tôi đã đâm một ai đó?

-Về phần đùi, cô không nên lo lắng, vết thương không sâu lắm. Cô sẽ không bị sẹo đâu.

Làm sao mà tôi có thể đâm hắn ta được chứ? Một người khác bước vào phòng.

-Cô làm chúng tôi sợ quá.

Điều tra viên Gassin. Anh ta ở rất gần tôi, tôi ngửi thấy mùi áo da.

-Chuyện gì đã xảy ra thế?

Anh ta nghĩ là tôi sẽ ca ngợi anh ta hay sao chứ? Anh ta nói tiếp:

-Bà Yvette của cô phát ngất đi khi chúng tôi báo tin cho bà ta. Bà ấy vừa đi chợ về thì thấy xe cấp cứu đang đi xa. Bây giờ thì bà ấy ổn rồi. Bà ấy đang chờ để gặp cô. Bạn bè cô cũng đang ở đây, gia đình Fansten ấy. Còn cuộc điều tra thì vẫn đang tiếp tục. Bên phòng xét nghiệm, người ta đang xem xét tỉ mỉ phòng khách của cô, chúng ta sẽ có kết quả vào sáng mai. Hắn có nói gì với cô không?

Không thật sự là hắn đã nói chuyện với tôi, nhưng làm sao để giải thích với anh ta bây giờ?

Tôi giờ bàn tay lên.

-Hắn có nói với cô hắn muốn gì không?

Có.

-Hắn có muốn..., ý tôi muốn nói là... hắn có muốn lạm dụng cô không?

Tôi không giờ bàn tay lên. Đột nhiên tôi hiểu ra là đối với anh ta, vấn đề đơn giản chỉ là tôi có bị tấn công hay không, mà việc đó chẳng liên quan gì đến những vụ giết trẻ con cả. Ngay cả

Ông Yssart cũng có thể không thấy mối liên quan của những vụ việc này. Người ta sẽ coi vụ này như là một vụ tấn công phụ nữ ở nhà một mình và rồi tội ác lại vẫn tiếp diễn. Dù sao thì tôi vẫn không thể làm cho họ nghe cuốn băng cassette mà hắn đã thu đó... Chỉ nghĩ đến điều đó là tôi thấy bị quặn cả ruột lại. Cái gì? Anh ta nói cái gì?

-... Cô nghỉ ngơi nhé... Tôi sẽ quay lại vào ngày mai.

Thế còn ông Yssart? Ông ấy đâu rồi? Tôi chỉ muốn gặp ông ấy thôi. Ông ấy là người duy nhất có thể hiểu được chuyện gì đó đang diễn ra!

Nhưng rõ ràng là điều tra viên Gassin đang bỏ ra ngoài mà không thèm nghe lời thỉnh cầu cảm lạnh của tôi.

-Ôi Elise bé bỏng của ta!

Cô Yvette! Tôi biết là cô ấy đang khóc.

-Ôi, lạy Chúa, tôi sợ làm sao! Tôi cứ nghĩ là cô chết rồi!

Cháu cũng nghĩ thế cô Yvette ạ.

-Là lỗi của tôi. Tôi cứ nghĩ là mình đã khóa cửa rồi. Tôi già mất rồi. – cô Yvette cứ vừa ấp úng vừa sụt sịt như thế.

Ngày cả đã khóa cửa thì hắn ta vẫn cứ vào nhà. Cô Yvette tội nghiệp! Tôi muốn ôm lấy cô ấy vào lòng mình để an ủi cô.

-May mà cô vẫn có thể cử động được cánh tay này. Nếu mà hắn đến đây từ tám ngày trước thì hắn đã giết cô mất rồi. Người ta tìm thấy con dao đó ở dưới đất, có lẽ là cô đã đâm vào giữa mặt hắn và hắn đã đánh rơi nó...

Đâm bằng dao, ra là cô y tá đã nói về điều này. Đúng, tôi nhớ ra rồi, cơn tức giận dâng lên trong tôi và tôi có cảm giác mình đã đâm, đã đâm ai đó..

-Cảnh sát hy vọng là hắn ta cũng bị chảy máu. Họ đã lấy mẫu máu, họ còn rắc đầy bột ra nhà để lấy dấu tay nữa, chúng ta cứ như là ở trong chương trình Năm phút cuối cùng ấy. Paul và Hélène cũng đang ở đây, nhưng y tá không cho họ vào, y tá nói rằng cô cần phải nghỉ ngơi vì cô bị sốc, huyết áp của cô tụt xuống có 8 thôi. Lúc ấy trong cô trắng bệch... Ôi, tôi vui quá, cô không bị gì nghiêm trọng cả...

Cô Yvette xúc động cúi xuống và hôn vào hai má tôi, hai cái hôn lớn kêu thành tiếng. Chắc là tôi đang khóc, có lẽ như vậy, vì tôi thấy má mình ẩm ướt.

-Sáng mai tôi lại đến, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi nhé! – cô Yvette nói với tôi trước khi ra về.

Tôi sụt sịt một hồi. Bó hoa này chắc là của cô? Của gia đình nhà Fansten? Hay của ông Guillaume? Ông Guillaume... Chính ông ấy đã tặng tôi cái băng cassette của Zola. Có thể nó đã bị đánh tráo... Không, sai rồi, bởi vì ông Yssart đã trông thấy cái băng đó. Chẳng chứng minh được điều gì cả, ông ấy chưa nghe cuốn băng ấy... Chết tiệt, tôi lại bắt đầu suy nghĩ rồi đây. Cánh tay tôi làm tôi bị đau. Họ đã tìm thấy con dao ở dưới đất, thế càng tốt, hy vọng là tôi đã đâm vỡ mũi hắn, tên khốn kiếp đó, hy vọng là tôi đã làm cho hắn ta bị đau, như là hắn đã làm cho tôi bị đau. Ôi, nếu tôi có thể, tôi sẽ làm cho hắn... Dù gì đi chăng nữa, trong điều trị y học, sự khiếp sợ cũng có ích! Nếu với mỗi một âm mưu giết người, tôi đều có thể nhận dạng được một người thì tôi sẽ yêu cầu được dạo chơi ban đêm trong những khu phố đầy nguy hiểm.

Hắn đã chuẩn bị cái băng ghi âm đó cho tôi, hắn muốn tôi nghe cái băng đó. Hắn muốn tôi phải khiếp sợ, vì hắn thích làm người khác sợ hãi. Sự tàn bạo và cái ý tưởng ghi âm những vụ giết người của hắn... tại sao mà một sinh vật sống lại có thể làm được những việc đó nhỉ? Bạn sẽ bảo với tôi là bọn Quốc xã đã quay phim về chúng vò tiền trong những trại tập trung của chúng đấy thôi... Có thể là, sau khi đã vượt qua một rào cản nào đó thì con người ta có khả năng làm nhiều việc. Chắc là hắn ta đã làm cho giọng nói của mình biến đổi bằng một trong những cái máy mà người ta rao bán đầy qua mạng. Tôi nhớ có lần đã xem một quảng cáo, trong đó một gã thanh niên vừa cười đùa qua điện thoại vừa nói vào một cái máy nhỏ: "Hãy làm bạn bè của bạn ngạc nhiên bằng chiếc máy thay đổi âm thanh này. Thậm chí ngay cả mẹ ruột của bạn cũng không nhận ra bạn đâu". Lúc đó tôi còn tự nhủ là cái loại phát minh này chắc

chấn sẽ là niềm hạnh phúc của bọn người gần đỡ hay bọn bị ám ảnh.

Tôi thấy buồn ngủ quá. Chắc là người ta đã cho tôi uống thuốc an thần. Tôi cảm thấy tôi đang ngủ. Ở đây, tôi được an toàn. Tôi không thấy nguy hiểm nào cả. Ở đây là bệnh viện.

-Elise! Tỉnh dậy đi! Mau tỉnh dậy đi!

Hừm, lại chuyện gì nữa không biết?

-Hãy nghe tôi nói rõ đây!

Tự nhiên tôi thấy mình hoàn toàn tỉnh ngủ. Đó là ông Yssart. Ông ấy nghiêng đầu về phía tôi, nắm lấy vai tôi:

-Tôi không có nhiều thời gian. Kết quả phân tích trong phòng thí nghiệm không cho thấy gì hết: không có dấu tay nào khác ngoài những dấu tay của bà Yvette, ông Guillaume và của nhà Fansten. Không có dấu tay trên con dao..., một con dao hiệu Laguiole rất cầu kỳ, tôi chỉ nói qua thể thôi. Chẳng có vết máu nào khác ngoài máu của cô. Kẻ tấn công cô chắc chắn là đã mang găng tay.

Giống như ông nghĩ. Tôi đang cảm nhận lớp da của găng tay của ông qua chiếc áo bệnh viện mỏng manh đầy thôi.

-Chúng ta đang ở trong ngõ cụt. Không ai thừa nhận là kẻ tấn công cô có liên quan đến những vụ án giết người hàng loạt. Họ vẫn cứ cho là chính Stéphane là thủ phạm của những vụ giết người. Như vậy, hung thủ thật sự vẫn đang tự do tiếp tục tội ác của mình. Tôi không thể tiếp tục theo đuổi hắn một cách hợp pháp nữa. Tôi bị buộc phải làm những việc đột xuất không quan trọng. Thế nên cô nghe rõ tôi nói đây: tôi sẽ tự xoay sở theo cách khác, nhưng cô đừng lo, tôi vẫn sẽ để mắt đến cô, tôi hứa đấy.

Ông ta đang nói chuyện gì vậy? Chẳng lẽ ông ta sắp đi làm du kích hay sao?

-Cả tôi và cô đều biết hắn ta đang ở rất gần cô. Và cả Virginie nữa. Hắn đang ở rất gần, tôi biết, tôi cảm nhận được điều đó, tôi chắc chắn về những dấu vết của hắn, tôi đang theo dõi sát hắn, chính vì thế mà hắn trở nên hung dữ, hắn đang sợ hãi. Tôi nghĩ thấy mùi nỗi lo sợ của hắn.

Vẫn còn một người bị điên đây. Không phải là ông đâu, ông Yssart ạ, ông là người có suy nghĩ rất logic.

-Cô có biết vì sao người ta luôn tìm ra lời giải cho những câu đố không? Bởi vì không bao giờ có ổ khóa mà lại không có khóa, cũng như không bao giờ có chìa mà lại không có ổ khóa. Khi nghĩ ra một câu đố, người ta luôn phải có câu trả lời, nó thuộc về bản chất của câu đố. Chỉ cần biết lời giải là không phải sợ hãi gì nữa.

Tôi chẳng thể hiểu được những chuyện ông ta đang nói với tôi.

-Cô có biết truyện Isis và Osiris không?

Isis và Osiris? Nước Ai Cập của các vua Pharaon? Tất cả những chuyện này, vào lúc chưa tỉnh ngủ như thế này sao?

Ông ta đứng dậy:

-Hẹn gặp lại cô nhé, Elise.

Có một luồng không khí ủa tới rồi sau đó chẳng thấy gì nữa. Ông ta đã bốc hơi luôn. Chắc là ông ta đã biến thành một con dơi và bay vào bầu trời đêm. Mấy giờ rồi? Mọi vật đều im lặng.

Một cánh cửa mở ra. Có tiếng bước chân. Tôi cố gắng thở bình thường. Ai đó nghiêng người vào tôi, một bàn tay kéo ga trải giường lên. Tôi giơ bàn tay lên.

-Ô, cô đã thức rồi hả? Nào, phải ngủ đi, ba giờ sáng rồi! Đừng sợ gì cả, cứ mỗi tiếng tôi lại vào đây.

Cô y tá lặng lẽ rời khỏi phòng.

Đã ba giờ sáng. Ông Yssart ở trong phòng của tôi vào lúc ba giờ sáng. Hay là tôi bị ảo giác? Ông ta còn gọi luôn tên tôi là "Elise" nữa và nói với tôi những chuyện không đâu. Hay là ông ta bị phê thuốc? Hay là sự quyến rũ không thể cưỡng lại được của tôi làm cho tất cả những người

đàn ông mà tôi gặp đều phát cuồng lên? Isis và Osiris[18]... Với những gì mà tôi còn nhớ thì Osiris bị giết và thân thể bị chặt thành nhiều mảnh, còn Isis thì cố gắng khôi phục lại Osiris, tìm kiếm những mảnh thân thể rải rác để mang lại cho Osiris cuộc sống. Tôi chẳng thấy mối liên hệ nào giữa Isis và Osiris với những vụ giết người ở Boissy-les-Colombes trong thế kỷ XX này cả... Nhân danh Chúa! Những mảnh thi thể! Những con mắt, mái tóc, tay chân, một quả tim... nhưng để khôi phục cái gì mới được chứ? Renaud? Chẳng lẽ lại là Paul, sau khi Renaud bị sát hại đã hóa điên nên tìm cách khôi phục lại thi thể của Renaud? Nhưng mà những vụ giết người đã xảy ra trước đó cơ mà! Không, không được lạc vào những câu chuyện Ai Cập cổ đại này.

Thế còn tôi, đang ở trong câu chuyện nào? Tại sao tôi lại dính vào những chuyện này? Có mối liên hệ nào giữa tôi và bọn trẻ đó? Liệu có phải là có hai tên giết người? Hai kẻ điên bị ám ảnh trong một thị trấn?

Ngủ, người phụ nữ dũng cảm ấy đã có được những giấc ngủ ngon, nhưng cô ấy không đón tiếp những nhân viên cảnh sát thật sự giỏi giang trong đêm sau khi súyt bị giết hại trước đó, trong buổi chiều cùng ngày... Đáng lẽ y tá nên tiêm cho tôi một mũi tiêm nhỏ, một mũi tiêm làm cho tôi ngủ ngay lập tức mà không lo sợ, không gì cả... Khi còn nhỏ, cứ mỗi lần không ngủ được là tôi lại tưởng tượng ra một quả bóng bằng cao su nảy lên nảy xuống trong hành lang hay trên cầu thang, còn tôi cứ nhìn theo quả bóng ấy, rồi tôi... cùng quả bóng... trượt dần... trượt dần...

Tôi thấy đau đầu. Tôi đang nằm trên giường, cô y tá vừa mới tắm cho tôi, cho tôi một cái bó và thay băng cho tôi. Cô ấy nói với tôi là trời u ám và không lạnh lắm. Những vết thương có vẻ liền lại thành sẹo rất nhanh. Tên khốn khiếp đó đã chém tôi dọc cánh tay phải và đùi phải, những vết chém rất ngọt, sâu đến hơn một centimet. Cẳng tay trái, cánh tay mà tôi đã vung vào mặt hắn, đã trúng đích. Thật ra thì tôi không cảm thấy đau gì cả, chắc là họ đã cho tôi uống thuốc giảm đau.

Thế quái nào mà ông Yssart lại vào phòng tôi giữa đêm hôm như vậy? Chuyện đó làm tôi nhớ đến việc Stéphane gọi điện cho tôi bảo là anh ta phải chạy trốn. Cô y tá hỏi tôi có muốn nghe tivi hay không, tôi liền giơ bàn tay lên, cũng là một cách để giải trí. Cô ấy chuyển hết kênh này đến kênh khác cho đến khi tôi chọn chương trình tạp chí khoa học trên FR3 dành cho trẻ em. Ít ra thì tôi cũng biết được điều gì đó. Tôi lắng nghe trong khoảng nửa giờ, và cửa ra vào mở ra:

-Elise, cô ổn chứ?

Cô Yvette đến. Tôi giơ bàn tay lên. Một giọng nói khác cất lên sau lưng cô Yvette:

-Chào Elise!

Đó là Hélène.

-Bây giờ cô khá hơn rồi à?

Có cả Virginie nữa.

-Nhẹ nhàng thôi Virginie, cô Lise đang rất mệt.

Paul đang nói. Cả ba người bọn họ đều đến đây, những kẻ lắm chuyện đáng ghét.

Tại sao tôi lại có ý nghĩ như vậy nhỉ? Tôi không biết vì sao, nhưng ý nghĩ đó tự nhiên xuất hiện trong đầu tôi thôi.

-Cô làm chúng tôi sợ quá! – Hélène nói.

-Cô có bị đau lắm không? – Virginie hỏi.

-Phòng này yên tĩnh nhỉ. – Paul nhận xét. Tôi hình dung anh ta đang đứng đưa thân hình mình như những người trong bệnh viện thường làm vậy.

Tôi cứ nâng bàn tay lên nhiều lần, đấy là để nói mọi chuyện đều ổn.

-Tôi đã khai với điều tra Gassin là tôi tin chắc mình đã khóa cửa rồi, sau đó tôi còn nhớ là mình còn bị một cành cây làm cho phân tâm... cô thấy cơn gió ấy làm tôi đảo điên thế nào rồi đấy... - cô Yvette nói với giọng có lỗi.

-Ông thanh tra ông ấy chết rồi. - Virginie nói.

Tim tôi bỗng đập mạnh.

-Virginie! – Paul kêu lên, rõ ràng là anh ta đang rất không bằng lòng.

Yssart, đã chết rồi?

-Ông ấy bị đột quỵ sau một cơn đau tim, tối hôm qua tại nhà ông ấy ở Paris, khoảng chín giờ. – Hélène giải thích cho tôi trong một sự im lặng khó chịu. – Điều tra viên Gassin đã báo cho chúng tôi sáng nay. Đây, chúng ta không gặp ông ấy thường xuyên, có lẽ chỉ hay tay ba lần gì đó...

Một cảm giác sợ hãi đến rợn người chạy dọc từ đầu đến chân tôi. Nếu như ông Yssart đã chết tối qua lúc chín giờ thì ai đã đến nói chuyện với tôi vào ba giờ sáng nay? Chẳng lẽ là tôi đã mơ thấy cuộc tiếp xúc đó?

-Phải công nhận là ông ấy trông không có vẻ khỏe lắm... - Paul nói thêm... - Ông ấy uống rượu quá nhiều...

Ông Yssart uống rượu? Tôi chưa bao giờ ngửi thấy mùi rượu ở ông ta cả. Những người đang nói chuyện với tôi là ai vậy? Họ có thật không? Tôi có thật không? Tôi cảm thấy bàn tay mình đang túm lấy khăn trải giường. Khăn trải giường là có thật. Thật là quái dị.

-Nhìn này, cô Elise có thể nắm bàn tay lại! – Virginie kêu lên đầy tự hào.

-Phải báo cho ông Raybaud biết mới được! Y tá!

Cô Yvette chạy ra, giọng phấn khích.

-Tôi lấy làm tiếc cho ông thanh tra, nhưng dù sao đi chăng nữa, theo điều tra viên Gassin thì ông già đáng thương đó không chịu được lâu nữa. Vài tháng nữa là ông ấy sẽ nghỉ hưu. Nói thẳng ra là tôi có cảm giác điều tra viên Gassin hơi mỉa mai một chút, anh ta nói là ông ấy “đã già rồi”, cô hiểu tôi muốn nói gì đấy.

Ông Yssart? Ông ấy sắp 60 tuổi rồi ư? Với cái giọng nói ấy?

-Tôi đã yêu cầu y tá báo với bác sĩ Raybaud. Với những gì xảy ra thì thật đúng là không biết chúng ta đang ở đâu nữa. – cô Yvette nói giọng buồn bã. – Còn ông thanh tra nữa, bây giờ thì... cứ như đó là sự trừng phạt của Chúa ấy!

-Nào thôi nào, mọi chuyện khá hơn rồi, mọi chuyện buộc phải như thế mà. Bao giờ có những lúc mọi chuyện trở nên tốt hơn. – Paul nói chen vào. – Còn ông thanh tra, ở tuổi của ông ấy thì không đúng lắm... Tự nhiên thôi, chắc là ông ấy làm việc quá sức.

-Đúng đấy, nhất là với bộ râu vàng khè của ông ấy, chắc là ông ấy phải hút nhiều thuốc như ống khói ấy. – cô Yvette tán thành.

Ông ấy chưa bao giờ có mùi thuốc lá. Không thể như thế được. Mọi người đang nói về người khác chứ không phải là đang nói về ông Yssart.

Tôi giơ bàn tay lên.

-Elise, có chuyện gì vậy? Cô muốn nói với chúng tôi chuyện gì à? – Paul hỏi tôi.

Tôi nắm chặt rồi nói lỏng nắm tay ra và thả cánh tay xuống cạnh người. Tôi muốn một cây bút chì! Giấy vẽ một cây bút chì. Cánh tay tôi cử động, cứng nhắc như luật pháp vậy, rồi tôi đập mạnh cánh tay tạo thành tiếng.

-Lise, cẩn thận.

Có tiếng cốc đổ vỡ. Những tiếng thì thầm: “Căng thẳng... không nên nói về ông thanh tra... phải báo cho y tá biết...”

Đúng rồi đấy, báo cho cô ta đi. Mẹ kiếp, tôi phải được hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Cô y tá đến, lau chùi cho tôi và tiêm cho tôi một mũi.

-Cô cần phải chú ý. Cô không nên hành động như vậy.

Tôi hiểu ngay lời đe dọa ngầm trong lời nói của cô: “Nếu không, tôi sẽ cho cô một liều thuốc

an thần”.

-Thôi nào, tôi nghĩ rằng cô ấy cần được ở một mình, cô ấy cần được nghỉ ngơi.

Tất cả mọi người im lặng rời khỏi phòng, một sự im lặng của đoàn người rước đám ma. Tôi thấy đau ở cánh tay. Tôi còn nắm bàn tay trái thêm một hai lần nữa. Tôi tưởng tượng ra là tôi đang bóp cổ tên khốn kiếp đã làm tôi bị thương. Ý nghĩ đó làm tôi thấy vui. Nếu cái bàn tay hồng này có thể cầm được cây bút chì thì cuối cùng tôi sẽ có thể giao tiếp được với người khác. Tôi cảm thấy mình toàn thân mềm nhũn ra, chắc chắn là do mũi tiêm vừa rồi. Tôi thấy người mềm nhũn, mềm nhũn...

Tôi tỉnh dậy, tôi ngủ lại, tôi gặp ác mộng khiến người tôi đầm đìa mồ hôi, và tôi cần thêm thuốc an thần nữa, chắc là từ hai ngày nay tôi đã phải chiến đấu với những cái bông nút tai, nó làm cho mọi tiếng động trở nên bị bung bít. Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng ai đó nói với tôi:

-Có một gói quà gửi cho cô.

Một gói quà? Tôi không thể mở gói quà đó ra được, tôi quá mệt. Mấy giờ rồi? Giờ đang ngày hay là đêm? Tôi thấy lạnh. Tôi thấy nóng. Tôi muốn tỉnh ngủ, muốn cử động chân tay. Tôi muốn được chạy nhảy! Tôi cảm thấy rất mệt. Tôi cần ngủ. Ngủ mà không nằm mơ, Ngủ, ngủ...

Hôm nay, tôi cảm thấy sáng sủa hơn. Tôi muốn được yên tĩnh, tôi chỉ cử động bàn tay khi có người hỏi tôi và việc đó tỏ ra có hiệu quả. Người ta cho tôi uống nhiều nước, cho tôi ngồi lên giường, tôi được bảo vệ bằng một cái đai và những cái gối. Tôi đã quên với những bài tập phòng chống hoại tử, tôi để cho mình điều khiển bằng tay, tôi mở bàn tay ra và khép lại, tôi nâng bàn tay lên khi được yêu cầu. Người ta khen ngợi tôi rồi để tôi yên. Và thế là tôi lại đắm chìm trong những suy nghĩ của mình.

Ông Yssart. Đã chết. Không thể như vậy được. Ông ấy không thể vừa chết xong lại nói chuyện với tôi được. Hoặc cũng có thể Virginie nói đúng, người chết có thể đi dạo chơi quanh chúng tôi và rình mò chúng tôi. Tất cả những đứa trẻ đã chết nhảy nhót xung quanh tôi, nhìn tôi bằng những con mắt trống rỗng của mình... Cả Benoît với cái cổ họng bị cắt đứt của mình, đang cười vào mũi tôi cùng với mọi người... Cả ông Yssart, một người mới chết dài ngoẵng với những ngón tay dài của nghệ sĩ chơi dương cầm và giọng nói rất dịu dàng... Không thể như vậy được. Một cây bút chì. Giá mà tôi có được một cây bút chì...

-Cô có muốn tôi mở nó ra cho cô không?

Cô y tá ngu ngốc này làm tôi sợ quá. Tôi hoàn toàn bị lạc đường trong những suy nghĩ của mình. Cô ta đang nói gì ấy nhỉ?

-Gói hàng, cô muốn tôi mở nó ra cho cô không?

A, hóa ra là tôi không phải là đang ngủ. Một gói hàng, gửi cho tôi? Chắc đó là những thứ kẹo bánh chứ tôi gửi cho tôi? Tôi nâng bàn tay lên đồng ý để cho cô y tá mở gói hàng.

-Xem nào... Sao mà người ta lúc nào cũng dán nhiều băng dính thế?

Tiếng xoạt xoạt xé giấy, mở giấy...

-Đây rồi, xem nào... xem cái gì đây nào? À, cặp kính đàn ông gọng đồi mồi, găng tay da màu đen, còn cái này... xem nào, một bộ râu màu vàng, cái gì mà màu mè thế này, xem nào, một bộ tóc giả màu trắng có những sợi vàng. Lạ thật đấy, chắc cô phải biết đó những cái gì, tôi nghĩ là...

Không, cô y tá bé nhỏ của tôi, tôi chẳng biết gì hết. Tôi không quen nhận được những gói hàng toàn đồ đùa như vậy. Chắc là một anh hề gửi nhầm địa chỉ? Một anh hề. Râu màu vàng. Găng tay đen. Ông Yssart. Lạy Chúa, ông Yssart là giả mạo! Một thanh tra viên Yssart giả mạo cứ thoải mái dạo chơi mà không bị ai phát hiện trong vòng bốn tháng! Đó là lý do tại sao ông ta đã đến nói chuyện với tôi vào đêm qua, nói với tôi là ông thanh tra Yssart thật đã chết! Ông ta không thể tiếp tục đến nhà tôi nữa. Vậy thì... ai là ông Yssart giả? Vì sao mà ông ta lại biết rõ mọi chuyện như vậy? Tại sao ông ta lại đến nói chuyện với tôi?

-Thôi cô ở đây nhé, hẹn lát nữa gặp lại.

Đúng rồi, tạm biệt cô. Một ý nghĩ rất khó chịu thoáng qua trong đầu tôi. Ông Yssart đã đến nhà tôi đúng lúc tên khốn nạn đó chém tôi bằng con dao của hắn. Ông Yssart, người vào nhà mà tôi không nghe thấy tiếng. Vậy thì nếu... nếu chính hắn là người đã trêu đùa tôi trong suốt những tuần qua như mèo vờn chuột?

Làm sao để có thể bảo cho mọi người biết được bây giờ? Làm sao để cho mọi người hiểu được bây giờ?

Nhưng, nếu ông Yssart là kẻ giết người thì tại sao ông ta lại đến chỗ tôi vào tối hôm qua? Tại sao ông ta không nhân cơ hội đó để mà giết tôi đi?

Thôi đủ rồi, đủ rồi, tất cả những câu hỏi đó! Tôi muốn có câu trả lời kìa!

Tôi thấy những giọt nước mắt bất lực và cảm giác bị tước đoạt lẫn dài trên má. Tôi vò nhàu khăn trải giường giữa các ngón tay nắm chặt đau đớn.

-Thế nào rồi Elise? Có vẻ như cô có rất nhiều tiến bộ!

Tiếng ông Raybaud.

-Nhưng thật là tốt đấy. Tôi chưa bao giờ tin được là...

Ông ta ngừng lời, húng hắng ho.

-Tôi đã lên lịch hẹn vào tuần sau với chuyên gia phẫu thuật thần kinh. Tất nhiên là chúng ta không được vội vã, có thể là những dấu hiệu tiến triển sẽ dừng lại ở đây, nhưng như thế cũng là rất tốt rồi đúng không?

Tuyệt vời. Tôi dám chắc là ông sẽ rất thích thú đấy.

-Tốt, cô hãy nghỉ ngơi và chờ đợi đi, tôi sẽ quay lại vào ngày mai.

Uych, ông ta bỏ ra ngoài.

-Xin chào.

Là điều tra viên Gassin.

-Tôi sẽ không ở lại lâu. Tôi chắc là cô đã biết tin về thanh tra...

Tôi nâng bàn tay lên. Anh chàng thân mến, giá mà anh biết được chuyện ông thanh tra!

-Cô có nhớ con dao mà chúng tôi đã thu được không? Con dao hiệu Laguiole ấy? Con dao đó có cán đồi mồi màu vàng, lưỡi dao dài 10 centimet, kiểu cách tinh vi, nó chẳng gọi lên cho cô điều gì ư?

Tôi suy nghĩ. Không. Thông tin ấy lẽ mờ nói với tôi một điều gì đó, nhưng đó là điều gì? Chú tôi có một con dao hiệu Laguiole cán bằng gỗ sẫm màu. Nhưng ở đây... Tôi không giờ bàn tay lên.

-Thật đáng tiếc. Lẽ ra điều đó có thể giúp chúng tôi tìm ra chủ của con dao... Hắn có thể đã rình mò trong vườn, hắn đã nhìn thấy bà Holzinsky rời khỏi nhà và hắn đã thử cơ hội của mình. Có thể hắn bị ngạc nhiên đã bỏ đi mà không nói gì cả. Có một điểm mà tôi không hiểu. Ai đã gọi điện cho cấp cứu? Nhân viên cứu thương khẳng định là khi họ đến nơi, họ đã trông thấy một người đàn ông ở bên cạnh cô, cao khoảng 1m85, người mảnh khảnh, tóc đen, mắt đen.

Ông Yssart! Ông Yssart thật. Sau khi ông ta không cải trang nữa!

-Người đàn ông đó nói với nhân viên y tế là ông ta đang đợi cảnh sát tới. Không ai nghe nói đến ông ta nữa. Cô có biết đó là ai không?

Có, tôi có biết ông ta. Nhưng mà làm thế nào để nói cho anh ta hiểu? Tôi giờ bàn tay lên và xoay cánh tay sang một bên.

-Ờ, đợi một chút... cô muốn chỉ cho tôi cái gì à?

Tôi giờ bàn tay lên.

-OK, nhưng là cái gì chứ? Ở trong phòng à?

Đúng, ở trong phòng. Tôi lại xoay cánh tay.

-Thùng carton đúng không?

Tôi mừng rồi rít giơ bàn tay lên. Tôi nghe thấy tiếng anh ta đi trong phòng, lục lọi trong hộp carton.

-Nào xem nào! Những cái này là cái gì? Xem nào... Mẹ kiếp, không thể như thế...

Thế đấy, chàng trai của tôi ạ, vậy mà lại có thể đấy. Tôi nghe thấy tiếng anh ta lục tung mọi thứ trong hộp carton. Có tiếng bíp bíp. Chắc là anh ta có một cú điện thoại di động:

-Alô, Gassin đây. Đúng, cho tôi nói với Mendoza. Gấp đấy... Cái gì ở trong nhà vệ sinh cơ? Thôi được, tôi đợi.

Im lặng. Anh ta vỗ vào cái nút làm cho giương dựng lên.

-Mendoza?... Nghe này, nói thật là tôi không quan tâm, vì tôi đang có những thứ còn kỳ quặc hơn ở đây... Tôi đang ở trong bệnh viện, ở chỗ cô Andrioll... Đúng, đúng rồi. Cậu biết là có một người đã báo cho cứu thương, một người đàn ông mà không ai biết ấy. À, có một gói hàng trong phòng của cô ấy, được gửi bởi, đợi tôi xem đã... "Hãng chuyển phát nhanh Express, 25 quảng trường Thiers, Saint-Amboise". Trong gói hàng có một bộ tóc giả, một bộ râu và một cặp kính gọng đồi mồi. Cậu biết là gì không? Y xài cặp kính của sếp đấy! Với cả bộ râu nữa..., nhưng không phải những thứ quái quỷ này. Cậu cho người đến ngay Chuyển phát nhanh nhé, hiểu không?... Không, cô ấy không thuật lại được, cô ấy mù... Cái gì? Nhưng chẳng có ai biết mặt ông ấy cả, ông Yssart thanh tra cảnh sát chứ có phải là siêu sao đâu. Đủ để hấn ta hơi giống ông ấy... OK, hẹn lát nữa.

Anh ta dừng một lúc trước khi quay lại hỏi tôi:

-Xin lỗi, tôi đã báo cho sở chỉ huy biết. Y tá mang những thứ này đến cho cô hả?

Tôi đưa tay lên.

-Dù gì thì cũng không thể nào tin được! Những thứ kỳ quặc này đáng lẽ phải được gửi đến cho tôi! Tôi sẽ bị biến thành một trò cười cho cả văn phòng. Cô có thấy không, nó không đúng lắm.

Anh ta bình tĩnh lại, hắng giọng, dữ dằn:

-Thôi, tôi phải đi đây, tôi mang gói này đi theo. Tôi sẽ cho người đến bảo vệ phòng của cô. Chúng ta không biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

A, anh ta bắt đầu hiểu ra đó không phải là một vụ tấn công đơn thuần rồi đấy.

-Tôi sẽ cho biết rõ hơn.

Anh ta đi ra ngoài. Tôi nghe thấy anh ta nói chuyện với một cô y tá trong hành lang với giọng khô khan.

Liệu người đàn ông giả danh ông Yssart có thể là kẻ giết trẻ em được không? Tôi rất thích giọng nói, lúc chuyển giọng của ông ta. Có thật là đã tôi không cảm thấy...? Ồ không, tôi sẽ không bắt đầu suy tính mãi đâu. Giờ thì cuộc điều tra sẽ phải tăng tốc, tôi chắc chắn như thế.

Vóc người cao, da nâu. Hơi giống một chút những gì tôi hình dung. Có thể là tôi không nhầm lẫn đến thế khi vẽ nên gương mặt mọi người bằng việc đưa vào giọng nói của họ.

Từ sáng đến giờ không có ai đến cả. Yên tĩnh. Tôi thấy bình tâm. Tôi đang mơ mộng. Tôi tưởng tượng ra mình đang ở Caribê, nằm dài trên bãi cát mịn, cảm nhận ánh nắng mặt trời trên làn da rám nắng của mình. Tôi đang nghe tiếng sóng biển rì rào, lười biếng xô vào bờ cát. Một cánh buồm trắng đu đưa giữa biển khơi, còn ở đây, mùi tôm hùm nướng đang bốc lên... Tôi vói tay lấy một cốc Ti’Punch[19]. Hấp, thế là xong, một cốc Ti’Punch mát lạnh trên tay trái, một cuốn tiểu thuyết trinh thám trên tay phải, ôi thích quá. Ánh nắng mặt trời, những giấc ngủ trưa, và tôi đang ở xa, rất xa những thị trấn, thành phố buồn tẻ, xám xịt, người đông như kiến chạy tứ tung, với đầy những vấn đề phức tạp... Ôi, tôi muốn được ở lại Caribê!

Vấn đề là chuyện đó không xảy ra. Mặt trời không sưởi ấm tôi. Tôi không nghe thấy tiếng sóng mà chỉ thấy tiếng của cái monitor đặt trên bàn ngủ, và Ti’Punch chính là ba viên thuốc cùng với nước ấm mà cứ hai giờ một lần tôi phải uống.

Vì không thể ở lại biển Caribê nên tôi không ngừng nghiền ngẫm suy nghĩ: có phải ông Guillaume đã mang cho tôi chiếc băng cassette bị đánh tráo không? Nếu đúng như vậy thì chính ông ta là kẻ giết người. Nhưng tại sao lại là tôi? Đó chính là điều mà tôi không thể hiểu được. Ông Yssart là một thanh tra giả mạo. Tại sao ông Yssart thật chưa bao giờ đến điều tra tôi? Bởi vì ông chẳng thể cung cấp tí thông tin gì cho cuộc điều tra của ông ta cả. Chỉ có mình ông Yssart giả mới hay liên hệ với tôi, với Virginie và những vụ giết người. Điều đó dẫn tôi tới một câu hỏi khác tại sao người này đóng giả ông Yssart? Vậy người này là ai? Hay chính là kẻ giết người? Hẳn là ai? Chẳng lẽ đó là một nhà báo chuyên săn những tin giật gân hay một thám tử tư nào đó được gia đình của một trong số các nạn nhân thuê để khám phá vụ án này? Dù sao đi chăng nữa thì kẻ giết người không thể vừa là ông Yssart vừa là ông Guillaume. Giá như có ai đó nghe được cuộn băng quý quái ấy... Nhưng làm thế nào mà điều tra viên Gassin có thể nghi ngờ cái băng đó có điều gì đó không bình thường? Thật vậy, tất cả những thủ đoạn của kẻ giết người đều tập trung vào điểm mấu chốt cơ bản là không thể giao tiếp với người khác được. Thế nếu tôi lại có thể nói được? Nếu tôi có thể viết được? Thì hẳn buộc phải giết tôi vì tất cả những chuyện mà tôi biết được và nói với mọi người chắc chắn sẽ làm cho hắn bị bắt. Thế cho nên tôi cần phải tập trung cao độ vào những bài tập vận động, và phải luyện tập không ngừng.

Chương 13

Cô y tá đã làm xong việc gỡ rối tóc cho tôi. Tóc tôi bị kéo hơi mạnh tay một chút. Cô ấy nói là giờ tôi rất sạch sẽ, áo gilê đã được cài khuy. Cô y tá để mền này tên là Yasmîna. Cô vừa cho tôi biết tên vừa thay băng cho tôi. Tôi biết bố cô ấy là người xứ Cabili của nước Algérie, còn mẹ cô là người gốc Pas-de-Calais. Cô đã bỏ lỡ bằng tốt nghiệp trung học vì lý do gia đình: mẹ cô nghiện rượu. Cô đã quyết tâm trở thành y tá để có thể chăm sóc mọi người, cố gắng giúp đỡ nhiều người khác, nhưng ở đây lương lậu không được khá lắm. da cô nâu, tóc dài và xoăn. Cô có một anh người yêu tên là Ludovic cũng làm y tá. Tôi không hiểu sao nhiều người khi ở một mình với tôi là bắt đầu gửi gắm tâm sự riêng của họ cho tôi nghe. Cũng như nói chuyện với con búp bê của họ mà thôi...

-Xong rồi, trông cô xinh lắm! – vừa nói chuyện với tôi, Yasmîna vừa đỡ tôi xuống ghế. – Bây giờ là 10 giờ rồi, các bác sĩ sắp đến thăm bệnh rồi. Hy vọng là họ sẽ không đến quá muộn!

Tôi cũng hy vọng như thế. Còn là vì ngày hôm nay không khó chịu lắm... Tôi được nghỉ ngơi, cho dù những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, và sau đó, khi biết có một cảnh sát đứng canh bên ngoài nên tôi cũng cảm thấy yên tâm như uống thuốc an thần vậy. Nói về thuốc an thần, các bác sĩ không ngừng cho tôi uống thứ thuốc này. Thật là một thói quen có hại, bần thủ, nó khiến tôi cứ ngủ suốt ba phần tư thời gian trong ngày!

Có tiếng bước chân ngoài hành lang, rồi cánh cửa mở ra.

-Trông cô thật tươi tắn! – cô Yvette kêu lên rồi ôm hôn tôi. – Paul đang đợi chúng ta ở dưới kia. Tạm biệt cô, cảm ơn cô nhiều.

-Không có gì. Tạm biệt cô Elise!

Tôi nâng bàn tay lên và gập ngón tay lại ba lần liên tiếp. Động tác đó có thể thay cho một lời chào hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Cô Yvette nắm lấy cái xe đẩy và đẩy tôi ra đến thang máy. Vừa đi cô vừa báo cho tôi những thông tin mới nhất. Tôi có cảm giác mình là một vận động viên đua xe đang ở trên đường đua sau những đợt nghỉ ngơi ở từng chặng vậy.

-Đã xảy ra nhiều chuyện lắm, cô ạ! Đầu tiên là thanh tra Gassin đã phát hiện ra là ông Yssart không phải là thanh tra thật, cô có biết không? Hóa ra chúng ta có việc cần phải giải quyết với một tên giả danh đấy! Jean đã thay hết tất cả các khóa cửa sổ trong phòng tắm. Trong thời buổi hiện nay thì chúng ta chẳng có nơi nào được an toàn cả: một ông thanh tra giả mạo! Theo như những gì người ta biết thì có thể hẳn chính là người đã tấn công cô hoặc là người đã giết bọn trẻ. Thanh tra Gassin bảo với tôi là anh ta đang lần theo một dấu vết, bởi vì chắc là hẳn có thể đã để lại dấu vân tay trên chiếc băng cassette đó... cô thấy không, cái băng mà Jean đã tặng cho cô ấy?

Thang máy rung lắc một chút rồi dừng lại, cô Yvette đẩy tôi ra ngoài. Chúng tôi bị bao vây xung quanh bởi nhiều người, bởi mùi bệnh viện, chuông điện thoại... Một dấu vân tay. Thanh tra Yssart giả chắc là phải để lại một dấu vân tay khi cầm đến cái băng cassette. Chắc là hẳn ta bị rối loạn vì điều đó lắm nhỉ? Hoặc là hẳn ta cố tình để lại một dấu vết giả? Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Dù sao thì cái băng cassette chắc chắn không có gì là bất thường cả, nếu không thì thanh tra Gassin đã phải để ý đến nó rồi.

-Chào Lise! Trông cô khỏe mạnh lắm!

Là Paul. Tôi nâng bàn tay lên. Hai người cho tôi ngồi vào xe break, cửa xe đóng lại. Chúng tôi lên đường trở về nhà.

Tôi vào nhà mà không khỏi có chút e sợ. Với tôi nó không còn an toàn nữa, và đã ô uế. Ở đó toét ra mối hiểm nguy và những ác ý. Cô Yvette đẩy tôi vào phòng khách và bắt đầu loay hoay công việc. Paul ngồi trên tràng kỷ ở gần tôi.

-Tốt rồi. Tôi hy vọng giờ thì tất cả đều tốt đẹp.

Anh ta hạ giọng, nghiêng đầu về phía tôi:

-Chúng tôi chẳng biết làm thế nào cả. Có nên nói cho cảnh sát biết về người bố đẻ của Virginie không? Hélène đã nói với cô là tôi không phải là bố đẻ của con bé có đúng không?

Tôi giờ bàn tay lên. Tự nhiên tôi muốn anh ta về ngay, tôi không biết tại sao nhưng anh ta làm cho tôi hơi ghê sợ. Giọng anh ta quá đổi dịu dàng.

-Gã đó là một kẻ khốn nạn, đặc biệt là những điều mà cô chưa biết, nhưng Hélène đã thú nhận với tôi, đó là...

-Anh có muốn uống chút gì không hả Paul?

-Không, cảm ơn, bà tốt bụng quá. Yvette, tôi phải đi đây, tôi có một cuộc hẹn. Hẹn gặp lại sau nhé, Elise. Tạm biệt.

Thật là kỳ cục, mọi người đều có thể cảm thấy thoải mái với tôi. Họ đều nói cho tôi biết những chuyện mà tôi không yêu cầu và ngưng chuyện trò một cách bất ngờ, cứ như là họ đang nói chuyện một mình hoặc là đang độc thoại với con vật nuôi trong nhà của họ vậy. Hélène đã nói những chuyện gì về bố đẻ của Virginie nhỉ? Chắc không thể là điều gì đó hay ho cả.

Tôi vừa mới yên vị được có một tiếng đồng hồ trong phòng khách và cố gắng ngủ được một chút thì có tiếng chuông gọi cửa. Lại bắt đầu rồi: Vòng quay ngựa gỗ Andrioli mở cửa tất cả các ngày trong tuần, cả ban đêm, đón tiếp cả trẻ em và người lớn!

-Cô ấy đang ở trong phòng khách.

-Cảm ơn bà. Tôi muốn nói chuyện với cô. Chuyện quan trọng.

Thanh tra Gassin. Anh ta vừa được lên chức chỉ trong có hai ngày. Tôi nghe thấy anh ta đóng cánh cửa ngăn phòng khách với sảnh ngoài.

-Cô còn nhớ gói hàng được chuyển đến bệnh viện không?

Nếu mà tôi không nhớ, thì ông thanh tra thân mến, chắc là tôi bị bệnh thần kinh đấy. Tôi giờ bàn tay lên.

-Tốt. Thanh tra Mendoza, đồng nghiệp của tôi đã đến hãng chuyển phát nhanh Express tìm hiểu thông tin. Người gửi là một người đàn ông khá cao, dáng mảnh khảnh và da nâu. Như vậy là người này cũng chính là người đã ở bên cạnh cô và đã gọi cấp cứu. Chắc chắn là anh ta đã để lại tên và địa chỉ giả: đó là tên và địa chỉ của Stéphane Migoin.

Ôi trời, phức tạp rồi đây. Stéphane đáng thương đã làm gì thế không biết?

-Rõ ràng là có ai đó biết rõ những chuyện đang xảy ra ở đây và rằng chúng ta không phải là đang đối mặt với một vụ tấn công đơn thuần... May mắn là hắn đã phạm một lỗi, chỉ duy nhất một sự sơ suất: hắn đã để lại dấu ngón tay cái trên cái băng cassette để gần máy nghe nhạc của cô, cái băng Con thú có tính người. Chúng tôi đã cho kiểm tra ở trung tâm thông tin và, cô có biết ai đã giả mạo thanh tra Yssart không? Ai đã gửi gói hàng? Ai là người có thể đã tấn công cô trước khi gọi cấp cứu cho cô?

Anh ta để tôi chờ đợi một lúc rồi mới tiếp tục:

-Antonie Mercier, còn gọi là Tony, 38 tuổi, bị bắt năm 1988 vì tội giết người, được tuyên bố là không có trách nhiệm và bị giam giữ tại bệnh viện tâm thần Saint-Charles ở Marseille, Bouches-du-Rhône.

Tony! Ông Yssart là Tony! Vậy thì... kẻ làm gãy tay người khác đã đóng giả thành cảnh sát! Tony, bị tổng giam vì tội giết người!

-Đợi đã, cô chưa biết hết đâu. – Gassin tiếp tục, giọng đầy kích động. – Hãy đoán xem Tony Mercier là ai. Anh ta chính là bố đẻ của Virginie. Hélène Fansten vừa mới cho chúng tôi biết. Anh ta thường xuyên qua lại với bà Fansten từ năm 1986 cho đến khi bị bắt. Cô có biết vì sao anh ta bị bắt không?

Anh ta nghiêng đầu về phía tôi, tôi ngửi thấy hơi thở anh ta có mùi bạc hà.

-Vì tội giết một đứa trẻ tám tuổi trong khu phố nhà mình. Anh ta bị tố cáo bởi một bức thư nặc danh. Đồng nghiệp của tôi ở Marseille đã khám xét nhà anh ta và tìm thấy một sợi dây

giống như sợi dây được dùng để trói những đứa trẻ, và những sợi len được tìm thấy cũng giống những sợi len của áo anh ta.

Tôi cảm thấy người mình mềm nhũn. Gassin tiếp tục nói rất nhanh:

-Tony Mercier được biết đến như một người không bình thường, với một lý lịch tư pháp dài dằng dặc: ăn trộm xe hơi, trộm cắp vặt... Anh ta thường dính dáng đến những vụ ẩu đả. Anh ta có truyền thống gia đình rất tệ hại: bố mẹ nghiện rượu, phải sống trong Trung tâm trợ giúp y tế và vấn đề xã hội nhưng luôn tìm cách bỏ trốn, vân vân... Anh ta thất nghiệp và đã qua nhiều đợt cai nghiện mà không có kết quả. Ai cũng biết là anh ta đã đánh đập Hélène và làm gãy tay cô ấy... Nói tóm lại, ngay cả khi anh ta vô tội đi nữa thì số phận anh ta cũng đã được định đoạt rồi. Luật sư của anh ta đã biện hộ vô tội, với lý do là bất kỳ ai cũng có thể tạo ra những dấu hiệu làm liên lụy Mercier nhằm buộc tội anh ta. Các nhân viên giám định đã phải tuyên bố anh ta vô tội. Và thế là anh ta bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần. Chưa hết: từ năm 1991, Tony Mercier đã có được vài sự cho phép, và anh ta đã trốn khỏi bệnh viện tâm thần cách đây hai năm.

Gassin gần như là đã hét lên những lời cuối, vì anh ta quá căng thẳng. Tôi hiểu anh ta, viên thanh tra đáng thương phát hiện ra một tên tâm thần là nghi phạm giết người, tên này đã giả mạo danh sếp của mình và tung tăng khắp thành phố tiến hành cuộc điều tra của riêng hắn, và nhất là kẻ điên đó lại là bố đẻ của một con bé có vẻ như biết rõ về những vụ giết người xảy ra xung quanh thành phố đó..

Hiển nhiên là, một gã đàn ông có thể đánh gãy tay vợ mình thì cũng rất có thể dùng kim đâm vào người tôi hay chặt tôi ra thành từng mảnh với con dao Laguiole của hắn... Có vẻ như là những bí ẩn đang được làm sáng tỏ. Tony-Yssart đối với tôi chắc chắn là thủ phạm. Điều đó giải thích vì sao Virginie đã không nói gì cả, chắc chắn hắn đã nói với con bé hắn là bố con bé. Và hắn đã giết Migoin để đổ tội cho anh ấy! Mà tại sao Hélène không nhận ra hắn? Bởi vì hắn chưa bao giờ đến nhà cô ấy, mà chỉ có ông Yssart thật mới đến nhà cô ấy thôi. Còn tôi, tôi nghe những lời phỉnh phờ của tên bịp bợm ấy, chắc hắn hắn luôn đùa cợt và tự hỏi khi nào thì sẽ cho tôi một nhát... May là tôi đã thoát khỏi hắn.

Gassin nắm lấy hai tay tôi:

-Giả thiết của tôi là Tony Mercier chính là hung thủ giết bọn trẻ. Hắn đã quay trở lại đây rình mò, tìm kiếm con gái của mình và người mà hắn vẫn coi là vợ mình. Các mối liên hệ đều chứng tỏ hắn là người rất thích điều khiển, thường xuyên to tiếng dọa nạt vợ. Một khi đã ở trong thị trấn này, hắn không thể không giết người. Hắn đã giả mạo là thanh tra Yssart để có thể biết rõ mọi chuyện. Hắn đã vờn cô và cả chúng tôi nữa bằng những hành động tội lỗi của mình. Hắn là một con bệnh tâm thần nguy hiểm và tôi sợ những điều tồi tệ nhất sẽ đến với cô và Hélène Fansten. Tôi không muốn cô ở lại đây. Tôi muốn cô đến ở tạm nhà chú cô. Tôi đã báo cho chồng của Hélène, anh ta sẽ có những sự chuẩn bị cần thiết. Hãy hiểu cho tôi là lúc này tôi chưa thể chứng minh được điều gì cả. Tôi thậm chí còn chưa có được sự ủy quyền nữa. Nhưng tôi tin chắc vào những gì tôi đang nói: cô đang gặp nguy hiểm.

Anh ta đứng lên. Đến ở nhà chú tôi? Thật lòng mà nói thì sao lại không cơ chứ? Tôi sẽ tránh xa được tất cả, không tham gia vào việc bắt giữ gã Tony này, không phải nghe Virginie khóc lóc, cũng không phải nghe Hélène kêu gào giận dữ hay nghe những lời bàn tán nữa.

-Cô có đồng ý như vậy không?

Tôi giờ bàn tay lên.

-Tốt, tôi sẽ nói chuyện với bà Holzinsky. Tạm biệt cô.

Anh ta đi sang bếp, nói chuyện với cô Yvette. Anh chàng Gassin vẫn chưa nguôi tức giận. Chắc là anh ta cảm thấy bị sỉ nhục bởi câu chuyện viên thanh tra giả danh. Cô Yvette cài ngay then cửa lại sau khi anh ta ra khỏi nhà. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy chạy ngay vào phòng tắm để kiểm tra xem cửa sổ đã được đóng kỹ hay chưa. Cô ấy đang làm gì vậy? À, cô ấy đang gọi điện thoại. Tôi cá mười ăn một là cô đang gọi điện cho chú tôi. Đấy, tôi thắng rồi. Blabla, blabla..., mọi người sẽ đến đón tôi vào sáng mai. Cô ấy lại gọi điện. Cho nhà Fansten, chắc chắn vậy.

-Alô, xin chào, Yvette đây, xin lỗi vì tôi gọi điện làm phiền anh chị muộn như thế này... Vâng, lúc này thì... Thật là kinh khủng, ai lại có thể nghi ngờ được cơ chứ... Thật là khổ cho cô! Thế còn Virginie, hy vọng là con bé không biết gì... Vâng, tốt hơn rồi... Ở nhà mẹ chồng cô hả...? Cô có lý đấy. Tôi không thể nào tin được... Không, tôi không biết... Vâng, tôi hiểu rồi. Đó không phải là loại chuyện mà người ta muốn bàn tán đâu... Còn Paul?... À thế à, anh ta rần rở lắm, cô gặp may mắn đấy... À, tốt thôi... Sao cơ? Thôi, ngày mai tôi sẽ gọi lại cho cô.

Dập máy.

-Tôi đã nói chuyện với Hélène. Kinh khủng quá... bố đẻ của Virginie, cô hình dung mà xem. Một gã điên. Hắn đã trốn khỏi bệnh viện tâm thần. Thật không thể nào tin được! Thiên hạ đi đâu hết rồi không biết? Hélène sẽ gửi con bé đến nhà bà nó. Cô ấy không muốn đi mà muốn ở lại với Paul, cô xem, cô ấy căng thẳng biết chừng nào! Giờ thì tôi hiểu rõ hơn rồi, khi bố của con mình là kẻ giết người thì người ta căng thẳng lắm...

Điều đó chắc chắn rồi. May là họ sẽ gửi Virginie đi xa. Tôi thấy rung rờ. Thay vì sung sướng nhìn thấy Tony Mercier bị bắt thì tôi lại cảm thấy rất suy sụp. Tất cả những chuyện này thật tồi tệ!

Mấy giờ rồi? Tôi không thể ngủ được. Nếu mà tôi có thể cử động được thì chắc là tôi phải trở mình nhiều lắm. Tôi mừng vì có thể mở và nắm bàn tay lại. Cô Yvette đã cho tôi nằm vào giường khoảng mười giờ đêm, tôi có cảm giác bây giờ ít ra cũng đã hai giờ sáng. Không thể nào chợp mắt được.

Nếu Tony Mercier đã đến sống ở đây, chắc hẳn hẳn ta sẽ phải sử dụng một căn cước nào đó. Hắn chưa thể cải trang thành thanh tra Yssart ngay. Việc đầu tiên hắn đã phải làm là tìm nơi trú ẩn, sau đó là giết người và rồi quyết định giả mạo làm ông Yssart.

Và tại sao lại giết Migoin? Tại sao không phải là Paul? Nếu tôi mà là một bệnh nhân tâm thần đang điên cuồng vì ghen tuông, tôi sẽ hành động sao cho chồng của vợ cũ của tôi sẽ bị kết tội giết người chứ không phải là một người dưng cảm như Stéphane...

Trừ phi là: 1) Stéphane có nghi ngờ về tôi; hoặc

2) Stéphane là người tình của vợ cũ của tôi...

Stéphane đã là người tình của Hélène.

Như vậy, đã mở ra những khả năng điều tra mới.

Tôi cũng có thể phải xem xét kết hợp cả hai giả thiết 1 và 2.

Cứ nghĩ tôi đã nghi ngờ đến cả chồng của cô bạn thân của mình và chồng chưa cưới của người vú em rất tận tụy của mình!... Ôi, Paul Fansten và Jean Guillaume.

Còn Sophie thì sao? Thi thể của cô đã ra sao rồi? Có thật là tự tử không? Chỉ vì lý do ngoại tình vớ vẩn ư? Vì cãi cọ với Manu ư? Hay là Tony cũng đã giết Sophie để đổ thêm tội lên đầu Stéphane? Liệu một tên điên trốn bệnh viện có thể xảo quyết đến thế không? Câu trả lời là: có. Nếu không thì hẳn đã không thể giả mạo ông thanh tra.

Mặt khác, như thanh tra Gassin đã nói, cho dù hẳn ta vô tội đi chăng nữa thì với cái quá khứ bất hảo như thế, hẳn cũng chẳng còn cơ hội nào.

Thế nếu hẳn không phạm tội giết người ở Marseille? Vậy tại sao hẳn lại đến sống ở đây? Tại sao hẳn lại cải trang thành cảnh sát? Không, tất nhiên chính là hẳn ta: hẳn chẳng có sự biện hộ nào hợp lý cả. Tôi vẫn muốn trông thấy bong bóng gợn lên trong mặt nước phẳng.

Tuy nhiên, tại sao người ta không nghi ngờ hẳn ngay từ đầu? Dù sao cũng phải biết là mẹ kế của một trong số các nạn nhân đã từng sống chung với kẻ giết người... Không, tôi thật ngu ngốc, họ không biết hẳn: Hélène không nói chuyện về Tony cho ai biết cả, và dù sao thì cô ấy cũng không thể đoán ra được là hẳn đã trốn khỏi bệnh viện, cô ấy nghĩ vẫn là hẳn đang bị giam giữ và chẳng có lý do nào để mà khơi lại chuyện này cả.

-Trời đẹp quá! – cô Yvette mở cửa sổ và thốt lên. Còn tôi thì không nhớ là mình đã ngủ, tôi có cảm giác là mình đã thức suốt đêm qua.

Vẫn những công việc cũ của cô Yvette: lau rửa cho tôi, cho tôi ăn sáng. Cô Yvette không nói chuyện nhiều nữa, càng tốt, nhưng tôi cảm thấy hơi buồn. Cô đặt tôi vào phòng khách, gần cửa sổ để tôi có thể có được chút ánh nắng xuyên qua cửa kính. Tôi cảm thấy hơi nóng tràn lên da mình. Cô Yvette chắc là đang chuẩn bị đồ dùng cho cả hai người chúng tôi khi đến ở nhà chú tôi. Liệu cảnh sát có nhanh chóng tóm được “ông thanh tra Yssart” không? Hẳn đã len lỏi giữa tay họ suốt sáu tháng qua, nên chắc là sẽ không dễ gì tóm cổ được hắn. Nhất là anh chàng Gassin sẽ phải thuyết phục được bà thẩm phán và cấp trên của anh ta về những lập luận ngông cuồng của mình.

Có chuông điện thoại.

-Trưa nay Hélène và Virginie sẽ qua đây tạm biệt chúng ta. – cô Yvette nói với tôi sau khi dập máy.

Nếu cô Yvette không để tôi ngồi dưới bóng râm ở bãi đỗ xe của siêu thị vào cái ngày tháng Năm đó thì tôi đã không gặp Virginie và tôi đã không biết gì về những chuyện mà người ta vẫn nói đến trên tivi. Thay vào đó, tôi đã bị cuốn vào một dòng xoáy đầy các sự kiện. Nếu mà... nếu mà... nếu mà... nhưng người ta không thể quay ngược về được quá khứ.

Cô Yvette đang cầu nhàu vì sợ quên mất một thứ gì đó, cho nên cô kiểm tra đi kiểm tra lại cái vali để đến hàng trăm lần.

Có tiếng chuông cửa, rồi những tiếng chào hỏi. Hai cánh tay nhỏ bé ôm vòng qua cổ tôi:

-Cháu đang đến nhà bà cháu.

-Nào, chào cô đi con, Virginie!

-Cháu chào cô, cháu đang đến những bà cháu.

Tôi nâng bàn tay lên và nắm lại. Virginie luồn những ngón tay của nó vào tay tôi.

-Thật tuyệt vời! Mẹ nhìn này, cô ấy có thể nắm lấy tay con.

Nếu tôi có thể nắm được một ngón tay, tại sao lại không nắm được một cái bút chì nhỉ? Virginie, có mùi dầu gội đầu hương táo, tôi hình dung tóc con bé màu vàng, mượt như tơ và được chải cẩn thận.

-Nếu cô muốn, chúng tôi có thể đưa cô ra sân bay trong lúc đưa Virginie về nhà bà nó, cũng không phải vòng vèo lắm. – Hélène đề nghị.

-Ôi, chúng tôi không muốn làm phiền cô đâu. – cô Yvette phản đối.

-Paul cũng muốn như vậy đấy... Chúng tôi có thể đến đón cô khoảng 5 giờ nhé.

-Thật đấy, tôi chẳng biết...

-Dù gì thì bà cũng không phải là taxi đâu. Nếu phải thế thì thật dở hơi!

-Cô thật là tử tế! Virginie, cháu có muốn ăn bánh nhân táo không?

-Úi chà!

-Vâng, cảm ơn bà. – Hélène nói chừa, giọng mệt mỏi.

Cô Yvette chạy đi, theo sau là Hélène đang thì thầm với cô ấy. Chuyện bí mật gì đây?

-Bây giờ khi ông thanh tra chết rồi thì người ta sẽ không thể nào tóm được Thần rừng đâu. – Virginie thì thảo với tôi. – Hơn nữa, khi ở nhà bà cháu thì ông ấy không đến đấy đâu, thế cho nên được đến nhà bà cháu, cháu vui lắm. Cả Renaud cũng thế. Anh ấy lúc nào cũng quý bà cháu. Thế cô có biết là có hai ông cảnh sát không? Một ông giả và một ông thật? Chú cảnh sát trẻ đã nói với mẹ cháu như thế. Chú ấy rất tốt, chú ấy còn cho cháu một cái kẹo cao su hương dâu nữa. Chú ấy hỏi cháu có biết ông cảnh sát giả không. Đúng là một câu hỏi ngu ngốc. Đương nhiên là cháu biết vì ông ấy là cảnh sát. Chú ấy còn hỏi cháu hàng đồng câu hỏi, về tất cả mọi người, về bố mẹ cháu, về cô, ông Guillaume, bà Yvette, chú Stéphane, cô Sophie, hỏi cả về tất cả bọn trẻ con nữa, hàng đồng câu hỏi làm cháu phát chán, cháu chẳng hiểu chú ấy hỏi gì nữa. Cứ

như là cháu sắp nói với chú ấy vậy! Renaud lúc nào cũng ở đằng sau chú ấy, anh ấy làm điệu bộ ngay phía trên vai chú ấy. cháu buồn cười quá đi mất.

Tôi hình dung ra Renaud đã bị phân hủy một nửa đang nhăn nhó. Thật tức cười!

-Cuối cùng cháu nói là cháu mệt. Thế là chú ấy nổi giận, chú ấy nói là nếu cháu giấu giếm điều gì, cháu có thể bị đi tù. Nhưng mà cháu chẳng giấu điều gì cả, cháu chẳng ăn trộm ăn cắp gì của ai cả. Vả lại, bây giờ thì Thần rừng sẽ không làm gì nữa đâu, cháu tin chắc như vậy đấy.

-Đây, một miếng bánh thật to cho cháu này!

Virginie lao về phía cô Yvette lúc này đang ngồi vào bàn. Tại sao Thần rừng (cái tên mới ngu ngốc làm sao!) lại ngoan ngoãn rồi? Bởi vì Tony Mercier đã bị lộ tẩy và không thể tiếp tục trò chơi của mình nữa? Đúng, tất cả đã trở lại yên tĩnh rồi.

-Không, cảm ơn, tôi không ăn bánh đâu! - Hélène nói.

Hélène có vẻ căng thẳng. Đột nhiên, cô đặt tay lên cánh tay tôi và thì thầm:

-Cứ nghĩ đến tên khốn nạn ấy ở đây, rất gần ở đây là... Cứ như là những chuyện đó chưa đủ với hẳn ấy, ở Marseille ấy... Cứ nghĩ đến lúc hẳn rình mò cả ba chúng ta, rình mò Virginie... Tôi mong là hẳn sẽ sớm bị tóm cổ.

Giọng Hélène đầy căm hờn đến nỗi tôi nghe mà thấy rùng mình. Cô Yvette và mẹ con Virginie còn nói chuyện một lúc nữa, sau đó hai mẹ con ra về. Tạm biệt, tối nay gặp lại nhé.

-Hélène thật đáng thương, trông cô ấy nhợt nhạt như xác chết ấy!

Nhận xét của cô Yvette không vui vẻ gì, nhưng thôi...

-Tôi biết thật là điên rồ, nhưng nhiều khi tôi tự hỏi...

Chần chừ một lúc, cô Yvette nói tiếp:

-Chắc là tôi nhầm, nhưng nhiều khi tôi có cảm giác là cô ấy uống quá nhiều bia. Cả hai cặp kính đen to sụ ấy nữa... có còn là mùa hè nữa đâu, kính đó chỉ dùng khi người ta muốn che đi vẻ mặt xấu xí của mình mà thôi... Tôi từng có một người chị em họ chuyên lạm dụng rượu, cô ấy thường té ngã trong cầu thang hay trong phòng tắm, và cô ấy luôn đeo cặp kính to như thế để cho đi những vết bầm...

Do rượu hay do bàn tay sồ sàng của Paul? Tôi đã từng nghe thấy anh ta tát Hélène. Có đúng là những đứa trẻ thường bị đánh đập về sau sẽ luôn có những hành vi như vậy với vợ hoặc chồng mình? Liệu có đúng là người chồng đầu tiên của cô ấy, Tony, ngoài việc là một tên giết người thì cũng nghiện rượu và bạo hành? Thật đúng là một cuốn tiểu thuyết kiểu Zola.

Không, không nên gọi lại Zola, cả Con thú có tính người nữa, hay bất kỳ một cái gì loại này nữa.

Chờ đợi thật là lâu. Vừa chán lại vừa bị kích động. Thật là bức bối. Trước, sau, trái, phải, tôi vẽ ra rất nhiều đường lượn bằng cái xe đẩy của mình. Tôi chỉ dừng lại để nâng bàn tay lên hay để nắm bàn tay lại. Chắc là tôi phải trông giống một Pasionaria[20] đang ngồi trên xe lăn lăm. "Tại Boissy-les-Colombes: một người tàn tật hiền dịu thực chất là một kẻ khủng bố nguy hiểm". Trước, sau, sau, trước, giống như điệu Mazurka[21] của những người liệt tứ chi.

Tôi chán phải chờ đợi lắm rồi. Tôi chỉ muốn thời gian trôi đi thật nhanh, chỉ muốn thanh tra Gassin gọi điện và nói với tôi: "Xong rồi, chúng tôi đã tóm được hẳn".

Có tiếng chuông điện thoại.

-Xong rồi! Chúng ta tóm được hẳn rồi!

Mẹ kiếp! Đúng là Gassin!

-Tôi đã có lệnh bắt Tony Mercier. Đường nào cũng có rào chắn, chúng tôi đã báo cho các sân bay và nhà ga. Chúng ta tóm được hẳn rồi!

Vẫn còn tốt hơn là không có gì.

-Cô thấy đấy, tôi vẫn thường yêu cầu thanh tra Yssart, tất nhiên là thanh tra thật ấy, phải để mắt đến con bé Virginie Fansten. Nhưng ông ấy không bao giờ nghe cả. Ông ấy cứ cho đó chỉ là

những chuyện vớ vẩn. Thế đấy, giờ thì tôi chắc chắn là ông ấy đã làm. Tôi cảm thấy rõ điều đó, bằng chứng là Mercier là bố đẻ của con bé Virginie. Lạy Chúa! Thế mà người ta không điều tra theo hướng này khi mà thằng bé Renaud bị chết! Giá mà lúc đó Hélène Fansten nói cho chúng tôi biết về Mercier. Cô ấy nói rằng muốn quên đi quá khứ của mình, rằng cô ấy biết hẳn bị giam giữ, tự trong đáy lòng cô ấy nghĩ mình là nạn nhân của một lời nguyền... Mà này... cô có để ý thấy không?

Tôi thấy là mọi chuyện không bao giờ đơn giản như người ta vẫn nghĩ. Anh ta cất tiếng thở dài:

-Cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe ở nhà chú cô nhé. Khi cô quay trở lại thì tất cả mọi chuyện đã được giải quyết xong.

Anh chàng này thật lạc quan. Tôi giơ bàn tay lên. Gassin đi khỏi với lệnh bắt người trên tay. Tôi tự hỏi tại sao anh ta lại đến nói với tôi những chuyện đó. Nếu anh ta là Gassin giả thì sao nhỉ? Dù sao thì cái trò này có thể lúc nào cũng bị lặp lại. Nếu tôi là một Elise giả? Thì Elise thật chắc chắn là đang nhảy nhót trên bãi cỏ hái những bông hoa cúc đầu xuân.

Có hai tiếng còi xe ở bên ngoài. Chắc là Paul và Hélène.

-Chúng tôi ra ngay đây! – cô Yvette kêu lên qua cửa sổ. – Kính của tôi đâu rồi? Cả cái khăn choàng bằng len của cô nữa? Tôi chắc là tôi đã để chúng ở đây mà...

Cô Yvette tìm kiếm xung quanh tôi, lục tìm bên ngoài phòng khách, quay lại rồi lại lao sang phòng bếp, nắm lấy xe đẩy và đẩy tôi ra ngoài.

-Xin lỗi tôi bị muộn. – Hélène vừa nói vừa đưa tôi ngồi vào ghế. – Chúng ta sẽ để xe lăn vào trong cốp xe.

-Paul không đến à?

-Anh ấy đợi chúng ta ở ngân hàng.

-Thế còn Virginie?

-Cháu nó đang ở trường. Chúng ta sẽ qua đó đón nó. – Hélène trả lời.

Cô Yvette ngồi vào sau xe, tôi nghe thấy cô ấy hít một hơi thở dài và ngồi xuống một cách nặng nề. Đến lượt Hélène ngồi vào xe và nghiêng người để kéo dây an toàn.

Cô ấy nổ máy cho xe chạy. Bánh xe nghiêng kèn kẹt trên sỏi. Chúng tôi đi trong yên lặng. Hélène bật radio, nhạc rap kêu rất to. Tôi không thích nhạc rap, tôi không thể nào hiểu được lời của nó. Nó lại còn khiến cho tôi phải lúc lắc đầu như là một con lạc đà vậy.

Xe dừng lại. Hélène ra khỏi xe. À, đúng rồi, ngân hàng! Cô Yvette im lặng quá, chẳng thấy cô ấy nói gì cả! Hay là cô ấy đang ngủ gật? Cửa sau của xe mở ra.

-Chào Lise. – Paul nói át cả tiếng nhạc rap.

-Được rồi, chúng ta đi thôi. – Hélène nói rồi khởi động xe.

Đường thật dài. Cái trường học ấy ở đâu vậy? Chắc đây là trường mới, trên đường 56. Chẳng ai nói gì cả. Giá mà nhạc rap có thể ngừng lại...

-Lạy Chúa! – đột nhiên Hélène rú lên.

Có chuyện gì vậy?

-Khô... ô... ông!

Tim tôi đập loạn xạ. Một cú phanh xe đột ngột, chiếc xe bị trượt khỏi đường. Tôi bị xô về phía trước, một cái gì đó đập mạnh vào đầu tôi rồi tất cả trở nên tối om.

Đầu tôi đau buốt. Có cảm giác như đầu tôi bị tăng thế tích lên gấp đôi. Tôi thấy khát khô cổ, miệng lúng búng. Tôi đang ở đâu thế này? Có lẽ là tôi đang ngồi. Trong chiếc xe lăn của mình, vì, tôi cảm nhận được cái nút bấm dưới ngón tay. Tôi nghe thấy tiếng vòi nước đang nhỏ giọt. Một tai nạn, nhưng có lẽ không nghiêm trọng lắm bởi vì tôi không ở trong bệnh viện, tôi chắc chắn là mình không ở bệnh viện. Chắc là đang ở trên giường và có mùi thuốc khử trùng.

Những người khác đâu rồi? Tôi lắng nghe. Không nghe thấy gì cả. Đầu tôi mỗi lúc một đau hơn, chắc là tôi phải có một cái bướu rất to ở sau đầu, nó đang bị sưng lên. Giá mà bây giờ có ai đó cho tôi uống nước thì tốt. Hoặc nói chuyện với tôi. Giải thích cho tôi chuyện gì đã xảy ra...

Có mùi của gỗ. Có lẽ là tôi đang ở trong một ngôi nhà bằng gỗ. Có phải là một ngôi nhà nghỉ mát bằng gỗ? Tôi đang làm gì trong ngôi nhà bằng gỗ thế này? Chú tôi sống trong một biệt thự hiện đại do chính tay ông trang trí bằng những vật liệu thừa của phân xưởng của ông cơ mà. Hơn nữa, nhà của ông rất ồn ào.

Xem nào. Chúng tôi đang trên đường đến đón Virginie. Rồi tai nạn xảy ra. Có thể có người đã đón chúng tôi về nhà họ. Những người này rất lạnh lẽ, có thể là những người câm. Hay tôi là người duy nhất sống sót? Chết tiệt, không thể như vậy được!

Tôi ấn vào nút trên xe lăn, cái xe tiến lên một cách chậm chạp. Xe chạy trên sàn nhà, tôi nhận ra âm thanh đó. Bụp, tôi đâm vào tường. Tôi lùi lại, rồi chạy xe được ba giây nữa thì lại “bụp”, một bức tường khác. Một căn phòng chỉ có ba giây chiều rộng. Chắc là chẳng có đồ đạc gì cả. Có lẽ đây là tiền sảnh?

-Cô đừng lo lắng gì, mọi chuyện ổn rồi!

Ôi, tôi sợ đến nỗi tóc tai dựng ngược lên trước khi nhận ra tiếng cô Yvette.

-Hélène sắp đến rồi.

Thế còn Paul? Tại sao cô ấy không nói gì về Paul? Tại sao cô ấy chẳng giải thích gì cho tôi cả.

Tôi thấy có cái gì đó kè vào miệng tôi. Một cái cốc. Có nước. Cảm ơn cô Yvette dũng cảm. Tôi uống nước chậm rãi. Nước có vị rất ghê, nhưng dù sao thì nó cũng tốt. Tôi cảm thấy rất mệt. Tôi muốn cô Yvette giải thích cho tôi..., nhưng cơn đau đầu của tôi cứ tăng lên,... tăng lên...

Tại sao tôi không nhìn thấy gì thế này? Tôi muốn mở được mắt ra. Tôi cố gắng động dẩy mí mắt. Mắt tôi đã mở ra nhưng tôi vẫn thấy tối mù. Khát, lúc nào tôi cũng thấy khát như vậy. Tôi có cảm giác là môi của tôi phồng to một cách khủng khiếp. Cô Yvette đã cho tôi uống nước. Cô Yvette. Tai nạn. Tôi không nhìn thấy gì bởi vì tôi bị mù. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà tôi đã quên mất điều đó. Tôi đã lùi về một năm trước, lúc mà chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi nâng cánh tay lên. Chẳng có ai thể hiện một hành động gì cả. Tôi vẫn đang ngồi. Tôi bị đau ở gáy, gáy tôi bị cứng đờ. Có lẽ là tôi đã ngủ thiếp đi. Tôi muốn được nằm thẳng người ra. Tôi đã uống và tôi đã ngủ mất. Còn những người khác đâu? Tôi lại nâng bàn tay lên. Họ không thể biến mất hết!

-Mọi chuyện ổn rồi.

Lại là cô Yvette đến mà không báo trước gì cả. Cô ấy muốn tôi chết hay là sao đây? Cô Yvette cứ di chuyển liên tục, lúc nào cũng ồn ào như vậy!

-Tôi sẽ làm cho chúng ta một cái bánh nhân hoa quả thật ngon.

Cháu chẳng cần đến cái bánh ấy của cô! Paul và Hélène đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

-Tôi đã báo cho chú cô rồi.

Tốt, nhưng báo cái gì cơ? Còn cơn đau đầu khốn kiếp này nữa, tôi càng giận dữ thì nó lại càng đau không ngừng. Chắc là tôi phải có một cái nồi hơi ở trong đầu và một anh thợ cơ khí bị điên cứ không ngừng làm đầy cái nồi hơi đó. Con thú có tính người, nào, “hấp”, một xéng đầy than được tống vào trong máy, rồi lại “hấp”, đầu tôi bốc khói và bị nung nóng. Nếu tôi cử động được cả hai cánh tay thì tôi sẽ túm ngay lấy cô Yvette và lắc mạnh cho đến lúc cô ấy phải nói cho tôi biết là chúng tôi đang ở đâu.

-Paul đã gọi điện.

Paul? Anh ta không đi cùng chúng ta sao? Hay là cô ấy muốn nói là Paul đã gọi điện cho ai đó? Hay là anh ta gọi điện cho cấp cứu? Cô Yvette! Tôi không ngừng nâng bàn tay lên và nắm lại nhiều lần. Cô không trông thấy cháu hả cô Yvette?

-Paul đã gọi điện.

Cháu biết rồi, cháu có biết điếc đâu. Cô Yvette, hãy rủ lòng thương, làm gì đi chứ! Lạy Chúa tôi, có thể cô ấy bị thương, cô ấy đang nằm trên đất, dưới chân tôi, và sắp chết... Không, tiếng của cô ấy không có gì khác, cô ấy không phải thở dốc, giọng của cô ấy cũng như mọi ngày thôi.

Cũng như mọi ngày. Thậm chí không giận dữ hay không thẳng gì cả. Thế nếu như... không, không thể thế được, nhưng nếu như... Nếu như cô Yvette không ở trong tình trạng bình thường? Cái cách mà cô ấy nói những câu cụt lủn và rất bình tĩnh thật kỳ lạ. Hay là cô ấy đã bị một cú sốc rất nghiêm trọng. Kịch bản của thảm họa: Paul và Hélène đã bị chết hoặc đang hấp hối. Cô Yvette đã kéo tôi về một cái lều nằm dọc bên đường và bị mất trí nên cô ấy cứ nghĩ là chúng tôi đang ở nhà và cứ bận bịu với những công việc nhà. Do đó chúng tôi đang chết gì ở đây, tôi thì ngồi trên xe lăn và cô Yvette thì đang giả vờ làm bếp...

Nhưng cô Yvette đang không mãi làm việc nhà. Cô ấy không cử động. Nếu cô Yvette mà đang cử động thì tôi phải nghe thấy tiếng cô ấy chứ, nhất là khi cô ấy đi trên sàn ván.

Câu hỏi đặt ra là: cô Yvette đâu?

Tôi tiến lên: lại đâm vào tường. Tôi lùi lại: lại là bức tường. Bên phải: tường. Bên trái: tường. Tôi cứ tiến rồi lại lùi, sang trái rồi lại qua phải, vẫn chỉ thấy các bức tường mà thôi.

Cô Yvette? Không có lúc nào tôi đụng được vào người cô ấy. Cũng không hề nghe thấy cô ấy động đậy. Tôi chỉ nghe thấy tim mình đập loạn xạ vì hoảng sợ. Cử động đi cô Yvette, làm ơn cử động đi.

-Paul đã gọi điện.

Một cảm giác ớn lạnh xâm chiếm tôi. Cô Yvette bị điên rồi, chắc chắn là như vậy. Nhưng cô ấy đang ở đâu? Tiếng nói đó phát ra từ một chỗ nào đó ở bên phải tôi. Tôi cho xe chạy ra chỗ có tiếng nói. Chẳng thấy gì cả.

-Paul đã krét krét...

Vẫn không thấy gì cả. Cái tiếng ồm ồm đó là gì? Tôi biết cô Yvette đã ba mươi năm rồi, cô ấy chưa bao giờ nói “krét krét” cả. Lạy Chúa... sự im lặng đó, những câu nói cụt lủn đó, tôi bắt đầu hiểu ra là...

Đó không phải là cô Yvette, mà là một cái máy ghi âm.

Và điều đó có nghĩa là tôi đang ở trong nhà hắc, trong nhà của con quỷ đó.

Hắn đã bắt cóc tôi.

Hắn ta đã gây ra tai nạn và đã bắt cóc tôi. Như thế cũng có nghĩa là Paul, Hélène và cô Yvette đã chết, nếu không thì họ đã phải báo cho cảnh sát...

Tôi lại đoán bậy rồi. Không, tôi không đoán bậy... nếu tôi đoán bậy thì mọi người đâu hết rồi? Và tại sao cô Yvette cứ lặp đi lặp lại mãi những câu nói đó như một cái đĩa bị hỏng vậy?

Chú tôi chắc chắn là lo lắng ghê lắm khi không thấy chúng tôi đến. Ông sẽ điên thoại khắp nơi, rồi cho người tìm kiếm ở khắp nơi. Rồi người ta sẽ đến đây. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Như trong truyện Yêu râu xanh ấy.

Tại sao lại có cái máy ghi âm này? Tại sao hắn lại muốn tôi tin là cô Yvette đang ở đây? Để tôi được bình tĩnh chăng? Thế còn cốc nước? Tôi ngủ thiếp đi sau khi uống nước. Hắn đã cho tôi uống thuốc mê, chắc chắn là thế, nhưng vì sao cơ chứ? Tại sao không giết tôi luôn đi cho rồi? Cứ nghĩ mãi như vậy, tôi chẳng còn muốn biết câu trả lời chút nào.

-Elise?

Là Hélène! Tôi hoảng sợ đến nỗi đã vung tay đập vào tường, làm cho tay tôi bị đau khủng khiếp, Hélène!

Là Hélène thật chứ không phải giả?

-Elise! Cô ở đây. Ôi lạy Chúa, giá mà cô biết được!

Là Hélène thật. Cô ấy lao vào tôi, ôm chặt lấy tôi:

-Paul, anh ấy...

Cô ấy khóc to đến nỗi người ta phải tưởng là cô ấy đang cười. Tôi tin chắc là mình không cần mọi người giải thích cho tôi thì tôi cũng biết. Tôi nuốt nước bọt.

-Anh ấy chết rồi...

Tôi cố gắng nâng bàn tay lên.

-Gáy anh ấy bị đập... - cô ấy nói trong hơi thở dồn dập.

Thế còn cô Yvette? Cô Yvette của tôi? Tim tôi đập loạn xạ để đến cả trăm nhịp mỗi phút.

-Cô Yvette đang bị hôn mê. Khi tôi nhìn lại mình, tôi thấy máu ở khắp nơi, và cô, Tony đang kéo cô ra đường, hấn kéo cô đi với hấn. Chắc là hấn đã kéo theo cả cái xe đẩy nữa và hấn đưa cô đi, tôi không biết phải làm gì nữa...

Cô ấy ngừng lại để thở, tôi thì cứng lưỡi lại. Cô Yvette đang bị hôn mê...

-Tôi thấy ngay là Paul đã chết... Tôi đã chặn một chiếc xe lại, yêu cầu người ta gọi cấp cứu, và tôi chạy theo cô, và tôi đã đến đây, trong một căn lều ở trong rừng.

Một căn lều gác rừng? Nhưng đó đâu phải là đường đến trường... Thôi kệ. Căn lều gác rừng mà người ta đã giết Michaël?

-Hấn vừa đi khỏi đây, cách đây mười phút. Hấn lên một chiếc xe Renault 18 màu trắng và đi rồi. Thế là tôi lợi dụng cơ hội để vào đây. Cần phải thoát khỏi đây ngay lập tức!

Tony Mercier đã ở đây? Hấn đã bắt cóc tôi? Một cảm giác khó chịu, rối loạn đè nặng lên tôi. Không sao đâu, tôi sẽ không ngất đi đâu! Tôi muốn nói với Hélène là cô đã chạy theo một mối nguy hiểm khủng khiếp khi đuổi theo tôi đến tận đây, tôi muốn cảm ơn cô ấy, nhưng tôi không thể, tôi chỉ có thể nắm tay lại mà thôi. Thậm chí tôi còn không thể hiểu được làm thế nào mà cô ấy có thể bỏ mặc Paul ở đó để nghĩ đến tôi. Paul đã chết, còn cô Yvette thì...

Có tiếng động cơ ở bên ngoài.

Hélène. Hélène đâu rồi? Chắc là cô ấy đi xem có chuyện gì...

Ai đó ngắt tiếng động cơ.

Những bước chân.

Ai đó bước vào phòng.

Ai đó di chuyển một cách lén lút về phía tôi.

Miệng tôi khô khốc đến mức mà người ta sẽ không thể nào nhét vào đó một quả ô liu.

Một bàn tay đặt lên cánh tay tôi:

-Đừng sợ, tôi đang ở đây.

Tóc tai tôi dựng ngược cả lên, bởi vì, giọng nói đó, tôi đã nhận ra: đó chính là giọng của ông Yssart, của Yssart giả. Đó chính là giọng Tony Mercier, giọng nói của tên giết người.

-Đứng im!

Tiếng của Hélène, to, nhưng run rẩy.

-Để cô ấy yên, Tony. Lùi lại đi!

-Hélène...

-Lùi lại đi, tôi đã nói với anh rồi!

Anh ta nghe lời, tôi nghe thấy sàn nhà rung lên. Chắc là Hélène có vũ khí.

-Tại sao anh lại làm như vậy, Tony? Tại sao anh lại quay lại?

-Em biết rõ mà. Anh cần phải gặp Virginie.

-Anh điên thật rồi! Tôi sẽ kể cho cô nghe chuyện này, Elise. Ngày xưa có một người đàn ông trẻ có một đứa con trai. Lúc đứa bé được tám tuổi, nó đã bị hai thanh niên nghiện ngập sát hại. Người bố không chịu đựng được, anh ta bị suy sụp và đã rời bỏ vợ mình. Anh ta không thể nhìn thấy bọn trẻ giống con trai mình mà lại không ham muốn được hủy hoại chúng. Cô vợ mới của

anh ta đã phát hiện những chuyện đang xảy ra nên muốn bỏ đi. Thế là anh ta đánh gãy tay cô vợ, sau đó còn hãm hiếp cô ta. Anh ta đã bị kết án, còn cô vợ thì đã chạy trốn lên Paris và làm lại cuộc đời. Nhưng anh ta đã trốn thoát khỏi bệnh viện tâm thần và theo đuổi sứ mệnh của mình: giết, giết nữa và giết nữa.

-Một câu chuyện rất hay. Nhưng có thể nó còn thiếu những căn cứ vững chắc, nhưng thôi... Còn Elise? Cô định làm gì cô ấy? – Tony-Yssart hỏi giọng mệt mỏi.

-Elise? Điều mà cô không biết, Elise, đó là trông cô rất giống tôi: từ chiều cao, hình dáng, màu tóc, tất cả đều giống với kiểu phụ nữ của anh ta. Anh ta bám riết lấy cô vì cô trông rất giống tôi, vì cô gần bó với Virginie và vì Virginie biết những việc anh ta làm.

-Cô nói dối! Cô ấy không biết gì hết!

-Có đấy, tất nhiên là cô ấy biết hết. Anh nghĩ sao nào? Hélène bật ra tiếng cười chát chúa.

-Dù sao thì đó cũng là con gái của tôi...

-Hélène, bỏ súng xuống đi.

-Không đời nào! Tôi sẽ làm anh biến mất, Tony, tôi sẽ loại bỏ anh như loại bỏ một con vật bẩn thỉu. Tôi sẽ giết anh.

Không, không, Hélène, đừng làm thế! Chúng ta không được làm thế! Tôi nâng cánh tay lên, nắm bàn tay vào rồi lại mở ra một cách cuồng nhiệt.

-Muộn rồi, Elise, không còn cách nào khác.

Vẫn còn chứ. Phải báo cho cảnh sát. Ngay cả khi Tony Mercier bị điên thì anh ta vẫn có quyền được kiện cáo theo đúng luật. Hélène đã sẵn sàng bóp cò, tôi cảm thấy điều đó trong giọng nói của cô. Phải làm sao bây giờ?

Tôi nghe thấy tiếng súng lên cò. Tôi muốn kêu lên “không”.

-Nếu cô bóp cò súng, cô sẽ không bao giờ thấy mặt Virginie nữa. – Tony buông lời.

-Anh đang nói gì vậy?

-Cô nghĩ rằng tôi đến đây mà không có phòng vệ gì sao? Virginie đang ở một nơi mà nó không thể ra ngoài được. Nếu cô giết tôi, con bé sẽ chết vì bị đói, bị khát và vì lạnh. Vì không ai biết được chỗ đó, trừ tôi. Nó sẽ không thể kêu cứu, nó đã bị nhét giẻ vào miệng.

-Đồ dối trá! – Hélène gào lên.

-Tôi đã đến đón con bé ở trường học. Tôi nói với nó là tôi làm cùng với Paul. Con bé đã tin tôi và đã đi theo tôi. Nếu cô giết tôi, con bé sẽ chết.

Đồ khốn nạn! Hắn dám trói và nhét giẻ vào miệng con đẻ của mình!

-Nào, làm đi, bắn đi chứ! – Mercier nói, đầy thách thức.

-Nó đang ở đâu? – Hélène kêu lên.

-Trong một nơi mà con bé bị lạnh, bị sợ hãi, ở một nơi mà nó chỉ có một mình. Cô hài lòng chưa?

-Đồ khốn nạn!

-Bỏ súng xuống đi!

-Không đời nào!

Đừng nhân nhượng, Hélène, không thì hắn sẽ giết cả hai chúng ta đấy. Nếu tôi lao vào hắn cùng với cái xe đẩy của tôi thì sao? Chắc là hắn sẽ bị ngã. Tôi cần phải rất cẩn thận để định vị hắn một cách chính xác.

-Dù sao thì tôi cũng sẽ giết anh. Tôi tin là anh đang nói dối. – đột nhiên Hélène quyết định.

-Hãy gọi điện đến trường học, rồi cô sẽ thấy.

-Ở đây không có điện thoại.

-Cầm lấy.

Chắc là hấn ném cho Hélène cái gì đó, một cái điện thoại di động, tôi nghe thấy tiếng gõ trên nút bấm.

-Alô, bà Fansten đang gọi điện đây. Có thể là tôi sẽ đến đón cháu Virginie muộn một chút... Sao cơ? Cô đã để cháu đi rồi? Cô thật sự điên rồi!

Một tiếng kêu nặng nề, chắc chắn là cái điện thoại bị rơi xuống đất.

-Thôi được, đồ khốn nạn, con bé ở đâu?

-Bỏ súng xuống đi đã!

-Chắc chắn là không. Anh có biết tôi sẽ làm gì không? Tôi sẽ bắn vào chân anh, bắn vào từng chân một, sau đó là đến tay...

-Rồi sau đó cô sẽ móc mắt tôi ra chứ?

-Nghe rõ đây: nếu anh không nói Virginie đang ở đâu, tôi sẽ bắn Elise, anh nghe rõ rồi chứ? Sao? Không, nhưng mà...

Tôi nghe thấy Tony hít thở sâu, sau đó hấn trả lời, giọng uể oải:

-Con bé đang ở nhà Benoît Delmare.

Như thể có một dòng điện truyền thẳng vào người tôi. Benoît? Benoît của tôi. Tôi đến phát điên lên mất. Benoît có dính dáng gì vào chuyện này cơ chứ?

Có người nắm lấy xe đẩy của tôi.

-Cảm ơn, Tony, vĩnh biệt.

Sau đó là một tiếng nổ điecc tai, đầy mùi thuốc nổ và khói bụi. Có tiếng kêu của ai đó ngã xuống, rên rĩ vì đau đớn. Cô ấy đã bắn! Thật sự là cô ấy đã nổ súng!

Tôi bị đẩy ra phía cửa ra vào một cách mạnh mẽ. Mưa như tát vào mặt, đường xóc lổm nhổm. Hélène đã nổ súng, liệu hấn đã bị chết chưa? Còn Benoît? Đầu tôi nổ tung ra mất! Làm thế nào mà Tony-Yssart có thể có chìa khóa nhà Benoît?

Có tiếng lách cách mở khóa. Ái, cô ấy làm tôi ngã ra ghế. Clic clac, cái xe đẩy nằm bên cạnh tôi, nó đè lên tôi đến gần nửa người. Cô ấy nổ máy như một kẻ điên, chắc là xe của Tony. Còn cô Yvette, lạy Chúa tôi, có ai đó báo cảnh sát hay chưa? Mercier đang mất máu trên sàn nhà trong căn lều gác rừng, cô Yvette thì nằm bất động trên đường, Paul thì người đầy máy nằm bên vô lăng xe. Thật là quá sức đối với tôi. Tôi có cảm giác như bị tiêm adrénaline vậy. Đầu óc tôi quay cuồng.

Còn Benoît thì sao?

Xe bỗng phanh đột ngột. Cửa xe mở ra. Tiếng clic clac của cái xe đẩy. Hélène ôm ngang lưng tôi rồi ném tôi vào ghế xe đẩy. Cô ấy thật khỏe. Người tôi bị cong lên, tôi bị trượt ở trong xe nhưng Hélène không thèm để ý. Cô ấy đẩy tôi một cách thô bạo, miệng không ngừng lẩm nhẩm: "Đồ khốn nạn, toàn một lũ khốn nạn, đồ trộm cắp...". Tôi cố bấu víu vào chiếc xe bằng bàn tay khỏe của mình. Chúng tôi đi xuyên qua một hành lang, vào thang máy, tiếng còm cộp khô khan của bàn tay nôn nóng đập lên vách cabin thang máy, tôi thấy mình hoàn toàn nhỏ bé trước Hélène. Nếu chẳng may có chuyện gì đó xảy đến với Virginie thì thật là kinh khủng. Liệu chuyện đó có kinh khủng bằng những chuyện đã xảy ra không?

Những tiếng xuyt xuyt của thang máy. Hành lang. Tôi nhận ra mùi hành lang nhà Benoît. Tôi chưa bao giờ dám tin vào điều đó: nhận ra được mùi một cái hành lang. Biết bao lần tôi cười đùa vui vẻ ở trong cái hành lang này! Tôi thấy như có cái gì trong cổ họng. tôi bị nghẹt thở. Chúng tôi dừng lại. Có tiếng chìa khóa lúc lắc, Hélène có chìa khóa nhà Benoît. Lạy Chúa tôi, làm sao mà cô ấy có chìa khóa nhà Benoît? Cánh cửa kêu kèn kẹt rồi mở ra. Bên trong lạnh lẽo, có mùi ẩm mốc, hấp hơi.

-Virginie? Con đang ở đó à, con yêu?

Không có tiếng trả lời. Hélène để tôi ở giữa buồng ngoài rồi chạy vào tất cả các phòng còn lại. Căn hộ không lớn lắm, chỉ có một phòng ngủ với một cái giường lớn, một buồng ngoài, phòng bếp, phòng tắm. Tôi bị đau bụng đến nỗi tôi cảm thấy muốn nôn mửa. Căn phòng rất

nặng mùi. Mùi thối, ừng, ẩm mốc. Mùi thịt thối.

-Con bé không có ở đây. Hắn đã nói dối!

Cái gì xông mùi thối hoắc như vậy? Ý nghĩ khủng khiếp về thi thể của Benoît bị thối rữa đang nằm trên giường làm tôi ghê sợ. Không, Benoît đã được chôn xuống dưới đất, cô Yvette đã bảo tôi như thế. Không, cái ý nghĩ đó quá khủng khiếp để mà tôi có thể nghĩ tới, nhưng dù sao thì... tôi cũng đã nghĩ đến điều đó... Bọn trẻ... Những phần cơ thể của bọn trẻ bị chặt ra và để ở đây... nếu như tên sát nhân đã giấu chúng ở đây, trong căn phòng không có người ở này?

-Hắn đã nói dối! – Hélène gào lên và ném cái gì đó vào tường.

Có tiếng kính bị vỡ. Có phải cô ấy đã ném cái ảnh của Benoît chụp lúc nhô lên khỏi mặt nước ở bể bơi không?

-Tôi cần phải quay lại đó!

Không, phải báo cảnh sát đi! Bang! Tôi đang mơ hay cánh cửa đã bị đóng lại? Cô ấy đã để tôi lại trong này hay sao? Tôi nghe thấy tiếng gót giày ở hành lang. Tôi cho xe chạy thẳng lên phía trước mặt và đụng vào một vật gì đó cứng. Tôi nâng bàn tay lên, đập vào mặt phẳng trước mặt: đó là tủ buffet. Hélène, đừng bỏ tôi ở lại đây. Mẹ kiếp!

Không thấy tiếng động nào nữa. Cô ấy đã bỏ đi, bỏ lại tôi một mình trong căn hộ của Benoît. Tôi đang ở một mình với bóng ma của anh ấy, bóng ma tình yêu của tôi. Một mình với mùi thịt thối rữa. Cô ấy đang quay lại căn lầu gác rùng và kết liễu tên điên xấu xa ở đó, còn tôi, tôi phải ngồi đợi ở đây, giữa bóng tối và bụi bặm, với những thứ thối rữa đang bốc mùi. Cô không có quyền, Hélène, cô không có quyền làm như vậy.

Tôi thuộc lòng căn hộ này. Tại sao tôi không thể mở được cửa? Nếu tôi ngồi ở bên cạnh và tôi có thể vặn được nắm đấm cửa... Trước tiên là phải định hướng được đã. Tôi tiến lên và đụng vào cái bàn thấp. Tôi lùi lại thì lại đụng vào cái tủ chè. Thương, thế thì phải xoay sang bên phải vậy. Được rồi, tôi cảm nhận được gỗ của cánh cửa qua bàn tay. Tôi giương cánh tay ra một cách vụng về, quờ quạng mò mẫm trên bề mặt nhẵn. A đây rồi, cái nắm đấm cửa. Tôi nắm lấy nó và ôm những ngón tay của mình xung quanh nó. Tôi nắm chặt lấy nắm đấm cửa, rất chặt, rồi tôi vặn nắm đấm. Không được. Tôi cố làm lại. Không được. Cô ấy đã khóa cửa rồi! Còn cái lỗ khóa lại ở quá cao so với tôi. Tôi không muốn ở lại đây. Phải ở lại đây giống như người ta ném tôi vào hầm mộ lạnh lẽo của Benoît vậy.

Tôi phải ra khỏi đây. Xoay cái xe lăn đến đối diện với cánh cửa, tôi ấn vào cái nút điều khiển điện tử. Rồi tôi cứ thế mà đâm, đâm vào cánh cửa khốn kiếp để khuấy động cả tòa nhà này lên. Bum! Hãy ra khỏi nhà các người đi! Bum! Tôi sẽ phải làm hỏng cánh cửa này!

Cánh cửa mở ra.

Bụng tôi đau quặn lại.

Cánh cửa lại đóng lại không gây ra tiếng động nào.

Là Hélène? Một tiếng động trầm đục, như thế là có ai đó đang ngồi xuống. Có ai đó di chuyển sang bên trái tôi. Tôi thở quá mạnh, đến nỗi tôi chẳng nghe thấy gì cả.

Ai đó muốn làm tôi hóa điên. Tôi quay thành vòng tròn ở trong phòng. Ai đó đang trốn trong bóng tối? Tôi vấp phải cái bàn. Tôi lùi lại. Tôi cảm nhận được chúng, những cẳng chân. Hai cẳng chân trong cái quần dài. Có ai đó ngồi xuống tràng kỷ. Tôi kêu lên trong im lặng. Tôi lại tiếp tục lùi lại. Một cái chân nữa. Không có quần dài. Một cái chân trong chiếc quần tất da chân. Ngón tay tôi lướt nhẹ vào lớp nylon. Một cái chân thứ hai bị bó trong túi nylon. Không đúng, không thể như vậy được. Tôi lùi lại dọc theo tràng kỷ và lại cảm nhận được những cái chân, nhỏ hơn, ngắn hơn.

Bọn họ có ba người đang ngồi trên tràng kỷ. Ngay lập tức tôi nhận ra họ là ai. Đúng, tôi chắc chắn, đó chính là Paul, cô Yvette và Virginie. Tôi hình dung ra cả ba đang ngồi đó, nhìn tôi bằng những con mắt trống rỗng, những con mắt đã chết mở to nhìn vào hư không. Nhưng tại sao Hélène không trông thấy bọn họ nhỉ?

Có tiếng thở. Có ai đó đang thở. Tôi tiến lại gần những người đang ngồi. Tôi cố gắng với một

nỗ lực phi thường để nâng cánh tay lên và sờ vào bọn họ, cố gắng sờ vào những vật bất động đó. Cái đầu tiên không động đậy. Nó rất lạnh. Áo sơ mi của nó rất nhót. Tôi sờ thấy con cá sấu được thêu ở bên trái, Là Paul, là anh ta và anh ta đã chết. Cái xác thứ hai cũng không nhúc nhích, nhưng nó còn ấm. Tôi sờ vào cái áo gilê bằng len. Là cô Yvette. Tôi thấy buồn nôn. Cái xác thứ ba vẫn còn nóng. Tôi giơ cánh tay sờ vào ngực của nó. Và nó phá lên cười và kêu lên với tôi:

-Hoan hô, Elise!

Xung quanh mọi thứ vẫn tối đen.

Chương 14

E -lise, cởi trói cho cháu đi. Nhanh lên cô!

Ai đang nói với tôi thế? Tôi đang ở đâu? Tôi không muốn tỉnh lại, tôi không muốn nghe thấy cái giọng the thé ở ngay trước mặt tôi. Tôi không muốn ở đây đâu!

-Elise! Cởi trói cho cháu nếu không cả hai chúng ta sẽ chết, Renaud bảo là gấp lắm đấy.

Thì đã sao? Tôi cứ ngỡ chết được là tuyệt vời lắm chứ? Cháu đã đổi ý rồi hả? Nhưng cái gì đang nắm lấy tôi thế này? Giờ không phải là lúc trả thù tôi với một đứa trẻ đâu, càng không đúng lúc khi đứa trẻ đáng thương ấy đang ngồi cạnh thi thể của Paul, bị trói chặt bởi chính bố đẻ của mình. Nhưng tại sao lại là ở trong nhà Benoît? Câu hỏi đó quay trở lại, nhức nhối như một cơn đau răng. Không còn thời gian để nghĩ đến điều đó nữa. Mục tiêu số 1: phải thoát khỏi đây. Nếu tôi có thể giải thoát cho Virginie thì con bé có thể mở cửa và giải thoát cho tôi, nhưng cần phải hành động nhanh chóng.

-Cháu buồn ngủ quá...

Ồ, không phải là cô.

-Cô sẽ làm thế nào để cứu cháu bây giờ đây?

Giá mà tôi biết được... Tôi lại gần chân của con bé, sờ vào nó và thấy sợi dây nylon buộc quanh cổ chân con bé. Tôi không thể cởi được nút dây, chắc chắn là dây buộc rất chặt và thắt nút rất nhỏ trong khi ngón tay tôi lại không hoàn toàn tuân lệnh của tôi. Tôi lùi lại, cố gắng tránh cái ghế to bằng da của Benoît vẫn thích ngồi để đọc sách. Nếu tôi không nhầm thì ở bên trái tôi là phòng bếp, cửa bếp lệch khoảng năm tấc so với cái trảng kỷ. Tôi cho xe tiến lên.

-Elise, cô đi đâu đấy? Cháu ở đây cơ mà!

Tôi giơ cánh tay lên ra hiệu cho con bé yên tâm. Đây rồi, chắc là tôi đang ở trước cánh cửa, tôi tiến lên một cách từ từ, tốt rồi, còn một chút nữa, tôi va vào một cái gì đó, chắc là cái bếp. Tôi cho xe quay lại và chạy dọc theo cái lavabo rửa bát. Dừng. Tôi đang ở bên cạnh mặt bàn làm bếp. Tôi nâng cánh tay lên, dùng bàn tay khua khoảng trên bề mặt của cái bàn. Liệu tay tôi có chạm được vào tường không? Đúng rồi, bình thường thì chắc chắn phải có một cái giá mà Benoît vẫn hay để dao trên đó. Nó đây rồi. Tôi thấy một cái chuôi dao hình tròn. Tôi nắm lấy nó rồi nâng nó lên. Được rồi, tôi đã cầm được con dao rồi. Con dao thái thịt. Con dao to dùng để chặt thịt của Benoît. Tôi hạ cánh tay xuống, quay lại trong phòng khách. Người tôi ứa mồ hôi.

-Chắc là cháu sắp ngủ mất rồi.

Không vấn đề gì! Cho dù tôi muốn lao đến chỗ con bé thật nhanh, nhưng tôi vẫn tiến một cách chậm rãi, nhờ đâu tôi lại cầm phập cả lưỡi dao dài ba tấc vào đùi con bé thì sao? Cái bàn thấp, quần dài của Paul, xong rồi. Tôi sờ đến cái váy của con bé.

-Cô làm gì vậy? Cô định cắt người cháu thành từng khoanh à?

Điều tồi tệ nhất là tôi thấy con bé lo lắng rất đúng. Tôi cầm chắc chuôi dao trong bàn tay và ghì sát cánh tay vào thành ghế, lưỡi dao nâng lên, hy vọng là con bé hiểu tôi định làm gì. Tôi chắc chắn là lưỡi dao nằm đúng vị trí đó là con dao với chuôi có khắc nên người ta không bị nhầm chiều. Chuôi dao được thiết kế rất hợp lý. Virginie ngáp rất ngon lành:

-Cô định cắt dây à?

Tôi giơ bàn tay lên rồi đặt tay lên bánh xe.

-Nhưng cô không trông thấy gì, cô sẽ cắt vào đùi cháu mất.

Chính vì thế mà cháu cần phải dịch người theo chiều của con dao đấy. Nào Virginie, suy nghĩ đi, làm đi nào!

Có người đang đi trong hành lang? Không, không phải. Chắc là Virginie đã suy nghĩ rồi nên

đột nhiên tôi thấy đế giày nó áp vào cánh tay tôi.

-Cháu sẽ làm, cô đừng động đây!

Cẩn thận nhé. Con bé hạ bàn chân xuống cho đến khi con dao nằm giữa hai mắt cá chân và con bé bắt đầu cử động hai chân từ trước ra sau. Tôi cố gắng tập trung để không buông lỏng con dao. Thật là tuyệt vời vì có thể cầm được con dao, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cầm được một con dao thái thịt trong bàn tay lại tuyệt vời đến thế. Sợi dây nilon bị nới lỏng.

-Xong rồi! Nào, bây giờ đến lượt tay.

Con bé ngồi dậy, ngồi xổm quay lưng lại tôi rồi tiếp tục dùng đưa cánh tay trong khi vẫn không thôi ngáp lầy ngáp để. Sợi dây sắp bị đứt, xong rồi, nó đứt rồi. Cho đến lúc này thì mọi chuyện có vẻ ổn. Bây giờ thì cháu phải mở cửa cho chúng ta đi. Nào, mở cửa đi...

Tôi cho xe lùi lại đến cánh cửa để cho con bé hiểu được ý của tôi. Tôi nghe thấy tiếng con bé bước đi.

-Còn bố cháu và bà Yvette nữa. Cô Elise, cả bố cháu và bà Yvette cũng đang ở đây. Họ không động đây gì cả. Cháu chẳng nhìn thấy gì vì tối quá. Cháu đi mở cửa sổ đây...

Không, đừng mở cửa sổ!

-Cháu không mở được, nó bị chẹn mất rồi. Bố ơi, trả lời con đi! Đừng nhìn con nữa, trả lời con đi!

Tôi bỗng thấy rùng mình, tôi mong sao con bé không nhảy vào lòng bố nó, nhưng tôi tin chắc là nó sẽ làm như vậy, rồi kêu lên và... Có ai đó vừa mới bấm nút gọi thang máy, tôi nghe thấy tiếng thang máy đang chạy. Virginie, cô xin cháu đấy, đừng làm thế, cháu yêu!

-Phải gọi bác sĩ ngay, bố cháu bị thương rồi, cả bà Yvette cũng thế.

Con bé lại gần tôi, tôi thấy những ngón tay nhỏ nhắn của nó nhanh nhẹn sờ soạng tìm chốt cửa, kéo chốt, tốt rồi, con bé định làm gì bây giờ? Virginie? Tôi không thấy nó đâu nữa. Chẳng thấy gì, ngoài những tiếng động thoáng qua. Tôi bình tĩnh hít thở và từ từ đếm đến 20. Tôi nghe thấy tiếng con bé đang di chuyển ở bên phải tôi. Một trò chơi mới chăng? Điều tồi tệ nhất khi người ta không nói được, đó là không thể la hét mọi người, quát mắng hay ra lệnh, yêu cầu hay mắng chửi một ai đó... Tôi thấy muốn mắng chửi một ai đó. Có một luồng không khí ở phía bên phải tôi, rồi cùng lúc đó, cánh cửa mở ra, và...

-Cô đang làm gì ở đây thế này? – ông Jean Guillaume vừa hỏi vừa đẩy tôi vào bên trong.

-Cô ấy đang đợi chúng ta. – Hélène trả lời và đóng cửa lại. Tay cô đặt lên lưng ghế của xe đẩy rồi chậm chậm đẩy tôi về phía sau. Tôi không hiểu. Tại sao Hélène lại đưa ông Guillaume đến đây? Virginie đâu rồi? Tại sao Hélène không nói gì với con bé?

-Yvette! – đột nhiên ông Guillaume hốt hoảng kêu lên. Yvette!

-Bà ấy không nghe thấy ông nói đâu. – Hélène nói.

-Phải đưa bà ấy ra khỏi đây. Cả Paul nữa, lạy Chúa!

-Không ai được động đây! – Tony-Yssart ở đâu bỗng cất giọng ồ ồ ra lệnh.

Tôi bị sững sờ đến tột đỉnh. Anh ta ở đâu chui ra vậy? Tất cả bọn họ ở đâu chui ra vậy? Họ đến làm gì ở nhà Benoît? Cô Yvette đâu? Chẳng lẽ bọn họ để cho cô ấy nằm chết trên tràng kỷ hay sao? Đầu tôi sắp nổ tung ra mất.

-Ngồi xuống đi!

Tôi nghe thấy tiếng động đây, ai đó buông mình nặng nề xuống tràng kỷ. Chắc đó là ông Guillaume. Hélène chắc là đã ngồi xuống ghế bành. Còn Virginie đâu? Tại sao bọn họ không trông thấy con bé? Con bé đâu có phải là trong suốt đâu!

Tôi vẫn cầm con dao trong tay. Nó vẫn dính sát vào bánh xe. Có lẽ tôi đang ngồi cạnh Yssart? Hẳn bắt đầu nói:

-Đáng lẽ cô phải kiểm tra xem súng của cô có đạn hay không, Hélène ạ. Cô không biết là Benoît đã lắp đạn giả vào súng.

Lại là Benoît! Đúng, khẩu Beretta của Benoît, tôi vẫn còn nhớ, trong ngăn kéo bàn ngủ của anh. Chúng tôi đã cãi nhau về khẩu súng ấy. Tôi không hề thích vũ khí. Còn anh thì muốn làm tôi yên tâm nên nói với tôi là trong súng chỉ có đạn giả. Tôi còn phàn nàn không biết anh dùng súng vào việc gì... Nhưng tại sao bọn họ lại nói đến khẩu súng của Benoît?

-Cô không trả lời phải không? – Tony nói, giọng rất “trịnh trọng”.

Tôi đoán là anh ta đang đứng trước mặt chúng tôi, dáng thanh lịch, với một khẩu súng trên tay chĩa vào chúng tôi: ông Guillaume co rúm ở một góc phòng. Hélène thì điên lên vì giận dữ, Paul bất động, cô Yvette đang bị hôn mê, còn tôi thì ngồi trong xe lăn. Một hoạt cảnh điên rồ, thảm hại.

Khẩu Beretta trong ngăn kéo của bàn ngủ, trên mặt bàn có một cái radio báo thức...

-Hãy để chúng tôi đi. Yvette cần phải được chăm sóc. – ông Guillaume khẩn khoản.

... và một cái cốc nhỏ mà Benoît để cái đồng hồ đeo tay của anh trong đó...

-Tôi đã gọi cấp cứu rồi. – Tony đáp lại. – Các người không thấy mùi gì ở đây hả?

... bên cạnh con dao Laguiole có chuôi bằng đồi mồi màu vàng của anh!

-Mi là đồ dê tiện, - ông Guillaume lẩm nhẩm, - mi không thấy là Paul đang...

-Tôi không nói đến Paul. Tôi đang nói đến những thành tích đang nằm ở trong cái hộp, kia kia.

-Cái hộp? – ông Guillaume nói nhỏ, giọng như nghẹn lại.

-Đúng, cái hộp bằng gỗ muốn, ở trên tủ chè.

Tôi nhớ ra rồi, đó là một cái hộp vuông dài có lót vải satin dùng để đựng con dao Nhật Bản. Những “thành tích”? Hẳn muốn nói gì đến những “thành tích”? Tôi sợ phải biết chúng là gì.

-Hélène, cô không muốn mở nó ra à?

-Đồ khốn kiếp.

-Hélène lúc nào cũng giỏi đối đáp. Trong cái hộp này, thưa ông Guillaume thân mến, là kỷ niệm của những vụ giết người: đôi bàn tay của Michaël Massenet, trái tim của Mathieu Golbert, dương vật của Joris Cabrol...

-Joris!

-Đúng, Joris. Không phải tàu hỏa đã thiến thằng bé đầu... Tôi nói tiếp nhé: tóc và da đầu của Renaud Fansten, đôi mắt đen của Charles-Eric Galliano, đôi mắt mà trên vòng mắt của nó có lẽ vẫn còn in rõ hình ảnh cay độc của kẻ giết người.

Ông Guillaume bị ợ lên, tôi nghe thấy ông ấy lẩm bẩm:

-Câm mồm đi!

-Câm mồm cũng chẳng được việc gì cả, - Tony đáp lại, - việc gì phải đến thì nó sẽ đến, cho dù Chúa có muốn cũng không được. Ông chưa bao giờ nhận thấy là phần lớn bọn giết người đều có cách xử sự giống như những kẻ ham thích trò phù thủy thường làm hay sao? Chúng thường lấy đi những mẫu thịt, mảnh da, máu hay những cái gì đó trên người nạn nhân.

Liệu có phải là con dao Laguiole của Benoît đã được dùng để móc mắt bọn trẻ không?

-Không thể như vậy được, người nói dối. – ông Guillaume phản kháng yếu ớt, tôi cảm thấy tinh thần của ông đã bị hoảng loạn.

-Ồ, vậy mà có thể đấy. Ông hãy cứ mở hộp ra và tự nhìn xem.

-Người điên rồi.

-Chắc chắn thế rồi. Cứ mở nó ra đi!

Im lặng. Có tiếng lạch cạch. Rồi một tiếng kêu khô khốc:

-Lạy Chúa! Thật là ghê tởm! Hélène, đúng thế, những thứ này là... Đồ quỷ quái. Tại sao cô có thể làm những việc như thế này? Tôi muốn tự tay tôi giết cô ngay bây giờ!

-Tất cả chúng ta đều có xu hướng tin vào những việc thần kỳ, đúng không? Rằng khi phá hủy một ai đó thì chúng ta có thể tái tạo lại được chính chúng ta. Rằng, giống như nữ thần Isis, khi thu lượm những mảnh thân xác của con người, người ta có thể tái tạo lại một người mà ta yêu quý...

Lại là Isis!

-Thật là ngu ngốc! – Hélène cắt ngang.

-Thật thế sao? Nhưng không phải vì một điều gì đó ngu ngốc mà nó lại không xảy ra. Nghi lễ làm sống lại sinh vật mình yêu quý được miêu tả rất kỹ trong Quyển sách của quý Sa tăng của Lewis F.Gordon, một tác phẩm rất đáng được trân trọng, nó luôn đứng hạng nhất trong tất cả các thư viện danh tiếng. Phải công nhận là nó ít khi được những người nghiêm túc đọc, trừ một vài kẻ bị bệnh tâm thần.

Rốt cuộc thì hấn muốn nói gì? Hấn muốn tự bào chữa hay sao?

Con dao Laguiole mà Benoît rất thích đã cắm vào da thịt nhọt nhọt của những đứa trẻ...

-Đúng là những trò phù thủy thường là để che giấu động cơ chính của người thực hiện những nghi thức đó. Cũng như người phụ nữ muốn quyến rũ người tình của mình cũng thường che giấu những xung năng hủy diệt, tái tạo và thiến hoạn của mình dưới một ham muốn tình yêu. Trò phù thủy thường nhằm mục đích là đạt được sự hiệu nghiệm. Và vì nó hoàn toàn chỉ mang tính ích kỷ nên nó phủ nhận hoàn toàn sự đau đớn của kẻ khác, của vật hiến thân. Một thái độ rất gần với hành động của những kẻ giết người hàng loạt, đối với chúng thì người khác chỉ là một đồ vật.

Hãy thôi ngay bài thuyết giảng của người đi. Làm sao mà hấn có thể nói một cách bình thường đến như thế? Một câu hỏi thật ngu ngốc: làm sao mà một kẻ điên lại bị điên? Tôi không nghe thấy tiếng của ông Guillaume nữa, cũng không nghe thấy Hélène nói gì nữa, chẳng có ai nói được một lời nào nữa, chắc là họ đang há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

-Ai có thể biết được đối với một kẻ giết người hàng loạt thì đâu là ranh giới giữa xung năng khát máu đơn thuần và sự ham muốn tái tạo lại một thế giới đã bị đánh mất?

Hãy nói tiếp đi, ta sẽ định vị được mi tốt hơn, mi đang đứng rất gần ta. Nếu ta nâng cánh tay lên, ta chắc chắn là có thể cắm con dao vào đùi của mi, vậy thì... đúng, hấn sẽ bị mất thăng bằng, ngay cả khi hấn bắn thì đó sẽ là cơ hội duy nhất của chúng tôi...

-Lý luận của tôi cuối cùng cho thấy kẻ giết người hàng loạt vẫn luôn là một tên phù thủy không biết gì hết, nhưng đó không phải là vấn đề.

Tôi sẽ đếm đến ba và tôi sẽ làm...

Một, hai, ba.

Lưỡi dao cắm vào người hấn như là người ta cắm con dao vào một cục bơ vậy, có cái gì đó nóng bắn lên mặt tôi. Hấn ngã xuống, kêu lên vì đau đớn và vì ngạc nhiên, cùng lúc đó có tiếng súng nổ. Cả một đám người hỗn độn, hoảng loạn.

-Hấn không động dậy nữa, chúng ta thoát rồi! – Hélène nói.

Tôi đoán là cô ấy đã vớ ngay lấy khẩu súng về. Thật hú hồn!

-Elise, tại sao cô lại làm như vậy? – Tony thì thầm ngay bên cạnh tôi.

Tôi hình dung ra hấn ta đang ôm đùi, nhăn nhó vì đau đớn.

Tại sao ta lại làm như vậy ư? Để không bị chết trong cái ngày đầy những mùi chết chóc và điên loạn này. Đây, tại sao đây.

-Jean, ông hãy trói tay hấn ra sau bằng cả vạt của hấn đi. – Hélène nói giọng đĩnh đạc.

Ông Guillaume làm theo lời Hélène. Còn tôi vẫn ngồi đây với con dao trên tay.

-Elise, buông dao ra đi, cô sẽ lại làm bị thương người khác nữa đấy. – Hélène nói và nắm lấy chuôi dao.

Tôi không hề muốn buông dao ra chút nào cả, tôi cứ nắm chặt bàn tay. Tôi thích cảm giác có

dao trong tay.

-Nào Elise, thật là kỳ quặc.

-Cô đừng buông dao ra! – Tony thì thào, giọng lạc đi vì đau đớn.

Rõ ràng là tên này còn điên hơn cả những tên điên nữa.

Tôi đang chân chù thì hắn thăm thì bên cạnh tôi:

-Elise, cô còn nhớ những gì tôi nói với cô về những câu đố không?

Rốt cuộc thì hắn ta muốn gì vậy?

-Virginie không biết tôi là bố con bé.

Điều đó thay đổi được gì chứ?

Điều đó thay đổi tất cả. Virginie chẳng có bất cứ lý do nào để mà bảo vệ một kẻ mà nó không hề biết... Tôi nhớ lại lúc con bé nói: “Bố cháu đang bị thương”. Vậy thì, Tony không nói dối, vậy thì... tại sao tôi lại có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ?

Đột nhiên tôi giơ cánh tay lên để tự vệ, nhưng đã quá muộn: báng súng gí sát một cách thô bạo vào đầu tôi trong khi Hélène nói với giọng dễ thương:

-Cô thật sự mất quá nhiều thời gian để hiểu ra đấy!

Quá choáng váng, tôi buông dao ra. Tôi nghe thấy ông Guillaume đang thở rất mạnh với những tiếng hít nhỏ, như thể là ông ấy bị nghẹn thở vậy.

-Đừng như vậy nữa, Jean. Hãy ngồi bên cạnh Yvette và giơ tay lên..., như thế. Thôi, đừng có giả vờ, tôi không muốn cái trán đẹp đẽ của bà Yvette được tô điểm thêm con mắt thứ ba đâu. Thế nào, tất cả ở đây hết rồi chứ? Chỉ còn thiếu quả xơ ri trên cái bánh ga tô nữa thôi. Virginie, con ở đâu đấy hả con yêu? Virginie?

Tôi cảm thấy rùng mình khi nghe thấy cái giọng của bà chủ nhà hồn nhiên vui vẻ ấy vang lên trong phòng. Đột nhiên tôi hiểu ra sự yêu thương điên rồ có thể khủng khiếp đến mức nào.

-Hélène, tôi không hiểu... Tất cả những chuyện này là thế nào? – ông Guillaume sững sờ hỏi.

-Là mi cảm mồm lại và ngồi yên đi.

-Hélène! Như thế không đúng! Hãy nói là không đúng như vậy đi!

-Cô ta đã giết bọn trẻ! – Tony thốt lên, giọng anh ta phát ra từ chỗ ngang tầm bánh xe lăn của tôi.

-Thật vậy sao? – ông Guillaume hoài nghi hỏi.

-Câu hỏi thật là ngu ngốc, ông Guillaume thân mến của tôi ạ. Ông nghĩ có thể là ai được cơ chứ? Hay là bà Yvette đáng yêu của ông?

-Thế còn Paul? Chuyện gì đã xảy ra với Paul?

-Paul đã rất bất lịch sự với tôi. Anh ta đã không đánh giá cao những thứ có trong hộp. Anh ta không hiểu giá trị bộ sưu tập của tôi. Anh ta lại còn to tiếng và ném những lời tồi tệ vào tôi... Tôi không thích người ta chống đối tôi như thế.

-Thế còn Stéphane? Tại sao lại là Stéphane? – Tony nói. – Anh ta chưa bao giờ làm hại em cả.

-Stéphane ư? Anh ta đã trở nên vương vীu. Anh ta muốn tôi chỉ là của anh ta, của mình anh ta mà thôi. Stéphane đáng thương. Cứ như tôi có thể thuộc về ai đó ấy... Cô có thấy không, Elise, cô có thấy tính ngạo nghễ ngu ngốc của bọn đàn ông không? Thêm nữa, anh ta bắt đầu lo sợ. Khi anh ta nghe được cảnh sát đang tìm một chiếc xe break màu trắng, anh ta bắt đầu tỏ ra sợ hãi, thật là một kẻ ngu dốt đáng thương. Anh ta biết là tôi thường xuyên mượn xe anh ta. Anh ta bắt đầu nghi ngờ, nếu tôi có thể nói vậy. Điều mà anh ta không biết, đó là chính tôi là người đã làm cho cảnh sát truy theo dấu vết của anh ta. Chính tôi là người đã gọi điện báo cho cảnh sát sau khi đã để lại một vài vết máu trên bộ quần áo cũ của anh ta và để chúng lại trong căn lều gác rừng, nơi mà tôi đã “chăm sóc” Michaël. Cần phải có được một hung thủ, phải vớt

cho cảnh sát một hung thủ như là ném một mẫu xương cho chó vậy... thế là, bye bye Stéphane.

-Còn Sophie? Sophie thì...? – ông Guillaume rùng rờ lắp bắp.

-Ồ vâng, vẫn là tôi, ông Guillaume thân mến ạ. Ngậm mồm lại đi, trông ông có vẻ rất ngu ngốc khi há miệng như vậy lắm. Sophie biết quá nhiều chuyện. Cô ta biết rõ về Benoît.

Biết rõ về cái gì cơ? Toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi. Hélène tiếp tục:

-Sophie đúng là một cái loa phóng thanh. Cô ta mắc bệnh nói nhiều thành thâm căn cố đế rồi. Không thể để cho cô ta cứ tung tăng khắp nơi và làm lu mờ con người của tôi.

Con người. Cô ta coi mình như một con người. Liệu Hélène thật sự còn tồn tại nữa không?

-Đơn giản nhất là cho cô ta tự tử, đúng không? – Hélène nói tiếp, vẻ láu lỉnh.

-Tôi không hiểu, - ông Guillaume ấp úng, - tôi dám chắc là mình không hiểu gì hết... Hélène, hãy nhìn đi, không thể như thế được... Bọn trẻ, Stéphane, Sophie, Paul, chín người rồi!

-Câm mồm đi, đồ điên!

Ông ấy kêu lên yếu ớt, tôi đoán là ông ấy đã bị Hélène đánh bằng khẩu súng. Tôi có thể trông thấy cô ấy đánh vỡ răng của ông Guillaume chỉ bằng một động tác hờ hững.

Có tiếng quet diêm, rồi mùi của nến cháy. Cô ấy định làm gì vậy? Tại sao tôi lại buông con dao ra? Tôi thấy máu chảy trong mắt tôi, có lẽ cú đập bằng báng súng đã làm rách da đầu tôi. Tôi không thể lau mặt, tôi thấy máu chảy trên môi tôi, mùi máu tanh lợm làm tôi kinh tởm, tất cả đều làm tôi kinh tởm. Tôi thấy mình bị vứt ra xa, quá xa nỗi sợ hãi và ghê tởm.

-Họ không có quyền lấy Max của tôi đi.

Max. Max là ai?

-Tôi đã yêu nó biết bao, - Hélène tiếp tục nói, giọng đầy hằn thù, - thằng bé là tất cả đối với tôi. Tôi đã muốn sửa chữa lại tất cả với nó, muốn quên đi mọi chuyện, quên đi sự sợ hãi, muốn thay thế nỗi đau đớn bằng tình yêu.

-Và cô tin là khi giết chết bọn trẻ, cô có thể thay thế nỗi đau bằng tình yêu hả? – Tony chế giễu.

-Anh thật tầm thường! Tôi tự hỏi tại sao tôi lại có thể bị quyến rũ bởi một người như anh chứ, một tên nghiện rượu đáng thương bị tâm thần phân lập, một kẻ cặn bã. Anh biết gì về tình yêu? Mẹ anh chưa bao giờ biết chăm sóc anh, còn bố anh chỉ là một kẻ ăn mày vô gia cư mà thôi... Tình yêu đối với anh là gì hả Tony? Chỉ là cái giường bệnh phải không? Hay tình yêu đối với anh là một nụ cười máy móc của một con y tá đang bận bịu? Hay chỉ là một ít cháo khi trời lạnh? Anh cứ bám riết vào cuộc sống này và tin rằng một ngày kia mọi thứ sẽ được thu xếp ổn thỏa, nhưng sống chính là phải chịu đựng. Sống chính là bị đau, lúc nào cũng đau. Anh nói rằng tôi giết chúng, nhưng tôi lại cho là tôi đã giải thoát chúng khỏi sự đau đớn, tôi cho chúng được nghỉ ngơi, một sự nghỉ ngơi dịu dàng trong giá rét. Dù sao thì tôi cũng không cần anh phải hiểu. Tôi không cần biết người ta có hiểu hay không. Tôi tự do. Tôi không phải tuân theo những quy tắc đạo đức ngu xuẩn của các người. Nếu như mà còn có đạo đức thì Max đã ở đây... Nếu tôi được ở với thằng bé thì tất cả mọi chuyện đã khác rồi. Tôi đã có thể quên đi sự căng bức, nỗi xót xa của bạo lực, nỗi sợ hãi... nhưng chuyện đó đã không xảy ra, bánh xe đã quay theo chiều khác...

-Nhưng Max là ai? – ông Guillaume ngạc nhiên.

-Một thiên thần. Max là một thiên thần. Một thiên thần cứu thế. Nó đã chết để cứu chuộc cho thế giới này.

-Một người giống như chúa Giêsu? – ông Guillaume vẫn còn hỏi. Tôi cho là ông ấy cố tình làm cho Hélène nói ra càng nhiều càng tốt.

-Nếu điều đó có thể làm cho ông vui khi biết những chuyện như vậy..., - Hélène nói, giọng mỉa mai. – Nói về Max thế là đủ rồi, chấm dứt chủ đề. Giờ thì...

Cô ta bỏ lửng câu nói như thể đang suy nghĩ điều gì.

-Giờ thì? – ông Guillaume nhắc lại, giọng khô khốc.

-Giờ thì tôi phải đi đây. Tôi rất lấy làm tiếc, các bạn thân mến của tôi ạ, tôi không thể đưa các bạn đi cùng.

Một tia hy vọng điên rồ: cô ấy sẽ bỏ đi thật sao?

-Và tôi cũng không thể bỏ các bạn lại đằng sau... Nhưng hãy yên tâm đi, ngọn lửa tình bạn sẽ cháy mãi trong chúng ta...

Ngọn lửa tình bạn? Diêm... nến... ôi không, mẹ kiếp!

-Tôi sẽ mang theo cái hộp mà Tony thân mến của chúng ta đã phân tích một cách xuất sắc những thứ ở bên trong. Tôi rất vui được biết các bạn. Elise, tôi mong là cô sẽ đau đớn rất nhiều, tôi luôn luôn ghét cô. Cho phép tôi được nói với cô là kiểu tóc của cô trông xấu không chịu được.

Thật là lố bịch. Tất cả những gì mà cô ta có thể nói với tôi chỉ là kiểu tóc của tôi trông rất xấu trong khi cô ta sắp thiêu sống chúng tôi. Tôi phát khóc lên mất!

-Tôi thật sự không hiểu những gì anh ấy tìm thấy ở cô.

Anh ấy? Ai là “anh ấy”? Chắc là cô ta không định nói...

-Benoît thân ái và triu mến... Anh ấy đã quyết định sẽ thú nhận hết với cô sau chuyến du lịch đó, nhưng than ôi, anh ấy không có thời gian và chính cô đã chiếm được những giây phút cuối cùng của anh ấy!

Thú nhận với tôi điều gì? Tôi không muốn nghe nữa. Benoît không thể...

-Tôi bắt đầu ngủ với anh ấy vài tháng sau khi tôi giải phóng linh hồn của Charles-Eric. Anh ấy muốn tôi rời bỏ Paul và chúng tôi cùng nhau ra đi. Nhưng tôi không thể, Renaud sắp được 8 tuổi, nó có nụ cười giống như Max, và tóc của nó nữa, tóc nó rất mềm, rất sáng... Cô có hiểu được không, tôi cần phải làm việc đó... cho nên tôi không thể đi cùng Benoît mặc dù anh ấy luôn van xin tôi.

Một cơn xáo động. Một cơn xáo động kép. Cô ấy đã giết Renaud, cô ấy đã giết con trai của chồng mình. Benoît cùng cô ấy đã... Benoît đã lừa dối tôi, anh đã nói dối tôi, Benoît, Benoît của tôi đã cùng với cô ấy...

-Đừng nghe cô ta nữa! Benoît rất yêu cô, anh ấy không thể nào thoát khỏi cô ta, cô ta bám lấy anh ấy như một con đĩa. – Tony nói.

-Câm mồm đi!

Hélène quát lên sau khi đã giáng cho Tony một cú.

-Tôi rất vui khi thấy cô sẽ chết cùng với Tony. Tôi không biết trong hai người, ai là người mà tôi căm thù nhất, Tony hay dạy đời hay là cô – Elise quá dễ thương...

-Hélène! Cô không thấy là cô giết bọn trẻ ấy sao? Chẳng được gì cả! Cô không thấy là chúng đã chết rồi, chết thật rồi, rằng chỉ còn lại những mảnh thân thể mà sẽ chẳng dùng được việc gì cả, - Tony cẩn thận nói, - những mảnh xác đó sẽ thối rữa.

-Tony thân mến, anh làm tôi mũi lòng đấy, rất đáng thương, anh luôn biết điều mà... Anh chẳng hiểu gì cả (giọng cô ta trở nên dữ dội). Anh chưa bao giờ hiểu gì hết. Chúng chưa chết, anh nghe rõ chưa, chúng đang được tự do, chúng đang ở bên cạnh tôi, trong tôi, mãi mãi, chứ không phải là trong cái thế giới bốc mùi bẩn thỉu này. Chúng là của tôi!

-Chúng chết rồi, Hélène, chết rồi, và chúng chẳng thuộc về ai cả.

Hélène lấy lại hơi thở và giọng cô ta trở nên dịu dàng một cách đáng sợ.

-Tony đáng thương của tôi, tôi lo cho anh đấy, thật đấy...

Cô ta tiến lại, có tiếng va chạm, có cái gì đó bị gãy, và Tony kêu lên một tiếng, rồi lại kêu một tiếng nữa.

-Tony thân mến, chắc là tôi đã đánh vỡ mũi anh... chuyện đó sẽ không làm phiền anh khi hít thở chứ? Dù sao thì anh sắp không cần phải thở nữa đâu.

Hélène cười, một tiếng cười man rợ, khủng khiếp mà tôi chưa từng nghe thấy.

-Còn cô, Elise, cô chẳng có gì để nói cả. Cô chẳng thể đóng góp được gì vào thời điểm lịch sử này hay sao?

Benoît đã phản bội tôi.

Và tôi sẽ bị thiêu sống.

-Cô có thấy người ta nói gì không... đầu tiên là người ta chết vì bị ngạt. Hãy nghĩ đến Jeanne d'Arc[22] đi, một nữ anh hùng dân tộc đấy. Cũng phải nói thêm rằng bạn cô ta, Giles de Rais đã bị kết án chết vì tội tra tấn và giết khoảng năm mươi đứa trẻ. Một sự trùng hợp thật thú vị, cô không thấy thế à?

Thật nực cười! Elise d'Arc và Hélène de Rais! Một sự so sánh khủng khiếp, xứng đáng là một siêu phẩm điện ảnh trên màn ảnh lớn! Nhưng không thể như vậy được! Tôi không thể bị chết như vậy được!

-Virginie? Ra khỏi chỗ trốn đi, búp bê của mẹ. Mẹ phải đi rồi.

Con bé trốn ở đâu rồi? Nó không thể bỏ chỗ trốn được. Hélène sẽ trói nó và sẽ để nó bị chết cháy cùng với chúng tôi. Tôi cảm thấy giọng cô ta đã chuyển sang một âm vực khác, một âm vực không có chỗ cho những tình cảm con người. Virginie, đừng động đây, cô xin cháu đấy!

-Virginie? Mẹ bắt đầu giận rồi đấy, con đã biết khi mẹ tức giận thì sẽ như thế nào.

Tôi thấy nước mắt lăn dài trên má tôi. Một người nữa cũng đang khóc trong im lặng. Tôi nghĩ đó là ông Guillaume. Cô Yvette vẫn chưa tỉnh dậy. Cô ấy thật may mắn khi chết mà không phải chứng kiến cảnh này.

-Thôi mặc kệ con, Virginie. Mẹ đi đây. À, tôi để quên mấy cái băng cassette của mình. Nó làm cô vui chứ hả Elise? Thật thích thú khi ghi âm chúng, chỉ bằng một cái máy nhỏ xíu bỏ túi có thể thay đổi được cả giọng nói... cô thấy không?

Chắc là Hélène đang bật máy nghe băng, vì sau đó có một giọng nói cất lên:

“Muộn rồi, chúng tôi phải đi thôi. Chào bà nhé, bà Yvette. Chào Elise, chào ông, Jean”.

Đó là giọng nói của Paul. Thật là đáng sợ khi nghe thấy tiếng nói của một người đã chết, nhất là khi người chết đang chuyển đến chúng tôi những thông điệp rất phù hợp hoàn cảnh. Cái băng bị tua nhanh rồi sau đó là giọng của cô Yvette:

“Anh chị đến chơi thật là tốt quá. Gọi điện cho chúng tôi nhé Hélène!”

-Đếm đi! – Hélène cười khẩy. – Nhìn mà xem, lửa sẽ giải thoát tất cả các người khỏi những khó khăn của cuộc sống: không còn cần xe đẩy cho Elise nữa, Tony không cần đến nhà thương điên nữa, Jean cũng chẳng cần phải lo lắng về cholestérol nữa... Thôi, tạm biệt mọi người... Đừng, Jean, đừng khóc nữa, thôi nào! Hãy tỏ ra dũng cảm một chút đi! Tôi phải đi đây, tôi còn có nhiều việc phải làm...

Có những tiếng nổ lẹt đẹt, chắc chắn là đang có những tiếng nổ lẹt đẹt và có cả mùi khét nữa.

-Virginie! Con có mười giây để ra đây với mẹ đấy!

-Cô ta đã châm lửa vào viền bọc tràng kỷ rồi. – Tony nói cho tôi biết. Giọng của anh ta bị biến đổi vì mũi bị gãy.

-Tôi đã bảo là im mồm đi cơ mà, đồ con lợn bẩn thỉu.

Tôi thấy chân Hélène trượt qua mặt tôi khi cô đá vào mặt Tony, làm cho anh ta bị đập đầu vào tường.

Không thấy anh ta nói gì, nhưng chắc là đang rên rỉ. Lửa cháy lớp đồp càng ngày càng lớn, tôi có thể cảm thấy lửa đang cháy, tôi cảm thấy sức nóng ngày càng tăng. Rồi tất cả chúng tôi sẽ chết hết. TÔI KHÔNG MUỐN CHẾT. Tôi vung tay lên, bàn tay nắm lại, tay tôi đập vào một cái gì đó mềm mềm. Tôi đã đập trúng vào bụng của Hélène, làm cho cô ấy phải cúi người xuống. Tôi ấn vào nút “tiến” và cái xe đẩy lăn nhảy chồm lên, đâm mạnh vào chân Hélène. Cô ấy bị mất thăng bằng, tôi nghe thấy cô ấy bị mất thăng bằng và kêu lên đau đớn, rồi sau đó là tiếng cái bàn bị lật đổ. Tôi tiếp tục tiến lên, bánh xe trượt trên bắp chân cô ấy, đột nhiên cô ấy thét to lên ghê sợ.

-Lạy Chúa tôi, tóc của cô ấy... - ông Guillaume thì thào.

Hélène đang kêu la. Tôi thấy luồng không khí đang mang đến mùi cháy sém. Hélène đang quay cuồng xung quanh tôi.

Tóc của Hélène đã bị bắt lửa.

-Lùi lại đi! – Tony gào lên.

Tôi vội vã lùi lại, xe đẩy bị đâm vào tường rất mạnh.

Một tiếng nổ khô khốc vang lên. Hélène kêu lên như một con thú lên cơn dại.

-Váy của cô ta, - Tony nói, như thể là anh ta đang bình luận một trận đấu bóng tranh Cúp vô địch thế giới, - Váy của cô ta đã bị bắt lửa. Cô ta như ngọn đuốc sống ấy.

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh những nhà sư tự thiêu để hy sinh..., nhưng ở đây, rất gần đây, ngay sát tôi là một người phụ nữ bằng xương bằng thịt đang kêu thét, điên dại trong đám lửa bao vây chúng tôi cùng với mùi thịt bị cháy. Cần phải làm cái gì đó! Tôi chỉ xe tiến đến cửa và cứ thế đập mạnh vào cánh cửa. Chắc chắn phải có ai đó nghe thấy! Tôi không thể chịu đựng được những tiếng kêu thét này!

-Như vậy là đủ rồi, tôi sẽ gọi cảnh sát! – một giọng nói bị nghẹn ngào ở đâu đó phía dưới.

Làm đi! Nhanh lên, gọi cảnh sát đi! Sức nóng bao trùm cả căn phòng, lửa cứ lướt qua người tôi, chạm vào người tôi, lửa đang đốt cháy tôi. Hélène vẫn đang quay cuồng kêu thét, đập người vào đồ đạc. Tôi cảm nhận được cô ấy, tôi thấy cô ấy va vào cánh tay tôi, làm cho tôi cũng bị dính lửa. Tôi cảm thấy da thịt cô ấy đang bị cháy và phồng rộp lên. Tôi cảm thấy sự tuyệt vọng của cô ấy. Ai đó cứu chúng tôi với!

Có người nắm lấy chân tôi.

-Elise, con dao, tôi cầm được nó rồi. Hãy cầm lấy con dao đi nhanh lên.

Anh ta đang cố vươn người lên và để con dao rơi xuống đùi tôi. Tôi nắm lấy chuôi dao.

-Không thể để cô ta như vậy được. Dừng đứng con dao lên, tôi sẽ cắt đứt cà vạt.

Anh ta có lý. Anh ta có thể kéo cô ấy vào trong phòng tắm rồi bật vòi hoa sen... Đây là lần thứ hai trong vòng chưa đầy nửa giờ tôi cầm con dao như một cái máy trong khi Tony đang cuống cuồng, vội vã. Nhưng cái cà vạt bị buộc quá chặt, và những tiếng kêu thét này, ôi, lạy Chúa tôi, NHỮNG TIẾNG KÊU THÉT!

Chiếc cà vạt bị rơi lỏng, và Tony được giải thoát. Anh ta tì vào lưng ghế của tôi, anh ta kêu lên “Hélène” bằng giọng nghẹn ngào. Tôi đoán là anh ta đang cố tóm lấy cô ấy.

-Hélène! Tôi không thể, nóng quá. Tôi phải cởi áo khoác cái đã.

Nhanh lên! Những tiếng kêu của Hélène vẫn không dứt, nó không ngừng thay đổi cường độ, những tiếng kêu rú càng lúc càng cao đến mức không thể chịu được, chói tai tới mức người ta không thể tin được đó là tiếng kêu của một con người. Tôi có cảm giác như màng nhĩ của mình sắp nổ tung ra. Tôi nắm chặt lấy chuôi dao như một con điên. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua rồi? Hay giây? Ba giây? Hay là ba thế kỷ? Tiếng kêu thét làm tôi như bị co cứng, ngọn lửa cứ liếm dần vào người tôi, tôi muốn đứng lên và kêu to lên, vì tôi cũng sắp bị cháy, tóc tôi, tóc của tôi đang bắt lửa, tôi đột ngột nâng cánh tay để cầu cứu. Hãy cứu tôi, cứu tôi với. Hélène vẫn đang quay cuồng, cô ấy làm tôi bị cháy, cô ấy đang đốt cháy tôi, cô ấy ngã vào người tôi. Tôi đang cháy! Tôi bị cháy!

Có cái gì đó trên đầu tôi, người ta đang trùm cái gì đó lên đầu tôi, người ta đang đẩy xác Hélène đang cháy rục ra khỏi người tôi. Người ta đang đập vào người tôi bằng cái áo vest của Tony. Anh ta đang đập lửa trên người tôi. Tôi đã được cứu, tôi đã được cứu sống...

Tiếng kêu ngưng bật! Hélène không kêu thét nữa. Không động đậy nữa.

-Cô ấy đã ngã lên trên. – Tony thì thào. – Ơn Chúa, cô ấy đã bị ngã lên trên.

Bị ngã? Lên trên tôi?

-Cô ấy sao rồi? – ông Guillaume lo lắng hỏi.

-Cô ta chết rồi. – Tony trả lời. – Lưỡi dao đã đâm vào tim cô ta.

Lưỡi dao? Ôi không... Con dao, con dao trong tay tôi, lưỡi dao chĩa lên trên. Tôi đã giết Hélène. Tôi, Elise Andrioli, tôi đã giết một người. Con dao mà tôi cầm trong tay đã đâm vào ngực của một con người. Lưỡi dao dính đầy máu, bàn tay tôi dính đầy máu... Không, tôi không muốn thế...

Lửa nổ lẹp bẹp trong sự im lặng đã quay trở lại trong căn phòng.

-Phải cuốn xéo khỏi chỗ này thôi. – ông Guillaume nói.

Tony để một cái gì đó lên đùi tôi, rồi ra mở cửa. Tôi vui sướng khi cảm nhận được mùi xi măng của hành lang, không khí mát mẻ ở bên ngoài. Tony đẩy tôi ra ngoài, ông Guillaume đi sau. Tôi thấy chân của cô Yvette trượt qua má tôi, ông Guillaume chạy đến thang máy. Cửa thang máy mở ra trong cái âm thanh xoẹt xoẹt thật tuyệt vời của nó. Cái lò lửa lớn đã ở sau lưng chúng tôi. Đột nhiên, một câu hỏi nảy ra trong đầu làm tôi hoảng sợ: Virginie đâu rồi? Liệu con bé vẫn còn đang ở trong đó hay nó đã thoát ra ngoài?

Tôi vội vã giơ tay rồi rút.

-Con bé đây, trên tay tôi. Nó đang ngủ. – Tony vừa trả lời vừa đẩy xe.

Con bé đang ngủ. Với tất cả những gì vừa mới xảy ra mà con bé có thể ngủ được ư?

-Tôi đã tiêm cho nó một liều hexobartial[23]. Con bé sẽ không tỉnh dậy trước một vài giờ nữa. Tôi không muốn nó chứng kiến những gì sắp xảy ra. Hexobartial rất hiệu nghiệm. Người ta đã tiêm cho tôi thứ thuốc này trong suốt sáu năm qua. Nó làm cho tôi trở thành một người rất yên lặng. Lát nữa con bé sẽ tỉnh dậy, nhưng mà tôi đã tính sai liều lượng. Lúc đó tôi đang lục tung căn phòng để tìm khẩu súng săn của Benoît...

A, ra vậy. Hélène đã làm tôi bị chém ở đầu bằng khẩu súng đó...

-... và khi tôi đã tìm thấy cái hộp với những thứ ở bên trong đó thì đúng lúc đó con bé tỉnh dậy, nhưng tôi không thể làm được gì, tôi không muốn cô nghi ngờ sự có mặt của tôi. Muốn cho Hélène thú nhận thì phải cho tất cả thật bất ngờ. Tôi đã chờ đến lúc Virginie được giải cứu nhờ cô, rồi mới nhẹ nhàng xích lại gần trong lúc con bé mở then cài cửa và tiêm cho nó liều thuốc thứ hai.

Giờ thì tôi đã hiểu rõ hơn rồi. Thế mà tôi cứ tưởng con bé chơi trốn tìm... Thật không thể nào có thể ngu ngốc hơn được nữa.

Nhưng con bé đã ở đâu? Anh ta làm thế nào mà không ai trông thấy nó? Gã đàn ông quỷ quái này cứ như là có giác quan thứ sáu vậy, hẳn trả lời cứ như thể là nghe rõ thắc mắc của tôi vậy.

-Khi con bé dần dần mất ý thức, tôi đã giấu nó sau cái ghế bành to bằng da dựa vào tường. Lúc đó cô với cái xe đẩy của mình đứng trước cái ghế nên đã chặn nó đi.

Thật đơn giản, chẳng việc gì phải làm to chuyện cả. Giờ thì phải nhanh chóng rời khỏi căn phòng đang bốc cháy, nơi nó đang thiêu hủy hai cái xác.

Tôi vẫn không thể tin được là chúng tôi đang đứng trong thang máy. Ông Guillaume vẫn không ngừng thốt thức gọi tên cô Yvette. Cửa thang máy mở ra, và giờ thì chúng tôi đã ở bên ngoài. Trời đang mưa. Một cơn mưa bụi lạnh lẽo. Một cảm giác lạnh lẽo thú vị. Bỗng nhiên tôi cảm thấy đau vì bị cháy. Tôi nghe thấy còi hú đang lại gần. Tôi hình dung ra chúng tôi đứng trước căn hộ ấy, Tony bế con gái trên tay, ông Guillaume thì ôm cô Yvette, còn tôi thì người đầy vết bỏng. Còn cái vật mà Tony để trên đùi tôi nữa, tôi chẳng biết nó là gì cả.

-Tôi sẽ đi gọi cảnh sát, - Tony nói, giọng gần như nghẹn thở. – cabin điện thoại ở gần đây.

-Lửa đang thoát ra khỏi cửa sổ kia. – ông Guillaume nói trong khi Tony bỏ đi.

Gần như ngay lập tức, ông ấy hỏi tôi:

-Cô có tin là bà ấy sẽ qua khỏi không?

Tôi đoán là ông ấy đang nói về cô Yvette. Làm sao mà tôi có thể biết được chứ. Tôi thậm chí còn không thể nhìn thấy những vết thương của cô ấy nữa.

-Nếu bà ấy qua khỏi, tôi sẽ cưới bà ấy.

Thật là tốt khi có thể thực hiện được những dự định trong tương lai. Còn tôi, tôi có cảm giác mình là một đồ bỏ đi đang ngồi trên ghế. Tôi chỉ còn những kỷ niệm về Benoît thì giờ đây..., ngay cả những kỷ niệm đó cũng đã mất: Benoît đã lừa dối tôi, tất cả quãng đời đó của tôi chỉ là một sự lừa dối. Benoît đã chết, bỏ lại tôi một mình, tôi vừa mới thoát khỏi cái chết kinh khủng trong gang tấc, người bạn gái của tôi là một kẻ chuyên giết trẻ em, còn cô Yvette có thể sẽ chết... Chúng tôi đang ở đây, trước một khu tập thể mà nhìn căn hộ của Benoît đang bốc cháy... Thật là điên rồ. Giờ thì xe cứu thương đang đến rất gần. Tony đã không nói dối, anh ta đã gọi xe cứu thương.

-Cảnh sát đến rồi. – Tony nói khi quay trở lại. – Có ai đó đã gọi cảnh sát trước rồi.

Chắc chắn là người hàng xóm ở bên dưới đã gọi cảnh sát. Chúng tôi còn phải im lặng chờ cấp cứu thêm một chút nữa trong khi xe cứu thương đang tiến lại gần với những tiếng động inh tai. Xác của Hélène vẫn đang cháy ở trên kia... Làm sao mà tôi có thể hình dung ra được vào một ngày nào đó, căn hộ của Benoît lại chính là giàn lửa thiêu sống gia đình Fansten. Benoît đã gặp Hélène năm 93. Tôi đã hiểu vì sao thời gian đó chúng tôi thường xuyên xích mích nhau. Phải chăng cô ta đã dự tính sẽ cùng Benoît cho mục đích của mình? Làm sao anh bị tố cáo như cô ta đã từng làm với Stéphane? Có phải vì Benoît đã chết mà cô ấy chọn Stéphane làm kẻ bung xung? Ôi Benoît! Benoît của tôi suýt nữa đã có thể bị buộc tội là kẻ giết người! Benoît của tôi là kẻ phản bội, đồ nói dối. Benoît, kẻ ngoại tình. Khốn nạn!

Xe cứu thương đỗ lại trước chúng tôi. Một sự ồn ào náo nhiệt đến nghẹn thở. Ai cũng tranh nhau nói, kêu la, khóc lóc, Đám đông xô nhau thoát khỏi tòa nhà. Một sự lộn xộn, hỗn loạn chưa từng xảy ra ở đây.

-Chúng tôi đã tìm kiếm khắp nơi, chúng tôi bị nhầm địa chỉ.

-Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại có cấp cứu ở đây?

-Lạy Chúa tôi, có lửa kia. Jacques, cháy kia!

-Người bị thương đâu rồi?

-Mẹ kiếp, cháy ở trên kia kia. Gọi cứu hỏa đến đi!

-Lùi lại nào, các ông các bà làm ơn lùi lại cho...

-Có người trong nhà không?

Thêm nhiều còi báo động ở đằng xa.

-Có, có hai cái xác.

-Lạy Chúa!

-Tôi chắc là bọn họ đã gây ra những chuyện này đấy!

Tôi nhận ra giọng nói the thé của ông Charlier, nhân viên bưu điện đã nghỉ hưu và đang sống trên tầng ba. Nhưng tôi không nghĩ là ông ta nhận ra tôi.

-Con bé có bị thương không?

-Không, nó đã được tiêm một mũi hexobartial.

-Ok, không vấn đề gì, người ta sẽ đưa nó đi. Bằng ca đâu? Thế còn mũi của anh?

-Không sao...

Có tiếng những chiếc xe phanh gấp, cửa xe mở, chen lẫn là những tiếng gào thét, kêu la...

-Đám hỗn độn này là gì vậy? Mercier, anh đã bị bắt! Đặt đứa bé xuống đất, nếu không tôi sẽ cho anh một viên đạn vào đầu đấy.

Là Gassin. Đây thịnh nộ.

-Anh nhầm rồi, anh thanh tra. Không phải là anh ấy. – ông Guillaume nói. – Anh y tá, xin cẩn thận cho. Con bé đang bị vô thức.

-Chúng tôi biết phải làm gì, thưa ông.

-Không phải là anh ta? Ông coi thường tôi à? – Gassin quát.

-Không phải vậy, từ từ đã, làm ơn đi, chính là vợ tôi... Không, thưa ông thanh tra, chính là Hélène Fansten, cô ấy đã thú nhận.

-Hélène Fansten? Hélène Fansten là hung thủ giết người? Sao không phải là cô bé quàng khăn đỏ đi? Anh có nghe thấy không hả Mendoza? Anh sẽ vui lòng giải thích cho tôi tất cả những chuyện này chứ?

-Cô bị thương ở đâu?

-Cô ấy không thể trả lời được. Cô ấy bị câm.

-Người cô đầy máu và bị bỏng da. Nói với họ là ra có người bị bỏng. Cái gì thế này, cái hộp trên đùi cô ấy là cái gì vậy?

Cái hộp? Đồ tòi đó đã vút cái hộp đó lên người tôi?

-Cái này là dành cho thanh tra Gassin. Cầm lấy này, thanh tra. – Tony nói cứ như thể là anh ta đang mời cảnh sát ăn kẹo vậy. – Mở nó ra đi!

-Cho dù nó là cái gì, Mercier, tôi thề là... Lạy Chúa! Đồ... Anh đã biết có cái gì ở bên trong?

Ít ra thì tôi sẽ không bao giờ trông thấy những thứ ở bên trong cái hộp. Nhưng trông thấy nó liệu có tồi tệ hơn là biết nó không? Những ngón tay co rúm, những con mắt khô khốc vô hồn, hoảng sợ... nằm trong cái hộp.

-Tôi nghĩ là ông quan tâm đến nó. – Tony nói, không vẻ gì là đang lo lắng cả.

-Anh tìm thấy những thứ này ở đâu? – thanh tra Gassin hỏi. Giọng nói của anh ta thay đổi, trở nên âm trầm.

-Xin lỗi ông thanh tra, nhưng ông phải đưa bọn họ đi cấp cứu ngay...

-Sếp, chúng ta làm gì với căn hộ? Có hai cái xác ở trên kia...

-Anh đã trông thấy mũi của mình chưa? Người này bị vỡ mũi, thưa thanh tra.

-Ai đó có thể trả lời được không? – Gassin gào lên.

-Năm phút nữa, tôi sẽ giải thích tất cả cho ông, nhưng bây giờ, thật sự là, ông không có cái gì uống được à? – Tony bình tĩnh nói.

Chương 15

Lại vào bệnh viện. Tôi không biết giờ là mấy giờ rồi. Người ta chăm sóc, băng bó và tiêm thuốc giảm đau cho tôi. Gassin đã lấy lại con dao. Khó khăn lắm tôi mới buông được con dao ra. Giờ thì tốt hơn rồi. Có vẻ như tóc tôi đã bị cháy nham nhở. Giờ trông tôi chắc là xinh lắm. Một xác ướp băng bó toàn thân với một túm tóc ở trên đỉnh đầu.

Cô Yvette đang ở trong phòng cấp cứu. Cô ấy bị nứt sọ. Các bác sĩ sẽ quét scan cho cô ấy. Chúng tôi chỉ còn biết cầu nguyện cho cô ấy mà thôi. Ông Guillaume đang đợi trước cửa phòng phẫu thuật, cứ đi đi lại lại đến chóng cả mặt. Virginie thì vẫn ngủ. Người ta đã để con bé trong một phòng đặc biệt. Còn chúng tôi đang ở đây, trong phòng chờ, Gassin, tôi, một cas làm nhiệm vụ gác cửa và Tony. Tony bị khâu hàng chục mũi ở đùi và đã được chăm sóc cái mũi bị gãy. Chắc là anh ta sẽ bị một cái băng to tướng ở giữa mặt, khuôn mặt mà tôi chưa từng nhìn thấy. Khi anh ta cử động, tôi nghe thấy tiếng công tay kêu lách cách. Anh ta bị buộc phải chịu trách nhiệm trước hàng động những tội danh như “chiếm đoạt căn cước”, “giả mạo và dùng đồ giả”, “xúc phạm người đang thi hành công vụ”, “tạo chứng cứ giả:..., đây là còn chưa nói đến việc anh ta vẫn phải chịu quyết định bị giam giữ cách đây bảy năm...

-Làm sao anh đoán ra được? – thanh tra Gassin vừa châm thuốc vừa hỏi.

-Tôi chẳng phải đoán gì cả. – Tony trả lời. – Tôi chỉ bắt đầu hiểu ra vào lúc cuối thôi. Bởi vì, anh thấy đấy, tôi không biết liệu tôi có phải là thủ phạm vụ giết người mà vì nó tôi bị kết tội không. Tôi không biết có phải là mình đã giết đứa trẻ ấy hay không.

-Sao lại như vậy được?

-Tôi sẽ giải thích hết cho anh. Lúc xảy ra vụ việc, vào năm 1988, tôi nghiện rượu, tôi uống nhiều đến mức khi cảnh sát đến bắt tôi, tôi còn thật thà đến mức tự hỏi: liệu có phải mình đã làm chuyện đó không? Hélène bảo là có, cảnh sát bảo là có, các bác sĩ tâm thần cũng bảo là có. Còn tôi? Tôi chẳng biết gì hết, tôi chẳng nhớ gì cả. Tôi sợ rằng mình đã hành động trong trạng thái vô ý thức. Tôi đã làm hành động những việc đại dột mà không nhớ gì cả. Những cuộc ẩu đả. Những việc điên rồ... Nửa thời niên thiếu của tôi đã được dùng để điều trị tâm thần. Thế rồi, khi đã bị giam giữ, bị bắt buộc cai nghiện, tôi mới bắt đầu suy nghĩ. Có một điều gì đó khó hiểu đã xảy ra, tôi đã bóp cổ đứa bé đó hay không, tôi không biết, đã quá muộn để quay ngược trở lại quá khứ. Tôi không muốn đời mình sẽ kết thúc trong trại tâm thần. Tôi muốn gặp lại Hélène, muốn gặp lại con gái tôi. Tôi lo sợ cho nó. Trong thời gian điều trị, tôi biết được là những người đã từng là nạn nhân của bạo lực trong thời thơ ấu sẽ thường tái diễn cảnh bạo lực đó với người khác. Tôi đã suy nghĩ đến trường hợp của chính mình khi liên hệ với bạo lực. Hélène cũng đã từng có một thời thơ ấu bị tổn thương tinh thần. Tôi biết là cô ta thỉnh thoảng xuất hiện những ham muốn phá hoại, hủy diệt. Virginie thường xuyên khóc lóc mà không vì lý do gì cả. Con bé chỉ nín khi tôi ôm nó trong tay mà thôi...

Thanh tra cảnh sát húng hắng ho, Tony ngừng một chút rồi tiếp tục:

-Nhiều lần, tôi thấy vết bầm trên người con bé, Hélène nói rằng nó bị ngã. Có hôm tôi đến, Hélène đang uống whisky còn con bé thì khóc ngằn ngặt. Cô ta nhìn con một cách lơ đãng không thèm dề dành gì cả. Tôi lại gần và thấy một cây kim băng đang cắm nhẹ vào da con bé. Hélène quay lại nhìn tôi mà không biểu lộ tí tình cảm nào hết. “Con bé đang bị đau”, cô ta chỉ nói vậy. Tôi run rẩy rút cái kim băng ra, dề dành đứa trẻ và điên tiết quay về phía Hélène. Cô ta trách mắng tôi, bảo tôi là hay gây chuyện, cô ta coi tôi như một thằng điên nghiện rượu. Tôi không bỏ qua. Cô ta để cho con bé bị đau và lên án tôi là người vô trách nhiệm! Tôi giận điên người và đã túm lấy cô ta. Cô ta bắt đầu chửi bới tôi, lăng nhục tôi, cô ta bị kích động cao độ. Chúng tôi đã xô xát với nhau. Chính trong buổi tối hôm đó tôi đã làm gãy tay cô ta. Sau đó, cô ta nói là cô ta không biết mình bị làm sao nữa, như một con điên, và rằng sau cái chết của Max, cô ta thỉnh thoảng bị đãng trí như vậy. Nhưng cô ta không hề lặp lại chuyện đó, không bao giờ.

-Max?

Đúng, Max là ai?

-Con trai của cô ta. Đứa con trai mà cô ta có khi mới mười bảy tuổi.

-Con trai nào? Chưa bao giờ thấy cô ta nói đến một đứa con trai?

-Đương nhiên rồi, vì nó đã chết.

-Khoan đã, tôi không theo kịp anh nữa. – Gassin nói.

-Thôi được rồi, tôi sẽ nói lại từ đầu. Khi tôi gặp Hélène vào năm 86, đó là lúc tôi đang điều trị cai nghiện, còn cô ta thì vừa mới chết hụt sau ba lần định tự tử. Chúng tôi ở cùng trong một nhóm điều trị, và tôi biết được cô ta đã có một đứa con trai lúc cô ta mới mười bảy tuổi. Không ai biết bố của đứa bé là ai. Thằng bé đã chết trước đó hai năm. Nó chắc khoảng tám tuổi gì đó. Theo những gì tôi biết thì đó là một tai nạn. Hiển nhiên là không ai có thể an ủi được cô ấy. Đối với cô ta, đứa bé đó chắc chắn là có thể sửa chữa được tất cả, hàn gắn tất cả những đau đớn mà cô ta phải chịu đựng suốt thời thơ ấu. Thế nhưng nó đã chết.

-Thật khó tin! Không thấy có thông tin này trong bất kỳ hồ sơ nào về cô ta! – Gassin phản nộ.

-Chắc chắn là anh chưa hỏi cô ta về sổ hộ tịch nhà cô ta?

-Rất kỳ quặc! Anh có thể tưởng tượng được chúng tôi đi điều tra gia phả của tất cả những người có liên quan đến vụ giết người không?

-Vậy thì chỉ còn mỗi một giải thích, đó là cô ta không khai báo gì về đứa trẻ đó.

-Nhưng tại sao anh lại muốn...

-Cô ta hoàn toàn có thể sinh con và nuôi con một mình, chỉ cho mình cô ta mà thôi. Việc đó rất hợp với tính cách của cô ta.

-Thế còn trường học, còn những người khác?

Bỗng nhiên tôi suy đoán: Nếu Hélène, lúc mười bảy tuổi và vì những lý do nào đó, không muốn người ta biết là cô ta có một đứa con, cô ta chỉ việc nói đó là của mẹ cô ta... Đúng rồi! Đương nhiên là không một ai trong số những chàng trai sáng giá của tôi nghĩ đến chuyện đó cả. Gassin nhấn phím trên điện thoại của mình:

-Chào, mình đây. Hỏi ngay Cục Lưu trữ thông tin về hồ sơ Siccardi... Đúng rồi. Cậu xem xét tỉ mỉ nó cho tôi, tìm cho tôi điều gì đó về Max Siccardi. Nếu không tìm thấy gì thì cậu gọi đến Marseille nhé, khẩn cấp đấy... Đúng, gọi cho mình ngay khi cậu thấy điều gì đó nhé.

Anh ta bực tức ngắt cuộc nói chuyện.

-Chúng ta đến đâu rồi?

-Đến cuộc gặp gỡ của tôi với Hélène. Hélène và tôi rất hợp nhau. Chúng tôi cũng khốn khổ như nhau. Cả hai chúng tôi đều chung hoàn cảnh khó khăn nên chúng tôi cảm thấy gần gũi, và rồi cô ta báo có thai Virginie. Cô ta không muốn giữ con bé, nhưng tôi đã nài nỉ, tôi nghĩ là cần phải có một cuộc sống khác để thay thế cuộc sống hiện tại... Giá mà tôi có thể biết trước, lấy Chúa, giá mà tôi có thể đoán ra...

Gassin đằng hắng, căng thẳng.

-Tiếp tục đi!

-Thế là, Virginie ra đời và mọi việc diễn ra khá tốt đẹp cho đến lúc Hélène gặp Paul. Lúc đó, anh ta đang làm việc tại Marseille.

-Gì cơ, anh ta cũng như thế?

-Tôi thề với anh đó không phải là lỗi của tôi. Paul đã mất vợ vì bệnh ung thư và anh ta một mình nuôi đứa con trai hai tuổi. Nó là Renaud. Hélène và anh ta gặp nhau ở ngân hàng, lúc đó anh ta làm ở quầy giao dịch khách hàng.

Paul, lúc đó còn rất trẻ, hoạt bát, đã yêu người phụ nữ trẻ hay khóc suốt mướt và từng tự tử... với hy vọng là cô ta sẽ nuôi nấng con trai của mình... Giá mà anh ta biết được...

-Chuyện gì xảy ra sau đó?

-Theo anh thì chuyện gì xảy ra? Hélène ngay lập tức bị anh ta cuốn hút. Một người đàn ông có cuộc sống ổn định an toàn, bình thường. Cô ta lấy làm vui khi nói với tôi rằng bọn họ có quan hệ với nhau. Nhưng cô ta không biết chọn ai trong hai chúng tôi. Cho nên mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn, trừ những lúc tôi uống như hũ chìm, còn lại là tôi không thể chịu đựng nổi việc Hélène ngủ với Paul. Nhưng tôi rất yêu cô ta, cô ta như một liều ma túy đối với tôi: cô ta luôn khiến tôi quay về với quá khứ, với nỗi đau của quá khứ.

Anh ta nói nhát gừng, nhưng nói nhanh, như thể là có rất nhiều hình ảnh diễn ra trong đầu.

-Cô ta chia sẻ với tôi nhiều bí mật về những vết bầm, về cảm giác là một đồ vật mà tất cả mọi chuyện đều có thể xảy đến, bất cứ lúc nào: khi ngủ, khi ăn cơm, bất cứ lúc nào những trận đòn đều có thể xảy đến, cái dây nịt lưng quất mạnh vào người, xé nát da thịt, chỉ có cái tủ tường là giữ kín nỗi sợ hãi của bạn, bàn chân dính đầy nước tiểu của bạn, cơn đói khát của bạn... Anh đã bao giờ phải trải qua những ngày bị đói chưa?

-Xin lỗi, chưa. – Gassin nói. – Thế sau đó chuyện gì xảy ra?

-Khi cảnh sát bắt đầu quay xung quanh tôi thì cô ta muốn cắt đứt quan hệ với tôi. Tôi đã van xin cô ta giúp đỡ tôi, tôi nói với cô ta là tôi yêu cô ta, rằng tôi chưa từng có người nào trong cuộc đời trước cô ta cả. Nhưng cô ta nói là mọi chuyện đã chấm dứt, rằng cô ta không yêu tôi nữa...

Anh ta hít một hơi dài:

-Cô ta đồng ý lấy Paul, người đã thừa nhận Virginie. Rồi bọn họ chuyển đi, Paul được bổ nhiệm đến nơi khác. Tôi đã giấu mọi chuyện khi ở lại một mình trong bệnh viện. Thật ngu ngốc, đúng không, tôi nghĩ là Hélène có thể làm Virginie bị đau, nhưng tôi không thể tưởng tượng được cô ta có thể giết đứa bé ấy trong khu phố của chúng tôi. Thế là, tôi quyết định trốn khỏi trại và tìm lại Virginie. Tôi đã lợi dụng giấy phép của mình để đi tìm bọn họ và tôi đã biết được chỗ ở của bọn họ khi tìm trong danh bạ. Tôi đã vật lộn với quyển danh bạ, tìm trong tất cả các tỉnh thành à tôi đã tìm ra họ. Sau đó là một trò chơi của trẻ con. Tôi đã đến đây, xin vào làm trong một trong những công trường của Stéphane Migoin. Tôi thấy là anh ta biết rõ cô ta. Thật là lạ khi sống như vậy, rất gần họ... Thỉnh thoảng, tôi có trông thấy Virginie chơi trong công viên cùng với Paul Fansten. Con bé gọi anh ta là bố... Tôi không muốn can thiệp, chỉ theo dõi thôi. Đối với tôi, nó như là một kiểu gia đình, được ủy quyền. Tôi thực sự tin là mình đã hoàn toàn đánh mất gia đình đó. Và tôi ghen kinh khủng.

Tôi hình dung ra người đàn ông cao lớn đau khổ này đang nhìn Virginie cười với người đàn ông mà nó tin là bố nó. Người đàn ông chạy trốn này không có nơi nào để đi và sống bằng những mảnh vụn hạnh phúc của người khác...

-Sau đó tôi biết tin là Renaud, con trai của Paul, bị sát hại. Cứ nghĩ xem tôi bàng hoàng đến nhường nào! Nhưng chưa hết: có nhiều đứa trẻ khác trong vùng bị chết và tất cả đều xảy ra từ khi tôi có được giấy phép. Tôi có cảm giác là mình lại bị rơi vào những cơn ác mộng cũ. Nhưng những vụ giết người này, tôi chắc chắn là mình không dính dáng gì đến. Thế là tôi thật sự phát điên lên. Những vụ giết người đó, tôi phải làm sáng tỏ chúng, tôi phải tìm ra được sự thật, để cuối cùng tôi có thể thoát ra khỏi tất cả những chuyện đó.

Một chiếc xe bốn bánh kêu loong coong chạy qua, những tiếng nói tiếng kêu vội vã, tiếng thang máy chạy lên chạy xuống. Tony nói tiếp:

-Tôi nhanh chóng nhận ra Hélène có quan hệ với Benoît Delmare, bạn trai chính thức của chủ rạp chiếu phim Trianon.

Những lời nói lạnh lùng đó như xoáy sâu vào tim tôi.

-Thanh tra Gassin, - tiếng một phụ nữ cất lên, - có người hỏi anh.

-Tôi sẽ quay lại. – Gassin xin lỗi rồi đứng lên.

Tiếng người ồn ào ở cuối hành lang. Một viên cảnh sát đang đứng gác hăng giọng.

-Thực ra là cô đã thường xuyên trông thấy tôi ở rạp Trianon, Elise ạ. – Tony nói. – Tôi rất thích xem phim, và tôi lại có nhiều thời gian rỗi. Tôi nhận ra cô vì tôi thấy cô rất quyến rũ.

Có tin được anh ta hay không, tôi thấy mình thật ngu ngốc để mà phải đỏ mặt. Đó chỉ là một kẻ điên rồ còn tôi thì đỏ mặt vì một gã bỏ trốn khỏi trại thương điên nói với tôi là hấn thích tôi. Thật vớ vẩn!

-Tôi không biết tại sao cô ta lại chọn Benoît. Cô ta đã gặp Benoît trong một bữa tiệc tối do Lions Club tổ chức.

Buổi tối hôm đó ư? Benoît đã muốn đi cùng, anh bị buộc phải đi nhưng tôi không muốn, tôi muốn xem phim trên tivi hơn. Chính vì thế mà Hélène đã quen biết anh.

-Hãy quay trở lại cuộc điều tra của chúng ta, anh bạn đồng nghiệp thân mến. – Gassin chế giễu, nói xong liền ngồi xuống. – Anh đã nói với chúng tôi đến Paul và Hélène.

-Đúng, tôi đã quyết định tìm hiểu cuộc sống của họ, cứ gọi là theo dõi đi. Tôi hơi điên rồ. Hélène ở đó, ngay trước mắt tôi, tôi biết là cô ta đang sống với Paul, với con gái của tôi trong một căn biệt thự nhỏ xinh xắn... còn tôi, tôi thì bị kết tội giết người. Dù sao thì tôi chẳng biết gì về anh ta cả. Anh ta vẫn luôn đáng yêu, duyên dáng, nhẵn nhụi như một hòn đá cuội. Tôi cứ gọi anh ta là kẻ giết trẻ con, không chỉ ở trong vùng Yvelines... Tôi có thể là nạn nhân của vụ giết người bị dựng lên ở Marseille, một vụ án được dàn dựng bởi kẻ có thể vào nhà tôi mà lại không phải bẻ khóa cửa? Ai đó căm thù tôi. Phải nói rằng trong khi tôi nghiền ngẫm lại mọi việc thì tôi không hề nghi ngờ gì Hélène cả. Tôi không thể gán những hành động này cho một phụ nữ.

-Phụ nữ hiếm khi giết người, nhưng khi phụ nữ giết người thì thường là giết trẻ con. – Gassin nói, giọng tỏ vẻ chuyện nghiệp. – Thế còn Virginie, chuyện gì xảy ra với nó?

-Con bé có vẻ được nuôi nấng tốt, được đối xử tử tế, nhưng nó có vẻ rất lạ, thường hay lơ đãng. Nó như là một con búp bê rất lễ độ, chải chuốt, luôn tươi cười... Tôi có ý nghĩ là nếu như Paul có dính dáng đến toàn bộ chuyện này thì con bé chắc chắn là sẽ biết điều gì đó về những vụ giết người. Sau đó xảy ra vụ án thằng bé Michaël bị giết. Tôi chỉ biết thằng bé sơ sơ thôi. Tôi biết là nó với Virginie là bạn bè chơi với nhau, đặc biệt là tôi biết Virginie đã quen biết Elise, người mà nó có thể trao gửi những thông tin thú vị. Tôi cần phải hỏi nó; phải tiến hành cuộc điều tra của tôi một cách thoải mái.

-Chính lúc đó anh quyết định đóng giả thanh tra Yssart?

-Đúng. Đó là cách tiện lợi nhất, thêm nữa tôi biết là Elise không thể biết được việc giả mạo này.

Ồ đúng rồi, một con búp bê căm đáng thương ngồi trên xe đẩy mà...

-Thế là tôi cải trang thành ông Yssart để tìm kiếm những bằng chứng chống lại Paul. Tôi hầu như tin rằng hung thủ chính là anh ta. Cho đến khi một phần tử mới xuất hiện: Jean Guillaume. Tôi đã điều tra và phát hiện ra trước đây ông ấy có gia đình ở La Ciotat và hàng năm, ông ấy thường cùng vợ đến nghỉ hè ở đó. Năm 1988, ông ấy ở Marseille, cùng thời điểm với vụ giết người mà tôi bị bắt án... Sự trùng hợp này làm tôi sững sờ. Tôi thấy có một kẻ khả nghi mới.

-Rồi sao nữa?

-Thế là... tôi tiếp tục cuộc điều tra và báo cho Elise biết những tình tiết mới...

Dù sao cũng xin cảm ơn.

-Tôi nghĩ là có lẽ tôi đã quá tập trung vào Paul, thế là tôi quyết định theo dõi tất cả mọi người, và Stéphane, tôi phải công nhận là anh ta rất đáng ngờ. Nhưng có điều gì đó làm cho tôi băn khoăn: tại sao người ta lại đẩy Elise xuống ao? Tại sao Paul, Stéphane, Guillaume hay bất kỳ một tên sát nhân nào lại muốn làm hại cô? Ai có thể oán giận cô? Hay có kẻ nào đó thù hằn Stéphane, và cô chỉ là nạn nhân một cách gián tiếp trong vụ tấn công nhằm vào anh ta? Tôi thật sự thấy lúng túng. Thậm chí tôi đã nghĩ là chính ông Guillaume đã dàn dựng vụ đẩy cô xuống hồ rồi xuất hiện trong vai trò người cứu hộ... Sau đó, có một khả năng đáng xảy ra hơn, đó là Hélène. Hélène, người ghen tức với cô và Benoît, Hélène chắc chắn là người căm thù cô... Nhưng cho dù Hélène căm thù cô và muốn làm hại cô thì nó cũng không có nghĩa là cô ta là hung thủ giết bọn trẻ. Phải nói là tôi không hề muốn xem xét khả năng rất có thể xảy ra này, cho dù nó không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, và tôi cố xua đuổi nó như một ý nghĩ ngốc nghếch luôn quấy rầy mình.

-Tôi không muốn ngắt lời anh, nhưng chúng ta có thể đi nhanh hơn được không? Chỉ cần bắt đầu bằng những tình tiết chính. – Gassin đề nghị, giọng nói đã dịu dàng hơn một chút.

-Xin lỗi, tôi mãi đi sâu vào chi tiết. Thật ngu ngốc vì chính cuộc sống riêng của người ta bị người khác rình mò...

-Từ khi nào anh nghĩ Hélène chính là hung thủ?

-Từ lúc Elise bị tấn công bằng dao. Tôi bất ngờ đến và thấy cô ấy đang rất hoảng sợ, máu me đầy người. Con dao vẫn ở đó, ở dưới đất, một con dao Laguiole màu vàng. Ngay lúc đó, tôi chỉ nghĩ đến việc gọi xe cấp cứu. Khi họ đi khỏi, tôi mới nhẹ nhàng chuồn luôn. Trời mưa lất phất, một cơn mưa phùn lạnh, tôi cứ đi dưới trời mưa, rồi tôi thấy mình đang ở gần cái ao. Con dao đó làm cho tôi băn khoăn. Hình dáng của lưỡi dao, kích cỡ của nó... tất cả đều trùng hợp với kết quả của công tác khám nghiệm tử thi. Do đó người muốn hại Elise và hung thủ của những vụ giết người chỉ là một. Và một cách logic, đó chỉ có thể là Hélène.

Gassin thở dài. Chắc chắn anh ta đang tự nhủ rằng lẽ ra mình cũng có thể có được những suy luận tương tự.

-Điều đó đối với tôi bất ngờ như thể tôi vừa bị tát nguyên một xô nước lạnh vào mặt vậy, - Tony nói tiếp. – như thể tôi bỗng trở nên tỉnh táo sau hai mươi năm say xỉn. Tôi lại nghĩ đến Max, về bức ảnh của Max mà Hélène luôn mang theo người, nghĩ về Max mà cái chết của nó đã làm cho cô ta gần như hóa điên. Tôi lại nghĩ đến ánh mắt trống rỗng mà đôi khi cô ta nhìn Virginie hay nhìn tôi, “ánh mắt của đêm” như tôi thường gọi cô ta, bởi vì mắt cô ta như thể chỉ nhìn thấy bóng đêm mà thôi. Tôi đã nghĩ lại tất cả những chuyện đó và lần đầu tiên tôi nghĩ chỉ có thể là cô ta. Đó là một sự nghi ngờ khủng khiếp, nó cũng cho thấy cô ta đã cố tình làm cho tôi bị buộc tội ở Marseille, nó cũng cho thấy cô ta không chỉ là một kẻ giết người mà còn là một kẻ đồi bại và đầy thủ đoạn xảo quyệt. Tôi muốn biết rõ ràng chính xác mọi chuyện, nhưng tôi cần phải có bằng chứng.

-Tôi không hiểu, - Gassin ngạc nhiên nói. – Anh gần như chắc chắn là vợ cũ của mình thủ phạm giết người nhưng anh không báo cảnh sát mà lại trốn tránh để cho cô ta giết thêm những đứa bé khác?

-Thế anh muốn tôi làm gì? Chẳng nhẽ anh muốn tôi đến báo cảnh sát để người ta lại tố cáo tôi thêm tội giết người hay sao? Thật là ngẫu nhiên, một tên tội phạm nguy hiểm đang bỏ trốn và người ta tìm thấy hắn ở nơi có những đứa trẻ bị giết! Chắc anh nghĩ rằng họ sẽ đón tiếp tôi với những bó hoa hay sao? Rằng họ sẽ tin tôi khi tôi buộc tội bà Fansten đáng kính? Thêm nữa, tôi không muốn kẻ giết người là cô ta. Từ đáy lòng, tôi muốn tin là cô ta vô tội... Đó là mẹ của con gái tôi, anh hiểu không?

-Tiếp tục đi! – Gassin thở dài.

-Ý nghĩ hung thủ có thể là cô ta làm tôi phát điên, nhưng cũng may lúc đó tôi thấy rõ suy nghĩ đó là đúng.

-Thế anh không sợ cô ta sẽ làm hại Virginie hay sao?

-Không. Ở điểm này thì không. Tất cả nạn nhân đều là bé trai. Cho dù hung thủ có là ai đi chăng nữa thì rõ ràng là nạn nhân toàn là các bé trai trong suốt tám năm trời. Tôi thấy là, nếu hung thủ chính là Hélène thì cô ta có thể sẽ giết những đứa trẻ giống Max. Nhưng Max có tóc nâu với mắt đen, vậy mà Charles-Eric có tóc nâu, Michaël tóc vàng, Mathieu tóc hạt dẻ, còn Renaud tóc nâu... và tất cả bọn chúng có màu mắt khác nhau. Tôi không thể phân biệt được trình tự của các vụ giết người. Tôi thật ngốc nghếch.

-Trình tự?

-Tóc màu nâu của Renaud, mắt đen của Charles-Eric, đôi bàn tay của Michaël, tim của Mathieu, bộ phận sinh dục của Joris...

-Để tạo ra một đứa trẻ mới... - Gassin lẩm bẩm.

-Đúng thế. Một đứa trẻ ảo ảnh.

Những thứ trong hộp được sắp xếp rất cẩn thận... hai bàn tay nhỏ co quắp, trái tim nhỏ bé,

hai con mắt được đặt trên vải nhung. Đôi mắt trông to tướng sau khi bị móc ra khỏi hốc mắt. Và những lọn tóc vàng, mềm mại và được chải mượt... Cảm ơn Chúa đã không cho tôi phải trông thấy những thứ đó!

-Rồi sau đó? – Gassin sốt ruột hỏi.

-Sau đó? Trò chơi ghép hình đã xong. Tôi mất hết hy vọng, tôi ước mình trốn khỏi đây thật xa, nhưng tôi thấy buộc phải ở lại và phải tiêu diệt người đàn bà mà tôi từng rất yêu, và là người hiển nhiên là quá mức điên rồ...

-Thế còn vai trò của Migoin trong tất cả những chuyện này? – Gassin hỏi, giọng hơi bức tức.

-Stéphane Migoin đã nghi ngờ Hélène lừa dối Paul. Anh ta bắt đầu nghi ngờ cô ta. Anh ta tin rằng chính vì thế mà cô ta mượn chiếc xe break màu trắng của mình. Nói thẳng ra là cô ta cũng đã ngủ với Stéphane. Ngủ với đàn ông là cách mà cô ta chế ngự họ. Nghĩ lại thì có lẽ cô ta đã ngủ với tất cả bọn đàn ông ở cái khu này. Thật ra, tôi nghĩ là cô ta bị lạnh cảm. Anh biết không, bố cô ta đã cưỡng hiếp cô ta trong nhiều năm liền. Thêm nữa, tôi tin rằng chính ông ta là bố của Max.

Vậy đấy! Gassin chắc đang sùng sốt giống như tôi vì tôi không nghe thấy anh ta nói gì cả. Tôi nghe thấy anh ta nuốt nước bọt, chỉ vậy thôi. Nhưng đương nhiên là đúng thế rồi! Người bố khốn nạn chắc chắn đã cưỡng bức cô ta và họ đã làm cho mọi người tin rằng bà Siccardi là mẹ đứa bé... Tôi chắc chắn về lập luận của mình.

-Tôi nói đến đâu rồi? – Tony nói tiếp. – À, đến đoạn Stéphane. Cô ta đã thú nhận với chúng tôi là đã sắp xếp mọi chuyện để đổ tội lên đầu Stéphane. Chắc chắn là cô ta đã đánh Stéphane đến chết ngất trong công viên và đẩy cô xuống ao Elise ạ. Cô ta căm thù cô vì Benoît, bởi vì Benoît thích cô hơn cô ta. Anh ấy đã cắt đứt quan hệ với cô ta. Tôi biết bởi vì anh ấy đã nói với tôi.

Benoît đã nói chuyện đó với Tony?

-Đúng, tôi biết Delmare. Có một lần chúng tôi đến bảo dưỡng tòa nhà, hành lang, thang máy... Chính là nhà Benoît của cô, Elise ạ. Anh ấy hỏi tôi trong thời gian ở đây, tôi có muốn sơn lại nhà cho anh ấy không, và trả công cho tôi. Tôi đồng ý. Tôi đã trông thấy ảnh của cô trên bàn ngủ, tôi đã nói chuyện về cô. Chúng tôi rất hợp nhau, anh ấy đã mời tôi uống bia và kể cho tôi nghe về cuộc sống của anh ấy, chuyện đàn ông ấy mà. Anh ấy không thể nói với ai khác... cứ nghĩ một chút mà xem nếu người ta biết được anh ấy có quan hệ với Hélène Fansten!

Tuần đó, Benoît đến nhà tôi ngủ vì nhà anh đầy mùi sơn. Đúng, tôi còn nhớ, mùi sơn tường, anh đã nói với tôi về việc sơn lại tường, về “một người dễ mẫn, không vớ vẩn”. Tôi đã trông thấy người thợ sơn tường này chưa? Không, tôi nghĩ là không.

Như vậy là Benoît đã cắt đứt quan hệ với Hélène. Cảm giác thật là khi đồng thời biết được người yêu của mình vừa lừa dối mình vừa bỏ rơi tình địch của mình. Thật cay đắng khi nghĩ đến lúc anh chọn tôi thì cũng là lúc anh chết!

-Hãy nghĩ xem Hélène cảm thấy gì khi cô ta đến chơi nhà cô, sau khi Paul đã làm quen với cô và cô ta nhận ra cô. Cô ta sẽ căm thù cô và thấy rất hân hoan vì cô, kẻ tình địch của cô ta không thể tự vệ được. Cô ta hẳn là đã rất thích thú khi nói dối cô.

Thích thú? Đó không phải là từ ngữ mà tôi muốn. Phải chăng Hélène đã vui thích khi muốn làm hại tôi, muốn làm cho tôi sợ hãi? Phải chăng cô ấy đã vui thích khi giết hại bọn trẻ? Tôi không nghĩ thế. Tôi tin là cô ấy đau đớn, lúc nào cũng đau đớn. Tôi tin là ngay cả khi cô ấy thấy vui vẻ, cô ấy vẫn thấy đau đớn. Tôi nhớ lại những lời kêu than, rên rỉ của cô ấy, rồi những lúc cô ấy bỗng bức bối, cáu kỉnh, những lo lắng của cô ấy... Cô ấy có ý thức được những việc mình đã làm không? Tôi thậm chí còn không chắc được. Nhưng tôi chắc là cũng có những lúc cô ấy tin rằng mình là một bà nội trợ như những người khác, một bà nội trợ luôn bị những điều rủi ro theo đuổi. Đối với tôi, cô ấy không hề hoan hỉ, không, tôi chắc là cô ấy thấy bất hạnh kinh khủng thì đúng hơn. Ngay cả trong những phút cuối, khi cô ấy muốn giết chúng tôi, tôi thấy vẫn còn có những chỗ đứt gãy trong giọng nói của cô ấy... Tony đang nói gì nữa vậy?

-Tôi nghĩ là cô ta không làm chủ được những hành động của mình, việc giết người còn mạnh

hơn cô ta. Nếu cô ta trông thấy một đứa trẻ giống Max là cô ta thấy cần phải hủy diệt nó ngay, cần phải siết nó thật mạnh trong tay mình...

-Anh đã chứng kiến những vụ giết người à? – Gassin hỏi, giọng khàn đục.

-Nếu tôi đã chứng kiến những vụ giết người thì tôi đã không có những nghi ngờ về tội lỗi của cô ta, tôi nghĩ là...- Tony trả lời.

Tôi nghe thấy tiếng Gassin đang giở những trang giấy của cuốn sổ hơi nhanh một chút.

-Cô ta đã thú nhận là chính cô ta giết Stéphane Migoin?

-Đúng thế. Tôi không biết liệu việc đó có nằm trong kế hoạch của cô ta không, nhưng việc Stéphane chạy trốn đã giúp cô ta rất nhiều...

Cú điện thoại cuối cùng của Stéphane... Anh ta nghĩ đến một âm mưu. Giá mà anh ta chỉ việc báo cảnh sát!

-Còn về Sophie Migoin... tôi đã khám phá ra bí mật của cô ta. – Gassin nói, giọng thỏa mãn. – Cô ta có quan hệ với Manuel Quinson.

Anh nói về việc mình phát giác...

-Nhưng không phải là những gì anh biết đâu, không phải thế, - anh ta nói tiếp. – Thực ra là, anh ta là người cung cấp ma túy cho cô ta.

Sao cơ? Manu là kẻ buôn ma túy? Còn Sophie là một con nghiện ma túy? Tại sao lại không thế như vậy chứ? Giờ thì tôi chẳng còn ngạc nhiên về cái gì hết, đây thần kinh ngạc nhiên của tôi đã bị mệt mỏi lắm rồi, tôi tin chắc là ngay cả việc nổ hạt nhân nguyên tử cũng không thể làm tôi phải chau mày được nữa.

-Chính vì thế mà cô ta lúc nào cũng có vẻ rất bận rộn. – Tony thì thầm.

-Thế còn Paul Fansten? Vai trò của anh ta trong những chuyện này là gì?

-Là chồng. – Tony đáp lại. – Anh có hiểu tôi muốn nói gì không? Anh ta chính là một sự cam đoan, một tư cách đáng kính, một sự sung túc...

-Có phải anh ta là tông phạm không?

-Anh có bảo vệ một phụ nữ mà anh nghi ngờ đã sát hại con trai mình không chứ?

Gassin làu bàu điều gì đó khó chịu. Paul biết nhiều hơn là anh tưởng đấy, “thanh tra Yssart” ạ, thậm chí anh ta không chắc là mình biết nữa cơ. Tôi nhớ lại những cuộc nói chuyện mà tôi đã rất lấy làm ngạc nhiên. Tôi nhớ đến những cơn giận dữ của Paul, đến những lần anh ta nổi khùng với Hélène. Anh ta có ác cảm với Hélène, bởi vì tận thâm sâu anh ta phải biết là vợ mình xấu xa, thế nhưng anh ta tự dối lòng. Giống như anh, Tony thân mến ạ.

Có tiếng xô đẩy ghế, tiếng đế giày lạo xạo, áo veste của nhân viên an ninh canh gác bốc mùi len bị ẩm.

-Anh không sợ Hélène sẽ nhận ra anh à?

-Anh biết đấy, lần cuối cùng cô ta trông thấy tôi, tôi nặng hơn bây giờ 10kg, lúc đó tôi mập phì, râu ria lởm chởm, tóc dài màu hạt dẻ. Tôi đã mang kính, cắt tóc rất ngắn, nhuộm màu đen, và tôi rất cảnh giác để không bị cô ta trông thấy. Vậy thôi.

-Một trò chơi nguy hiểm!

-Không nguy hiểm hơn việc cải trang thành ông Yssart và tản bộ trên phố đâu. Khi người ta bị nhốt hàng tháng hàng tháng trời mà không hy vọng được ra ngoài, buộc phải nuốt hàng đồng thuốc có hại, đó là chưa nói đến những cái áo trời và liệu pháp điện và hàng trăm giờ tâm lý trị liệu về tội ác của người khác, thì khái niệm về sự nguy hiểm trở nên rất tương đối.

Có tiếng ho húng hắng. Cứ như là chúng tôi đang ở trong nhà điều dưỡng vậy.

-Tôi vẫn không biết kế hoạch của cô ta khi đưa Elise ra sân bay.

-Cô ta đã phát hiện ra tôi. Tôi là người tam coi là có tội, tốt thôi, nhưng tôi cũng đang sắp phát hiện ra cô ta, thế mới là điều không tốt. Cô ta phải biến mất. Tôi nghĩ là cô ta đã quyết định thủ tiêu tất cả nhân chứng đang quấy rầy cô ta, Paul là người đầu tiên, và cô ta sẽ làm lại

cuộc đời ở nơi khác, như là cô ta đã từng làm. Theo tôi nghĩ, cô ta không hành động theo trình tự đã định nữa, mà cô ta chuyển sang hành động theo nhu cầu hủy diệt cấp bách.

Có tiếng quẹt diêm.

-Anh đã chứng kiến vào vụ tai nạn?

-Tiếc là không. Buổi chiều hôm đó, tôi đến nhà Elise nhưng thấy đóng cửa. Tôi đã qua nhà Fansten, vẫn thế, không thấy có ô tô trước nhà. Thế là, tôi lao ra đường một cách không chủ định, hy vọng sẽ gặp bọn họ. Vừa ra khỏi đường vòng Véligny, tôi trông thấy xe ô tô đổ bên sườn dốc, gần một cái cây. Trong xe trống rỗng.

-Trống rỗng? – Gassin kêu lên, vẻ hoài nghi.

-Trống rỗng. Có vết máu ở băng sau. Và vết bánh xe trên cỏ. Ngay lập tức tôi nghĩ đến cái xe đẩy của Elise. Tôi đã lần theo vết xe và đến căn lều. Tôi đã nhìn thấy Elise qua cửa sổ. Cô ấy có vẻ hoảng sợ và cho xe đẩy chạy tới chạy lui về mọi phía. Hélène đang đứng ở cửa ra vào, nhìn Elise và cười... Tôi sợ đến lạnh hết cả sống lưng. Sau đó tôi thấy Hélène tiến lại và giở một cốc nước vào miệng Elise, Elise uống xong rồi ngủ luôn. Tôi trông thấy ngực cô phập phồng nên tôi biết là cô chưa chết. Tôi chẳng biết làm gì cả. Vào ư? Nhưng để làm gì?

-Để cứu Elise. – Gassin gợi ý, giọng gay gắt.

-Đúng, nhưng không phải là để bắt Hélène. Cô ta cần phải thú tội, trước mặt các nhân chứng, nếu không sẽ chẳng có ai tin tôi cả. Đột nhiên tôi nghĩ đến Virginie. Lúc đó là 16 giờ 45, tôi nghĩ là nếu Hélène đã cho cô uống thuốc mê, Elise ạ, thì đó là vì cô ta chưa muốn giết cô ngay lúc đó.

Một sự đánh cược nguy hiểm đấy, đúng không hả Tony thân mến?

-Tôi đã lao đến trường học, nói là tôi làm việc cùng Paul, rằng họ đã gọi điện báo xe của họ bị hỏng, rằng rất gấp vì con bé phải đến nhà bà của nó. Cô giáo cũng biết bà con bé nên đã tin tôi và thế là tôi đón được Virginie. Tôi đã cho con bé lên xe. Đương nhiên là con bé không cần phải biết những chuyện có thể xảy ra. Tôi luôn mang theo người một kim tiêm và hezobarbital, tôi đã lấy rất nhiều hộp khi rời bệnh viện, phòng khi tôi bị lên cơn... Thế là tôi đã tiêm một mũi đầu tiên cho Virginie, trói con bé lại và giấu nó trong cốp xe. Tôi quay trở lại căn lều và trông thấy cả hai người, Hélène và Elise. Tôi không biết Hélène định làm gì, có thể là cô ta muốn vui đùa một chút với Elise...

-Thế Paul và bà Yvette đâu?

-Tôi đoán là họ đã ở nhà Benoît rồi.

-Thật khó hiểu.

Tôi suy luận thế này: nếu Hélène đã đánh thuốc mê cho tôi lúc ở trong căn lều, chính là để có thể chuyển xác của Paul và cô Yvette về nhà Benoît cùng với xe đẩy của tôi. Không, như thế thì người ta có thể trông thấy cô ta... Thêm nữa, từ khúc của Véligny đã đến nhà Benoît là 300m... Đúng rồi! Chỉ cần theo lối đi nhỏ trong rừng chạy dọc theo sân golf. Nhưng như vậy thì cô ấy sẽ phải đi hai lần liên tiếp và sẽ có nguy cơ bị một người nào đó đang đi dạo chơi phát hiện ra.

Một ý nghĩ chợt nảy ra, giải thích vì sao không ai trông thấy tai nạn cả. Bởi vì chẳng có tai nạn nào cả!

Khi Hélène đến đón chúng tôi, cô ấy chỉ đi một mình. Cô ấy đi một mình bởi vì Paul đã chết! Xác anh ta đã ở trong nhà Benoît! Thế còn việc dừng lại ở ngân hàng? Chỉ là một trò lừa. Tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng cửa xe đóng sập lại và tiếng của Paul. Giọng của Paul đã bị Hélène thu lại vào cái máy ghi âm bỏ túi vào bất cứ lúc nào.

Đúng, tôi chắc chắn là như vậy. Hélène đã bằng cách nào đó dụ Paul đến nhà Benoît và giết anh ta. Rồi cô ta đến đón chúng tôi, cô Yvette và tôi. Ôi, mẹ kiếp, cô Yvette đáng thương! Chắc chắn là cô Yvette đã không thấy Paul lên xe... Nhưng không, tôi mới ngu dốt làm sao! Hélène đã đánh chết cô Yvette ngay lúc đầu, chính là cái tiếng tòm đố, tiếng động mà tôi đã nghe thấy khi cô Yvette ngồi xuống. Tiếng thở dài đó, chính là lúc Hélène vừa mới đập vào đầu cô Yvette. Chính vậy nên mới có máu dính trên băng ghế phía sau. Hélène giả vờ đi đón Paul, rồi giả vờ bị tai nạn và sẽ đập chết tôi. Vậy đấy, trò chơi như thế đấy. Khi ở trong căn lều, cô ấy đã cho tôi

uống thuốc mê, rồi dùng xe đẩy của tôi để chuyển cô Yvette đến nhà Benoît, sau đó quay lại căn lều để “hành hạ” tôi một chút, nhưng may mắn thay Tony Mercier đã đến kịp thời. Ở đó, cô ta tự nhủ: “Nào, một phát trúng cả hai, rồi ta sẽ khử tên Tony thân mến này”, và rồi cô ta bắn anh ấy. Sau đó, cô ta đưa tôi đến nhà Benoît, bỏ tôi lại đấy rồi đi tìm Jean Guillaume. Tại sao lại không như thế được chứ?

-Bà ấy qua cơn nguy hiểm rồi. – ông Guillaume nói to, giọng run rẩy.

Cô Yvette đã được cứu sống!

-Ít ra cũng có một tin tốt. – Tony nói. – Nào, ngồi xuống đây đi, ông bạn già của tôi, trông ông trắng bệch ra kìa!

-Tôi muốn đến xem anh thế nào. Chắc là đầu anh cũng bị ảnh hưởng...

Ồi không, một cây rau trong gia đình là đủ lắm rồi! Ông Guillaume buông mình ngồi xuống cái ghế nhựa, chắc hẳn là màu cam. Cái ghế rung lên dưới sức nặng của ông ấy.

-Ông có thể trả lời vài câu hỏi được không? – Gassin hỏi, vẻ vội vã.

-Nếu anh muốn...

-Tại sao ông lại theo Hélène Fansten đến nhà Benoît Delmare?

-Tôi đâu có đi theo cô ta? Tôi là thợ sửa chữa ống nước, thưa ông thanh tra, tôi đến đó sửa đường nước vệ sinh bị rò rỉ. Khi đến nơi, tôi thấy cô ta bước ra khỏi ô tô, trông cô ta có vẻ bồn chồn. Tôi đã chào cô ta rồi hỏi cô ta đang làm gì ở đây, nhất là khi không phải xe của cô ta, mà là một chiếc Honda Civic màu xám...

-Đó là xe của tôi. – Tony nói thêm.

-Cô ta nháy mắt với tôi, rồi lại gần tôi, bảo tôi đi với cô ta. Cô ta bảo là Paul cảm thấy khó ở, rất nghiêm trọng, cô ta sợ là anh ấy sắp chết... Lúc đó, tôi nghĩ là họ đang đến chơi nhà bạn bè ở đó, tôi không biết nữa, nhưng cô ta chạy rất nhanh, vội vã, tôi cũng chạy theo cô ta. Chúng tôi đi thang máy, cô ta mở cửa, rồi thì “bang”, tôi thấy mình vấp chân phải Elise đang ngồi trong xe đẩy. Tôi thật ngu quá, tôi chẳng hiểu gì cả, tôi bước vào, lúc đó Hélène ở đằng sau đã đóng cửa lại. Trong phòng rất tối, đúng lúc đó thì tôi thấy Paul và Yvette. Paul thì rõ ràng là đã chết rồi, hai con mắt mở to, dính đầy máu, còn Yvette chỉ nhắm mắt, thở thoi thóp, hai tai và mũi đầy máu chảy... Tôi thấy mình buồn nôn, sợ hãi... Phần tiếp theo thì anh đã biết rồi đấy...

-Tóm lại, - Gassin thì thầm, lật giở những trang giấy trong cuốn sổ nhỏ của anh ta, - hãy nói cho tôi biết, Mercier, anh làm thế nào để có thể đến nhà Benoît Delmare nhanh đến thế trong khi không có phương tiện gì?

-Tôi chạy bộ, chạy tắt bằng lối đi nhỏ trong rừng, chạy dọc theo sân golf, chỉ cách 300 mét thôi. Tôi đã giả vờ chết cho đến khi xe đi xa, rồi tôi ngồi dậy và suy nghĩ. Tôi nhận thấy có vết bánh xe đôi, là của cái xe đẩy của Elise. Vậy là Elise vừa mới bị Hélène tống lên xe của tôi. Tôi suy ra là Hélène trước đó đã sử dụng cái xe đẩy của Elise. Hélène dùng cái xe đó để chở ai? Chắc chắn là để chở người đã để lại vết máu trong xe.

Vậy là suy luận của tôi chắc chắn là chính xác! Đáng tiếc là tôi không thể làm sáng tỏ mọi chuyện!

-Anh có chìa khóa vào nhà của Delmare?

-Tôi đã làm thêm cái chìa thứ hai khi tôi đến đó để sơn lại tường. Tôi nghĩ rằng nó có thể có ích...

-Anh đúng là biết phòng xa. – Gassin vừa nói vừa giở những trang giấy.

-Tôi đã quyết phải tồn tại, tôi không muốn mình lại bị giăng bẫy.

-Anh có thể nói tại sao anh lại cho rằng Virginie đang ở trong nhà Delmare nếu như con bé đang ở trong cốp xe của anh?

-Phù ừ ừ... Tôi đã tưởng tượng ra bất cứ thứ gì có thể chấp nhận được. Chính vì thế, khi Hélène mang Elise đi sau khi đã bắn trượt tôi, tôi đã biết là cô ta đi đâu. Điều mà cô ta không biết, chính là Virginie đang ở trong cốp xe Honda mà cô ta đang lái.

Đó chính là lý do tại sao khi đến nơi, Hélène không thấy Virginie, mà chỉ có Paul và cô Yvette trên tràng kỷ mà thôi... Lạy Chúa, thật đúng là một mớ lộn xộn.

-Mấy giờ rồi? – ông Guillaume hỏi. Thấy rõ là ông ấy chẳng thêm quan tâm đến cuộc điều tra này.

-22 giờ rồi. – tiếng của một nhân viên cảnh sát trả lời, giọng rần rỏi.

-Nếu tôi không lầm thì Mercter ạ, đến lượt anh, anh đã chạy nhanh đến nhà Delmare? – Gassin nói, giọng hơi căng thẳng.

-Đúng thế. Tôi đã trông thấy chiếc Honda trong bãi đỗ xe, lúc đó trời mưa rất to, trong xe không có ai cả. Tôi mở cốp xe vì vẫn còn giữ chìa khóa, và bế Virginie ra. Tôi chỉ còn đủ thời gian để nấp đằng sau những thùng rác: Hélène đi ra khỏi nhà nhanh và bất thần, rồi cô ta nổ máy như một con điên, nếu tôi có thể nói như vậy...

-Không dám. Rồi sao nữa?

-Tôi chẳng còn biết làm gì nữa. Tôi quyết định lên nhà Benoît xem có chuyện gì. Tôi mở cửa rất khẽ, rồi thì trông thấy...

-Gì cơ?

-Trong phòng rất tối, nhưng tôi đã trông thấy những cái xác nằm bất động ở trên tràng kỷ. Tôi lại gần và khi mắt đã quen với bóng tối, tôi nhận ra Paul, đã chết, và bà Yvette vẫn còn sống nhưng bất động. Tôi thấy cả Elise đang ngồi trong xe lăn nữa. Tôi đặt Virginie lên tràng kỷ, gần bà Yvette, tôi quyết định ngồi đợi Hélène quay lại. Lần này, tôi nhất định phải tóm được cô ta.

-Thế còn con bé? Anh cho rằng Virginie chứng kiến tất cả những chuyện này là bình thường sao?

-Không, thế mới phải cần đến hexobarbital... Nhưng con bé đã tỉnh lại... tôi sẽ kể chi tiết hơn. Tóm lại là tôi đã phải cho con bé ngủ lại một lần nữa, tôi giấu tạm nó sau chiếc ghế bành bằng da. Còn tôi thì nấp sau cánh cửa.

-Thật đúng là như cuốn tiểu thuyết nhiều kỳ vậy, chỉ còn thiếu Fantômas thôi... Chính lúc đó thì bà Fansten và ông cùng vào hỏi ông Guillaume?

-Ồ, đúng thế. – ông Guillaume xác nhận. – Có lẽ tôi phải đi uống tách cà phê đây.

-Thật là lạ lùng, đúng không? Vì ông luôn có mặt đúng lúc mà người ta không mong đợi... Một lần ở Marseille, một lần ở bờ hồ, còn bây giờ thì ông lại đang sửa chữa đường ống dẫn nước trong nhà ông Delmare! Ai đã gọi ông vậy?

-Có người gọi cho tôi, yêu cầu tôi đến ngay nhà ông Delmare, khu B.

-Ông cũng coi thường tôi phải không? Hay đó là một sự đồng mưu?

-Không hề như vậy. Vả lại, tôi hoàn toàn không biết chồng chưa cưới của cô Elise tên là Delmare.

-Thật sự là tôi không hiểu vì sao bà Fansten lại muốn ông đến đó... - Gassin hỏi.

-Dĩ nhiên là anh không hiểu rồi, vì chính tôi là người đã gọi điện cho ông Guillaume. – Tony nhẹ nhàng nói.

-Chính là anh? – cả Gassin lẫn ông Guillaume cùng kêu lên.

-Trước khi lên nhà Benoît, tôi đã gọi hai cú điện thoại từ cabin điện thoại công cộng. – Tony giải thích. – Một cú tôi gọi cho cứu thương, vì tôi có lý do để chắc rằng có ai đó bị thương. Một cú tôi gọi cho ông Jean Guillaume. Tôi muốn có một nhân chứng để người ta có thể công nhận, vì tôi sợ rằng việc làm chứng của cô Elise có thể sẽ... khó hiểu. – anh ta nói một cách khôn khéo.

-Anh suýt nữa đã làm tôi bị chết đấy! – ông Guillaume phẫn nộ.

-Chắc chắn là không thể có chuyện gì xảy ra được. Tôi có vũ khí và tôi biết là Hélène không có súng. Tất nhiên là tôi không đoán trước được là Elise có thể can thiệp vào.

Tôi thật điên rồ, thật quá điên rồ khi đâm con dao vào đùi anh ta. Trước tiên, tôi có thể

chạm vào động mạch của anh ta, sau nữa, suýt nữa thì tôi đã làm cho tất cả mọi người bị chết... Từ này trở đi, Elise Andrioli, mi không được nghĩ mình là Rintintin[24] nữa.

-Y tá, cô có thuốc aspirine không? – Gassin hỏi.

Có ai đó vội vã tiến về chúng tôi trước khi cô y tá kịp trả lời.

-Có tin gì mới hả? – Gassin hỏi, giọng khàn khàn.

-Xác của gia đình Fansten vừa mới được chuyển đến nhà xác xong. Trong không đẹp lắm... anh đã bao giờ trông thấy những miếng xúc xích mà người ta để quên trên lò chưa? – một người nói, giọng hài hước, độc ác.

-Đừng nói những chi tiết đó nữa, tôi đã đủ đau đầu lắm rồi. Thế còn phòng thí nghiệm?

-Sáng mai mới có kết quả. Giờ thì chúng ta làm gì với thằng cha Mercier khốn kiếp này?

-Bình tĩnh nào Mendoza, không được chửi nhân chứng. Mercier sẽ đi theo chúng ta.

-Tại sao người của anh lại buộc tội Mercier? – ông Guillaume hỏi.

-Anh ta dễ tự ái, Mendoza... phải không Mendoza? Anh ta không thích bị người ta chế giễu. Ông có biết tại sao Mercier lại biết rõ mọi chi tiết của cuộc điều tra không? Thông qua anh bạn của anh ta là Mendoza đấy.

-Thôi, đủ rồi, chết tiệt! – Mendoza nói rồi bỏ đi. – Tôi đi uống cà phê đây.

-Sáng nào họ cũng gặp nhau ở quán bar để bình luận về kết quả của những trận đấu thể thao... Giờ thì bóng đá chẳng còn có những bí mật cho anh nữa đâu Mercier ạ! – Gassin cười khẩy.

-Khi tôi biết Mendoza là cảnh sát và đang điều tra vụ này, tôi đã tìm mọi cách để làm quen với anh ta. Chuyện đó chẳng khó khăn gì. Chỉ cần tỏ ra thân thiện với anh ta mà thôi.

-Đừng có bao giờ nói chuyện đó trước mặt anh ta. – Gassin nói. – Thôi, chúng ta đi thôi, muộn rồi.

Một cánh cửa mở ra.

-Con gái ông đã tỉnh rồi.

-Anh sẽ nói gì với con bé? – ông Guillaume hỏi, giọng xúc động.

-Tôi không biết. Nói với nó rằng tôi chính là bố đẻ của nó. Rằng Paul và Hélène đã bị chết trong một vụ hỏa hoạn.

-Nhưng con bé biết thủ phạm là Hélène, tôi dám chắc thế. Gassin vừa nói vừa đứng lên.

-Thế thì sao? Anh muốn buộc tội cô ta hả?

Anh ta đi về phía căn phòng mà Virginie chắc hẳn đang cố hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi không mong ở vào vị trí của anh ta. Chắc chắn con bé sẽ cần được chăm sóc lâu dài. Nó không thể sống như vậy và thoát ra khỏi cuộc sống đó mà không gặp khó khăn gì.

Mendoza đã quay trở lại và nói:

-Còn cô ta?

Đó là cái giọng mà người ta dùng để nói về một con chó, và tôi hiểu là anh ta đang nói về tôi.

-Tôi đã cho báo với chú cô ấy rồi. Cô hãy ở lại đây cho đến khi ông ấy đến hoặc cho chúng ta biết những việc cần phải làm.

Đúng, đúng rồi. Ở đây hay ở kia tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi có cái gì để trù tính cho nhiều năm nữa? Cánh cửa vừa mới đóng lại với Tony. Một cô y tá đẩy tôi về phòng của mình.

Sau lưng tôi, thanh tra Gassin đang nói chuyện điện thoại trong hành lang.

-Tôi nghe đây... Gì cơ? Chết tiệt, tôi đoán ra rồi. Ok, chào.

-Có gì mới hả? – ông Guillaume mới quay trở lại, hỏi.

-Không, không hẳn vậy, chỉ là một bức điện báo đến từ Marseille thôi. Về Maxime Siccardi... sinh ngày mùng 3 tháng 7 năm 1976, cha là René Siccardi, 48 tuổi và mẹ là Josette Siccardi, 39

tuổi.

Hoan hô, Elise, mi đã đoán đúng!

-Cái gì cơ? – ông Guillaume lăm bắm, rõ ràng là ông chẳng hiểu gì cả.

-Hélène có một đứa con trai nhưng lại được khai sinh dưới tên của bố mẹ cô ta. Người ta cho rằng chính bố cô ta, René, là người đã làm việc đó cho cô ta.

-Thật là kinh khủng! – ông Guillaume kêu lên.

-Đúng thế... Đó chưa phải là tất cả đâu. Ông có biết vì sao con trai cô ta bị chết không? Nó đã bị tra tấn trong một hầm rượu bởi hai thằng thanh niên nghiện ma túy... Chúng ta đang sống trong cái thế giới nào đây... Có còn ngạc nhiên không khi sau đó cô ta trở nên điên loạn!

Những lời nói của anh ta cứ nhỏ dần, xa dần trong khi cô y tá đẩy tôi sang một hành lang khác. Tôi cảm thấy mệt mỏi. Thực sự mệt mỏi, rất mệt mỏi...

Phần Kết

Trời vẫn mưa mãi không dứt, những vệt nước lăn dài trên cửa kính trông cứ như những dòng nước mắt chảy mãi, chảy mãi không ngừng.

Tôi đang ngồi trên chiếc giường màu trắng xinh xắn của tôi. Ngày mai, lúc 8 giờ, giáo sư Combré sẽ thử cơ hội cuối cùng. Chú tôi đã thu xếp mọi chuyện. Tôi chỉ còn mỗi một việc là hy vọng mà thôi. Nhưng ngay cả khi cuộc phẫu thuật không có kết quả như ý muốn thì tôi vẫn biết rằng mọi chuyện đối với tôi từ rày trở đi sẽ tốt hơn.

Việc khám nghiệm tử thi đã cho thấy Paul Fansten đã bị chết do khoảng hai mươi nhát dao với lưỡi dao rất mỏng đâm vào người.

Tuần trước, Hélène và Paul đã được chôn trong phần đất tại nghĩa trang mà anh ta đã mua. Con trai anh ta, Renaud, cũng đã được chôn ở đây.

Ai cũng cho rằng việc một người vợ đã giết chồng và con của chồng lại được chôn cùng với bố con họ là thật là ngược đời, nhưng họ đã kết hôn một cách hợp pháp cho đến giờ, vẫn chưa có một bản án nào kết án Hélène là thủ phạm. Thêm nữa, chuyện đó cũng tiện cho tất cả mọi người, vì nó làm giảm đáng kể chi phí tang ma. Mọi người thường hay quên luôn những chi tiết ghê tởm đó, nhưng chính những chi tiết đó lại buộc bạn phải sống lại cuộc sống bình thường, với những mối lo lắng nho nhỏ cùng những niềm vui to lớn của nó, hoặc chỉ là một mặt nào đó mà thôi.

Ông Guillaume đã hỏi cưới cô Yvette ngay khi cô ấy mở mắt. Cô đã đồng ý ngay trước khi lại thiếp đi.

Virginie đang được theo dõi trong khoa điều trị bệnh trẻ em. Trông vẻ bề ngoài thì con bé có những hành động hoàn toàn bình thường đối với một đứa trẻ đã sống trong hoàn cảnh như vậy. Theo như bác sĩ tâm lý thì con bé “hơi quá bình thường một chút”.

“Chú ý thì trong gia đình cũng có một ai đó bình thường”, - Tony đã nói vậy.

Nói về Tony... Thanh tra Mendoza đã chờ cho đến khi Tony được thẩm phán trả tự do – nhờ lời khai của nhân chứng Jean Guillaume – để dẫn cho anh ta một trận. Họ đã vật lộn với nhau trên những bậc thang dẫn đến phòng xử án. Hình như là Mendoza bị nứt môi, còn Tony thì bị một vết bầm ở mắt phải.

Tony còn nói đùa về chuyện đó khi bắt tay tôi rồi ngồi xuống đầu giường của tôi.

Bàn tay to bè của anh đặt lên bàn tay tôi, ngón tay của tôi đan vào ngón tay anh.

Nhưng vì lẽ gì mà tôi lại bị “dính” vào gã điên này chứ?

Tôi không biết, nhưng tôi chấp nhận anh không hối hận. Một bến bờ của cuộc sống xưa cũ của tôi đã lùi xa, và Benoît đang ở đó, ở bến bờ đó, hình bóng anh mờ dần, mờ dần.

Tôi vẫn còn sống.

Còn sống.

Và, chỉ sáng mai thôi, tôi sẽ được biết liệu cuộc phẫu thuật có thành công không.

HẾT

[1] Nhân vật trong Thiên chúa giáo. Theo sách Phúc âm, Lazare là bạn của Chúa Jesus, là người đầu tiên được Jesus làm cho hồi sinh (tất cả các chú thích trong sách đều là của người dịch).

[2] Tiếng Pháp: Đồ dĩa

[3] Tên một điệu nhảy của Braxin, gần giống với samba.

[4] Bộ phim của điện ảnh Xô viết, do đạo diễn Serguei Eisenstein thực hiện năm 1925

[5] Tên một nhân vật chuyên phá án trong truyện trinh thám của nữ văn sĩ người Anh Agatha Christine.

[6] Foire du Trône, khu vui chơi giải trí lâu đời nhất vùng Paris và phụ cận, được tổ chức lần đầu tiên vào năm 1957, diễn ra từ trung tuần tháng Ba đến trung tuần tháng Năm hàng năm.

[7] Một loại cây to có gỗ màu trắng, dễ đổ gọt, hoa có mùi thơm, có thể dùng làm nước tắm (giống như các loại trà thảo mộc).

[8] Xe break: xe ô tô con có ngăn hành lý đằng sau dãy ghế sau.

[9] Một chất lỏng không màu, được dùng cho các ứng dụng thuốc, thuốc nổ và một số ứng dụng khác.

[10] Delphes: Đền thờ thần Apollo ở Hy Lạp cổ đại, tương truyền đến này do thần Apollo xây dựng. Tại đây người ta có thể hỏi ý kiến thần Apollo.

[11] Tên một ngọn núi lửa thuộc nước Ý, cao 1281m, chạy men theo vịnh Naples về phía đông của thành phố. Đây là ngọn núi lửa duy nhất của lục địa châu Âu vẫn còn đang hoạt động trong vòng 100 năm qua, mặc dù nó đang ngủ. Lần hoạt động cuối cùng của nó là vào năm 1944.

[12] Tủ sách dành cho thiếu nhi.

[13] Tên một chuẩn âm thanh. Phòng thí nghiệm Dolby đặt tên cho công nghệ thu âm thanh bằng một công nghệ quang học thay vì thu bằng đầu đĩa như trước, cải thiện chất lượng âm thanh rất nhiều vì nó hạn chế việc mất hay nhiều tín hiệu khi thu.

[14] Một loại cây có hoa nhỏ màu lục nhạt, lá to màu xanh có khía răng, phủ lông nhỏ chưa một chất lỏng gây ngứa.

[15] Grigori Yelimovich Rasputin (1869-1916) là một nhân vật trong lịch sử Nga, bị coi là mê hoặc và tư thông với hoàng hậu Nga, dùng phép thuật trị được bệnh loãng máu cho hoàng tử, sau đó tự tạo ảnh hưởng lớn với gia đình này và dần dần lung lay chính sách hoàng gia Nga.

[16] Một nhân vật thường xuyên xuất hiện trong truyện trinh thám của Agatha Christie (Anh).

[17] Viết tắt từ tiếng Đức Lysergesäurediethylami, tên một loại thuốc gây ảo giác mạnh.

[18] Tên những vị thần trong thần thoại Ai Cập cổ đại.

[19] Tên một loại cocktail có rượu thường được uống như rượu khai vị, gồm đường, rượu rum trắng và vỏ chanh. Thức uống được ưa chuộng ở các đảo Guyanne, Réunion... của Pháp.

[20] Phụ nữ tích cực bảo vệ, đấu tranh cho sự nghiệp giải phóng phụ nữ.

[21] Tên một điệu nhảy có nguồn gốc từ Ba Lan, rất nhịp nhàng.

[22] Jeanne d'Arc (1412-1431) là một nữ anh hùng người Pháp, chỉ huy quân Pháp giành nhiều chiến thắng quan trọng trong cuộc chiến Trăm năm. Cô bị quân Anh bắt và bị kết tội là phù thủy và bị hỏa thiêu khi mới 19 tuổi. Năm 1920, cô được phong thánh.

[23] Một loại thuốc ngủ

[24] Cuối thế kỷ 19, trung đoàn 101 của đoàn kỵ binh Fort Apache cứu sống con chó berger tên là Rintintin, con vật duy nhất còn sống sót trong một đoàn lính công binh bị tấn công bởi người Ấn Độ. Sau đó, chú chó Rintintin đã được phép ở lại cùng binh lính. Nó đã học được cách cứu thương cho các binh sĩ, lập nhiều chiến công và dần trở thành một thành viên không thể thiếu, một con vật đem lại phước lành trong trung đoàn. Hình ảnh chú chó Rintintin đã được điện ảnh Mỹ dựng thành phim trong những năm 1954-1959.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>